ELE GEÇMEZ

Anjelik

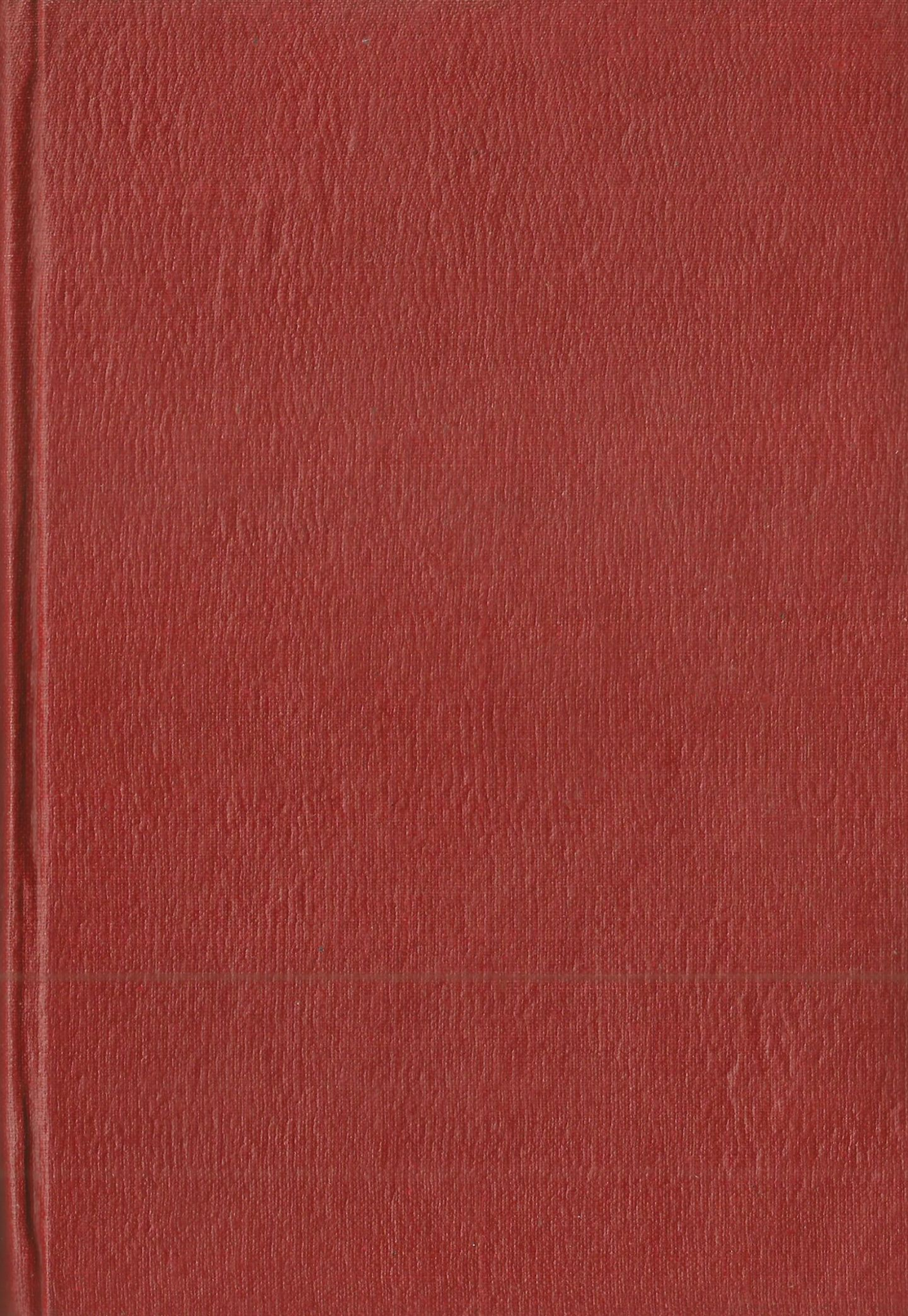
Serge
anne
golon

HALK KİTABEVİ İFTİHARLA TAKDİM EDER..

Ele geçmez Anjelik

Sergeanne Golon

FİATI 15 LİRADIR

ANNE ve SERGE GOLON

ROMAN

ELE GEÇMEZ ANJELİK

Cilt III

Neşreden :
HALK KİTABEVİ

Sahibi :
Oktay Koroncu

Anne ve Serge Golon

ELE GEÇMEZ
ANJELİK

Cilt III

Çeviren :
NÜVEYRE GÜLTEKİN

HALK KİTABEVİ

Ankara Cad. Güncer Han No. 45/9
İstanbul — 1964

Bu Roman HALK KİTABEVİ'nin onüçüncü kitabı olarak

1964 Kasım ayında yayınlandı.

Kitabı Hazırlayan	:	**Oktay Koroncu**
Dilimize Çeviren	:	**Nüveyre Gültekin**
Kapak Resmi	:	**Oral Orhon**
Kapak Baskısı	:	**Ekspres Ofset**
Dizgi ve Baskı	:	**Çeliker Matbaası**
Cilt	:	**Kahraman Mücellithanesi**

22. BAHİS

Dilenciler, mutfağın arkasındaki odada bekliyorlardı. Anjelik, beyaz önlüğü beline bağlarken, asil bir kadın olarak üzerine düşen vazifeleri çoktan beri ihmal ettiğini düşünüyordu. Asil bir kadın, haftada bir defa, kendi eliyle fakirleri doyurmalıydı.

Roger, konağı gerçekten iyi idare etmekteydi. Barbe. Charles-Henri'ye bakmakla meşguldü. Rahip de Lesdigures ile Malbrant Florimond ile uğraşıyorlar, böylece Madam du Plessisin hususî işleri yüzüstü kalıyordu.

Genç kadın, bir fırsat bulup, çikolata dükkânlarını idare eden David Chaillou'yu görmeğe gitti. Sonra adalardan ithalât yapan adamı görüp, iş hakkında malûmat aldı.

İşte şimdi oradan dönmüş, Gilandon kardeşlerin fakirlere hediyeler hazırladıklarını görünce o da kolları sıvayıp işe karışmıştı. Anjelik içleri taze somunlarla dolu sepetleri, bizzat taşıyor, onun peşinden ilâç ve sargı bezlerini taşıyan Anne-Marie geliyordu. Bekleme odasında önce fakirlere sıcak bir çorba verilmişti.

Anjelik önce ekmekleri dağıttı. tanıdığı kadınlara suçuk ve salam gibi şeyler de veriyordu. Nihayet hasta bir kadının önünde yere diz çöküp, zavallının yaralı bacağını ilâçlı sularla temizledi, merhem sürdü, temiz sargı bezi ile sardı. Kadının kucağında bitkin sıska bir çocuk oturuyordu.

Çocuğun ensesinde taze yaralar açılmıştı, kadın, bir şey söylemek ister gibi, Anjelik'e bakıyordu. Fakat yüzünde sert, gergin bir ifade vardı.

— Bir şey mi sormak istediniz bana...

Kadın tereddüt etti... Anjelik çocuğun boynundaki yaraları o zaman farketti:

— Oo... bunları tedavi etmek lâzım.

Kadın, şiddetle başını salladı. «Kuru ekmek» lâkabıyle anılan sakat dilenci kadın söze karıştı:

— Çocuğun yaralarına Kral'ın eliyle dokunmasını istiyor... Ona bir yol gösteriniz.

Anjelik, parmaklarını çocuğun alnında gezdirdi, yüzü sincaba benziyordu biçarenin. Kralın eli, zavallı küçük boyuna dokunsun ha? Frank'ların ilk hıristiyan kralı olan Clovis, elinin hastalara şifa getiren kudretini, kendinden sonra gelen ahfadına da hediye etmemiş miydi? Halk, asırlardan beri, Krallarının elinden şifa ummuşlardı. Bu vazifeyi XIV. Louis de, cedleri gibi, ihmal etmemiş, şifa getirdiği sanılan parmaklarıyla her pazar, Versay'da yüzlerce hastayı okşamıştı.

Anjelik, kadına, arzusunu yerine getireceğini vaad etti.

Dilenciler gittikten sonra, mutad üzere, hususî konuşmak için kendini bekleyen «Kuru Ekmek» in yanına yaklaştı. Bu sakat kadın, senelerden beri konağın müdavimi idi...

— Bu sabah, Versay'dan yaya dönüyordum. Arada sırada yürüyüş herkes için faydalıdır. Birden köpeğin acı acı havlamağa başladı. Sebebini araştırarak etrafıma bakınırken, ağaç ların arasından bir haydutun çıktığını gördüm. Yüzüne bakar bakmaz «bu herif haydut» diye kesip atmak pek kolaydı. Adam bana yaklaştı, «yanında ekmek vardır herhalde, bir parçasını bana ver sana karşılığında altın vereyim» dedi. «Altınları görelim hele» dedim. Cebinden iki altın sikke çıkardı. Yanımdaki ekmeğin hepsini verdim. Sonra Paris'e hangi yoldan gidileceğini sordu. «tesadüfe bak, ben de oraya gidiyorum» dedim.

O sırada yanımızdan boş şarap fıçıları dolu bir araba geçiyordu. Adam ikimizi de arabaya aldı. Yolda gevezelik ettik. Ona Paris'in bütün asillerini tanıdığımı söyleyince, bana ne dese beğenirsiniz? «Ben de Madam du Plessis - Bellière'in konağına gitmek istiyordum...» «tesadüfe bak ki, ben de oraya gidiyorum» dedim. «Madam de Plessis benim dostumdur. dedi.

Anjelik, hayretle duraladı:

— Uyduruyorsun bu masalı Kuru ekmek... Benim orman haydutları arasında hiç dostum yoktur.

— Ne bileyim, adam öyle dedi. İnanmazsanız kendisine sorun... O da burada.

— Nerede?

— İşte, karşıki köşede. Bir şeyden korkuyor galiba... Yüzünü pek göstermek istemiyor.

Gösterilen köşede oturan adamın, gerçekten saklanır gibi bir hali vardı. Yüzünü, yanındaki direğe dayamıştı. Anjelik, ekmek dağıtırken ona hiç dikkat etmemişti. İnce vücuduna sardığı yırtık pırtık pelerinle, yüzünün alt kısmını iyice gizliyordu. Adamın görünüşü, Anjelik'e itimat telkin etmedi, kalktı, ona doğru yürüdü, ve birden, bir korku ve sevinç dalgası içinde onu tanıdı... Rakoczy idi.

— Siz! diye bir feryat kopardı. Uzandı, genç adamın ince. zayıf omuzlarından tuttu:

— Nereden geliyorsunuz?

— İhtiyar söyledi ya... Ormandan.

Siyah gözleri çukura kaçmıştı, fakat yine de o eski ateşle pırıl pırıl yanıyorlardı. Karmakarışık sakalı ile bıyığının arasında dudakları solgun ve kuru idi. Rus delegasyonunun Versay'ı ziyaretinden bu yana, bir ay geçmişti. Allahım, olur şey değildi bu! Bu kara kışta!...

— Oturun burada, diye fısıldadı Anjelik. Gelip sizi alacağım!

Fakirler, bir ikişer gittikten sonra, Anjelik Macar Prens'inin yanına döndü. Peşinden gelmesini işaret ederek onu Floransa stilinde yapılmış banyo dairesinin bitişiğindeki odaya götürdü. Rakoczy yine işi alaya vuruyordu. Sırtındaki parçaları lâkayt bir hareketle çıkarıp öteye beriye atarken, sanki genç kadınla Kral'ın odasında buluşmuşcasına rahattı. Fakat sıcak, köpüklü bir banyo ve traştan sonra, yumuşak divanın üzerinde derin, deliksiz bir uykuya daldı.

Anjelik, uşağı Roger'i çağırıp sıkı bir talimat verdi:

— Roger, yanımda getirdiğim adam, misafirimizdir. Sana adını söyleyemiyeceğim ama, ona emin bir sığınak temin etmemiz lâzım geldiğini anlamanı istiyorum.

— Madam, ketumiyetime güvenebilirler.

— Sana güvenirim, ama, kadromuz geniştir. Roger, bütün

adamlarıma, seyis Jennot'dan, başkâtibe kadar şunu anlatacaksın; bu adam, burada görünmez bir insan gibi yaşayacak. Hepsi onu hiç görmemiş gibi davranacaklar, sanki hiç mevcut değilmiş gibi.

— Anlıyorum, Madam.

— Adamlarıma şunu da bildir ki, bu adam, buradan sağ ve salim çıkıp gidecek olursa, hepsine birer mükâfat vereceğim. Ama, bir de benim çatım altında onun başına bir hal gelecek olursa...

Anjelik, gözlerinden kıvılcımlar saçarak yumruklarını sıktı.

— ... Yemin ederim ki, hepinizi kovarım... Hepinizi... En aşağıdan en üstüne kadar... Anlıyor musun? İyice anlatabildim mi?

Roger, hanımının önünde hürmetle eğildi. Madam de Plessis'in yanında geçirdiği uzun hizmet yılları hanımının dediğini yapan cinsten olduğunu ona öğretmişti. İşini bilen bir hizmetkârın bazı ahvalde kör, sağır ve mümkünse dilsiz olması icabettiğine pek iyi müdrikti. Emri altında çalıştırdığı diğer hizmetkârlara da bu ideali telkin etmeğe uğramış durmuştu.

Madam'ın hizmetinde bulunmak şeref ve avantajının, en tatlı dedikodu zevkiyle değiştirilemiyeceğini kafalarına sokmak için ter dökmüştü.

Anjelik, bu noktada adamlarına karşı itimat besliyordu, ama Rakoczy'yi korumak da bir başka meseleydi. Hele ona yardım edip hududu aşmasını sağlamak meselelerin en büyüğünü teşkil ediyordu.

XIV. Louis'nin, Macar ihtilâlcisini ilgilendiren ne gibi emirler vermiş olduğundan haberi yoktu. Kendi kendine bu imkânsız işi mümkün kılacak dostlar ve para hususunda bir kaç plân çizdi. Duvardaki küçük saat 14'ü vurduğu sırada, o hâlâ plânlarla uğraşmaktaydı.

Kalktı, yatağa girmeğe hazırlanmak üzere tuvalet masasına doğru yürüdü ve birden bir çığlık attı. Rakoczy, kapının eşiğinden kendisine bakıyordu... Genç kadın, toparlanmağa çalışarak:

— Nasıl oldunuz? diye sordu.

— Harikulâde!

Genç, dal gibi Prens'in vücudu, tombul Roger'in verdiği elbiselerin içinde âdeta kaybolmuştu.

— Sakalımı kesince daha da ferahladım. Sakallı halimle kendimi Ruslara benzetip azap duyuyordum.

— Şışşş.. diye güldü Anjelik, asılan bir insanın evinde ip lâfı edilmez.

Birden bir zamanlar kurtarmağa çalıştığı fakir bir şairi hatırlıyarak titredi. O vakit, Kral'ın polisleri kendisinden daha kuvvetli çıkmış, şair, Grév meydanında asılmıştı. Fakat şimdi elinde daha geniş imkânlar vardı. Artık zengindi, nüfuz sahibi idi. Bu sefer muvaffak olacaktı.

— Hâlâ aç mısınız? diye sordu.

Prens kaburgasına yapışmış karnına eliyle vurarak içini çekti:

— Bu açlıktan sonra ömrümün sonuna kadar tam mânasıyla doyamayacağım galiba, dedi.

Anjelik, onu düşünerek, bitişik odada bir masa hazırlatmıştı. Beraber oraya geçtiler. Masanın iki başında altın şamdanlar yanıyordu. Ortadaki altın kayık tabağın içinde kocaman, nar gibi kızarmış bir hindi yatmaktaydı. Küçük altın kâselerde, tabaklarda nefis sebzeler, balıklar ve kocaman bir altın meyva tabağında ise akla gelmedik meyvalar duruyordu. Genç adamın ormanda bir ay çektiği açlık ve mahrumiyeti gözönünde tutarak altın yemek takımını kullanmalarını emretmişti. Kulpsuz altın bardaklar, birer sanat eseriydi.

Lâkin, Rakoczy, altın sofra takımından ziyafe altın gibi kızarmış hindiye gözünü dikmişti. Kapıdan girer girmez bir sevinç çığlığı ile masaya hücum etti. Hindiyi elleriyle parçaladı bir budunu bembeyaz dişleriyleriyle koparıp yemeğe koyuldu. Bir yandan diğer yiyeceklere de el atıyordu... Bir kaç dakika etrafını görmeksizin atıştırdıktan sonra, Anjelik'in hâlâ ayakta durduğunu farkedebildi. Ağzı dolu olduğu için ona oturmasını eliyle işaret etti, lokmasını yutmağa çalışarak:

— Siz de yesenize- dedi.

Genç kadın, şefkatle güldü. Altın kadehe şarap doldurdu, kendi kadehini de doldurup oturdu. Hindi'den kendi hissesine bir şeyler düşeceği umulmazdı. Zira genç adam, beyaz dişlerini yumuşacık ete âdeta şehvetle batırıyordu.
Nihayet, şarabı dikti, üzerleri kapaklı sahanları açıp, tabağını bir kaç çeşit salata ve etle doldurdu. Onları da mideye indirdi. Yine şarapla doldurduğu kadehi dudaklarına götürdü. Gözleri pırıl pırıl, Anjelik'e baktı, ağzı dolu güçlükle konuşarak:

— Çok güzelsiniz... dedi. Ormanda hayaliniz, bir ışık ve huzurperisi gibi gözlerimin önünden gitmedi. Dünyanın en güzel kadınısınız... En müşfik...

— Ormanın neresinde saklandınız bütün bu müddet zarfında?

Prens, adamakıllı doymuştu. Parmak uçlarını yaladı, ağzının iki yanına düşen zarif bıyıklarını sıvazladı. Mum ışığında cildi sarımtrak görünüyor, bu da ona, çekik gözleri ile bir Asyalı havası veriyordu. Fakat bu gözlerdeki oynak pırıltı, şarklıların süzgün, esrarlı bakışlarından bambaşka bir ifade taşıyordu. Ensesine kadar inen siyah saçlarını, eliyle itti.

— Evet, başka nereye gidebilirdim? Versay yakınlarında beni gizliyecek başka yer var mıydı? Bir bataklıktan sonra, önüme ufak bir göl çıktı. Hemen suya girdim. Uzun uzun yıkandım. Elbiselerimi yıkadım. Üzerimdeki koku zail olunca, tazılar izimi bulamadılar. Ta yakınıma kadar gelmişlerdi. Köpeklerin ve adamların seslerini duyuyordum. Av olmak hiç de hoş bir şey değilmiş... Atım Hospadar yanımda idi... Kovalandığımı o da anlamıştı. Yelesi buz tutmağa başladığı halde onu sudan çıkmağa razı edemiyordum. Sudan çıkmanın yakalanmak demek olduğunu biliyordu. Akşama doğru, peşimizden gelenler, ümidi kesip, gittiler.

Anjelik, misafirinin kadehini yine doldurdu.

— Nasıl barındınız... Nasıl sağ kalabildiniz?

— Bir oduncu kulübesine rastladık. Ateş yaktım. Orada bir kaç gün kaldıktan sonra yine yola koyulduk. Yorgunluktan ve açlıktan yıkılmak üzereydim ki önümüze bir köy çıktı. Geceyi

bekledim. Karanlık basınca sürünerek köye girip, bir kuzu çaldım. O bana epey gitti. Hospalar yosun ve ot yiyordu. Tundra'larda doğmuş bir hayvan olduğu için mahrumiyete karşı mukavimdir. Geceleri köye inip yiyecek çalıyordum. Kendimize bıçağımla bir de barınak yapmıştım. Ateş yakıp ısınıyordum. Köylüler, ilerideki tepede arasıra gördükleri dumanı bir oduncunun ateşi sanıyor olacaklardı ki, işi tahkike yeltenmiyorlardı. Çalınan yiyecekleri de geceleri köye inen kurtlara, tilkilere atfediyorlardı. Ha, kurtlardan kendimi nasıl korudum? Evet, bazıları, homurdana homurdana tâ yanıma kadar sokuldular. Ama, iri ağaç dallarını ateşliyerek onlarla üzerlerine saldırıp gözlerini korkutuyordum. Bir gün, Güney'e inip, beni tanıma yan bir bölgeye ulaşmağa karar verdim. Ama... nasıl diyeyim... Orman, steplerden gelmiş bir insan için âmansız bir tehlikedir... Ne yolumu tâyin edebileceğim rüzgâr, ne bir koku, ne bir iz... Sâdece kar ve sis... Orman, bir rüya sarayı gibi, dış dünyaya kapalı bir âlem... Nihayet bir gün, bir tepeye ulaştım. Oradan ormanın etrafını saran bir deniz gibi, olanca haşmeti ile görüyordum. Ağaçlar, ağaçlar, ağaçlar. Aralarında bataklıkların boş bıraktığı yerler... Tıpkı bir kum çölü gibi... Ve ortada bir ada... Beyaz, kırmızı...

İnsan eli ile yapılmış bir ada... Yeniden çıktığım yere dönmüştüm... Orası Versay idi-...

Başı önüne düştü, sustu. İlk defa başarısızlığın altında eziliyor gibi idi...

— ... Rüzgâr gövdelerimizi hışımla kamçılarken, orada, öylece durup, Versay'ı seyrettik... O anda, bu adayı, Versay denen bu sarayı inşa eden adamın elinden kurtulamıyacağımı anladım. Muhteşem binanın önünde, halı gibi, rengârenk çiçekler uzanıyordu. Kırmızı, mor, mavi, sarı... Bu çiçekli halı, ormanın eteklerine kadar geliyordu.

— Ha, o çiçekler! dedi Anjelik,, İran Elçisini kabul merasimi için hazırlanmıştı.

— Ben de, açlıktan hayal görüyorum sanmıştım. Perişan bitik ümitsiz bir haldeydim, zira, o anda, uzun zamandır şüphe-

lendiğim bir hakikati, kralınızın, dünyanın en büyük hükümdarı olduğunu farketmiştim.

— Ama, yüzüne karşı ona meydan okudunuz. Ne çılgınlıko yarabbi! Ne büyük hakaret! Kamanız, koca Versay halkının gözleri önünde Kral'ın ayakları dibine saplandı.

Rakoczy, gülümsiyerek, masanın üzerinde genç kadına doğru eğildi:

— Hakarete hakaretle mukabele edilir, dedi. Hareketim birazcık olsun hoşunuza gitmedi mi ?

— Belki, ama bakın, sizi nerelere sürükledi. Dâvanız da bundan zarar görecek.

— Orası öyle. Atalarımız, kanlarındaki cesareti vermişler bize ama, basiretlerini esirgemişler. Ölmek boyun eğmekten daha kolay olduğu zaman gelsin cüretkâr hareketler, çılgınca jestler! Kralların istibdadına karşı giriştiğim harpteki vazifem henüz sona ermedi. Birden sizi hatırladım. (Şefkatle başını salladı) Bir kadına daha fazla güvenebilirdim. Erkekler, çoğu zaman yardım isteyenleri ele vermişlerdi. Kadınlar ise aslâ! Size gelmeyi düşündüm... Ve işte, karşınızdayım. Hollanda'ya iltica etmek istiyorum. Orası da hürriyetini pahalı ödemiş bir Cumhuriyettir. Siyasî mültecilere kapıları açık...

— Hospadar'ı ne yaptınız?

— Ormandan onunla çıkamazdım. Beni ele verebilirdi. Zira Pariste onu herkes tanımış, üstelik dillere destan olmuştu. Ormanda bırakmak, kurtlara ziyafet hazırlamak demekti... Çaresiz... Bıçağımla gırtlağını kestim...

Anjelik bir feryat kopardı...

— Demeyin!...

Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Rakoczy, önündeki kadehi dikti... Sonuna kadar içti. Yerine bıraktı... Kalktı, yavaşça Anjelik'in yanına gitti... Masanın kenarına dayanarak, eğildi... Genç kadının yüzüne yakından baktı.

— Ben, memleketimde, küçücük bebekleri, analarının gözleri önünde alevlere fırlatan askerler gördüm, mini mini yüzleri

çizmelerinin topukları ile ezen canavarlar gördüm... Bunlar, Macar Kralı, Almanya İmparatorunun yardımı ile, memlekette terör ve baskı rejimi kurduğu zamanlar oldu. İşte bu yüzden, ben, bir meş'ale kapıp kendi ateşlerimi yaktım... Bu anlattıklarımın yanında, bir atın ölümü nedir ki? Merhametinizi israf etmeyiniz. Sizi yeni tanıdığım vakit, atımdan, ve kamamdan başka şeyim yok demiştim. Artık bu söz de yanlış... Şimdi ,hiç bir şeyim yok...

Anjelik başını salladı. Konuşamıyordu. Birden yerinden fırladı. Yazı masasına koştu. Sakladığı yerden firuze'li kamayı çıkarıp getirdi. Prens'e verdi. Genç adamın yüzü sevinçle aydınlanmıştı.

— Demek sizin elinize geçti? Bu memlekette yolumu gösterecek bir yıldız olarak sizi karşıma çıkardığı için Allaha şükürler olsun! Bu zaferi kazanacağıma dair iyi bir nişâne... Ama niçin ağlıyorsunuz güzel meleğim?

— Bilmem... Herşey öyle gaddarca, öyle merhametsizce cereyan etti ki...

Gözlerinden akan yaşların ardında, Prensin yüzünü bir Tanrıya kurban edilecek olan isanların çehrelerine benzetti. Genç adamın parmakları, kamanın sapını sımsıkı kavramıştı. Bu silâhı kullanmasını tâ çocukluğunda öğrenmişti... Yine kullanacaktı. Usulca belindeki yerine taktı. Bacaklarını gererek, kollarını kaldırarak uzun uzun gerindi... Birkaç saat istirahat edip, karnını doyurduktan sonra, hasımının üzerine atlamaya hazır, vahşî, kuvvetli bir hayvandan farkı kalmamıştı.

Anjelik, onun çelik yay gibi gerilen, elâstikî ince vücudüne bakarken, bir başkasını hatırlamıştı.

Rakoczy, bir kurt gibi dişlerini göstererek gülümsedi:

— Şimdilik ruhum ricat halinde. Sadece vücudümün ihtiyaçlarını düşünebiliyorum.

— Hâlâ aç mısınız yoksa?

— Evet sizin için...

Kıvılcım kıvılcım yanan bakışlarını, genç kadının gözlerine saplar gibi baktı:

Anjelik gülümsedi:

— Belli oluyor.

— Sözlerim de hareketlerim kadar samimidir. Size karşı duyduğum aşk, köklerini bütün vücuduma saldı. Kollarım, bacaklarım, her tarafım bu aşkın incecik kökleri ile dolu. Size dokunursam vücudünüzü ısıtacağım.

— Ben üşümüyorum ki.

— Evet, üşüyorsunuz... Hem de donarcasına... Kalbinizin yalnızlıktan buz tuttuğunu hissediyorum. Hıçkırıklarınızı tâ uzaklardan duydum... Gelin bana.

Uzandı, genç kadını kolları arasına aldı. Bu hareketi hiç şiddet kullanmadan yaptığı halde, kollarının çemberi öylesine kuvvetliydi ki, Anjelik birden mecalinin kesildiğini hissetti. Prens'in sıcak dudakları, boynundan kulağının arkasına doğru kaydı. Ona mukavemet etmek imkânsızdı. Saçları biribirine karıştı. Yumuşak bıyıkları, göğsünü gıdıklıyordu. Rakoczy, bu nefis göğüsleri, günlerce susuz kaldıktan sonra, serin bir pınara kavuşanların doymak bilmez hırsı ile öpüyordu. Anjelik, gırtlağı kupkuru, elleri titreyerek, erkeğin boynuna sarıldı. Her geçen dakika ,iki vücudu birbirine biraz daha perçinliyordu. Rakoczy, onu usulca bıraktı. Genç kadın, bir an yer çekimi kuvvetinden sıyrılmışcasına sendeledi. Gözleri, Prensin gözleriyle karşılaştı... Bu bakışların ifadesi apaçıktı.

Anjelik, kendi yatak odasına geçti. Sırtındaki esvapları çılgın gibi çıkarmaya başladı... Öyle acele ediyordu ki, balinalı korseyi parçalamakta tereddüt etmedi. Kat kat etekler ayaklarının dibine yığılmıştı. İncecik dantel gömleğinin içinde tatlı bir hararetle yandığını hissetti. Yatağın kenarına oturup, saçlarını çözdü. Yarı çıplak vücudü altın saçların şelâlesi altında kaldı. Vahşî, iptidaî bir şehvet fırtınası içindeydi. Hiçbir şey düşünemiyordu. Prens Rakoczy, herşeyini kaybetmiş bir adamdı. Onunla münakaşa, ona mukavemet edemeyecekti. Sırtındaki dant gömleği de bir el hareketiyle boydan boya yırtıp bir kenara fırlattı. Saçlarını arkasına attı. İpek çileleri andıran saçlarının, sırtına temas eden yumuşak okşayışı içini ür-

pertti. Başını kaldırıp, gözlerini yumdu. Rakoczy, kapı eşiğinde durmuş onu seyrediyordu. Yatağın baş ucundaki hücrede yanan şamdanın altın rengi ışığı, dolgun, dik göğüslerinde uzun, şehvetli bacaklarında, yuvarlak kalçalarında oynaşıyordu. Omuzlarından beline dökülen dalga dalga saçların birkaç lülesi göğüslerinden birinin üzerine düşmüştü. İnci kolyesi, halâ boynundaydı.

Erkeğin, yarı kapalı gözlerle kendisine doğru yaklaştığını gördü. Birden, onu kime benzettiğini buldu. Grév meydanında yakılan ilk kocası Kont de Peyrak, sanki canlanıp karşısına çıkmıştı...

Kollarını ona uzattı. Gırtlağından bir inilti yükseldi. Rakoczy'nin kolları, vücudüne bir kere daha dolandı. Uysal ve yarı baygın, kendini onun okşayışlarına hazla terketti. Sıcak bir şehvet dalgası bütün vücuduna yayıldı:

— Erkek denen mahlûk ne tatlı şey! diye düşündü.

Üç gece, üst üste O'nun adaleli erkek vücuduna, yumuşak bir kedi gibi sokulup uyudu. Yatak ılık, perdeler kapalıydı. Yatağında, bir erkeğe sahip olmanın o sonsuz hazzı içinde, uyuyuncaya kadar ona sımsıkı sarılıp yatıyordu. Sabahları, ya uyku ile uyanıklık arasında hemen elini arıyor. Sımsıkı yakalıyordu.. Sanki elini tutmasa yanından kaçıverecekmiş gibi geliyordu... Bazan yatağında yine yalnız yattığını tehayyül ediyor, çocukça bir sevinçle onu yanıbaşında buluvermenin hazzını iki misline çıkarmaya çalışıyordu. Onu niçin sevdiğini kendisine sorduğu bile yoktu... Sebep bulsa da, bulmasa da ne farkederdi?

Rakoczy birden uyanıyordu. Tehlikeler arasında yaşamış bir insanın daima tetikte duran haleti içindeydi. Bu âni uyanışlarda, Anjelik.in yüzüne şaşkın şaşkın bakıyordu. Sanki kendisi, şehri zapteden bir fatih idi de, o gecelik, şehir kadınlarından birini yatağına almıştı. Fakat hemen toplanıyor, uzanıp, onu göğsüne çekiyordu. Ve Anjelik çıplak vücudünde dolaşan

ellerin yakıcı teması ile yeniden, bir gül gibi, olanca ihtişamiyle açılıyordu. Rakoczy hayretler içinde kalmıştı. Bu derece güzel, bu derece ateşli bir kadın nasıl oluyor da Versay gibi bir sarayda yapayalnız kalıyordu? Anjelik sadece aşk için yaratılmıştı. Sevişirken yorulmak nedir bilmiyordu. Genç bir kız gibi, tatlı, sevimli bir hicapla pembeleşen yüzü, aşk anında âdeta meleklere has bir nurla parlıyordu.

Rakoczy:

— Her an yeni bir tarafınızı keşfediyorum, diye mırıldandı. Sizi çok kuvvetli, çok soğuk, çok zekî bir kadın sanmıştım. Oysa ki, aşk için yaratılmış bir dişinin bütün meziyetlerine de sahipsiniz... Geliniz benimle... Karım olunuz.

— İki çocuğum var.

— Onları da yanımıza alırız. Çocuklarınızı steplerin hakikî kahramanları olarak yetiştiririz.

Anjelik, tombul Charles-Henri'yi, Macaristanı kurtaran bir kahraman olarak tahayyül edince, gayri ihtiyarî güldü. Saçlarını, yuvarlak omuzlarından arkaya attı. Rakoczy çılgın bir hamleyle genç kadını yakaladı, kollarıyle sımsıkı sardı:

— Ne kadar güzelsiniz! Siz yanımda olmayınca yaşayamam artık. Sizden ayrı kalınca, bütün kuvvetimi kaybediyorum. Beni bırakamazsınız!

Birden, bir panter gibi süratle doğruldu:

— Kim var orada? diye bağırdı.

Oda kapısı yavaş yavaş açılıyordu. Nihayet eşikte, Peguilin de Lauzun'un silûeti belirdi... Arkasında, Kral'ın şilâhşörleri, beyaz tüylü şapkalariyle duruyorlardı .

Marki de Lauzun ileriledi. Kılıcı ile Rakoczy'yi selâmladı. Pek nazik bir reveransla eğilirkeu:

— Kral namına sizi tevkif ediyorum Prens! dedi.

Bir anlık bir sessizlikten sonra, Macar Prensi yarı çıplak ve hiç hicap duymaksızın yataktan indi. Sâkin ve lâkayt:

— Pelerinim şu koltuğun arkasında... Zahmet olacak ama, uzatır mısınız... Giyinir giyinmez, sizinle geleceğim, sör...

Anjelik ,acaba rüya mı görüyorum, diye bakıyordu. Üç ge-

cedir, bu korkunç kâbus uykularını kaçırmıştı. Öylesine şaşırmış, o kadar dehşete düşmüştü ki, çırılçıplak bir vaziyette baskına uğradığının bile farkında değildi. Utanıp, kapanmayı akledemiyordu.

Lauzun, şakacı bir edayla genç kadına güldü, parmaklarının ucu ile ateşli bir öpücük yolladı, sonra birden pek ciddî, pek resmî bir tavra bürünerek:

— Madam, Kral nâmına sizi de tevkif ediyorum, dedi...

Anjelik, hücresinin kapısı vurulunca başını, gergefinden kaldırmadı bile. İçeriye, ayaklarının ucuna basarak, bir gölge süzülmüştü. Herhalde, rahibelerden biri, sâde suya bir kâse çorba getiriyor olacaktı.

Genç kadın, rutubetten kaskatı kesilen ellerini uğuşturdu. İğnesini yeniden aldı, işlemesine koyuldu..

Kulağının dibinde patlayan bir kahkaha, onu oturduğu yerden bir karış sıçratmağa kâfi gelmişti. İçeriye giren genç rahibe, bu çılgın kahkahayı nasıl atmıştı? Anjelik, karşısında duran kızı görünce, bir feryat kopardı:

— Marie - Agnès! Sen misin?

— Vah, zavallı Anjelik'ciğim Gergef işlemeğe mahkûm bir mahpus pozunda öyle komiksin ki...

— Nakış işlemek hoşuma gidiyor... Ama böyle bir odada değil tabiî. Senin ne işin var burada, Marie-Agnès? Kim bıraktı seni içeriye?

— Kimse bırakmadı... Ben burada çalışıyorum... Sen, benim manastırıma düştün...

— Saint - Geneviève karmelitleri manastırı mı?

— Ta kendisi. Şansına şükret ki, benimle karşılaştın. Bu sabah, asil bir Leydi'nin manastırımızda hapsedileceğini haber almıştık Biraz önce Başrahibe seni ziyaret etmeme izin verdi. Sana yardım için elimden geleni yapacağım.

— Kusura bakma ama, elinden pek birşey geleceğini hiç sanmıyorum, dedi Anjelik. Üç gündür buradayım, görünüşe ba-

kılırsa hakkımda pek ağır emirler verilmiş. Yemek getiren rahibeler de, yerleri silip süpüren yarı meczup çocuk da, sağır ve dilsiz rolü oynuyorlar. Başrahibeyi görmek istediğimi bildirdim. Hâlâ bekliyorum, ne gelen var, ne giden.

— Kralımız sürüden ayrı tutulmasını emrettiği bir koyun gönderince onun emirlerine karşı gelmek bizim için biraz zordur.

— Komplimana diyecek yok. Teşekkürler!

— Sizin gibilerden burada böyle bahsederiz. Hoş bizler de koyunuz ya...

Marie - Agnès'in Anjelik'e pek benzeyen güzel gözleri garip bir ışıkla parlıyordu. Uzun zaman perhiz yapmaktan incelen yüzünün cildi âdeta şeffaflaşmıştı. Sözlerine şöyle devam etti:

— İşlediğin günahların cezasını çekmek için getirdiler seni buraya.

— Saçma! Beni buraya günahlarımın kefaretini ödemek üzere getirdilerse, o zaman bütün saray kadınlarını manastırlara kitlemek icap eder.

— Ama seni, mukaddes kardeşlik cemiyeti itham etti.

Anjelik, kızkardeşine bakakaldı.

— Bilmiyor muydun? diye sordu Marie - Agnès, mukaddes Kardeşlik Cemiyeti, memlekette ahlâksızlığı önlemeğe çalışıyor. Krala, şahısların hususî hayatları hakkında gizlice malûmat veriyorlar .Her yerde casusları var. Nasıl diyeyim, insanları rahat bırakmıyorlar.

— Yani, benim evimdeki hizmetkârlar arasında da, mukaddes kardeşlik cemiyetinin casusları mı var, demek istiyorsun,

— Tamam... Sen de, şehirde ve sarayda bulunan kimselerden farklı değilsin.

Anjelik, dalgın ve üzgün, nakışına iğnesindeki kırmızı iplikle bir iki defa işledi.

— Kral, Rakoczy'yi sakladığımı bu yoldan öğrenmiş olacak, dedi.

Marie - Agnès, beni krala ihbar edenin kim olduğunu söyliyebilir misin?

— Belki, rahibeler arasında asilleri tanıyan pek çok var. Hepsi sır küpüdürler.

Marie - Agnès, ertesi gün, yüzünde mânalı bir tebessümle hücreye geldi... Epey malûmat topladığı belliydi.

— Buldum, dedi. Seni şeytanın günahkâr ellerinden kurtarıp bu mukaddes sığınağa getiren Madam de Chaoisy olmuş...

— Madam de Chaoisy mi?

—Ta kendisi! Uzun zamandır senin ruhî durumunu endişeyle takibediyormuş... Hatırlamaya çalış hele... Sana yeni bir uşak tavsiye eden kim olmuştu.

Anjelik'in gırtlağından acı bir inilti yükseldi:

— Aman Allahım! Sâde bir tane değil... Yarım düzine kadar... Konağımdaki bütün hizmetkârlar, Madam de Chaoisy'nin tavsiyesi ile geldiler.

Marie - Agnès, kasıklarını tuta tuta gülüyordu.

— Ne de bönmüşsün, sevgili Anjelik'ciğim. Sana her zaman söylerdim ya, sen sarayda yaşayamayacak kadar safsın...

— Ruhumu şeytanın günahkâr ellerinden kurtarmağa bu derece meraklı bir dostum olduğunu nereden bilirdim.

— Dostlarım her şeye meraklıdırlar. İnsanların biribirlerine karşı sadakatleri böyle zamanlarda belli olur. Allahım, böyle sadık kullara ihtiyacı vardır. Şeytanın eline düşenlerin ruhlarını kurtarsınlar diye.

Anjelik, çılgın bir öfkeyle haykırdı:

— Ne o, yoksa sen de onların tarafından mısın? Ömrümün sonuna kadar tek kelime konuşmayacağım seninle...

Rahibe yine gülümsedi. Göz kapaklarını indirdi... Birden ciddileşti:

— Hükmü ancak Allah verebilir, dedi.

Anjelik'e, akıbetine dair malûmat toplamağa çalışacağına dair tekrar söz verdi. Kendi çapında yardım bile edebilirdi. Zira herşey mukaddes kardeşlik cemiyetinin elindeydi ve Başra-

hibe, bu cemiyet üyelerinden bazıları üzerinde müessir olabilirdi.

Anjelik, kardeşine bir hususu hatırlattı:

— Unutma, ki, bu işe bir parçacık da siyaset karışık... Rakoczy, yabancı bir ihtilâlci idi...

— Bir şey farketmez, bu divanelerin nazarında âşık âşıktır. Kim olursa olsun. Âşığın Kral'ın kendisi değilse, sonunda günahkâr sayılırım... Bana kalırsa, seni yine Kral kurtaracak.

Siyah tülünü dalgalandırarak kapıdan çıktı, gitti. Aradan günler geçti. Nihayet, Solignac, Anjelik'i ziyarete geldi. Adam, genç kadında acı hâtıralar uyandırmıştı. Ama onu sabırla dinlerken manastırdan kurtulma hususunda titrek bir ümit ışığının belirdiğini farketti. Solignac uzun uzun konuştu, konuştu. Anjelik, Rakoczy'nin kollarında geçirdiği üç tatlı aşk gecesinin kefaretini değerinden fazla ödeyeceğini anlamıştı. Acaba, genç adamı ne yapmışlardı. Kendi cesaretini kaybetmemek için, Rakoczy'nin akıbeti üzerinde hayal kurmaktan kaçınıyordu.

Solignac'ın diskur'u sona erince, genç kadın sordu:

— Siz, buraya Kral'ın nâmına mı geldiniz.

— Elbette, Madam. Böyle bir harekete ancak Haşmetmeap'ın emirleri ile cüret edebilirdim. Kanaatimizce, daha uzun zaman düşünmeğe mecbursunuz.

— Peki, Kral benim için ne düşünüyor...

Solignac, dudaklarını büzerek:

— Serbestsiniz, madam, dedi, yani lûtfen biribirimizi anlamağa çalışalım, manastırı istediğiniz an terkedip konağınıza dönebilirsiniz. Lâkin, dâvet edilmediğiniz müddetçe saraya gelemiyeceksiniz.

— Bütün mevkilerimi kaybetmiş durumda mıyım?

— O da başka bir bahis. Saraya dâvet edilmeyi beklerken son derece dürüst ve sâkin bir hayat geçirmeniz icabettiğini hatırlatmağa lüzum yok sanırım. Hareketlerinizi, tenkidlere yol açmayacak şekilde ayarlamalısınız.

— Tenkidler kimler tarafından gelecek?

Solignac cevap vermeğe tenezzül etmedi. Mağrur ve müte-

hakkim bir edâ ile ayağa kalktı. Anjelik, iğnesine yeni bir iplik geçirip nakışını işlemeğe koyulmuştu.

Solignac, genç kadının bu aşikâr istiskal'i karşısında hayretle kaşlarını çattı:

— Madam, söylediğimi duymadınız mı?

— Neydi onlar, efendim?

— Serbestsiniz, dedim...

— Teşekkürler, efendim.

— Sizi konağınıza kadar götürmeği düşünüyordum.

— Çok çok teşekkürler, efendim. Fakat aceleye ne lüzum var? Burada hiç de o kadar bedbaht değilim. Hem hürriyetime, istediğim zaman, istediğim şekilde girmek niyetindeyim. Lûtfen, Haşmetmeab'a da teşekkürlerimi arzediniz... Size de pek minnettarım. Allah sizinle beraber olsun!

Solignac, Anjelik'in bu umulmadık hareketi karşısında, şaşkın, hürmetle eğildi, hücreden çıktı. Anjelik, manastırdan ayrılırken, yanına taşıyabileceği kadar öteberisini aldı: Geride kalanlar için ertesi gün bir adam gönderebilirdi. Zaten, âni tevkifi sırasında, gelirken, yanına pek fazla bir şey alamamıştı. Hakikaten hür olduğunu içene sindirmek için Paris'e kadar yürüyerek gitmeğe karar verdi... Bu kötü şaka, bereket versin fazla uzun sürmemişti. Falsolu bir hareket yapıp, ömrümün geri kalan yıllarını parmaklıklar arasında geçirmek hiç de hoş değildi.

Veda etmek üzere kardeşi, Marie - Agnès'i çağırttığı vakit:

— Şu mukaddes kardeşlik cemiyeti bana karşı neden böyle haince davranıyor? Benden daha günahkârlarla uğraşsalar olmaz mı? İyi ki, sen gözlerimi açtın Marie - Agnès... Etrafım tuzaklarla doluymuş meğerse, Kral'ın Fontainebleau sarayına beni istemediğini de bu Madam de Choisy söylemişti. Aman Yarabbi, kendilerine hiç bir kötülük etmeyen insanlara neden böyle fenalık yaparlar?

— Sen de etrafındakilerin gıptasını uyandıran bir şey var, dedi Marie - Agnès. Mösyö de Solignac ne nasihatler de bulundu?

— Evine git, sarayın zevk ve eğlencelerinden uzak, sâkin ve dürüst yaşa, dedi...

— Bu nasihatin tam tersini yap sen... İlk fırsatta Versay'a git ve Kral'ı görmeğe çalış.

— Ya emirler gerçekten bâlâdan geliyorsa... Kralı öfkelendirmiş olmaz mıyım?

— Bu rizikoyu göze alacaksın. Kral'ın senin için deli divâne olduğunu bilmeyen kalmadı. Öfkelenmesi de sadece kıskançlığından ileri geliyor... Hele bu kıskançlığı Madam de Chaoisy ile Solignac el birliği ile körüklerle iş bu hüle dökülür elbette. Sen eski mevkiini elde etmeğe bak. Güneş Kralı için sen, elma ağacısın en üst dalın dahi elması sen imişsin. Öyle diyorlar... Seni elde etmeğe çok uğraşmış ama, mukavemetini kıramamış... Öylesine namuslu bir kadın mışsın... Ama gel gör ki, Krala mukavemet eden bu namuslu kadın Koca bir Krallığın polis teşkilâtı tarafından aranan meteliksiz bir ihtilâlcinin koynuna girmekte tereddüt etmedi. Kralı aldattın, mukaddes kardeşlik cemiyetinin kaçık üyelerini aldattın, yani kısacası, bütün dünyayı pek cüretkârane, pek pervasız bir şekilde aldattın. Herşeyi bir anda mahvettin.

— Marie - Ağuis, görüşün okadar kuvvetli ki beni hayretler içinde bıraktın... Senin nazarında pek budalayım... Ama haklısın... Ah, sarayda yanımda olsan da bana biraz akıl versen! Ne anlıyorsun bu Kormelit manastırından bilmem! Rahibe olacağım diye tutturduğun zaman bunu geçici bir heves sanmıştım. Fakat bir saplanış saplandın ki... Seni her görüşümde sırtındaki rahibe kisvesini yadırgıyorum.

— Neden yadırgıyorsun?

Genç kadın başını dikleştirip devam etti. Çehresi, köşede yanmakta olan mumun sarı ışığında hâzin bir ifâdeyle gerilmişti:

— Hatırlıyorsun tabiî, bir çocuk doğurmuştum, Anjelik... Hattâ doğururken beni ölümden sen kurtarmıştın. Fakat, oğluma ne oldu? Onu, büyücü Malvoisin'in yanında bıraktım. Bazan, kendi canımdan, kanımdan meydana gelen bu yavrucağı dü-

şünüyorum. Kimbilir, belki de, mini mini mâsum vücudu, Paris'li büyücüler tarafından Şeytan mabedinde kurban edilmiştir. Kara ayinlerde neler yaptıklarını bilirim. Büyü yaptırmak isteyen ,kimi aşk, kimi para, kimi nüfuz için bu büyücülere koşarlar. Ve bütün istediklerini, bu korkunç âyinler sayesinde elde ederler. Yavrumu düşünüyorum. Minicik yüreciğini upuzun bir iğneyle delip damla damla akıttıkları kanını iğrenç büyülerine karıştırmışlardır. Bu korkunç günahımı düşündükçe değil manastıra girmek, daha büyük eziyetlere bile katlanabileceğimi hissediyorum.

Anjelik, Saint - Cenevie've tepesinden aşağıya inerken tir tir titriyordu.

Biraz sonra uzaktan Paris'in ışıkları görünmüştü. Yeni Polis şefi La Reynie, Paris'i kadınların geceleri korkmadan dolaşabilecekleri temiz, iyi ışıklandırılmış bir şehir haline getirmeyi tasarlamış ve bunu tatbik sahasına koymuştu. Anjelik düşünüyordu La Reynie, şehri saran cinâyet ve nefret karanlığını ışığa kavuşturmağa muvaffak olabilecek miydi? İçinde bir tek temiz ve dürüst ruh bulunmayan bu karanlıklar şehrini Allah bir gün gazaba gelip mahvı perişan etmiyecek miydi? Biraz önce kardeşinin ağzından duyduğu itiraf ona boğucu bir korku vermişti. Kendisini her taraftan kötülüklerle sarılmış hissediyordu.

Beautreillis konağında, genç kadını bir kaç sadık hizmetkârı karşıladı. Diğerleri kaçmışlardı. Anjelik, konakta karşılaştığı kargaşalık ve intizamsızlığı görünce, Kral'ın gazabına uğramanın ne demek olduğunu daha iyi anladı. İlk defa olarak Florimond için endişeye düştü. Barbe, çocuktan hiç bir haber alamadıklarını söylemişti. Bildikleri yegâne şey, çocuğun Versay'dan ayrılmış olması idi.

Anjelik, korku içinde:

— Oradan ayrıldığına emin misiniz?

Acaba şimdi de Florimond'a mı sıra gelmişti.

Malbrand ortalarda yoktu. Gilandon kardeşler de konaktan ayrılmışlardı.

— Canları cehenneme! dedi. Anjelik, beni bu hınzır karılar ihbar ettiler, eminim!

Charles - Henri, Kocaman mavi gözleri ile annesine bakıyordu. Anjelik, bir an, koca dünyada en kıymetli varlığı olarak kalmış bu minik yavrucağı kucağına alıp, bağrına basmak arzusu ile yandı. Fakat zaafına mağlûp olmamak için kendisini tuttu. Çocuğun munis, masum görünüşü içine dokunmuştu. İnsanlar kendi hatâları yüzünden bu masum yavrucaklara ıstırap çektirmekle dertlerini bir kaç misline çıkarıyorlardı.

Anjelik, bu karanlık düşünceler içinde odasına kapandı. Karşılaşacağı amansız mücadele için kuvvet kazanmak, yüreğine çöken hüznü unutmak gayesi ile erik şarabına sarıldı.

Bir müddet sonra, yatağının önâne diz çöküp Tanrıya yalvarmağa başladı.

— Allahım, göklerin ateşi bu şehri aleve verirse, sen beni koru! Bana yardım et! Sevgilimin beklediği cennet bahçelerine götür beni!

23. BAHİS

Versay ışıklar içinde yüzüyordu. Bir Nisan gününün hararetli ve pembe sisleri muhteşem sarayı bir okşayış gibi sarmıştı.

Anjelik, tatlı bir heyecan dalgası ile:

— Ah Versay ne kadar güzel! diye mırıldandı.

Yaşama arzusu canlanmış, ruhunu saran hüzün dağılmıştı. Versay'da, insan, Allahın ve bu harikulâde sarayı inşa ettiren Kral'ın merhametine inanmağa mecburdu. Fakat Solignac'ın Anjelik,e, ikinci bir dâvete kadar saray'dan sürüldüğünü söylemekte hakkı vardı. Genç kadın, bir yolunu bulup, Bontemps'e bir pusula yollıyabilmişti. İşte şimdi de, onunla Clagney havuzu civarında buluşmak üzere Versay bahçelerinde idi. Kral'ın

uşağı Bontemps, genç kadına saray'a kabul edilmemek hususundaki emrin katî olduğunu söyledi:

— Haşmetmeap, bir kaç gün, huzurunda sizin adınızı bile andırmadı. Onu çok kızdırdınız Madam... Sebebini biliyorsunuz sanırım.

— Kralı göremez miyim, Bontemps.

— Aklınızı kaçırmışsınız galiba Madam... Adınızı bile andırmıyor diyorum size.

— Ama beni görecek olursa, Bontemps... Bana yardım edersen senin için de iyi olur... Tahmin edemiyor musun...

Kral'ın uşağı burnunun ucunu kaşıyarak düşündü. Düşündü... Haşmetmeap'ın huyunu ondan daha iyi bilen yoktu... Haşmetmeap'ı kızdırmaksızın ne kadar ileriye gideceğini de bilirdi.

— Elbette Madam ,dedi. Kralı sizinle gizlice buluşmaya ikna etmek için elimden geleni yapacağım. Konuşurken kendinizi affettirebilirseniz, beni de affeder.

Genç kadına, o gün saray halkının, minyatür kalyonları yüzdürmek üzere tertiplenen tören maksadıyla Büyük Kanal kıyısında toplanacaklarını, kendisinin tenha olan thetis mabedi civarında beklemesini söyledi.

— Kayıklar, Trainon'a doğru ilerleyecek... Kral, kimsenin dikkatini çekmeksizin kalabalıktan ayrılabilir. Ama zamanını şimdiden tâyin edemem. Sabırlı olmalısınız, Madam.

— Sabrederim, Grotto, beklerken can sıkmayacak bir yerdir. Hiç olmazsa serincedir de... Mösyö Bontemps, bugün bana yaptığınız iyiliği aslâ unutmayacağım...

Uşak, zarif bir edayla eğildi. Genç kadının ne demek istediğini anlamıştı. Plânında muvaffak olmasını içinden temenni etti. Madam de Montespan'dan o da nefret ediyordu.

Thetis mağarası, veya mabedi, sarayın kuzeyine düşen granit yamaca oyulmuştu. Anjelik, üç büyük kapının birinden geçti. İçeri süzülen güneş huzmeleri, altın yaldızlı Apollon heykeli ile suya girmeğe hazırlanan meleklerini insanı âdeta huşua sevkeden bir renge boyamıştı.

Genç kadın, yeşim taşından oyulmuş iri bir istiridye kabuğunun kenarına oturdu. Etrafında, su perileri, alev yerine su akıtan altı kollu altın şamdanları taşıyorlar, gül renkli sislerin içinde, mağaranın tavanında yüzlerce kuş kanat çırpıyordu. Altın şamdan şeklindeki fıskıyelerden akan su, hususî surette yapılmış olan bir org'un tuşları üzerine damlıyor ve mabette devamlı bir melodi yaratıyordu.

Anjelik, etrafındaki eşsiz güzelliğe kendisini kaptırıp, öylece, daldı... Burada sanat ve teknik mükemmeliyetin zirvesine ulaşmıştı. XIV. Louis de burayı pek sever saraylıları sık sık getirip, eğlenceler tertipederdi.

Genç kadın, parmaklarını, buz gibi suya soktu. Düşünmek . Kral'a söyleyeceği sözleri önceden hazırlamak hem faydasızdı ,hem de belki uğursuzluk getirebilirdi. Fakat saatler ilerledikçe endişesi artmağa başladı. Buluşmak istediği insan bir Kral idi... Bu kelimenin, üzerinde yarattığı garip huşu, gittikçe vücudunu donducu bir düzgâr gibi titretmeğe başlamıştı.

— Korkarsam, mahvolurum, diye düşündü. Korkmamalıyım. Korku, mağlûbiyet demektir. Ama yine de, kaderim Kral'ın ellerinde...

Ürperdi... Arkasında, mozaik zemin üzerinde bir ayak sesi duyar gibi olmuştu. Döndü, kimseler yoktu. Giriş kapısından, batan güneşi görebiliyordu. Her taraf, eşsiz bir kızıllığa bürünmüştü. Kapının üzerinde, ufacık sedef gibi deniz kabukları ile Kral'ın arması işlenmişti. Anjelik, gözlerini bu armadan ayıramıyordu. Bir an, yine yanında birinin mevcudiyetini hisseder gibi oldu. Dönüp bakmağa korkuyordu. Ama döndü... Ve Kral'ı karşısında gördü. Âdeta ipnotize olmuşcasına bakakaldı... Reverans yapmayı bile unutmuştu.

Kral, arka taraftaki gizli kapılardan, birinden girmişti. Üzerinde, hafif işlemeli ,mor taftadan bir caket vardı. Yüzü pek keyifli bir ifade taşımıyordu.

— Madam... Gazabımdan korkmuyor musunuz? Mösyö de Solignac ile gönderdiğim emrin mânasını kavrayamadınız mı?

Bir skandal yaratmak mı istiyor sunuz? Mevcudiyetinizin sarayımda istenmediğini size şahitler huzurunda bir kere daha hatırlatmam mı icabediyor? Bütün sabrımı tükettiğinizi bilmiyor musunuz? Şimdi, cevap verin, bana!

Sualler, peşpeşe, tabanca kurşunu gibi sıralanmıştı.

Anjelik, cevap verdi:

— Sizi görmek istedim...

Grotto mabedinin altın renkli ışığı içinde, onun zümrüt gözlerinde insanı rahatsız edercesine parlayan o esrarlı ifadeye hangi erkek mukavemet edebilirdi?

Kral, bu güzelliğe uzun müddet lâkayt kalamayacak erkeklerden biriydi. Genç kadının hislerinde samimî olduğunu, tirtir titrediğini farketmişti. Yüzündeki ciddiyet maskesi düşüverdi. Mustarip, âdeta inleyen bir sesle:

— Niçin, ah niçin yaptınız bu işi... Size lâyık olmayan biri... Bu ihanet...

— Efendimiz. bir kanun kaçağı bana sığındı... Bırakınız kadınlar siyasetin taşlamış ruhsuz, prensiplerine değil, kendi kalplerinin seslerine uysunlar. Suçu ne olursa olsun, açlıktan ölmek üzere olan bir biçareydi o.

— Gerçekten de ne siyaset meselesi ya! Onu barındırıp, karnını doyurduğunuz, kaçmasına yardım etmeğe kalkışmanız bana vızgelir. Fakat onu yatağınıza aldınız. Aşkınızı verdiniz. Bir fâhişe gibi hareket ettiniz.

— Pek sert, pek haşin kelimeler bunlar, Haşmetmeap! Bir zamanlar, Mösyö de Lauzun ile kocam arasında, Fontainebleauda bir anlaşmazlık çıktığı vakit, onu affetmiştiniz... O vakit ki kabahatim bu seferkinden büyüktü.

— O zamandan bu yana çok mesafe katettik. Bana vermediğinizi başkalarına vermenizi istemiyordum... İstemiyorum.

Bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı ,arada bir durup, kâh sedef kuşların gagalarına kâh uçuşan meleklerin yanaklarına parmağının ucu ile dokunuyordu. Kıskanç bir erkeğin, basit, gösterişsiz sözleri ile hayal sukutunu mağlûbiyetini hüsra-

nını ifade ediyordu. Hislerini gizlemek kaabiliyeti ile ün salmış olan XIV. Louis, kendi ağzı ile itirafa başladı:

— Sabırlı olmağa kararlıydım. Heveslerinizin gururunuzun, yükselme ihtirasınızın habbeciklerini patlatmak istiyordum. Beni daha iyi tanıyacağınızı, kalbinizde bir heyecan kıvılcımı tutuşturacağımı umuyor, bunu temenni ediyordum. Sizi, kendime yaklaştırmak, benim olmanızı sağlamak için usuller arıyordum... Aceleden hoşlanmadığınızı anladığım vakit, bütün usulleri terkettim. Aradan yıllar geçti. Evet... Sizi ilk defa, İlkbahar mabudesi kılığında görüp, kalbimde aşk kıvılcımını tutuşturduğunuzdan bu yana yıllar geçti. Siz muhafazakâr davranışların kâffesini inkâr eden cüretkâr hareketlerinize devam ettiniz. Buraya geldiniz... Dâvet edilmemiş olduğunuz halde Kral'ın huzurunda arzı endam eylediniz!. Ah, ne kadar güzel, ne kadar cesursunuz! Benim olacağınızı, sizi bir çılgınlık derecesinde arzulayacağımı, kolayca elde edeceğimi sanıyordum... Fakat tatbik ettiğiniz oyunlarla beni dört yandan kıskıvrak bağladınız. Öpücükleriniz, ne vaad, ne de itiraf idiler... Bana karşı gösterdiğiniz itimat, tebessümleriniz, ciddî ve ağırbaşlı sözleriniz. beni düşürmek istediğiniz tuzaklardan başka şeyler değildi. Sizi kollarımın arasına alamamanın ıstırabiyle kıvrandım. Benden büsbütün kaçarsınız diye buna cüret edemedim. Bütün bu sabrım, bu tahammülüm neye yaradı?.. Kendinizi karpatlardan gelen vahşi bir ihtilâlcinin kollarına atarak beni nasıl da perişan ettiniz! Sizi nasıl affedebilirim?... Niçin öyle titriyorsunuz? Üşüdünüz mü?

— Hayır, korkudan.

— Benden mi korkuyorsunuz?

— Kudretinizden, Haşmetmeap.

— Affedin beni!

Kolunu, usulca genç kadının beline doladı.

— Korkmayınız, dedi. Korkusu ile beni inciten yegâne insan sizsiniz. Ben de, saadet ,zevk ve neşe bulmanızı isterdim. Tebessümünüzü görmek için neler fedâ ederdim, bilseniz. Sizi memnun ve mesut edebilecek ,şeyi boş yere aradım durdum. Tit-

remeyin, sevgilim... Size benden kötülük gelmiyecek, Bunu yapmak elimde değil. Geçen ay, cehennem hayatı yaşadım. Her yerde sizin gözlerinizi arıyordum. Sizi... Rakoczy'nin kolları arasında, tahayyül etmekten kendimi alamıyordum. Allahım, onu öldürmeyi nasıl istiyordum.

— Ona ne yaptınız, Haşmetmeap?

— İşte... hâlâ onun akıbetinden endişe ediyorsunuz, değil mi?

Güldü:

— Onun hatırı için benim karşıma çıkmak cesaretini gösterdiniz? İçiniz rahatlasın. Rakoczy'ciğiniz zindanda bile değil... Hakkımda ne kadar yanlış hükümler verdiğinizi anladınız ya! Ona dünyanın iyiliğini yaptım. Uzun zamandır benden istediklerinin hepsini verdim. Cepleri altınla dolu olarak, Macaristan Kralı ile Almanya imparatoru arasına nifak tohumları ekmek üzere Macaristana döndü. Bu plân benim de işime geliyor. Zira, şu sırada, orta Avrupada bir anlaşma olsun istemiyorum. Herşey, en mükemmel şekilde sona erdi.

Anjelik, Kral'ın sözleri arasında sâdece bir tek cümleye kulak vermişti. «Macaristana döndü» Başına bir balyoz yemişcesine sarsıldığını hissetti... Rakoczy'ye karşı duyduğu hisler fazla derin miydi, bilemiyordu ama, bir an onu bir daha görememek ihtimalî içini titretmişti. Macaristan'a dönmekle, başka bir dünyaya gitmek arasında pek fark gözetemiyordu.

Bir el hareketi ile hayatından silinmişti... Onu bir daha göremiyecekti.

Gazaba gelmişcesine haykırıp bağırıp çağırmak istedi. Rakoczy'yi tekrar görmek istiyordu. O, âşığı idi... Tertemiz, samimî, açıkyürekli, kuvvetli, cesur... Ona ihtiyacı vardı. Hiç kimse, başkalarının hayatını, kukla imişlercesine idare etmek hakkına sahip değildi. Öfke gözlerini karartmıştı.

— Hiç olmazsa ,cebine para koymuşsunuz, diye bağırdı... Böylece, hiç olmazsa krallarla mücadele edip onları memleketinden kovacak, halkı, kukla gibi oynatan bu müstebitlerin elinden kurtaracak. İstedikleri gibi düşünmek, nefes almak, seviş-

mek hürriyetine kavuşturacak...

Kral, genç kadını kuvvetli elleriyle omuzlarından yakaladı.

— Susunuz! diye haykırdı...

Sonra, sesi sâkinleşti:

— Bana hakaret etmekten sizi menederim, sevgilim. Bunun için affedemem sizi... Bana, nefretinizi göstermeyiniz. Mahvoluyorum. Bizi biribirimizden uzaklaştıracak sözler sarfetmekten kaçınınız. Biribirimize yaklaşmalıyız, Anjelik... Sâkin olun. Gelin bana...

Genç kadını elinden tutup, suyun inci gibi ışıldadığı mermer havuzun yanına götürdü... Anjelik hırstan soluk soluğa kalmıştı. Boğazı kupkuru kesilmişti. Kral'ın kudreti, onu susturmuştu ama, için için yanıyordu.

Louis, genç kadının alnını, saçlarını okşamaya başlamıştı. Bir yandan:

— Yalvarırım, sinirlerine hâkim olunuz, diyordu... Madam du Plessis Bellière sonra sizi affetmez.

Anjelik, hıçkırarak, kendisini Kralın ellerine bıraktı. Sinirleri perişan ,yorgun bir halde başını onun omuzuna dayadı. Batan güneşin kızıl ışıkları, genç adamın saçlarında pırıltılar yaratıyordu. Anjelik, onun kudretini bütün haşmetiyle üzerinde hissetmekteydi. Versay'a ilk geldiği günden beri, bu kudretin elinde esir olduğunu o anda anlamıştı... Evet, Saraya girdiği günden beri, Kral'ın ellerindeydi... Belki de onun eline düşenler arasında ehlileştirilmesi en güç hayvandı ama, neticede Louis bu işi de başarmıştı. O, her zaman, şikârının, büyük bir sabır ve kurnazlıkla tuzağına düşmesini bekleyen, yırtıcı bir hayvan insiyakiyle hareket ederdi.

Havuzun kenarına yan yana oturmuşlardı. Kral, genç kadını usulca göğsüne çekti. Yüzü hülyalı, aşk dolu bir ifadeyle aydınlanmıştı.

— Bizimki ne garip bir aşk Anjelik, diye mırıldandı.

— Acaba aşk mı bu?

— Bence evet, Aşk değilse, nedir bu? Anjelik, bu isim hayâllerimi nasıl dolduruyor bilseniz... İşimi bitirir bitirmez, göz-

lerimi yumuyorum, garip bir baş dönmesi, bir sarhoşluk sarıyor hemen... Dudaklarımdan tek bir isim yükseliyor... Anjelik! Beni çalışmaktan alakoyan böyle bir işkenceye hayatımda ilk defa rastlıyorum. Bazan, tâ ruhuma nüfuz eden bu aşk beni korkutuyor. Ömrüm boyunca kurtulamayacağımı sandığım bir yara gibi beni kuvvetten düşürüyor. Mecalsiz bırakıyor. Bu yarayı ancak siz tedavi edebilirsiniz. Hayâller kuruyorum... Evet... bazan hayâller kuruyorum... Gözlerinizdeki bakış ne olursa olsun, mis kokan çıplak vücudunuzu, vücudume bastıracağım geceyi tahayyül ediyorum. Eşsiz vücudunuzun dünyalara bedel güzelliklerini gözlerimin önüne getirmeye çalışıyorum. O uçucu. o dostane, o anlaşılmaz tebessümünüzü hayâl ediyorum... Ben, aynalı salonda ağır ağır pelerinimi sürüklerken, kalabalık arasında bana gülümsüyorsunuz. Hareketlerimin doğru olup olmadığına, gözlerinize bakarak hükmediyorum. Sonra zümrüt bakışlarınıza bir kıskançlık ifadesi verip, kendi kendime gururlanıyorum. Daha böyle binlerce tatlı şeyler kuruyorum. Hayatta tatmadıklarımı...

— Metresleriniz sizi bu zevklerden mahrum mu bıraktılar?

— Onlar sadece metreslerim oldular, arkadaşlarım değil. Ben sevdiğim kadından dostluk bekliyorum. Bu, bambaşka bir his...

Louis'nin gözlerindeki ifade sadece şehvet değildi. Onun yanı sıra derin bir hayranlık, tarifsiz bir şefkat ve bağlılık ifadesi de yanıp sönüyordu. Bir Kral'ın bakışlarında bu umulmadık, alışılmamış ifadeyi görmek, Anjelik'i öylesine şaşırtmıştı ki, gözlerini onun gözlerinden ayıramıyordu. Kral, dağ başında uzun yıllar yalnız kalıp da, dağın eteğinde bir insan görünce, telâşla aşağıya inmeye çabalayan bir münzevi hasretiyle kendisine yaklaşıyordu. Sessiz bakışlarla biribirlerine sual soruyorlardı. Su org'unun tatlı melodisi damlacıkların neşeli şıpırtıları ile meydana gelen musikî, ikisini de ebedî saadet vaadi gibi sarıyor, derin bir huzura doğru sürüklüyordu.

Anjelik, mağlûbiyeti kabul etmekten korkarak, başını başka tarafa çevirdi. Böylece büyü bozuldu...

— Aramızdan ne geçti Anjelik? Aramıza ne girdi? Kırıp yıkmak için boşuna uğraştığım bu maniayı niçin kurdu?

Genç kadın elini alnından geçirdi. Gülmeye çalıştı:

— Bilmiyorum, belki gurur, belki korku. Kral'ın metresi olabilmek gibi zor bir vazife için lüzumlu kuvvete sahip değilim.

— Zor bir vazife mi? Ne kadar haince, ne kadar iğneli konuşuyorsunuz.

— Affedin haşmetmeap. Henüz vakit varken, bırakınız da açıkça konuşayım. Daima göz kamaştırıcı, daima güzel, daima taze olmak, bütün o kıskançlık, gıpta ve entrika yüküne tahammül göstermek. Sonra zat-ı şahânelerinin sadakatsizliği... Bana göre işler değil, efendimiz. Günün birinde bıkılmış bir oyuncak gibi bir kenara fırlatılmayı göze alabilmek için insanın ya son derece haris, veya çılgınlar gibi âşık olması lâzım. Bu iş, Matmazel de la Vallière'i mahvetti, ben Madam de Montespan kadar vurdum duymaz değilimdir.

Birden ayağa kalktı:

— Ona sadık kalınız haşmetmeap, dedi, o sizinkiyle boy ölçüşebilecek bir kuvvete sahiptir. Beni bir daha tahrik etmeyiniz.

— Tahrik oldunuz mu?

Kollarını, genç kadının omuzlarına sardı, yüzünü onun altın saçlarına gömdü.

— Korkularınız tamamen yersiz güzelim, dedi. Beni pek sathî tanıyorsunuz. Başka hangi kadına bu derece müsamahakâr davranabilirim? Uysal itaatkâr kadınlar dayanılmayacak kadar mızmız oluyorlar. Haris olanlar tepeme çıkmasınlar diye akla karayı seçiyorum. Ama siz... Siz sultan olmaya lâyıksınız. Sizi memleketine götürmeye kalkışan İranlı Prens'in dediği gibi... Krallara emir verecek kadınsınız... Ben buna razıyım... Önünüzde eğiliyorum. Sizi binlerce yönden seviyorum. Anjelik, kadınca zaaflarınız, hüznünüz, ihtişamınız, en kıymetli mücevher ve altınlardan daha kıymetli olan zekânız için seviyorum

sizi. Bana sahip olmadığım şeyi, nefse itimadı da siz kazandırdınız.

Genç kadının yüzünü avuçları arasına almış, kendisine yaklaştırıyordu.

—Herşeyi sizden bekliyorum ve biliyorum ki, beni sevmeye razı olursanız, bana ihanet etmeyeceksiniz. Fakat benim olmadığınız müddetçe, kollarımın arasında aşktan sarhoş, yarı baygın yatmadıkça, içimdeki korku zail olmayacak. Beni sinsi bir tuzağa düşürmenizden korkuyorum. Teslim saatinizi biran önceye almak telâşım da bundan doğuyor. Bir defa benim olduğunuzu gördükten sonra, hiç kimseden korkmayacağım, ne sizden, ne de bütün dünyadan. Siz ve ben... Yanyana... Elele... Bunu hiç hayâl ettiniz mi Anjelik? Neler yapamazdık? Elde edemeyeceğimiz başarı tahayyül edebiliyor musunuz? Siz ve ben... Yenilmez bir kudret olurduk...

Genç kadın cevap vermedi... Sanki, şiddetli bir fırtına bütün varlığını temelinden sarsıyordu. Gözlerini yumdu...Ve Krala, bembeyaz olmuş, ifadesiz yüzünü uzattı. Louis, o sihirli ânın geçip gittiğini anlamıştı... Bir daha elde edilmesi ne güçtü Yarabbi-

— Düşünmeden bana cevap vermek istemiyorsunuz? Akıllıca bir hareket. Benim yolunuza mâni olmamdan da pek hoşlanmadınız... Anlıyorum... Pekâlâ, İnatçı çocuk! Size, sözlerimi sâkin kafayla düşünmeniz için bir hafta daha-mühlet veriyorum. Gelecek Pazar'a kadar Paris'teki konağınızda kalınız, sonra Versay, sizi, bir kere daha, her zamankinden güzel... her zamankinden daha kudretli görecek... İşlediğiniz suça rağmen, kalbimin sahibi olduğunuzu anlayacak Versay... Heyhat... Koskoca bir Kralın bile aşka hükmedemediğini ne güzel öğrettiniz bana! Aşk değil, sizde basit bir şehvet hissi bile uyandıramadım. Ama, sabredeceğim. Ümitsizliğe kapılmayacağım. Aşk mâbudesinin ülkesine gideceğiniz gün elbette gelecektir. Evet, sevgilim, bir gün elinizden tutup sizi Trianon'a götüreceğim. Orada, küçük bir Pagot yaptırdım... Sizinle rahatça sevişebilmek için...

Korktuğunuz bütün entrikalardan uzak... Orada olduğunuzu sâdece çiçekler ve ağaçlar bilecekler. Oraya ilk giren kadın siz olacaksınız. Her bir taş, her bir süs eşyası, sizin için seçildi... İtiraz etmeyiniz. Bana sâdece bir ümit ışığı bırakınız. Ben, beklemesini bilirim.

Anjelik'i elinden tutup kapıya kadar götürdü.

— Haşmetmeap ,oğlum ne oldu, sorabilir miyim?

Kral'ın yüzünde bir endişe gölgesi dolaştı...

— Ah, aileniz başına az dertler açmadı... Küçük şövalyeyi işinden ayırmak zorunda kaldım.

— Gözden düşmem mi sebep oldu buna?

— Katiyen... Bu yüzden mâsum çocuğun ıstırap çekmesini istemiyordum. Lâkin, bazı hareketleri hoşnutsuzluğumu mucip oldu... Oğlunuz iki defa sadık garsonum Duchernes'i beni zehirlemeğe teşebbüsle itham etti. Sözde, yemeğime bir toz karıştırdığını görmüş... Üstelik etrafı vaveylüya vererek itham etti onu... Bakışlarındaki pırıltıdan, sesindeki katî ifadeden anladım ki, o da annesi kadar cüretkâr... Yemeklerin tadına bakıldıktan sonra âdeta haykırarak «o yemeği yemeyiniz, Haşmetmeap, o şarabı içmeyiniz» diye ortaya atıldı. «Mösyö Duchernes içine zehir kattı» diye bağırdı.

Anjelik, şaşkın ve üzgün içini çekti:

— Aman Yarabbi... Efendimiz, ne kadar üzüldüğümü, mahcup olduğumu anlatamam. Çocuk çok asabî ve hayalperestti.

— Bu işi ikinci defa yapmağa kalkışınca sert davranmanın doğru olacağını kanaat getirdim. Size olan sevgim yüzünden çocuğa sert bir ceza vermek de istemiyordum. Mösyö de oradaydı. Çocuğu pek enteresan buldu... Yanına almak istedi. Müsaade ettim. Oğlunuz şimdi ağabeyim Saint - Cliud'daki ilkbahar malikânesindedir.

Anjelik, renkten renge giriyordu.

— Demek oğlumu o müzahrefatın içine yolladınız... Öyle mi? diye bağırdı...

Kral, gök gürültüsünü andıran bir sesle:

— Madam? dedi. Müsamahanızdan biri daha...

Birden yumuşayarak gülmeğe başladı.

— Ama, ne yapalım ki, böyle yaratılmışsınız. Sizi hiç bir şey değiştiremez. Lâkin ahlâki bakımdan oldukça düşük bir yer olduğunu kabul ettiğim o mâlikânede, oğlunuz sandığınız kadar tehlikede değildir. Mürebbisi onu adım adım tâkibediyor. Ben sizi memnun etmek maksadıyla onu oraya göndermiştim... Saint - Cloud'a ne zaman gitmek isterseniz, benden bir müsaade isteyiniz, kâfi. Sizin için yapamayacağım şey yoktur.

— Haşmetmeap, Saint - Cloud'a gitmeme müsaade ediniz.

— Müsaadeden daha fazla bir şey yapacağım... Madam'a bir mektup yazıp, sizi orada bir kaçgün alakoymasını isteyeceğim. Oğlunuzu doya doya görürsünüz...

— Çok cömertsiniz, Haşmetmeap.

— Çok aşığım sadece... Bunu unutmayınız, Madam, ve kalbimle oynamayınız...

Florimond, gözlerini annesinin gözlerine dikti:

— Yemin ederim ki, yalan söylemiyorum anneciğim, Mösyö Duchesne Kralı zehirliyor... Gözlerimle gördüm... Hem de kaç kere... Tırnağının içine beyaz bir toz saklıyor, ve usulca Haşmetmeap'ın kadehine atıveriyor. Bu hareketi yapmadan önce şarabın tadına bakıyor, ondan sonra, el çabukluğu ile tozu kadehe aktarıp Krala sunuyor.

— Haydi, haydi, yavrum, böyle bir şey imkânsızdır. Hem, Kral, senin iddia ettiğin zehirlenme neticesi ne hasta oldu ne bir şey...

— Orasını bilemem. Belki de yavaş yavaş tesir eden bir zehirdir.

— Florimond, neler söylediğinin farkında mısın? Çocuklar böyle şeylere burunlarını sokmamalıdır. Unutma, Kral'ın etrafında bir sürü sadık adamı var...

— Onu bilmeyen var mı?

Annesine ,tıpkı Marie - Agnès'in bakışlarına benzeyen, merhamet dolu bir bakışla baktı. Anjelik, bir saattir ona, bu hikâyeyi kendi muhayyelesinden uydurduğunu kabul ettirmeğe ça-

lışıyordu. Neredeyse bir sinir nöbetine tutulacak hâle gelmişti. Böyle muhayyelesi geniş bir çocukla baş edecek kabiliyette olmadığını anlamıştı. Florimond, artık annesinin sözlerine kulak asacak çağı geçirmiş bulunuyordu. Zaten, genç kadın kendi işlerine dalmış, onu ihmal etmişti.

— Kral'ın zehirlendiği fikrini kim koydu senin kafana kuzum?

Florimond, bir sır ifşa eder kibi:

— Her önüde gelen zehirden bahsediyor., anneciğim. Geçenlerde, Düşes de Vitry, benden, esvabının kuyruğunu taşımamı istedi. Pariste, Malvoisin'i görmeğe gidiyordu. O ihtiyar cadı ile konuşurken, ben kapı deliğinden onları dinledim. Düşeş, ihtiyar kocasının çorbasına karıştırmak için bir zehirle, Mösyö de Vivonne'un aşkını kazanmak üzere de bir büyülü toz istedi. Marki de Cossac'ın uşağı da, efendisinin, kumarda kazanmak için Malvoisin'den bir büyük aldığını söyledi. Üstelik ağabeyisinin mirasına konmak maksadı ile onu, öldürmek için bir de zehir almış.

Florimond, mağrur ve bilgiç bir edayla ilâve etti:

— Ağabeyesi bir hafta önce öldü.

— Yavrucuğum bu lâfları açıkca konuşmakla kendine ne büyük bir fenalık ettiğinin farkında değil misin? Hiç bir asil, dedikoducu bir şövalyeyi yanına almak istemez.

Florimond hırsla bağırdı:

— Ama ben dedokudu yapmıyorum ki... Size anlatmağa çalışıyorum... Fakat, galiba... Kafanız pek kalın, anneciğim...

Gururu incinmiş gibi, küskün döndü, pencereden dışarıyı seyre koyuldu. Dudakları titriyordu. Çocuk gibi ağlamayı gururuna yediremediği için kendisini tutuyordu ama, gözlerinden neredeyse yaşlar boşanacaktı.

Anjelik, nasıl bir hareket tarzı tatbik edeceğini bilemiyordu. Bu çocuğun ruhunda, erişemediği bir derinlik vardı. Büyük bir güvenle yalan söylediği muhakkaktı ama, yalan söylemekten gayesi neydi?

Çaresizlik içinde, çocuğun mürebbisi Rahip de Lesdiguires'ye döndü:

— Florimond dayak istiyor, dedi; sizin disiplininizi pek beğenmiyorum.

Genç rahip, perukasının diplerine kadar kıpkırmızı kesildi:

— Madam, elimden geleni yapıyorum. Florimond, gördüğü iş dolayısiyle, cevabını verebileceğini sandığı bazı sırlar öğrendi. Anjelik, soğuk bir sesle:

— Hiç olmazsa ona, bu sırları saklamasını öğretiniz.

Rahip kekeliyerek bir cevap vermeğe hazırlandığı sırada, Anjelik birden, onun da Madam de Choisy tarafından gönderilen adamlardan biri olduğunu hatırladı. Acaba bu genç rahip casusluğunu ne dereceye götürmüştü?

Florimond göz yaşlarını kurutup pencereden döndü, küçük prenseslerle yürüyüşe çıkacağını söyliyerek, izin istedi.

Çocuk çıktıktan sonra, Anjelik yine rahibe baktı:

— Bunlara ne diyorsunuz, Mösyö de Lesliguires?

— Madam, Florimond'un yalanını hiç yakalamadım.

— Elbette ki, talebenizi müdafaa etmek istersiniz... Ama, böyle yaparken kıymet ölçülerinizi kaybedeceğinizi unutmayın.

— Onu bilmeyen var mı?

Rahip, Florimond'un diline pelesenk ettiği cümleyi kullanmıştı... Ellerini çaresizlik içinde iki yana açarak:

— Sarayda en derin sadakat gösterileri bile şüphe götürür, Madam, etrafımız casuslarla dolu.

—Casuslar hakkında epeyce şeyler biliyorsunuz herhalde, mösyö, zira Madam de Choisp de sizi buraya bir casus olarak para mukabili kiralayıp gönderdi.

Llesdiguires'in yüzü sapsarı oldu. Çocuksu mavi gözleri iri iri açıldı. Titriyerek, kendisini, genç kadının önüne attı.

— Beni affediniz Madam; doğru... Madam de Choisy beni buraya casusluk etmek üzere yolladı. Fakat size ihanet etmedim... Tanrı şahidimdir ki, etmedim. Size en ufak bir kötülük yapamam Madam... Yapamam.

Anjelik yerinden kalktı, pencereye gitti...

Genç rahip, yine yalvardı:

— Bana inanınız, Madam.

— Pekâlâ inanıyorum ,dedi Anjelik yorgun bir sesle. Ama bana söyleyiniz, beni mukaddes kardeşlik cemiyetine kim ihbar etti? Malbrant mı? Ona böyle bir rol yakıştıramıyorum...

— Hayır Madam. Malbrant iyi bir adamdır.

— Peki, ya Gilandon kardeşler?

Rahip tereddüt ediyordu. Fakat hâlâ yere diz çökmüş vaziyetteydi.

— Marie - Anne de Gilandon, tevkifinizden bir kaç gün önce şehre inmişti...

— O halde ihbarı yapan odur. İşinizden memnunum muhterem peder. Günün birinde piskopos olmamanız için hiç bir sebep yok.

— Hayat pek zor Madam. Ben, on iki kardeşin en küçüğü idim... Evimizde ekseriya yiyecek sıkıntısı çekerdik. İyi bir insan olmak istediğim için kiliseye intisap ettim. Madam de Chaoisy uzun yıllar benim tahsil masraflarımı ödedi. Nihayet bana sosyetede bir mevki temin etti. Etrafımda gördüğüm kötülükleri rapor halinde kendisine bildirmemi emretti. Ben, bunu asil ve mukaddes bir vazife addettim. Fakat sizin evinize girince Madam...

Mâsum çehresinde romantik bir aşkın derin ifadesiyle, genç kadına baktı. Kral'ın erkek kardeşi, Mösyö, onun gibi saf ve uysal gençleri sapık arzularına âlet ediyordu.

Anjelik:

— Kalkın ayağa, dedi samimî olduğunuzu anladım. Sizi affediyorum.

— Size sadıkım, Madam. Florimond'u kardeşim gibi seviyorum. Bizi ayıracak mısınız?

— Hayır, her şeye rağmen oğlum sizin yanınızdayken içim rahat ediyor. Lâkin, Mösyö'nün evinde bırakmağa gânlüm hiç razı değil. Prens'in zevklerinde pek sapıkça hareket ettiğini bilmeyen yok... Florimond gibi güzel, canlı bir çocuk orada asla emniyette olamaz.

Rahip, ayaka kalkarken:

— Hakhınız var Madam, dedi. Bugüne kadar bu yüzden Antoine Maurel, ile düello ettim. Adam, at yetiştirir gibi genç erkek çocuklar yetiştirip satıyordu. Florimond'u görünce gözleri ışıldadı. Hemen teşebbüse girişip çocuğu kandırmağa kalktı. Derhal müdahale ettim. Düello yapmağa mecbur olduk. Maurel, kolundan yaralanınca, düelloyu yarım bıraktı. Bundan başka kont de Buevron ve Marki de Effiat ile de aynı sebepten düello ettim. Florimond'u Kral'ın himayesine aldığını söyledim. Onun, sizin oğlunuz olduğunu herkes biliyor... Ayrıca sizin, kral üzerindeki nüfuzunuzdan da haberleri var. Çok uğraştım ve nihayet Florimond'un Prenses'lere arkadaşlık etmesini sağlayabildim. Ah, Madam, burada asıl mesele kadınlarla uğraşmakta. Hepsi de mitolojik canavarlara benziyorlar... Onlarla nasıl baş edeceğimi bilemiyorum.

— Aman demeyin ,onlar da mı Florimond'un peşindeler?

— Hayır... şey... Kadınlar benim peşimde koşuyorlar...

— Vah zavallı yavrucuğum.

Gülmek mi ağlamak mı lâzım geldiğini kestiremiyordu.

— Zavallı çocuk... Ne zor durumda imişsiniz meğer... Sizi buradan kurtarmak için derhal teşebbüse geçmeliyim.

— Üzülmeyiniz Madam, Florimond ancak bir Prens'in sarayında kendisine bir meslek edinebilir... Ben, onu korumak için elimden geleni yapıyorum. Allahın inayetiyle her şey düzelecek.

— Florimond'u buraya getirmemekte ısrar edecektiniz.

— Kral'ın emirlerine karşı gelmek kolay değildir, madam, Bence, oğlunuz, burada Versayda kendisini bekleyen tehlikelerden daha azına maruzdur.

— Ne demek istiyorsunuz?

Genç rahip, ürkek ürkek etrafına bakındı... Usulca genç kadına yaklaştı.

— Oğlunuzun hayatına iki defa kastedildi.

Anjelik, hırsla omuz silkti:

— Siz iyice aklınızı kaçırmışsınız. Hayalinizi bu dereceye

kadar işletmek için çılgın olmanız lâzım... O yaşta bir çocuğun hayatına kasdetmek isteyen kim olabilir. Üstelik de sarayda en sevilen ,en küçük yardımcı...

— Etrafındakilerin canını sıkacak hakikatleri biraz fazlaca yüksek sesle söyleyen bir çocuk...

— Yeter, daha fazla duymak istemiyorum... Kafanızda münasebetsiz hayaller kurduğunuzdan eminim... Galiba son zamanlarda hayalet hikâyeleri okudunuz. Duchesne namuslu tanınmış bir adamdır.

— Sarayda yaşayanların hepsi namuslu tanınmış değiller midir? Orada kim kime namussuzluk ve cinâyet damgası vurabilir?

— Her şeyi kapkaranlık gösteriyorsunuz... Anladım, Florimond'un koruyucu meleğisiniz ama, kendi hayâl hanenizi de onunkini de biraz frenleyiniz... Şimdilik, Florimond efendinin masallarına inanmıyorum... Münasebetsizlik ediyor.

— Kendi oğlunuza inanmıyor sunuz öyle mi, Madam? Ah, Madam, yalvarırım size sadık olanlara sırtınızı dönmeyiniz... Bir sürü düşmanınız olduğundan haberiniz yok mu? Sizi gizli bir kuyuya düşürmek için nasıl uğraşıyorlar, bilseniz! Kendinizi korumak için tedbir almakta kusur etmeyiniz. Size bir şey olursa ben kederimden ölürüm.

Anjelik merhamete gelmişti:

— Görüşleriniz pek çürük değil, dedi, sizi Mösyö Bassuet'ye tavsiye etmeliyim... Yükselmeniz için yardımlarımı esirgemiyeceğim.

— Oh, Madam, saray kadınlarının entrikalarına kendinizi maruz bırakmayınız.

— Siz de lûtfen hayalhanenizi fazla işletmeyiniz.

Rahip, bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama, tam bu sırada içeriye biri girdi... O da, hürmetkâr bir reverans yapıp dışarı çıkmak zorunda kaldı. Anjelik, tekrar salona döndü. Balkon kapıları ardına kadar açıktı... İçerisi tertemiz, mis kokulu ilkbahar havası ile doldurmuştu... Ta uzaklardan Paris gözüküyordu. Kral'ın ikazı üzerine, Madam, kâhyasını gönderip, Ma-

dam du Plessis'i birkaç gün kalmak üzere malikânesine dâvet etmişti. Anjelik, bu dâveti tereddütsüz kabul etti... Bütün ihtişam ve cazibesine rağmen, Mösyönün sarayında sükûnet ve huzurdan eser yoktu. Anjelik, burada Versay'da iken bucak bucak kaçtığı bütün şahıslara rastlamıştı. Güzel, cüretkâr ve pek kötü bir yığın kadın, Mösyö'nün sarayında salına salına geziyorlardı.

Anjelik, o akşam, genç rahibin sözleri kulaklarında çınlayarak uykuya daldı... Florimond için yüreğinde bir endişe ateşi yanmıştı. Sanki etrafında binlerce görünmez şeytan onu mahvetmek telâşı içinde dans ediyorlardı.

Gün doğarken, kapının hafifçe vurulması ile uyandı. Kalktı açtı. Eşikte, tül bir şala sarılmış, gülümsiyerek Madam duruyordu.

— Sizi görmek istedim, Madam du Plessis... Benimle yürüyüşe gelirmisiniz.

— Prenses hazretlerinin emirlerine âmadeyim.

Alelâcele giyindi, uyuklayan nöbetçilerin önünden geçip merdivenleri indiler. Anjelik, uyuyan Prenses'in sarayını hatırladı.

Park'ın nemli çimenleri üzerinde solgun bir güneş doğuyordu. Prenses, hızlı hızlı yürürken izahat veriyordu:

— Sabahın erken saatlerinde yürüyüş yapmaktan çok hoşlanırım. Geceleri pek iyi uyuyamıyorum. Bütün gece okudum, tam uykuya dalacaktım ki, şafak söktü. Okumayı siz de sever misiniz?

Anjelik, edebiyata pek vakit ayıramadığını itiraf etti.

Madam bir kahkaha attı:

— Hapisteyken de vakit bulamadınız mı?

Bunu söylerken kötü bir maksadı olmadığı belliydi. Sâdece şaka ediyordu.

— Okumaktan zevk alan pek az kimseye rastlıyorum, diye devam etti. Meselâ kayınbiraderim Kral hazretleri...Bir muharrir veya piyes yazarı ona yeni çıkan kitabından bir kopya göndermezse küplere biner... Okuyacağından mı? Ne gezer... Sırf kapris... Bense okumaya bayılıyorum... Aslında yazmak da isterdim... Şöyle oturalım mı?

Bir çok yolların birleştiği yuvarlak bir meydancıkta bir mermer sıraya oturdular.

Prenses, Anjelik'in Louvr'da oyun partilerine gittiği günlerden beri hiç değişmemişti. Bouzbon ve Habsburg ailelerinden tevarüz ettiği porselen gibi cildi ile pek narin bir görünüşe sahipti. Kuş kadar yiyor, hemen hemen hiç uyumuyordu. Kendisini sanat ve edebiyata vermişti. Molyer'i yazı yazmağa ilk defa o teşvik etmiş, şimdi de Racine'i bu yolda yükseltmeğe azmetmişti. Anjelik, Prenses'in zekâsından emindi ama onu biraz acaip buluyordu. Bu garip huyu yüzünden yanına pek yanaşan olmuyordu. Fakat, kendisinin yalnız kalışına fazla aldırdığı yoktu.

Bir müddet sessiz oturduktan sonra söze başladı:

— Madam, çok zengin bir kadın olduğunuzu duyduğum için size başvurdum. Ayrıca çok da ketum imişsiniz. Bana dört bin pistole borç verebilir misiniz?

Anjelik sırtüstü düşüp bayılmamak için kendisini güç zaptetti. Prenses devam ediyordu:

— Bu para ile İngiltere'ye gitmeyi tasarlıyorum. Borç içindeyim. Mücevherlerimin çoğunu rehine koydum. Kral'ın karşısına çıkıp zaruret içinde olduğumdan bahsetmek istemiyorum. Fakat İngiltere'ye de sırf onun hatırı için gidiyorum. Bana pek önemli bir vazife yükledi... Ağabeyim İngiltere Kralı II. Charles'in, İspanyollar, Hollandalılar ve Almanlarla arasında imzalanan anlaşmaya iştirak etmemesini sağlayacağım. Fransa'yı bu bakımdan sevdirmek için son derece zeki, muhteşem ve ikna edici olmam lâzım... Daralmış eski elbiselerle arzı endam edemem. Söz gelişi diyorum, anlıyorsunuz ya, azizem... Sefaretleri bilirsiniz... Su gibi rüşvet dağıtmak icabedecek. Hesabî davranacak olursam başarıya ulaşamam... Oysa ki, mutlaka başarı elde etmem lâzım...

Konuştukça yanakları pembeleşiyor, utancını gizlemek için serbest konuşmağa gayret ediyordu. Parayı isterken öylesine utanmıştı ki, Anjelik'in içine dokundu, kesenin ağzını açmağa niyetlendi.

— İstediğiniz paranın hepsini veremiyeceğim için beni affedeceğinizi ümit ederim... Dört bin pistoleyi toplamak bir haylı güç. Fakat üç bin için size kati söz verebilirim.

— Yavrucuğum, bana ne büyük yardımda bulunduğunuzun farkında değilsiniz, diye bağırdı. Prenses. Herhalde bu derece bir cömertlikle karşılaşacağını ummamıştı:

— Döner dönmez borcumu ödeyeceğimden emin olunuz. Ağabeyim beni çok sever... Her halde bir çok hediyeler verecektir. Bu iş benim için ne kadar önemli bilseniz! Muvaffak olacağıma dair Kral'a söz verdim.

Anjelik'in ellerini tuttu, minnetle sıktı.

— Başaramazsan korkunç bir şey olacak dedi. Duymuşsunuzdur. Kocam Lorrainee, Şövalyesi ile sapık bir münasebet tesis etmişti. Krala durumu arzettim. O da, bu işi, başarmam şartile, Şövaleye'yi sürgüne gönderdi. İngiltere'nin Avrupa anlaşmasına girmesini önleyemezsem, şövalyeyi geri getirtecek. Bu canavara, evimin çatısı altında daha fazla tahammül edemem. Kocamı ve yakınlarını parmağının ucunda oynatıyordu. Kadınlara karşı duyduğu hoşnutsuzluk nefret derecesini buldu. Zengin olsaydım belki onunla baş edebilirdim ama, durumum çok kötü. Kocamın hem şerefini hem kasalarını sıfıra indirdi...

Anjelik, onu susturmağa teşebbüs etmiyor, pek sinirli olduğunu gördüğü için içini boşaltmasını sabırla bekliyordu. Kendisinden borç para alıp alamayacağını uzun zaman düşünmüş, üzüntülerine, bu da bir hayli heyecan katmış olmalıydı.

Endişeli bir tavırla sordu:

— Yola çıkmazdan önce parayı sizden alabileceğim, değil mi?

— Söz veriyorum. Prenses Hazretleri. İdare müdürüme danışayım. Fakat, bir hafta zarfında üç bin pistole elinizde olacaktır.

— Ne kadar iyisiniz! İnancımı yenilediniz. Kimden yardım istiyeceğimi bilemiyordum. Şövalyenin sürgününden beri, Mösyö bana karşı son derece kötü davranmağa başladı.

Dertleri, anlatmakla bitmiyordu. Çektiği azabı, teferrüatı

ile Anjelik'e anlattı, anlattı... Sonunda, bu itiraflar için belki de pişman olacaktı. Zira, her seferinde yanlış kimselere itimat etmişti... Yalnız kaldığı vakit, bu Madam du Plessis'in ya pek tehlikeli bir mahlûk ya da pek budala bir kadın olduğunu söyleyecekti. Ama, şu anda derdini dökeceği bir dost bulmuş olmanın o eşsiz zevkini bol bol tadıyordu. Herşeyin daha başlangıçta böyle bir duruma düşeceği belliydi. Mösyö ile evlenmemesi lâzımdı. Bir zamanlar Fransa Kraliçesi olmayı ummuştu... Lâkin bunu açıkça itiraf etmedi. Krala karşı içinde acı bir his beslediğini her sözü ile imâ ediyordu.

— Kral, ağabeyim Charles'ın böyle bir anlaşmaya iştirak etmesinden korkmasaydı, yine de benim adımı bile hatırlamayacaktı. Göz yaşlarım, kederim hiç biri hiç biri ona bir şey ifade etmedi. Kardeşinin şerefsizliği bile onu ilgilendirmiyor.

— Prenses hazretleri... Acaba, biraz izam etmediğinizden emin misiniz? Kral, bu durumdan pek hoşlanmıyor gibi...

— Vızgelir ona... Onu iyi tanırım ben. Tahta oturmuş bir insanın, yakınları gittikçe çamura saplanırlarsa, bu onun bilâkis menfaatine olur. Zira, böylece kendi ihtişam ve karakter kudreti daha büyük bir ışıltı ile parıldar, daha barizleşir. Kocamın sapık arzuları, Kralın kudretine aslâ halel getirmez. Bu arzuları tatmin eden kimselerin bütün dertleri bol bol altın, para, mücevherattır. Eh, Kral onların bu isteklerini cömertçe temin ediyor. Meselâ Larraine, kocamla münasebet kurduktan sonra, Kral'dan bütün istediklerini kopardı. Çünkü, kral, kardeşinin kendine sadık olduğundan emin... Onu ilgilendiren bütün mesele de bu... Fakat artık tahammül edemedim... İsyan ettim, o da, bana muhtaç olduğu için, dediğimi yaptı. Benimle de bir Kral kızı olduğumu, fakat sıkıya gelirsem bir Kral ağabeyim bulunduğunu XIV. Louis'ye hatırlattım. İçini çekti, elini kalbinin üzerine koydu.

— Sonunda kazanacağım, fakat yine de korkuma mâni olamıyorum. Etrafım bir nefret çemberi ile çevrili. Mösyö, müteaddit defalar beni zehirlemekle tehdit etti.

Anjelik, ürpererek yerinden sıçradı:

Madam, böyle kötü düşüncelere kafanızda yer vermeyiniz!

— Kötü düşünceler mi, yoksa hakikatin ta kendisi mi, bilemiyorum. İnsanlar, bugünlerde pek kolayca ölüyorlar.

Anjelik, Florimond'u rahip Lesdiguieres'in sözlerini hatırladı. Korku, yürekte buz gibi bir yılan misali baş kaldırdı.

— Prenses'im korktuğunuza inanıyorsanız, kendinizi korumak üzere her türlü tedbiri alınız. Şüphelerinizi polise anlatınız, onlardan yardım isteyiniz.

İngiltere Kralı I. Charles'in kızı Prenses Henriette, Anjelik'e hayretle baktı:

— Çocukça fikirleriniz beni şaşırtıyor Madam, dedi. Polis mi? La Rayne'nin emrinde çalışan o haydutlardan mı bahsediyorsunuz? Aman kuzum beni güldürmeyin... Onları pek iyi tanırım. Şaraptan kızarmış kocaman burunlarını bizim işlerimize sokmazlar onlar.

Ayağa kalktı, uçuk mavi ipekli esvabının eteklerini düzeltti. Ufak tefek olmasına rağmen edasında bir kraliçe azameti vardı. Anjelik'ten kısa idi ama, mağrur duruşu ile ondan daha uzun görünüyordu.

Usulca:

— Unutmayınız, sarayda olduğunuz müddetçe başka çaremiz yok... Ya kendi kendimizi müdafaa edeceğiz, ya da... öleceğiz, dedi.

Hiç konuşmadan geri döndüler. Parkın yemyeşil çimenleri kadife gibiydi. Tatlı bir meltem, çiçek açmış ağaçların mis kokularını etrafa savuruyordu. Versay'daki ağır resmiyetten burada eser yoktu. Bahçeyi Madam, İngiliz stilinde tanzim ettirmişti. Mösyö ile aralarındaki yegâne müşterek zevk de buydu. Kral, Saint - Cloud'a geldiği vakit, bahçenin «intizamsızlığından» şikâyet ederdi. Prenses'in dudaklarında melânkolik bir tebessüm belirmişti... Rüyalarına giren korkuyu yüreğinden kimsecikler söküp atamazdı... Ayrılırken:

— Ah, bilseniz, dedi, İngilterede kalıp, buraya bir daha hiç, hiç dönmemeyi ne kadar isterdim...

24. BAHİS

Dilenciler:

— Madam, diye yalvardılar. Madam, Kral hazretleri yaralarınıza ne zaman dokunacak?

Beautreillis konağının önünde gittikçe büyüyen bir kalabalık toplanıyordu. Anjelik, ertesi Pazar'a, merasime iştirak edeceklerini haber verdi. Bu iş için pek uzun bir formaliteye uyması gerekiyordu ama, saraya dönme hazırlıkları arasında buna vakit bulamayacağını biliyor, bu sebeple, Madam Scarron'a rica edip, dilenci güruhunu, Kral'ın doktoruna götürme müsaadesini almayı tasarlıyordu.

Genç dulu bir haylidir görmediğini hatırlayınca kendi kendine şaştı... Son defa nerede görmüştü?... Ah, Versayda verilen o muhteşem baloda... 1663'de... İki yıl geçmişti aradan... Acaba François'a ne olmuştu? Bunu öğrenmek için evine gitmek lâzımdı. Araba François'in fakirlik yıllarında âdeta inziva hayatı yaşadığı mütevazi evin önünde durdu. Anjelik, inip kapıyı çaldı. Tekrar çaldı. Cevap gelmiyor, kapı açılmıyordu. Ama içeride birinin bulunduğunu belli eden hafif bir ayak patırdısı duyar gibi olmuştu... Belki de hizmetçiydi. Ama kapıyı niçin açmıyordu? Nihayet orada beklemekten vazgeçti, arabaya bindi... Tam köşeyi kıvrılırken, sırf merak saikiyle bir kere daha dönüp eve baktı... Aaa, demin açtıramadığı kapı ardına kadar açılmış, Madam Scarron telâşla dışarıya çıkıyordu. Siyah bir pelerine bürünmüş, yüzüne de bir maske takmış olmasına rağmen, Anjelik, onu ilk bakışta tanımıştı.

— İşte bu kadarı fazla! diye söylenirken arabayı durdurdu. Yere atladı, adamlara konağa dönmelerini söyledi. Pelerininin kapişonunu yüzüne indirdi. Madam Scarron'un peşine takıldı. Genç dul, iki kolundaki iki ağır sepete rağmen hızlı hızlı yü-

rüyordu. Halinde pek esrarengiz bir mâna vardi. Anjelik, onu belli etmeksizin, sonuna kadar takibe karar verdi. Cité'ye vardıkları vakit Madam Scarron, oradan iki tekerlekli bir adam tarafından çekilen arabalardan birini kiraladı. Anjelik, yaya olarak onu takibedebileceğini anlamıştı. Zira, bu arabalar da insan yürüyüşünden daha hızlı gidemezdi. Daha sonra, bu karara vardığı için pişman oldu... Heyecan'la ne kadar yol katettiğinin farkında olmuyordu, ama yavaş yavaş tükeniyordu. Araba, Seine nehrinin üstündeki köprüyü geçti. Sonu gelmeyecekmiş kadar uzun görünen bir sokağa saptılar. Nihayet Vangirard-'da son bulan toprak bir yol çıktı önlerine. Anjelik, bir ara, nefes alabilmek için adımlarını yavaşlattı, bu sefer de arabayı gözden kaçırdı. Telâşlandı. Koşar adımlar'la ileriledi. Birkaç dakika sonra arabanın boş olarak dönmekte olduğunu gördü. Bütün kuvvetini bacaklarında toplayıp, adamın yanına koştu. Avucuna dolgun bir bahşiş sıkıştırdıktan sonra, biraz önce getirdiği kadını nereye bıraktığını sordu. Adam, avucunda ışıldayan paraları görünce gözleri parlayarak, bülbül gibi evi tarif etti.

Burası, şehrin dışındaki boş mahallelerde, yerden bitercesine inşa edilen yeni evlerden biriydi. Anjelik, bronz tokmağı birkaç kere çaldı. Birkaç dakika bekledikten sonra, kapının üstündeki gözetleme deliği açıldı. Bir hizmetçi, ne istediğini sordu.

— Madam Scarron'u görmek istiyorum.

— Burada Madam Scarron adında kimse yok. Bu isimde kimseyi tanımıyorum.

Küçük pencere gürültüyle kapandı. Anjelik bu esrarlı durum karşısında büsbütün meraklanmıştı.

— Yavrucuğum, dedi; beni tanımadığın için bu işten vazgeçip gideceğimi sanıyorsun François'i deliğinden çıkarmanın bir tek yolu vardı.

Yumruklariyle kapıyı gümbürdetmeye başladı. Öyle ki, gürültü ayyuka çıkıyordu. Ufak pencere yine açıldı. Hizmetçinin sesi, öfkeli:

— Burada Madam Scarron filân yok, dedim... nedir bu yaptığınız?

— Var mı, yok mu ben biliyorum, kendisine buraya Kralın namına geldiğimi haber veriniz, kâfi...

Pencerenin parmaklığına sarılan el, tereddüt etti, biraz sonra zincirler şakırdadı, kol demirleri çekildi ve kapı gıcırdayarak aralandı.

Anjelik, daracık aralıktan içeriye âdeta süzüldü... Françoise Scarron, yüksek merdivenin üst basamağında, parmaklığa dayanmış, yüzünde korkulu bir ifadeyle aşağıya bakıyordu:

— Anjelik! Allah aşkına çabuk söyle, ne oldu?

— Beni gördüğünüze pek memnun olmadınız gibime geldi. Size yetişinceye kadar canım çıktı. Nasılsınız?

Merdivenleri çıktı, arkadaşını şevkle öptü. Fakat Françoise'da garip bir soğukluk vardı.

— Demek sizi buraya Kral yolladı? Niçin sizi gönderdi? Son talimattan sonra, bir değişiklik filân mı oldu?

— Zannetmiyorum, dedi Anjelik, yalnız halinizde bir acaiplik var? Çoktan beri sizi aramadığım için mi canınız sıkıldı? İzah edeceğim...İçeri girip oturamaz mıyız?

Madam Scarron, genç kadının yolunu kesti. Girmek istediği odanın kapısına âdeta nöbetçi azametiyle dikildi:

— Hayır, hayır... Önce durumu anlatınız.

— Aman Françoise, merdivende durup konuşulur mu? ne olmuş size böyle? Tanıdığım Françoise değilsiniz... Başınız dertli ise haber verin, yardımı esirgemem.

Madam Scarron, onu duymuyordu bile...

— Kral size ne söyledi?

— İtiraf edeyim, buraya gelişimle Kral'ın hiç bir ilgisi yok. Sizi görmek istiyordum, kale kapısını açtırmak için, «açıl susam açıl» kabilinden Kral'ın adını verdim.

Madam Scarron elleriyle yüzünü kapadı:

— Allahım, ne korkunç! diye inledi... Siz... Buraya geldiniz... mahvoldum!.

Holdeki hizmetçilerin merakla kendilerini seyretmekte ol-

duklarını farkedince, Anjelik'i küçük oturma odasına sürüklemeğe mecbur oldu.

— Gelin, gelin... Çare yok...

Anjelik'in ilk gözüne çarpan şey, pencerenin yanında duran beşik oldu. Dosdoğru o tarafa yürüdü... Baktı... Beşikte, henüz bir kaç aylık bir bebek gülümsiyerek yatıyordu.

— Demek sırrınız buymuş, Françoise diye güldü. Pek te tatlı şeymiş... Benim tarafımdan için rahat etsin... Sır saklamasını bilirim.

Demek ,genç dulun inatçi namusu nihayet mukavemet edilmeyecek birine rastlamıştı. Hayatta bütün muvaffakiyetini namuslu bir şöhrete sahip olmasına borçluydu ama, sonunda o da işte böyle, utanç verici bir duruma düşmekten kendisini kurtaramamıştı.

— Herhalde pek ıstıraplı günleriniz oldu Françoise'ciğim. Niçin dostlarınıza haber vermediniz. Size yardım için elimizden geleni yapardık...

Françoise Scarron, başını sallayarak gülümsedi.

— Hayır, Anjelik, dedi. iş zannettiğin gibi değil... Çocuğa iyi bakın anlayacaksınız.

Bebek, genç kadına masmavi, ışıl ışıl gözleri ile bakıyor, gülümsüyordu... Anjelik, bu bakışlara âşina olduğunu hissetti. «Deniz kadar mavi gözleri» diye düşündü. Ve birden buldu... Beşikte yatan bebek, Madam de Montepan ile Kral'lın çacuklarıydı...

Madam Scarron, başını sallayarak,

— İyi keşfettiniz, dedi, şimdi anladınız mı, ne kritik bir durumda olduğumu... Çocuğa bakmamı Kral bizzat rica etmeseydi, bu işi yapmazdım. Çocuğa baktığımı son derece gizli tutmam lâzım... Öyle ki, onun mevcudiyetini kimse hissetmemeli bile... Zira, Marki de Montespan, kanunen çocuğun babası olduğunu iddia edebilir. Hem de eder de... Düşünüyor musunuz. ne büyük rezalet olurdu! Beni canlı bırakmaz alimallah...

Anjelik'i elinden tutup bir kanapeye oturttu. Korkusu zail olunca, dertleşecek birini bulduğuna sevinmişti.

Kralın gayri meşru çocuğu doğduğu vakit, Louvois, onu Madam Scarron'a tevdi etmeyi Kral'ın kulağına fısıldayıvermişti. Kanun nazarında, çocuğun babası, Madam de Montespan'ın kocası idi. Karısının kralla olan münasebetini bilen Marki de Montespán'ın, ortaya bir rezalet çıkarmamak maksadiyla, yeni doğan bebek üzerinde hak iddia etmekten çekinmiyeceği âşikârdı. Bu sebeple, çocuğu gizli emniyete almak gerekiyordu. Bunu yapabilmek için de sadık, zeki, ketum insanlara ihtiyaç vardı. Madam Scarron. kendisine müracaat edilince kabul etmek zorunda kalmıştı.

— Kral, benim için önce mütereddit imiş, Benden pek hoşlanmıyor galiba... Ama, Louvois ile Athénais ısrar etmişler... Athénais'le aramız çok iyidir, bilirsiniz. Bana yaptığı bunca iyilikten sonra onu reddedemezdim... Bu işi üzerime aldığımda beri, sanki manastıra girmişim gibi, insanlardan uzak yaşıyorum. Bari, huzur içinde olsam! Ne gezer... Bu eve nezaret ediyorum, dadıya göz kulak oluyorum. Uşakların, hizmetçilerin hiç biri ne benim kim olduğumu biliyorlar ne de çocuğun kimin olduğunu...

Bütün bu işler arasında da, şüpheyi celbetmemek üzere ötede beride görünmek zorundayım... Allah günahlarımı affetsin... Yalan söylemek Kralın hizmetindekilerden istenen en küçük fedakârlık deyip teselli bulmağa çalışıyorum...

Dertlerimi döktükçe neşesi yerine geliyordu. Anjelik, genç dulun, içten içe, yaptığı işin dehşetli öneminden memnun olduğunu sezmişti. Güçlüklerine rağmen, kendisine tevcih edilen mevki gıptayı celbedecek kadar, mühimdi; ona kralın hususî hayatında, en ön koltuğu sağlamıştı.

Çocuk vızıldamağa başlayınca, Françoise yerinden kalktı, beşiğe gidip baktı. Son derece iyi bir ev kadını olduğunu belli eden hareketlerle battaniyesini, yastığını düzeltti. Çocuğun, vücut, zekâ ve ruh bakımından gelişmesi için lüzumlu bütün ihtiyaçlarını bu kadından bol bol temin edeceği âşikârdı.

Anjelik'e dönüp:

— Yavrucak daha sıhhatli olabilirdi, dedi, bir ayağı hafif-

çe çarpık oldu... Büyüyünce topal olmasından korkuyorlar... Buraya gizli gizli gelen kraliyet doktoruna sordum... Béréges'deki kaplıcaların bu çarpıklığa iyi geleceğini söyledi... Yazın çocuğu oraya götüreieğim. Görüyorsunuz ya, vazifem beni bir dakika serbest bırakmıyor. İşler biraz yoluna girerken yine karma karışık olacağız... Yakında iki çocuğa birden bakmak zorunda kalacağım.

— Demek, Montespan'ın yeniden hâmile olduğu rivayetleri doğruymuş.

— Heyhat!

— Neden-

— Athènais bu haberi verirken ümitsizlik içindeydi.

— Halbuki sevinmesi lâzım.

Bu, Kralın sevgisini hâlâ elinde tuttuğuna işarettir.

Madam Scarron, gözlerini, Anjelik'e dikip bir kere daha:

— Heyhat !dedi.

Ve ilâve etti.

— Athènais çok kötü bir ruh hâleti içinde... Buraya her gün geliyor... Çocuğu görmeğe değil... dertlerini dökmeğe. Versay'da, neşeli, mütebessim bir çehreyle dolaşmak zorunda... Kral'ın ondan yavaş yavaş soğuduğunu artık herkes hissediyor.

Gözlerini yine genç kadının yüzüne dikti:

— Kral, size âşik, Anjelik, dedi.

Anjelik, bir omuz silkişiyle bu konuyu geçiştirmek istedi.

— Herkes biliyor ki, kral beni tevkif ettirip hapse attırdı. Aman ne de âşık!...

Madam Scarron başını salladı. Anjelik'in ağzını daha aramak isterdi ama, dışarda bir arabanın gıcırdayarak durduğunu işitmişti. Biraz sonra, sokak kapısı hızlı hızlı çalındı... Athénais'in telâşlı sesi holden yukarı aksetti... Françoise bembeyaz kesilmişti... Anjelik'i bir dolaba tıkmağa çabaladı, fakat o reddetti.

— Münasebetsizlik etmeyin, ne var korkacak?. Niçin geldiğimi anlatırım. Zaten aramızda hiç bir zaman harp ilân edilmedi.

Madam Montespan tüller içinde rüzgâr gibi odaya girerken, biraz kenara çekildi. Genç kadın yelpazesini, çantasını masanın üzerine fırlattı, sonra elindeki şekerleme kutusunu atarcasına bıraktı. Eldivenlerini, hattâ kol saatini çıkardı... Soluk soluğa:

— Bu kadarı fazla artık... diye bağırdı... Geçen gün Thetis mabedinde buluşmuş onunla...

Dönünce, Anjelik'i gördü. Rakibesinin hayali zihnine öylesine nakşedilmişti ki, bir iki saniye hayal gördüğüne ve vehmetti. Anjelik onun bu şaşkınlığından istifade ederek kozunu oynadı:

— Sizden tekrar tekrar özür dilemeliyim Athénais, Bu evin size ait olduğunu bilmiyordum, Françoise'in esrarengiz gidiş gelişleri merakımı mucip oldu da onu tâkibettim.

Madam de Montespan mosmor kesilmişti. Gözlerinde müthiş bir öfkenin kıvılcımları yanıp sönüyordu.

Anjelik tekrarladı :

— Bana inanınız... Madam Scarron ,herşeyi benden gizlemek için elinden geleni yaptı, oğlunuz çok emin ellerde... Buraya girmemdeki kabahat sâdece bana ait.

Athénais, sinirli bir kahkaha attı:

— Size inanıyorum elbette, dedi. Zira, Françoise, bile bile böyle bir hata işleyecek kadar aptal değildir.

Bir koltuğa çöktü, pembe saten iskarpinli ayaklarını uzattı. François'a:

— Şunları çıkarıver... dedi ... Ayaklarım bitti...

Madam Scarron, yere diz çöküp, genç kadının zarif ayaklarından ayakkapları çıkardı...

— Söyle bir tas sıcak su getirsinler...

Bakışları, Anjelik'e kaydı:

— Size gelince... Sizi ve o riyakâr taassubunuzu iyi bilirim. Her şeye sinsi sinsi sokulursunuz, giremediğiniz yerlerde de, iğrenç tecessüsünüzü tatmin için uşaklara rüşvet verirsiniz. Çikolata dükkânınızda tatbik ettiğiniz usullere hâlâ iltifat ediyorsunuz.

Anjelik, döndü, kapıya doğru yürüdü. Athénais onu, böyle

hakaret yağmuruna tutacak idiyse, buradan gitmek evlâydı. Anjelik korkmuyordu ama, dillerinden zehir akan bu tip kıskanç kadınlarla başını belâya sokmaktan daima çekinmişti.

— Durun!

Athénais'in mütehakkim sesiyle durakladı. Gazaba gelmiş bir Mortemart'a mukavemet etmek herkesin harcı değildi.

Anjelik, Kral'ın gözdesinin kendisine bir esir muamelesi yaptığını farketmekle beraber, döndü... Madem Athénais, kılıcını çekip saldırmıştı, o da mücadeleye âmâdeydi. Derinliklerine nüfuz edilemeyen zümrüt gözleri Markiz de Montespan'ın gözlerinde, bekledi... Madam Scarron, gesç kadının ipek çoraplarından birini çıkarmıştı. Anjelik'in bakışlarında hafif bir öfke ifadesi gizliydi ama, başkasının işlerine burun sokmayan kimselere has bir lâkaydî içinde karşısındakini hiçe sayıyormuşcasına bekliyordu.

Madam de Montespan'ın alev alev yanan yanakları solmuştu. Rakibesine hakaretler savurmanın para etmediğini anlıyordu. Taktiğini ve sesinin tonunu değiştirdi. Alaylı bir edayla:

— Madam du Plessis - Bellière ne eşsiz bir vekara sahip dedi. Tıpkı bir kraliçe gibi... Kendisini diğer kadınlardan ayıran o esrarlı havasından bahsetmeğe hiç lüzum yok tabiî. Benim değil, Kral'ın sözleri bunlar, «Hiç dikkat ettiniz mi, Madam du Plessis ne kadar az gülüyor. Halbuki, canı isterse bir çocuk gibi neşeli, canlı olabiliyor...» diyor Kral... Sonra mahzun ve dalgın, «Ah, saray çok kasvetli bir yer!» diye ilâve ediyor, saray çok kasvetli bir yer... İşte Kralı, böyle konuşturuyorsunuz, Madam Kralı o mağrur, lâkayt edânız, ucu havaya kalkık burnunuzla baştan çıkardınız. Bir gün krala dedim ki, «Madam du Plessis'in o esrarlı havası, Marki du Plessis ile evlenmeden önce batakhanelerde güzelliğini sattığı günlerden kalmadır.» Sözümü bitirmiştim ki, Kral'ın tokadı yanağımda şakladı...

Athènais, sinir nöbetine tutulmuş gibi, kahkahalarla gülmeğe başladı...

— Tam da zamanında tokatlamış beni... dedi... Ertesi günü

sizi o uzun bıyıklı haydutla yatakta yakalattı... Ah ne güldüm ne güldüm...

Kral'ın oğlu, birden uyanıp viyaklamağa başlamıştı. Madam Scarron çocuğu beşikten aldı dadısına vermek üzere odadan çıkardı. Döndüğü vakit Madam de Montespan'ın gülme nöbeti yerini ağlamaya terketmiş, genç kadın, elinde kocaman bir mendil sarsılarak, hıçkırıyordu. Bir yandan da, kesik kesik:

— Artık iş işten geçti... Sizi ihtilâlci ile yatakta yakalayınca, aşkının sonu geldi diyordum ama, yanılmışım... Size karşı duyduğu aşk bütün imtihanları başariyle atlatacak neviden... Size ceza verirken, aslında kendisini cezalandırıyordu. Bu arada bana da sahte neşesine tahammül etmek düştü. Devlet işlerinin siz olmayınca da pekâlâ idare edilebileceğine kendini boş yere inandırmağa çalışmışım. Kral her işte «Bir kere de Madam du Plessis'in fikrini alsak» diyor da, bir daha demiyor. İşte asıl buna dayanamıyorum. Kadınların fikirlerine aslâ ehemmiyet vermez. Kadın sözü ile hareket etti dedirtmemek için elinden geleni yapar. Himayeme aldığım kimselere bir ihsanda bulunduğu zaman, bunu benim fikrime güvendiği için değil, metresi olduğum için bana bir mücevher hediye edermiş gibi yapar... Ama o... O!. Madam du Plessis!... Siyasî meselelerde bile O'nun fikrini alıyor. Ona bir erkek gibi hürmet ediyor...

Anjelik, usulca:

— Bu hareketi, bilâkis, size emniyet telkin etmeli.

— Hayır,bu şekilde muamele ettiği yegâne kadın sizsiniz...

— Ne münasebet! Madam da diplomatik bir görevle İngiltereye yollamıyor mu?

— Madam, bir Kral'ın kızı, İngiltere Kralı II. Charles'ın da kardeşidir. Ayrıca, Kral, ona bir vazife verse ve başardığı işten dolayı minnettar olsa bile, onlar nefret eder...

Zavallı Madam, bu sayede Kral'ın dostluğunu, belki de aşkını kazandığını sanıyor, pek fena aldanıyor. Kral onu bir vasıta olarak kullanıyor... Lâkin, onun bu meselede zekice hareket etmesinden hiç hişlanmıyor, Kral, zeki kadınlardan, okumuş kadınlardan nefret eder...

Madam Scarron, havayı tatlılaştırmak için araya girdi.

— Zeki kadından hangi erkek hoşlanır ki? diye içine çekti. Sevgili dostlarım, münakaşanız incir çekirdeği doldurmaz... Bütün erkekler gibi, Kral da değişiklikten hoşlanıyor... Bırakın canı ne isterse onu yapsın... Bazı kadınlarla konuşmak, bazıları ile susup oturmak hoşuna gidiyor. Siz, gıpta edilecek bir mevkidesiniz, Athènais... Sizin yerinizde olsam üzerine fazla düşmezdim. Herşeyi birden elde etmek isterken, elinizde ne var ne yoksa kaybetmek rizikosuna giriyorsunuz. Bir gün aklınız başınıza gelecek, ve Kral'ın sizi terketmiş olduğunu hayretle göreceksiniz... Göremediğiniz bir üçüncü rakibe'ye kaptıracaksınız.

— Çok doğru, dedi Anjelik... Unutmayın, Francois... Falcının dediği çıkarsa, günün birinde Kralla siz evleneceksiniz... Athènais ile ben de, hava alacağız bu işte...

Gitmeğe hazırlanır gibi pelerinini omuzuna aldı.

— Unutmayınız, Madam dedi, bir zamanlar arkadaş idik...

Athènais de Montespan, yaylı bir oyuncak gibi yerinden fırladı. Anjelik'in arkasından atıldı, onu bileklerinden yakaladı.

— Biraz önce söylediklerimden mağlûbiyeti kabullendiğimi, harp sahasını size bıraktığımı çıkarmayınız... Kral benimdir.. Bana aittir. Ona aslâ sahibolamayacaksınız. Size karşı duyduğu aşkı, kalbinden kökleri ile çıkarıp atacağım. Bunu yapamazsam... Bu dünyadan, yaşayanlar âleminden sizi koparacağım... Kral, bir hastalığın aşkı ile ebediyen yanıp tutuşacak kimselerden değildir...

Tırnaklarını, Anjelik'in koluna batırdı... İçine çöken acı, Anjelik'i derin, tarifsiz bir nefret dalgası ile titretti. Bu hissin, bir çoklarını mahva sürüklediğini, değdiği yeri asit gibi yiyip bitirdiğine sık sık şahit olmuştu ama, şu anda Athènais'den nefret ettiği kadar kimseden etmediğini hissediyordu. Nefreti, yüreğinden bütün damarlarına kızgın lav gibi akıyor, korkunç bir öfkeyle kanını tutuşturuyordu... Bir kolunu şiddetle kadının elinden kurtardı, bütün gücü ile Kral'ın metresinin yanağına bir tokat aşketti.

Athènais bir çığlık kopardı...

Madam Scarron, iki kadının arasına atılıp:

— Durun! diye bağırdı... Kendinizi küçültüyorsunuz, hanımlar! Unutmayın ikiniz de aynı taşra kasabasından geliyorsunuz... Hepimiz Poiton'luyuz!

Genç dulun sesi, şaşılacak derece mütehakkim bir ton taşıyordu. Siyah gözlerinde parlayan sâkin ve vakur zekâ ışığı, ikisini de oldukları yerde durdurmuştu. Anjelik, müşterek doğum yerlerinin hayali gözleri önünde canlanınca, öfkelerinin niçin böyle balon gibi söndüğüne hayret etmişti. Rakibesini bıraktı, her tarafı titreyerek merdivenleri indi. Athènais'nin tırnaklarının saplandığı yerlerden kan sızıyordu. Holde durup, mendili ile kanları sildi. Arkasından Madam Scarron yetişmişti. Yarın Versay'ın gözdesi olması ihtimali bulunan bir kadını kapıya kadar geçirmemek olmazdı...

— Sizden nefret ediyor, Anjelik, diye fısıldadı... Kendinize göz kulak olunuz... Unutmayınız, ben sizin tarafınızdayım.

Anjelik, sinirlerini yatıştırmak için mütemadiyen:

— Çılgın kadın? deyip duruyordu. Lâkin, vaziyet daha da beterdi Athènais'in hiç de çılgın olmadığını, elinden her türlü kötülüğün geleceğini biliyordu. Hayatında hiç başına gelmeyen bir belâ ile karşı karşıya idi. Bir insanın nefretini celbetmişti. Evet, belki bir zamanlar Philippe, ona karşı duyduğu aşkı yenmek için mücadeleye girişmişti ama, bu öylesine de benzemiyordu... Kendisini zehirli çiçeklerle sarılmış gibi hissediyordu.

25. BAHİS

Ertesi hafta, Pazar âyininden sonra, Kral, fakir hastaların yaralarına, sakat kol, ve bacaklarına dokunup onlara şifâ bahşetmeğe gitti. Kafile, küçük kiliseden çıkıp, Diana salonuna oradan sulh salonuna geçtiler ve bahçeye indiler. Fakirler, portakal bahçesine giden merdivenlerin başında beklemekteydiler.

Anjelik, diğer saraylı hanımlarla birlikte, kafileyi tâkibediyordu. İyi bir şans eseri olarak ne Madam de Montespan ne de Kraliçe orada idiler. Bir ara kalabalıkta, Matmazel de La Vallière, Anjelik'in yanına yaklaşıp, kendisini gördüğüne pek sevindiğini söyledi... Biçare sabık gözde, hâlâ ümidini kaybetmemiş-

ti. Fakat, orada bulunanlar, Kral'ın, Madam du Plessis'e mânidar bakışlarını, tebessümlerini gözden kaçırmıyorlar, ve tevkifinin hemen akabinde bu iltifatlara nasıl mazhar olduğunu bir türlü kestiremiyorlardı. Hastalara dokunma merasiminden sonra, onlara meşrubat ikram edileceği haber verilince, hepsi sevinerek, uzaklaştılar.

Bu sırada Anjelik, Madam de Montespan'ın kendilerine doğru yaklaştığını gördü... Küçük zenci uşağı, hanımının başı üzerinde. kenarları altın ve gümüş püsküllü pembe ve mavi satenden yapılmış bir şemsiye tutuyordu.

Genç kadın, tatlı tatlı tebessmlerle etrafındakileri selâmlıyor, onlara iltifatkâr sözler söyliyerek kalbleri fethediyordu.

Kraliçe'nin köpekleri, Lotona çeşmesinin yanındaki merdivenden çıkıyorlar, onların peşinden mahzun yüzlü **cüceler geli**yordu, daha arkadan yine mahsun ve çirkin yüzü ile Kraliçe ilerlemekteydi. Madam de Montespan'ınki gibi bir şemsiye yaptırmadığı için öfke hasedinden suratı bir karış asılmıştı.

Biraz sonra, Kral, Anjelik'in yanına geldi. Âdeta ipnotize olmuş gibi, genç kadının yüzüne bakıyordu.

— Sizi seyretmek insana hem sonsuz bir zevk, hem dayanılmaz bir işkence oluyor, diye fısıldadı. Beyaz boynunuzda atan damarları görünce, dudaklarımı oraya bastırmak, alnımı dayamak arzusu duyuyorum. Vücudumun bütün zerreleri sizin hararetinizi duymak için feryat ediyorlar. Sizi yanımda göremeyince dondurucu bir mezara girmiş gibi oluyorum. Sükûnetinize, sesinize, kuvvetinize ihtiyacım var. Buna rağmen zayıf bir anınızı yakalamak için çıldırıyorum...Allahım, aşkın alevi içinde eriyip tükenmiş, kirpikleriniz de inci taneleri gibi yaşlarla yanımda yattığınızı görmek arzusu ile nasıl yanıyorum, bilseniz! Ve şafak, gül renkli parmakları ile yanaklarınızı okşarken, taze serin bir pınar gibi ışıldıyarak uyanmanızı seyretmekten daha kahredici bir zevk olabilir mi diye düşünüyorum. O kadar çabuk kızıyorsunuz ki, bilmeyen pek hassas olduğunuzu sanır. Halbuki, elmas kadar sertsiniz. Ruhunuzun gizli kudret ve şiddetini o kadar uzun zamandan beri seviyorum ki, şimdi, bu

kudretin sizi elimden koparıp alacağından korkmağa başladım... Nereden geldiği belli olmayan bir darbe ile konuşmaları yarıda kesildi... Anjelik'in elinden tabağı fırlamış, yere düşüp bin parça olmuş, kaşıkla ağzına götürmekte olduğu meyvalı tatlı mavi esvabının üzerine dökülüp, yer yer lekelemişti. Etrafa bakınınca ne olduğunu anladılar. Cüce Barcarole, oyun yapayım diye, sıçrarken, mesafeyi yanlış hesaplamış, olanca hızı ile Anjelik'e çarpmıştı.

Kral, öfkeli bir sesle:

— Allah kahretsin bu budalaları! diye bağırdı.

Bastonunu kaptığı gibi, bir marte gibi sesler çıkararak uzaklaşan cücenin kıçına bir iki darbe indirdi... Kraliçe, biraz ileriden, kocasına karşı cücesini, müdafaa etmek istedi ise de, Louis, onu sertçe bir iki kelimeyle susturuverdi...

Anjelik'in lekelenen esvabını silmek maksadıyle, ellerinde peçeteler, yirmi kadar saraylı hanım telâşla seyirttiler... Genç kadının bu günkü zaferi gözler kamaştırmıştı.

Bu sırada ,dökülen meyvalı tatlıyı yerden dili ile yalamış olan köpeğin, acı ulumalarla kıvranmağa başladığını kimse göremedi... Herkes, gurup vaktinin zevkini çıkarmak üzere çimenliklere dağılmıştı...

Barcarole, Anjelik'i yanına alıp, köpeğin can çekiştiği yere götürdü.

— Gördünüz mü? dedi... Şimdi, inşallah anlamışsınızdır, melekler Markiz'i, sizin tabağınıza konan tatlıyı yediği için zavallı hayvan ölüyor... Belki de, tatlıya karıştırılan nesne sizde bu derece âni bir tesir yaratmayacaktı ama, herhalde, fecî şekilde rahatsızlanacak ve yarın sabaha da dostlarınız, şayet varsa, ölümünüze ağlayacaklardı.

— Barcarole inanılır şey değil. Neler söylüyorsun? Kral'ın bastonu aklını başından aldı galiba!

— Demek halâ anlayamadınız, köpek, sizin tabağınızdaki tatlıyı yaladı, diyorum size... Görmediniz mi?

— Yoo, elbisemle uğraşıyordum. Köpek yediği başka bir şeyden zehirlenmiş de olamaz mı, canım?

— Bana inanmıyorsunuz, çünkü inanmak istemiyorsunuz.

— Ama, kim beni öldürmek isteyebilir?

— Amma da sual, ha? Bir defa, Kralın gözünde yerini almak üzere olduğunuz kadın... Sizi pek mi seviyor sandınız?

—Madam de Montespan mı? Bu imkânsız Barcarole! Athènais, katı kalpli, kötü kalpli bir kadındır ama, du derece ileri gideceğine hiç ihtimal vermem.

— Neden? O pençesini geçirdiğini kolay kolay bırakmaz, güzelim!

Son nefesini vermiş olan köpeği yerden kaldırdı, fundalıkların arasına fırlattı.

— Bu işi Duchesnes yaptı, dedi, küçük zenci, Naaman söyledi bana... Çat pat Fransızca konuştuğu için onun konuşulanları pek anlamadığını sanıyor Athènais. Zaten geceleri de, Markiz'in odasında bir köşeye kıvrılıp yatıyor... Kadının, ona bir köpek kadar kıymet verdiği yok. Dün, Athènais, Duchesnesyi bu işi yapmağa iknâ ettiği sırada, Naaman da odada imiş.

Zaten, Duchesnesyi Kral'a hususî uşak tâyin ettiren de Athènais'den başkası değil... Naaman, sizin adınızı duyunca kulak kabartmış... Biçârenin ilk sahibi siz idiniz... Floromond'u da pek severdi... Athènais, Duchesnes'ye demiş ki, «yarın bu işe bir son vermeliyiz... Sen içine daha önceden zehir karıştırdığın bir tatlı veya şerbet'i ona içirme fırsatı kolla...» Sonra, ona ufak bir şişe vermiş... Duchesnes «Bunu La Voisin mi hazırladı?» diye sormuş. Madam de Montespan «Evet» demiş «Onun hazırladığı herşey pek tesirli oluyor...» La Voisin'i Naaman tanımıyor ama, ben iyi tanırım. İnsanları öbür dünyaya göndermekte onun üstüne yoktur.

Anjelik'in kafasındaki düşünceler, güç bir bilmecenin karmakarışık parçaları gibi dağılıvermişti...

— Eğer söylediklerin doğru ise Florimond yalan söylemedi demektir, dedi. Athènais acaba Kralı da zehirlemeğe çalışıyor mu dersin. Maksadı nedir ki?

Cüce, şüpheyle başını salladı:

— Kralı da mı zehirliyor. Zannetmem. Ama, onu elinde

tutabilmek için, La Voisin'in verdiği büyülü tozları yemeğine karıştırıyormuş. Kral'ın üzerinde bu büyülerin iyi veya kötü bir tesiri olmuyor ya, neyse... Şimdi Duchesne gelmeden önce buradan sıvışalım...

Hava kararıyordu... Barcarole, Anjelik'in yanısıra, eçiş büçüş bir gölge gibi yürüdü...

Markiz?

— Şimdi ne yapacaksınız,

— Bilmem.

— İnşallah siz de hududa varırsınız.

— Ne demek istedin, Barcarole?

— Kendinizi aynı şekilde müdafaa edersiniz, demek istedim. Göze göz, dişe diş derler ya... Madem onun usulü böyle imiş, siz de, Madam de Montespan'ın çorbasına meş'um bir toz karıştırıverirsiniz. Pont-Neuf'de, bir karanlık gecede, bir iki paslı bıçak Duchesnenin de işini görüverir. El altından eski dostlarınıza bir haber uçurmak kâfidir...

Anjelik cevap vermedi. Akşam serinliğinde tirtir titriyordu... Henüz Barcarole'a inanmak istemiyordu. Barcarole, tekrar fısıldadı.

— Yapacak başka çaremiz yok, Markiz... Mücadeleden vazgeçmeğe karar vermedikçe başka çaremiz yok... O, Kral'ın peşini bırakmayacak, ve Mortemart'ların şerefi üzerine yemin ediyor ki, bu işde ona şeytan yardım edecek...

Bir kaç gün sonra, bir ziyafet, Versay'da Kral ailesini bir araya getirdi. Mösyö ile Madamın konağına mensup şahıslar eğlencelere samimî bir hava katıyordu. Anjelik, Lotona çeşmesi yakınında Kral ile konuştuğu sırada, Florimond mürebbisi ile geçerken annesini hürmetle selâmladı... Çocuk, yüksek şahsiyetlerle pek rahat, pek serbest konuşmasını öğrenmişti. Kumral bukleleri, mâsum, tatlı tebessümü ile herkesin kalbini fethedeceğini biliyordu. Kırmızı kadife bir kostüm, altın tokalı siyah uzun çoraplar giymişti. Kralı, sevimli ve hürmetkâr bir reveransla selâmladıktan sonra, annesinin elini öptü.

XIV. Louis, müşfik bir sesle:

— Demek küçük kaçak da burada? dedi, yeni işinizden memnun musunuz, yavrucuğum?

— Efendimiz, Mösyö'nün evi çok hoş ama, ben Versay'ı tercih ederdim.

— Bakın, bu açıksözlülük hoşuma gitti... Peki, Versay'ın nesini özledin, bakayım?

— Haşmetmeap'ın huzurlarını... Bir de sarayın çeşmelerini.

Florimond zekice bir seçme yapmıştı. XIV. Louis'nin nazarında Versay'da yaptırdığı çeşmelerden daha kıymetli hiç bir şey yoktu... Bu eşsiz sanat eserlerinin uyandırdığı hayranlığı duyunca zevkten mest olurdu. Hele on üç yaşında bir çocuğun ağzından bunu duymak az şey değildi.

— Çeşmeleri tekrar göreceksiniz, dedi, yalan söylememeyi öğrendiğiniz vakit, sizi yine saray'a almanın çaresini düşüneceğim.

— Yalan söylememeyi değil de, çenemi tutmayı denemeliydiniz, Haşmetmeap. Zira ben asla yalan söylemem...

Bir adım geriden onları dinlemekte olan Anjelik ile rahip de Lesdiguières, Florimond'un sözünü duyunca telâşlandılar. Kral da, başını kaldırıp kendisini mağrur bir edayla süzen çocuğa kaşlarını çatarak bakıyordu. Nihayet, Anjelik'e döndü:

— Oğlunuz size fazla benzemiyor ama, önüne çıkan güçlükleri halletmekteki maharetini görünce, onun, sizin oğlunuz olduğunu anlamak kolaylaşıyor. Sizdeki çene kuvvetini tevarüs etmemiş olsaydı, oğlunuz olduğu belki şüphe götürebilirdi. Koca saray içinde, sâdece siz ve oğlunuz Kral'ın yüzüne böyle bakabiliyorsunuz.

— Haşmetmeap,dan özür dilerim...

— Niçin? Kendiniz için mi? oğlunuz için mi? Ama, ne karmakarışık bir iş bu! Kime inanacağımı şaşırdım kaldım... Haberi çocuktan al derler. Aklım yatıyor buna... Duchesneyi sorguya çekeceğim. Onu, Madam de Montespan tavsiye etmişti bize... Lâkin, başka hiç kimse bu adamı doğru dürüst tanımıyor.

Anjelik, daha sonra hatırladığına göre, bu sırada, uşaklardan biri Kral'ın önüne bir sepet meyva getirmişti...

Kral, önceden, bu işe memur kimseler tarafından tadılmadan ağzına hiç bir şey koymazdı ama, uşak meyvaların güzelliğini göstermek maksadıyla sepeti, Kralın önüne uzatmıştı.

Louis, kocaman kırmızı, sarı elmaların, bal renkli armutların, şafak pembesi şeftalilerin güzelliğine hayran olduğunu söyledi, sonra, sepet, kar gibi beyaz örtülü sofranın üzerine konuldu. Hava, eğlencelerin gece de devamını mümkün kılacak şekilde ılık ve rüzgârsızdı. Saraylılar, Kalabalık gruplar halinde bahçede yemyeşil çimenler üzerinde geziniyorlar, teraslarda oturuyorlardı...

Anjelik, gurubun altın renkli ışıklarını seyrederken, birden bir elin eteğine yapıştığını hissetti.

— Madam... Madam Plessis!!

Genç kadın döndü ve tavus tüyü mavisi caketi, türbanı ve şalvarı ile küçük zenci Naaman'ı yanı başında gördü. Akşamın alaca karanlığında, zenci çocuğun gözleri ak ak ışıldıyordu...

— Madam... oğlunuz!... Oğlunuz ölüyor!

O kadar kısık, dehşet dolu bir sesle konuşmuştu ki, Anjelik ne dediğini anlamamış gibi baktı.

— Mösyö Florimond! ölüyor, Madam...

Genç kadın, Florimond'un adını duyunca, çocuğu omuzlarından tutup sarstı.

— Ne oldu Florimond'a... Anlat!

— Bilmiyorum, Madam, bilmiyorum...

Anjelik, çocuğu bırakıp, biraz önce rahip Lesdiguières'yi gördüğü kuzey Teras'ına doğru bir koşu tutturdu. Ah, evet, genç rahip hâlâ oradaydı... İçleri çiçek dolu kocaman mermer vazoların yanında duruyordu...

Genç kadın, canhıraş bir feryatla haykırdı:

— Rahip efendi, Florimond nerede?

— Şimdi buradaydı Madam... Mutfakta bir işi olduğunu söyleyip ayrıldı... Bilirsiniz işe yaramağa bayılır.

Naaman turbanlı başını sallayarak Anjelik'in peşinden yetişmişti.

— Hayır hayır... Kulağımla duydum. «Şu Florimond'dan ebediyen kurtulacağım... Usulümü bilirsin... Şimdi ses etme... çeneti tut» dedi o...

Anjelik, yine bağırdı:

— Duydunuz mu? Oğlumu ebediyen susuturacaklar. Allahaşkına söyleyin... Nereye gitti?

Rahip, kekeliyordu:

— Ben... Şey... dedi ki... mutfağa... Diana merdiveninden daha kestirme varırım mutfağa dediydi...

Naaman, tuzağa düşmüş bir maymun gibi uluyarak, kollarını açtı, saraya doğru acı bir çığlık attı:

— Di... Diana merdiveni mi... Ah... Allahım, felâket...

Ve çılgın gibi koşmağa başladı. Anjelik ile Rahip de peşinden geliyorlardı. Genç kadın, analık hissinin verdiği kuvvetle, sırtındaki ağır elbise, ayaklarındaki yüksek ökçeli ayakkaplara rağmen uçarcasına kosuyordu.

Kapıdaki nöbetçiye Florimond'u tarif ettiler:

— Kırmızı elbiseli bir çocuk mu? diye düşündü adam, evet evet, bir iki dakika önce buradan geçti. Merdivenler tamir maksadıyle yıkıldığı için bu taraftan kimse işlemiyordu da onu görünce biraz da hayret ettim.

Rahip, dehşet içinde kekeledi:

— Ama... önceleri... Biz sarayda otururken, Diana merdiveni herkes tarafından kullanılıyordu. Bu merdivenleri çıkınca bir balkon gelir... Oradan güney merdivenlerini inip mutfağa gitmek pek kestirmedir...

— Öyle idi ama, bu kısmı genişletmek için bütün bir duvarı kullanılmaz hâle geldi. Yukarıda kurulmuş iskelelerden başka birşey yok...

Rahip, papağan gibi, hep aynı kelimeleri tekrarlıyordu:

— Florimond'un bundan haberi yoktu.

Nöbetçi, korkuyla hepsinin yüzlerine baktı:

Yani çocuk yıkık merdivenden yukarı mı çıktı diyorsunuz? Ah, arkasından du rdiye bağırdım ama, duyuramadım, çok hızlı koşuyordu...

Naaman, Anjelik ve rahip adamın sözlerini tamamlamasını beklemeksizin yine koşmağa başlamışlardı. Diana merdiveni o kadar karanlıktı ki, sadece üst taraftaki iskelelerin silüetini farkedebildiler.

İşçiler paydos yapmışlardı. Florimond o hızla, yarısı yıkık merdivenlere atılıp, nasıl bir karanlık kuyuya düşmüştü acaba? Anjelik bir iki adım atmak istedi, fakat bacaklarının yağ gibi eridiğini vücudunu taşıyamayacağını hissetti. Buna rağmen can havli ile atıldı... Nöbetçi haykırıyordu:

— Durun... Durun, kav kutumu getireyim. Bir deliğe düşer gidersiniz... Enlice bir tahta uzatmışlardı. Önce onu bulalım...

Anjelik, ışığın yakılmasını bekleyemedi, el yordamı ile yıkılmış sıvalar, mermerler arasında bir yol bulmağa çalıştı...

Bu sırada. nöbetçi kav'ı ateşlemişti... Korkunç bir feryat kopardı.

— Durun... Durun... Aman Yarabbi!

Soluk ve titrek ışıkta, önlerinde açılan iki kat derinliğindeki simsiyah, tüyler ürpertici kuyuya dehşetle baktılar...

Nöbetçi:

— Tahtayı kaldırmışlar! diye soludu.

Anjelik, çocuğunu yutan karanlıklara doğru eğilirken, dizleri daha fazla mukavemet gösteremedi, oracığa çöktü:

— Florimond;

Sesi, kulaklarına ,sanki bir başkasının ağzından çıkıyormuş gibi, acaip, korkunç bir aksisadâ ile çarptı.

— Florimond;

Nöbetçi, elindeki sönük ışıkla, korkunç karanlığı aydınlatmağa çalışıyordu. Çocuk şayet düştü ise, hâlâ merdiven boşluğunun dibinde olacaktı...

— Hiç bir şey göremiyorum, diye doğruldu adam... Gidip merdiven, ip meş'ale filân alayım... Rahip efendi, siz de Madamı sıkı sıkı tutun, kendini tutamaz da düşüverir maazallah...

Genç kadın, perişan ve bitkin, yarıya kadar çıktığı merdivenleri indi.

— Yavrumu öldürdüler... Bir tanecik evlâdımı... Hayatımın yegâne saadetini... Ah, Florimond kendisine tuzak hazırladıklarını bilmiyordu...

Nöbetçi ile Rahip, genç kadını kollarından tutup kaldırdılar... Karanlık holdeki tahta sıraya oturdular... İki zenci uşak uğursuz baykuşlar gibi uluyorlardı.

Geniş taşlığa dikine inen karanlık bir koridorda, elinde altı kollu şamdanla bir hizmetçi kadın belirdi... Anjelik'in yarı baygın sıraya yığılıp kaldığını görünce, adımlarını sıklaştırarak yaklaştı.

— Madam rahatsızlandınız mı? Size bir parça amonyak ruhu getireyim...

Nöbetçi izahat verdi:

— Madam'ın oğlu açılan mediven boşluğuna düştü. Siz mumlarla burada durun, ben yardım istemeğe gidiyorum.

Anjelik birden ayağa fırladı:

— Dinleyin! diye bağırdı.

Öylesine kuvvet ve şiddetle bağırmıştı ki, zenci uşaklar bile ulumalarını kestiler. Ta uzaklardan, bir çift küçük çizmenin çıkardığı telâşlı ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Hepsi dehşetle, kulak kesilerek beklediler... Ve birdenbire biraz önce hizmetçinin çıktığı koridorun ağzında, nefes nefese koşarak Florimond belirdi... O kadar telâşlı bir hali vardı ki, nöbetçi seyirtip, elindeki mızrakla yolunu kesmemiş olsaydı, çocuk onları görmeksizin, o hızla merdivenlere atılacaktı...

Önünü kesen mızrağa şaşkın şaşkın bakarak, bağırdı:

— Bırakın beni, Mösyö de Caraport'un istediğini mutfaktan alacağım, geç kaldım... Çekilin önümden...

Rahip, titreyen elleri ile Florimond'u tutmağa çalıştı:

— Dur, Florimond... merdiven tehlikeli, aşağıya düşüp bin parça olursun...

Nöbetçi, çocuğu, kollarından sımsıkı yakalamıştı... Rahip, yüzü kireç gibi, bitkin bir halde, Anjelik'in yanına çöktü...

Florimond'un, gözlerinin önünde, merdivene atılıp, korkunç boşluğa yuvarlanmasına ramak kalmıştı.

Nöbetçi

— Bu ne telâş, küçük yaramaz, diye bağırdı, merdivenin tehlikeli olduğunu sana söylemediler mi?

— Ama geç kaldım diyorum size...

— Ölümle burun buruna geldiğin zaman istediğin kadar geç kalabilirsin... Allahına şükür et ki, şansın varmış...

Florimond, hâlâ nefes nefese, olanları anlattı.

Biraz önce, mutfağa gitmek üzere buraya gelmiş, fakat merdivene giden karanlık taşlıkta Kral'ın en küçük oğlu, bir buçuk yaşındaki Anjon Dük'ü ile karşılaşmıştı. Küçük Prens, süslü püslü elbiseleri içinde, elinde kocaman bir elma, dadısının dalgınlığından istifade ile odasından kaçmış, koridorlarda dolaşa dolaşa buraya kadar gelmişti...

Florimond çocuğun kaçtığını görünce, onu hemen kucağına almış, Veliahtların dairesindeki odasına götürüp bırakmıştı. İşte, biraz önce, Anjelik, çılgın gibi merdiven boşluğuna eğilip oğlunun ismini haykırırken, Florimond, küçük Prens'in dadısı ile mürebbiyesinin candan teşekkürlerine muhatap olmaktaydı. Nihayet, dadı ile mürebbiyeyi, korkunç bir ithamdan kurtulmanın sevinci içinde göz yaşı dökerlerken bırakmış, kendisine verilen işi yapmak üzere tekrar yıkık merdivenin bulunduğu yere dönmüştü.

Anjelik, hâlâ titreyerek oğlunu kucakladı, göğsüne bastırdı, ve dediğinin pek farkına varmadan söyleniyordu:

— Cantor'dan sonra sen de beni bırakıp gitseydin, ölürdüm, Florimond... Ölürdüm... Beni hayata bağlayan herşeyi kaybetmiş olurdum...

Bir an aklını oynatacak raddeye gelmişti... Küçük zenci'nin eteğinden çekip «oğlunuz ölüyor, Madam» dediği ânı ömrü boyunca unutamayacaktı.

Etrafına bakınıp, Naaman'ı aradı, fakat küçük uşak ortadan kaybolmuştu. Mösyö Florimond bulunmuştu ya ,artık içi rahat olarak «asıl hanımının yanına dönebilirdi... Bu kadar za-

mandır nerede kaldığını sorup, mücevherli eli ile bir tokat atardı belki, ama varsın atsındı... Vızgeliyordu. Hizmetçi kadın, koşup bir şişe şarapla küçük kadehler getirmişti. Anjelik, kaskatı kesilen boğaz adalelerini güçlükle oynatarak şaraptan bir yudum aldı... Etrafındakilere:

— Siz de için, siz de, dedi, doldur kadehini, iyi yürekli asker, sen olmasaydın, belki şimdi hepimiz o gayya kuyusunun dibinde cansız yatacaktık...

Nöbetçi kadehini bir dikişte boşalttı.

— Teşekkürler Madam. Sizin sâyenizde ben de bir tehlike atlatmış oldum... Üst kata çıktığımız o tahtayı kim kaldırmış olabilir... Hiç aklım almadı; Vaziyeti yüzbaşıma anlatacağım... İnşaat müdürüne bir raporla bildirsin.

Anjelik, hizmetçi kadınla nöbetçiye üçer altın verdi... Florimond'u elinden tutup, peşlerinde rahip ve uşağı ile, kendi dairesine döndü... Ve orada bir kere daha baygınlık geçirdi. Bütün mevcudiyeti ile bir tek noktaya saplanmıştı, mütemadiyen:

— Oğlumu öldürmek istediler! diyordu.

— Florimond, seni mutfağa kim gönderdi?

— Mösyö de Caraport, Kralın sofra servisine mensup biri... Onu iyi tanırım.

Anjelik, elini ıslak alnından geçirdi:

— Allahım, hakikati hiç öğrenemiyecek miyim?

Bitişik odada, rahip olanları Malbrant'a anlatıyordu. Anjelik tekrar sordu:

— Mösyö de Caraport, Diana merdiveninin tamir edildiğini, oradan kimsenin işlemediğini sana söylemedi mi?

— Yoo...

— Herhalde ikaz etmiş olmalıdır. Belki de sen dinlemedin.

Florimond, öfkeli bir sesle annesine itiraz etti:

— Hiç de değil... Hattâ, mösyö de Caraport «Diana merdiveninden çık, yolu bilirsin ,oradan mutfağa daha kestirme gidilir» dedi...

Florimond acaba kabahati kendi omuzlarından atmak için mi söylüyordu bunları? Anjelik bir türlü kestiremiyordu... Fa-

kat oğlunu öldürmek kasti ile bir tuzak hazırlanmış olması inancını da kafasından söküp atamıyordu. «Boşluğun üzerine uzatılan genişçe tahtayı da kaldırmışlar» demişti nöbetçi... Peki, şimdi ne yapması lâzımdı?...

Malbrant'ı çağırıp sordu:

— Ne gibi bir tedbir almalıyım acaba?

Malbrant, tecrübeli bir adamdı. Bembeyaz saçları ile akıllı, bilgili bir havası vardı... Kır düşmüş gür kaşlarını çatarak, Rahibin ağzından hâdiseyi dinledikten sonra, başını salladı:

— Bana kalırsa, Saint - Cloud'a dönmelisiniz, Madam... Çocuk, Mösyönün mâlikânesinde hiç olmazsa daha iyi korunabilir.

Anjelik'in dudaklarında acı bir tebessüm dolaştı...

— Kim derdi ki, günün birinde... diye mırıldandı... Ama, bu budur işte... Galiba hakkınız var...

— Bütün mesele çocuğu tekrar Duchesne'nin pençelerine düşürmemektedir.

— Belâ ondan mı geliyor dersiniz?

— Elbette ondan ,aksini ispat eden olursa sağ kolumu kestiririm. Bırakın beklesin... Bir gün onu yakalayıp, diri diri derisini yüzeceğim.

Florimond, hayatına kastedileceğini yavaş yavaş daha iyi anlıyordu. Sarayda bir önem kazanmış olmanın gururu ile, horoz gibi kabardı:

— Bütün bunlar neden oldu, biliyor musunuz? diye atıldı... Çünkü Duchesne hakkında yalan söylemediğimi Kral'a bir kere daha aynı katiyetle bildirdim. O sırada, uşak Picard, Kral'a bir sepet meyva gösteriyordu. Herhalde söylediklerimi duydu, hemen Duchesne'ye yetiştirdi.

— Ama, seni mutfağa gönderen Caraport imiş.

—Caraport, emirleri Duchesne'den alır. Demek ihtiyar Duchesne benden korkuyor... Ha, ha, ne güzel!

Anjelik, sabrı tükenmişcesine haykırdı:

— Ağzına geleni söylemekten ne zaman vazgeçeksin, Flomond?

Biraz önce oğlanı öpücüklere garkederken, şimdi bir temiz pataklamamak için kendisini zor tutuyordu.

— Ya o merdivenden düşüp bin parça olsaydın, hiç düşünmüyor musun?

Florimond, filozofça başını salladı:

— Olsa olsa ölürdüm, o kadar, dedi. Günün birinde herkesin başına gelecek bir şey... Şimdiye kadar Cantor'un yanına gitmiş olurdum bile.

Sonra, biraz düşündü:

— Hayır, hayır, Cantor ölmedi, dedi.

Thérèse ile Javotte, Anjelik'in baloda giyeceği esvabı taşıyarak odaya girmişlerdi.

Anjelik, rahibe dönerek:

— Çocuğu götürünüz, dedi. Sinirlerim öylesine haraboldu ki, ne yaptığımı bilmiyorum. Ona göz kulak olunuz. Yanınızdan bir dakika ayrılmasın.

Florimond, Rahip ve Malbrant ile odadan henüz çıkmıştı ki, genç kadın, delice, onu yanına çağırmak arzusuna kapıldı...

— Aklımı kaçırıyorum, galiba ,diye düşündü... Ah, bir emin olabilsek!

Thérèse'den bir bardak şarap istedi... Fakat tam içeceği sırada tereddüt etti. Ya içine zehir karıştırılmış idiyse? Adam sen de deyip, kadehi dikti... Olaylar ,birden daha büyük bir vuzuh kazanmıştı.

— Emin olabilsem, harekete geçerdim, diye mırıldandı.

Barcarole'un imâlarını hatırladı, Duchesne'yi bertaraf etmek pek kolaydı. Malbrant veya para ile tutulacak başka bir kaatil, onun hesabını rahatça görüverirdi. Madam de Montespan'ın hizmetkâr'larından birini elde edebilseydi, kendisi ve oğlu için hazırlanan tuzakları önceden haber alabilirdi. Birden aklına Desecillet geldi... Bu kıza, Athènais çok güvenirdi, ama, Anjelik kızın pek korkunç bir mahlûk olduğunu biliyordu... Üstelik bir defasında da onu, kâğıt oyununda hile yaparken yakalamıştı.

Bir kadeh şarap daha içti... Artık korkusu zail olmuştu...

Baloda, son derece neşeli dansetti, güldü, söyledi... Lâkin, dairesine döndüğü vakit, korkusu avdet etmişti.. Öyle ki odada yalnız olmadığı zehabına kapıldı, ürkek ürkek etrafına bakınırken, dehşet dolu bir feryat kopardı. Gardrobun yan tarafından iki siyah göz, pırıl pırıl kendisine bakıyordu. İki kat olmuş gibi görünen bir gölge, süratle fırladı...

— Barcarole!

Cüce, yüzünde âdeta merhametsizce bir ifadeyle genç kadına baktı...

— Büyücü bu gece Versayda... Dedi. Hayatınıza bir nebze kıymet veriyorsanız geliniz benimle... Öğrenmeniz lâzım gelen pek çok şey var...

Bontemps'in gösterdiği gizli kapıdan Barcarole'ü takibetti. Cüce'nin elinde şamdan yoktu ama, kendi gibi karanlıkta yolunu görebiliyordu. Anjelik, daracık koridorda, duvarlara çarpa-çarpa ileriledi. İki kat olmuş, elleri ile önünü yoklayarak yürüyordu... Birden diri diri gömüldüğü vehmine kapılarak ürperdi.

— İşte geldik... Dedi Barcarole.

Bir şeyler arar gibi, ellerini duvarda gezdiriyordu.

— Siz de bizdensiniz... Diye fısıldadı. Şimdi bir sahneye şahit olacaksınız ama, gördüklerinizden ve duyduklarınızdan kimseye bahsetmiyeceğinize söz veriniz. Sesiniz de çıkmasın.

— Bana güvenebilirsin.

— Bir cinayete, tahmininizden daha korkunç bir cinayete şahit olsanız bile gık demiyeceksiniz.

— Demeyeceğim...

— Ses ederseniz ikimiz de öldük demektir.

Cüce'nin tırnakları duvarda iç ürperten gıcırtılarla dolaştı, dolaştı, ve nihayet, duyulur duyulmaz bir gıcırtı ile, bir kapı bir kaç milimetre aralandı... Anjelik, kapının incecik aralığına gözlerini dikmişti. Önce hiç bir şey göremedi. Yavaş yavaş gözleri alıştı... İçerisi, üç kocaman şamdanın aydınlattığı döşeli bir oda idi... Kulağına bir ilâhi sesi geldi... İnsan gölgeleri gidip geliyordu... Kapının biraz ilerisinde bir adam yere oturmuş, elinde bir dua kitabı, öne arkaya sallanarak ilâhi okuyordu. Ora-

ra buraya konmuş küçük mangalların üzerindeki çaydanlıklardan çıkan buhar odayı doldurmuştu... Uzun boylu bir erkek gölgesinin yerinden kalkıp kendilerine doğru ilerlediği görüldü...

Anjelik, sırtından buz gibi bir terin boşandığını hissetti. Adam, bir rahip olacaktı, çünkü sırtında siyah işlemeli bir cüppe vardı... Lâkin korkunç bir manzara arzediyordu. Mezarından kalkıp canlıların arasına karışmış ,yarı çürümüş bir cesetten farkı yoktu. Toprak rengi çehresindeki kalın mor damarlar insanın içini ürpertiyordu... Bir güzü karanlık korkunç bir boşluktan ibaretti, fakat tek gözü, baktığı yeri delip geçen bir kudret ve pırıltı ile yanıyordu.

Anjelik, rahibin önüne diz çökenler arasında, büyücü Malvoisin'i tanıdı... Gördüğü sahnenin maksadını o zaman anladı... Yığılır gibi duvara dayandı... Barcarole, genç kadının elini yakalayıp şiddetle sıktı.

— Korkmayın... Korkmayın Şeytan gitti... Merasim neredeyse sona eriyor.

Bir kadın yaklaştı, yere diz çöktü. Yüzüne örttüğü tül'ü kaldırınca, Anjelik, onun Madam de Montespan olduğunu gördü. Aman Yarabbi, o derece zeki, kendini beğenmiş Athènais, nasıl oluyordu da, böyle korkunç hunhar bir hileye başvuruyordu...

Rahip, genç kadına dua kitabını uzattı. Markiz de Montespan beyaz, biçimli ellerini kitabın sayfaları üzerine koydu. Parmaklarında yüzükler ışıldıyordu... Tıpkı bir mektepli kız gibi, rahibin okuduğu duayı kekeliyerek tekrarlamağa başladı.

— Dost'luk tanrıları Ashtoret ve Asmodös adına yalvarırım ki, Kral'ın ve veliahtın dostlukları benim olsun. Bu dostlukları ebediyen elimde tutayım. Kraliçe kısırlaşsın... Kral yatağını ve karısını benim uğruma terketsin. Bütün rakibelerim mahvolsun...

Anjelik, Athènais'in yüzündeki korkunç ifadeyi seyrederken onu tanımamakta güçlük çektiğini düşünüyordu. Güzel çehresit ihtirasla gerilmiş, gözlerine tüyler ürpertici bir ifade gelmiş i...

Bu sırada buhurdanlardan çıkan yeşilli mavili dumanlar kesifleşti. Odadakilerin yüzleri, kâbuslarda görülen korkunç çehreler gibi uhrevî bir renge büründü... İlâhi okuyan ses sustu. Dua kitabı kapandı.

Madam de Montespan sordu:

— Gecelik nerede?

Malvoisin ayağa kalktı:

— Gömleği getirin! diye emretti... Bu gömleği elde edinceye kadar neler çektiğimizi bir biz biliriz... Verdiğiniz ücrete rağmen unutulur gibi değil... Ama göreceksiniz, «Emsalsiz bir iş başardınız, diyerek koşacaksınız bize... Geceliği kızıma vermiştim. Margot, sepeti buraya getir...

Dumanlar arasından 12 yaşlarında kadar görünen bir kız çıktı. Elindeki sepeti yere bırakıp, içinden bir sanat eseri sayılabilecek, harikulâde işlemeli pembe ipek vual bir gelinlik çıkardı.

La Voisin, kızına:

— Geceliği elinde fazla tutma, diye ihtar etti. Verdiğim yaprakları panzehir olarak kullanacaksın...

Anjelik, hançeresinden yükselen feryadı bastırmak için eliyle ağzını tıkamak zorunda kalmıştı... Zira, ortaya çıkarılan pembe gecelik kendisinindi... En sevdiği geceliklerden biriydi hem de...

Bir ses «Thérèse» diye seslendi... Ve Anjelik'in oda hizmetçisi Thérèse lâyık olmadığı mevkie getirilenlerin o yarı şaşkın, yarı mağrur edâsiyle büyücüye doğru yürüdü...

La Voisin, pembe geceliği hizmetçi kıza uzattı:

— Al şunu kızım... Fakat çok dikkatli ol... Kendini korumak için de sana panzehir yerine geçen yapraklardan vereceğim. Margot, sepeti kapatma... İçine birşey daha koyacağız.

Kalktı, odanın öbür ucuna gidip, yer yer kanla kıpkızıl olmuş beyaz bir kundak getirdi.

Anjelik, bu dehşet dolu manzarayı görmemek için göz kapaklarını sımsıkı yummuş, bağırmamak için yumruklarını gırtlağına bastırmıştı. Artık bakamıyordu... Feryadı boğazında dü-

ğümlenmişti... «Kaatiller, canavar ruhlu kaatiller!»

Odada mumlar söndürülmüş, gümüş vazoların biribirine vurulmasından çıkan garip bir ses duyulmaya başlamıştı.

Nihayet, rahibin çatlak sesi korkunç bir inilti gibi kulakları tırmaladı:

— Nöbetçilerin sepeti açmalarına müsaade etme...

La Voisin, baykuş ulumalarını hatırlatan bir kahkaha attı:

— Öylesine sıkı tedbir aldım ki, bütün nöbetçiler, Thérèse geçerken yerlere kadar eğilip selâm vermekten başka bir şey yapamayacaklar...

Birden sesler duyulmaz oldu... Anjelik, gözlerini zifirî karanlığa açtı... Barcorole, kapıyı kapatmıştı.

— Tahammülünüz kalmadı ama, herşeyi de öğrendiniz... Bontemps'le burun buruna gelmeden önce şuradan kapağı atalım... Köstebek gibi bütün gece bu dehlizde dolaşır durur hınzır herif!...

Anjelik'in dairesine döndükleri vakit, Barcorole bir sandalyenin üzerine çıkıp, erik şarabını raftan indirdi... İki kadeh doldurdu.

— İçin şunu... Diye birini Anjelik'e uzattı... Yüzünüz yemyeşil kesildi. Bu manzaraya benim gibi alışık değilsiniz. Hey Allahım, tam iki sene La Voisin'in evinde uşaklık ettim... Onu benden iyi tanıyan yoktur... Yaman büyücüdür. Önceleri bu kadar hunhar değildi... Ama, onu, cinayet işlemeye Saraylılar mecbur ettiler... Zira, herkes bir veya birkaç düşmanını öldürtmek istiyordu. Aptallık etme, bu yolda zengin olursun, diye ısrar ettiler... O da sonunda hakikaten aptallık ettiğini anladı... İşi canavarlığa kadar götürdü. Şimdi milyonları var. Ha... ha...

Cüce, şarabını dikti. Ağzını şapırdatarak bir kadeh daha doldurdu:

— Beni üzen o gecelik oldu, dedi. Sizin değil mi?

— Evet.

— Tahmin etmiştim. Canavarların arasında sizin hizmetçi kızı görünce anladım... Artık âyan beyan oldu. Bu Montespan fâhişesi sizi ortadan kaldırtmak istiyor. La Voisin'e baş

vurup bu iş için hususî bir zehir hazırlattı... Biliyorsunuz... Büyücü cadı, iz bırakmaksızın insan zehirlemek usullerini öğrenmek üzere bir müddet önce Normandy'ye gitmişti.

— Artık gözüm açıldı, dedi Anjelik... Kurulan tuzaktan kendimi koruyabilirim...

İkinci kadehi hırsla yuvarladı:

— O rahip kimdi?

— Rahip Gpibourg... Kanlarını içirmek için kundak çocuklarını kurban eden adam...

Anjelik, olanca kuvvetiyle bir feryat kopardı:

— Sus... Sus!...

— La Voisin, kurban ettiği veya düşürttüğü çocukları yakmak için evinde bir fırın yaptırmıştı.

— Sus diyorum, yeter!

— Şu âsiller ve onların dostları olanlar pek iyi insanlar, deği lmi Markiz?

Anjelik, şöminenin rafından bir biblo çıkarıp cüceye fırlattı:

— Sus diyorum, sus!.

Biblo duvara çarpıp bin parça olmuştu. Barcorole, bir takla atıp, kapıya doğru koştu. Anjelik, cücenin tüyler ürpertici kahkahasını duymamak için kulaklarını tıkadı...

Ertesi akşam, Thérèse, elinde pembe gecelikle yatak odasına girdiği vakit, Anjelik, sırtında şahâne bir kimono ile tuvalet masasının önünde oturuyordu. Hizmetçi kızın, geceliği itina ile yatağın üzerine bırakmasını, yastıkları kabartıp, yorganın ucunu açarak yatağı hazırlamasını göz kuyruğu ile takip etti.

— Thérèse!.

— Madam Markiz?

— Thérèse, bilirsin, senin işinden memnunum...

Genç kız aptal bir tebessümle hanımına baktı...

— Madam la Markiz beni sevindiriyorlar.

— Sana ufak bir hediye vermek istiyorum, yavrucuğum.

Bunu hakettin doğrusu... Sana, yatağın üzerinde bıraktığın şu nefis pembe geceliği vereceğim. Tam da sana göre... Al onu... güle güle giy...

Anjelik, tekrar aynasına döndü. Odada, ölüm, sükûnetini andıran korkunç bir sessizlik vardı... Aynadan, kızın sapsarı kesilen çehresini görebiliyordu... Thérèse titriyordu... Artık şüpheye mahal kalmamıştı. Genç kadın, hışımla yerinden kalktı Korkunç bir sesle haykırdı:

— Al, o geceliği diyorum sana...

Zümrüt gözlerinden kıvılcımlar saçarak kızın üzerine yürüdü.

— Ne o? Almak istemiyor musun, yoksa... Ha, ha... sebebini pek iyi biliyorum... Aç bakayım ellerini... Seni nankör canavar seni!

Thérèse, avucundaki sakladığı yaprakları yere düşürdü...

Anjelik, ayağı ile yaprakları eziyordu:

— Zehirli geceliğe dokunduğun için panzehir yerine geçen yaprakları aldın eline, değil mi?

Kolunu bütün kuvvetiyle kızın suratına bir tokat indirdi. . Bir daha bir daha vurdu...

— Defol buradan... Defol diyorum. Git, asıl efendin olan şeytan'ın yanına koş!

Thérèse yaralı bir hayvan gibi uluyarak, başı ellerinin arasında odadan kaçtı.

Anjelik, tirtir titriyordu... Bir kaç dakika sonra, Javotte, yemek tepsisi ile odaya girdiği zaman, hanımının odanın ortasında, aptal aptal durduğunu gördü...

Genç kadın birden döndü:

— Javotte... Dedi, sen çoktanberi David Chaillou'ya âşıktın değil mi?

Kız, kıpkırmızı kesildi... Gri gözlerini açarak hayretle hanımına baktı.

— Onu görmeyeli bir hayli oldu, Madam...

— Ama onu hâlâ seviyorsun. Saklama...

— Evet... Fakat şey... O... artık bana bakmıyor bile, Ma-

dam... Lokanta ile çikolata mağazasında büyük bir mevki elde etti... Yükseldi... Bir noterin kızı ile evlenecekmiş diye duydum.

— Aptal çocuk... Ne demek... Senin gibi bir kadına ihtiyacı var onun... Onunla evleneceksin. Javotte.

— Madam... Onunla evlenecek kadar zengin değilim ki...

— Zengin olacaksın. Javotte. Sana her yıl dört bin lira vereceğim... Ayrıca cihazını da ben yapacağım. İki düzine nefis yatak takımını, ipekli çamaşırların, Şam kumaşından örtülerin, perdelerin olacak... Seni öylesine hazırlayacağım ki, David, senin pembe yanaklarından, sevimli burnundan başkasını göremiyecek... Zaten seni severdi, bilirsin ya...

Hizmetçi kız, şaşkın şaşkın hanımına bakıyordu.

— Bütün bunları benim için mi yapacaksınız?

— Elbette... Dadı çocuklarımı açlıktan öldürürken, onları sen besledin, büyüttün...

Kolunu ,kızın omuzlarına dolayıp onu göğsüne bastırdı... Bu genç vücudun harareti kalbine derin bir teselli, bir huzur veriyordu...

— Hiç günah işledin mi, Javotte?

— Elimden geleni yaptım, Madam. Hep Allaha yalvardım beni koruması için... Lâkin, bilirsiniz... Bir sürü gözü dönmüş uşağın ortasında insan nâmusunu korumak için âdeta harp etmek zorunda kalıyor... Bir kaçı kapı aralarına sıkışıp öptüler ama, aslâ günah işlemedim... Tertemizim...

Anjelik, kızı göğsünde bir kere daha sıktı... Versay gibi bir ahlâksızlık deryasında kendisini koruyabildiği için, kızın cesaretine hayran kalmıştı.

— Şimdi, git, yavrucuğum. Ben yarın Paris'e gidip David'i göreceğim. Yakında onunla evleneceksin...

Javotte, pembe geceliğe doğru yürüyerek:

— Madamın soyunmasına yardım edebilir miyim? diye sordu.

— Hayır, bırak o geceliği... Git sen. Yalnız kalmak istiyorum...

Javotte, itaatkâr bir tavırla odadan çıkarken, şarap sürahisine bir göz attı... Markis son zamanlarda sürahi'yi adam akıllı boşaltır olmuştu.

26. BAHİS

Ertesi gün, Anjelik, arabası ile Paris'ten Saint - Germain'e dönüyordu. Yol üzerinde hendeğe devrilmiş bir arabaya rastladılar. Yaklaştıkları sırada, Anjelik, arabanın yanında Madam de Montespan'ın hizmetçisi Desoeillet'nin durduğunu gördü. Samimî bir tavırla pencereden uzanıp kıza elini salladı. Desoeillet telâş ve endişe içinde koştu, geldi.

— Ah, Madam, felâket, felâket... Diye bağırdı... Madam de Montespan acele bir iş için beni bir yere yollamıştı... Araba devrildi... Çok geç kalacağım... Yarım saattir burada bekliyorum... Aptal arabacı yolun üstündeki koca kayayı görmedi...

— Paris'e mi gidiyordunuz?

— Evet... Yarı yolu geçmiştik. Boi - Sec kavşağında Madam de Montespan nâmına biri ile buluşup ona bir pusula verecektim. O kadar geç kaldım ki, adam herhalde bekleyip bekleyip gitmiştir. Madam de Montespan beni parça parça edecek. Ne yapsam acaba?

— Atla yanıma... Arabayı geri çevireceğiz...

— Madam... Ah... Ne kadar iyisiniz.

— Seni bu durumda bırakıp gidemem .Hem Athènais'e de bir iyilik yapmış olurum...

Matmazel Desoeillet eteklerini toplayıp arabaya bindi... Yüzü hâlâ endişeliydi... Madam de Montespan hizmetkârlarını daima zeki, cüretkâr, ve güzel insanlar arasından seçmek âdetinde olduğu için Desoeillet de güzel, zarif bir kızdı... Fakat, Madam de Montespan, herkesi olduğu kadar bu cesur kızı da sindirmişti.

Anjelik, yan gözle, belli etmeksizin kızı süzüyordu. Uzun zamandan beri Ayhènais'in adamlarından birini ,hele bu kızı elde etmek için fırsat kollamıştı... Desoeillet haris, kalpsiz, vicdansız bir kızdı... Para için yapmayacağı yoktu. Anjelik tecrü-

belerinden istifade ederek onu tuzağına düşürebileceğinden emindi...

Genç kız, başını arabanın penceresinden çıkarıp, heyecanla bağırdı...

— Ah, işte burası... Geldik neyse. Oh, Allaha şükürler olsun kız da henüz gitmemiş...

Anjelik arabacıya durmasını emretti. Yol kenarındaki ağaçların arasından on iki yaşlarında kadar bir kız çocuğu çıkmış arabaya doğru yaklaşmaktaydı. Başında beyaz bir bone, üzerinde basit, gösterişsiz bir elbise vardı ...Kız, Matmazel Desoeillet'ye küçük bir paket uzattı. Matmazel, kızın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadıktan sonra, gümüş örgü para çantasını çıkardı... İçindeki altın paraları saydı... (Anjelik dikkat kesilmiş bakıyordu). Altınları kızın avucuna doldurdu...

Genç kadın hayretle kaşlarını kaldırdı. Bu kadar çok parayı ne için veriyordu acaba? «Bu paketin içinde bu kadar pahalı ne olabilir... diye düşündü.

Desoeillet paketi çantasına yerleştrirken, Anjelik, içinde şişeye benzer bir cisim olduğunu farketmişti...

Genç kız vazifesini yapmanın rahatlığı içinde arabaya döndü.

— Artık gidebiliriz, Madam... dedi.

Araba dönüş yaparken, Anjelik, ağaçlar arasında kaybolan beyaz boneli kızın arkasından bir kere daha baktı.

— Yârabbi, bu kızı nerede gördüm ben? diye geçirdi içinden.

Bir müddet hiç konuşmadı. Dakikalar geçtikçe bu fırsattan istifade etmenin sağlayacağı faydaları daha iyi anlıyordu. Birden, hafif bir feryat kopardı...

— Ne oldu, Madam?

— Hiç, broşumun iğnesi açıldı da, etime battı...

— Yardım edebilir miyim?

— Hayır, hayır, bir şey değil... Hah oldu bile...

Feryadı kopardığı sırada, yolun kenarında karşılaştıkları

beyaz boneli kızın kim olduğunu hatırlamıştı. O, Da Voisin'in kızıydı...

Matmazel Desoeillet ısrar etti:

— Müsaade ediniz yardım edeyim, Madam.

— Teşekkür ederim. iğneyi yerine taktım... Çok naziksin... Zaten hep Athènais'i, senin gibi bir famdö şambr'a sahip olduğu için hep kıskanırım... Doğrusu hem zevkli, hem de sabırlısın...

Matmazel cevap vermedi, sâdece gülümsedi... Anjelik «acaba hanımının gizli şeytanî plânlarından haberi var mı?» diye bir an şüphe etti... Fakat, belki de, demin çantasına koyduğu şişede, madam du Plessis Bellière'i öbür dünyaya yollayacak zehir vardı!. Bir kere şansını deneyip kızı konuşturmağa zemin hazırlamalıydı...

Dudaklarında kurnaz bir tebessümle kıza baktı.

— Ama senin en çok kâğıt oyunundaki meharetine hayranım yavrucuğum, dedi. Geçen Pazartesi, Chaulnes Dükü'nü mat ettiğin zaman sizi seyrediyordum. Zavallı adam bu mağlûbiyetin sebebini aslâ öğrenemiyecek. Oyunda böylesine hınzırca hile yapmayı nereden öğrendin kuzum?

Matmazel'in çehresindeki o şekerli tebessüm birden uçuverdi. Sarardı, kızardı, bozardı, morardı...

— Neler söylüyorsunuz, Madam,diye kekeledi. Hile yapmak mı... Ben mi hile yaptım? İmkânsız! Hiç bir zaman böyle bir şey...

— Senin yerinde olsam ben de yapmazdım, dedi Anjelik... Sesi son derece müstehzi bir ifade taşıyordu. Kızın elini yakalayıp parmak uçlarını muayene etti...

— Oo, parmak uçlarının derisi o kadar ince ve hassas ki, hiledeki ustalığının sebebini şimdi anladım, diye güldü. Kartlara koyduğun işaretleri, bu hassas parmak uçlarınla farkedebiliyorsun. Kâğıtlardaki o belirsiz işaretleri ancak böyle ince hassas parmaklar farkedebilir. Dükün o kaba elleri nereden his-

sedecek... Yani, hile yaptığını biri adamın kulağına fısıldamadıkça demek istiyorum.

Matmazel'in dış yüzündeki cilâ yer yer çatlamıştı... Hayalinde kurduğu şatoların korkunç bir gürültü ile yıkıldığını görür gibi, yüzünü bir dehşet ifadesi sarmıştı. Saray'da herkesin en fazla nefretini celbeden şey oyunda hile yapmaktı. Türlü ahlâksızlıklara, hattâ cinayetlere göz yuman Versay, kâğıt oyunlarındaki hileye göz yumamıyordu. Dük, ne idüğü belirsiz bir genç kıza binlerce lira kaybetmiş olmanın hıncı ile zaten küplere binmiş durumdaydı... Hele bir de hile yaptığı ortaya çıkarsa, ona sâdece ölümlerden ölüm beğenmek kalırdı.

Anjelik, arabanın içinde ayaklarına kapanan kızı, kolundan tutup kaldırdı...

— Madam, hilemi gördünüz... Beni mahvedebilirsiniz...

— Kalk yerden diyorum sana. Seni mahvetmekle elime ne geçer? Zeki ve usta bir hilebazsın... Hile yaptığını ancak benim gözlerim farkeder ...Sen daha uzun müddet çaktırmadan bu işe devam edebilirsin... Yani, ben gözlerimi kapalı tuttuğum takdirde demek istiyorum...

Kız, yine renkten renge girdi...

— Madam, emrediniz ne isterseniz yapayım...

Biraz önceki o mağrur edası, hanımını taklit eden o küstah havası zail olmuş, asıl hüviyeti meydana çıkmıştı.

Anjelik, soğuk bir tavırla pencereden dışarıya baktı. Kız, usul usul ağlayarak, hayat hikâyesini anlatmağa başlamıştı.... Adını bile bilmediği bir asilzadenin gayrimeşru çocuğu idi. Araya giren bir dost, ona iyi bir tahsil yaptırmıştı. Hayata oda hizmetçiliği yaparak atılan annesi, sonradan bir kumarhane sahibi olmuştu. Rahibe okulundan çıktıktan sonra, annesinin kumarhanesinde, kâğıt oyunlarının akla hayale gelmedik hilelerini öğrenmiş, zekâsı, güzelliği asiller arasına karışma hevesi sâyesinde dikkati çekmişti. Bu arada Athènais, onu kendi karakterine uygun görmüş, derhal yanına almıştı. Saraya girdikten sonra, bütün kötü huylarından vaz geçmiş, fakat oyun-

da hile yapmaya devam etmişti... Ondan bir türlü vazgeemiyordu.

— Kumar insanın kanına bir girmeye görsün... Kaybetmek hiç işime gelmiyor, çünkü fakirim. Hile yapmadığım zamanlar ise muhakkak kaybediyorum. Bu yüzden gırtlağıma kadar borç içindeyim. Geçen gün, Dük'ten aldığım para ancak şahsi masraflarımızı karşılayacak kadar bir şey... Madam de Montespan'a açılmaya cüret edemiyorum. Zaten bugüne kadar ondan da bir haylı para aldım. Son defasında «günün birinde beni de bıktıracaksın» dedi... İşte böyle Madam...

— Borcun ne kadar?

Genç kız, gözlerini devire devire zihninden bir hesap yaptı. Anjelik, para çantasını kızın kucağına fırlattı... Matmazel Desoeillet, titreyen elleriyle çantayı kaptı, göğsüne bastırdı... Yanakları pembe pembe olmuştu...

— Madam diye kekeledi... Emrediniz, sizin için ne yapabilirim...

Anjelik, çenesiyle kızın çantasını işaret etti.

— Oraya koyduğun şeyi göster bana!.

Kısa bir tereddütten sonra, Desoeillet, çantadan koyu renkli bir şişe çıkardı.

— Bu kimin için hazırlandı, biliyor musun?

— Madam, anlayamadım.

— Belki de haberin yok. Hanımın beni iki defa zehirlemeğe teşebbüs etti. Bir üçüncü defa ne diye etmesin? Hem, bu şişeyi sana satan kızı da tanıyorum. Büyücü Malvoisin'in kızı...

Matmazel Desoeillet'in gözleri dehşetle büyümüştü. Hiç bir şeyden haberi yoktu. Sâdece Madam de Montespan ona, büyücülerin hazırladığı bir ilâcı almağa göndermişti...

Anjelik sert bir sesle:

— Öyleyse işi araştırıp öğreneceksin, dedi. Zira kendimi tehlikelerden korumak için bundan böyle sana güveniyorum... Kulağını, gözünü iyi aç, duyduklarını, gördüklerini bana yetiştireceksin...

Anjelik, şişeyi elinde evirip çevirdi. Fakat, genç kız, uzanıp şişeyi Markiz'in elinden almak istedi.

— Ah, hayır, hayır... Şişeyi sana veremem... Bende kalacak bu...

— Madam, imkânı yok... Bunu götürmezsem hanım ne der bana?. Malvoisin'e sorarsa, benim sizin arabanıza bindiğimi öğrenirse ne yaparım.

— Öyle ama, ben de Athènais'nin ihanetini ispat etmek ihtiyacındayım...

Tırnaklarını, kızın etine geçirircesine, yakaladı bileğinden:

— Bana bak... Ya bana yardım edersin, ya da seni mahva sürüklerim, anlıyor musun? Saraydan sürülecek, perişan olacaksın... Hem de pek kısa zamanda...

Matmazel Desoeillet, kendisini affettirmek için bir çare bulmak istiyor ;âdeta kıvranıyordu...

Nihayet ,dilinin altındaki baklayı çıkarmaktan başka yapacak şey kalmadığını sezmişti...

— Şey... aklıma bir şey geldi, Madam...

— Evet, seni dinliyorum. Söyle bakalım.

— Kızdan aldığım şişenin içinde zararsız bir ilâç var... Kral'ın aşkını devam ettirmek için hazırlandı... Bir büyü daha doğrusu... Madam de Montespan, La Voisin'den, hep bu nevi büyüler alır zaten...

— Ducesne de bu büyülü suları, Kral'ın kadehine koyar...

— Ah, siz her şeyi biliyorsunuz. Madam, Ne korkunç şey, Yarabbi... Madam de Montespan sizin bir cadı olduğunuzu söyler durur. Dün yine küplere bindi... Kulağımla duydum. Duchesne'ye diyordu ki, «ya bu kadının kendisi korkunç bir büyücü, ya da La Voisin bizi aldatıyor. Kimbilir, belki de, o şeytan karı daha fazla para vermiştir de bizim sırlarımızı ona satmıştır...» Sizden bahsettiğini derhal anladım. Sonra, «Ama onu fazla yaşatmayacağım,» dedi. Daha bu sabah söyledi bunu... Hepimizi odadan çıkarıp öyle konuştu Duchesne ile.

— Tabiî sen anahtar deliğinden dinliyordun...

— Evet Madam...

— Peki, neler duydun?

— Önce pek birşeyler işitmedim. Ama. hanımım, yavaş yavaş sesini yükseltti:

«Muvaffak olamadık... Herhalde ona işi haber veren biri var... Yetişir bu kadarı, Sen gidip La Voisin denen o cadıya söyle ki, artık sabrım tükeniyor. Ya işe yarayan bir zehir bulur, ya da kendi canından olur. Dur, ona kendim bir pusula yazacağım...» dedi... Masaya oturup, bir şeyler yazdı, kâğıdı Duchesne'ye verdi. «Bunu ona götür» diye bağırdı. «Ama okuduktan sonra yaksın... Aklı başına gelir herhalde. İstediğimizi almadan gelme... Ha, bir de mendil var bende... Kimin olduğunu biliyorsun... Bir uşak mendilin bana ait olduğunu sanarak getirmişti. Hınzır karının hizmetkârını elde edemiyoruz ki... Zaten yanında pek az kimse tutuyor... Thérèse'i de elden kaçırdık. Ne acaip mahlûk bu kadın yarabbi... Kral, güzelliğinden başka ne buluyor onda bilmem...» dedi... Anlıyorsunuz ya, hep sizden bahsediyordu, Madam...

— Anlıyorum, dedi Anjelik. Duchesne La Voisin ile ne zaman buluşacak?

— Bu gece...

— Saat kaçta, nerede?

— Gece yarısı, Altın Boynuz meyhanesinde... Parisle Saint Denis arasında bir yer. La Voisin oraya yaya gidecek. Evinden pek az değil.

— Epey işime yaradın kızım. Parmak uçlarının pek hassas olduğunu unutmaya çalışacağım. İşte, Saint - Germain'e geldik. Biz burada ineceğiz, ama ikimizi beraber görmelerini istemiyorum. Yüzüne biraz allık, pudra filân sür. Pek sarardın...

Matmazel Desoeillet, alelâcele çehresinin perişanlığını tâmir etti. Yeminler ve teşekkürlerle Markiz'e olan bağlılığını bildirdikten sonra arabadan atladı. Koşarak uzaklaştı. Anjelik, bir bahar kelebeği gibi sekerek uzaklaşan kızın arkasından dalgın dalgın baktı. Sonra kendisini toparlayıp arabacıya döndü.

— Parise çek! diye emretti.

★

Genç kadın, sırtına kadife bir caket, kalın bir etek giydi. Saçlarını siyah saten bir başörtünün içine topladı. Bir satıcı kızdan farkı kalmamıştı. Florimond'u Mösyönün sarayında sadece rahibin himayesinde bırakmayı göze alarak, Malbran'ı yanına çağırtmıştı.

Malbrant, Anjelik'i o kıyafette görünce âdeta tanıyamadı. Şaşalayarak baktı. Köylü kılığındaki kadının Markiz du Plessis Bellièrein sesi ile konuştuğunu duyunca büsbütün afallamaktan kendini alamadı.

— Malbrant, benimle beraber geleceksin.

— Madam, kılık değiştirmekte sizden daha ustasına rastlamadım.

— Gideceğimiz yerde kendi hüviyetimde görünmek istemedim. Yanına kılıcını aldığın iyi olmuş. Bir de kama ile tabanca al. Sonra git Flipot'u bul. Konağın arkasında beni bekleyin. Ben arkadaki gizli kapıdan çıkıp, size mülâkî olacağım.

— Emredersiniz Madam.

Biraz sonra, atiyle Malbrant'ın arkasından Anjelik Saint-Denis varoşlarına vasıl olmuştu. Flipot yaya geliyordu. Üç arkadaş hanın önünde durdular:

— Atını burada bırak Malbrant. Hancıya da bir ekü ver, ata göz kulak olsun. Aksi halde dönüşte atı bulman biraz şüphelidir. Atlar buralarda pek çabuk sırra kadim basar.

Malbrant emredileni yaptıktan sonra genç kadını takip etti. Hiç sual sormaksızın bıyıklarını çiğneyerek ilerliyor, arada bir ılık güneşe rağmen, kaldırım taşlarının aralarında kalmış balçık çamura küfür savurup başını sallıyordu.

Şehrin bu kısmı, ihtiyar kurt'a hiç de yabancı değildi. Gençlik günlerinde buralarda epey macera geçirmişti. Flibot da sanki ana - vatanına kavuşmuşçasına garip bir şevk ve saadet içinde zıplayarak peşlerinden geliyordu.

Bu sırada dilenciler kralı, Tahta Kıç, yıkık dökük kulübesindeki tahtında oturmaktaydı. Yürümekten mahrum sakat kral, kendisini istediği yere el üstünde taşımaya hazır bendelerinin her zamanki ihtimam'la etrafında dolaşmalarını seyredi-

yordu. Bir zamanlar çiçekli ipek kumaşlarla kaplı yaldızlı koltuğu, şimdi kirden görünmeyen kırık dökük bir harebe halini almıştı. Zaten Tahta Kıç pek yerinden kımıldamaktan hoşlanmazdı. İn'e benzeyen odasında güneş yüzünü görmek imkânsız olduğu için gece - gündüz yağ kandilleri ölgün ve titrek alevlerle yanıp dururlardı, onun bu garip ülkesine dışarıdan süzülmek pek az insana nasip olmuştu. Kapıya geldikleri vakit, Flipot parolayı söyledi:

Biraz sonra Anjelik, dilenciler kralı kudretlû, haşmetlû Tahta Kıç'ın huzurundaydı. Genç kadın elinde tuttuğu şişkin para kesesini ona vermek üzereydi ki, Tahta Kıç, bakışlarında küskün bir ifadeyle Markiz'e baktı:

— Daha erken... Daha erken...

— Beni gördüğünüze pek memnun olmamış gibisiniz Tahta Kıç, sizi hiç ihmâl ettim mi? Daima bütün ihtiyaçlarınızı göndermedim mi? Her yılbaşı uşaklarım size nar gibi kızarmış körpe domuzlar, hindiler, fıçı fıçı nâdide şaraplar getirmediler mi?

— Uşaklar uşaklar! Bu eşşeklerin suratına bakan kim? Yemek yemekten başka işim yok mu benim sanıyorsunuz? Kendime ziyafet çekmek için kâfi derecede param var... Ama siz ziyaretime sık sık gelmez oldunuz? Hain kalbli saray yosması rolü oynamaktan vakit mi bulamıyorsunuz yoksa? Kadınlar hürmet denen şeyi unuttular artık.

Dilenciler Kralı adam akıllı öfkeliydi. Anjelik'i, sâdece nefsini düşünmekle itham etti. Saraya mensup zengin, ünvan sahibi bir kadının, onca zahmeti ihtiyar edip, çamur deryaları içinde yüzerek ayağına kadar gelmiş olmasını hiç kaale aldığı yoktu.

Kulübesinin önünde Fransa Kralının altın arabası dursa bile hiç yadırgamayacaktı. O da metelikler Kralı idi. Ve korkunç hükümdarlığının kudretinden öylesine emindi.

— Utanmasanız emniyet şefi La Reynie ile anlaşma imzalayacaksınız? Bu çılgın herif ne demeye bizi polis kordonuna aldırıyor? Bizim krallığımızda polis kuvveti sökmez, kızım...

Polisler varsınlar beyinsiz zenginlere hizmet etsinler... Çünkü ancak beyinsiz insanlar namuslu olmak zorundadırlar. Biz çalışmağa mecburuz... İşimiz ağır. Yoksa nasıl yaşayabiliriz? Hapishane mi? Darağacı mı? Asarım, keserim mi? Bütün hırsızlara ölüm mü? Dilenciler umumî hastahanelerde yerleştirmek mi? Geç, kızım, geç... Bu kafasız Reynie ne yaptığını bilmiyor.

Tahta Kıç'ın çenesi açılmış, zehir gibi bir sesle haykırarak konuşuyordu. La Reynie polis şefi olduğundan beri «Mucizeler Sarayı» diye anılan dilenciler ülkesine kıran girmişti.

Tahta Kıç, piposu ile Malbrant'ı işaret ederek sordu:

— Bu da kim?

— Bir dostum. Ona güvenebilirsiniz. Lâkabı Kılıçdarbesi'dir. Tasarladığım küçük bir oyun için ona ihtiyacım var. Ama tek başıma beceremiyecek. Üç dört kişi daha lâzım.

— Yani kılıçla, kama ile, sopayla oynamasını bilen, bileğine güvenen insanlar istiyorum... Buluruz.

Anjelik, Dilenciler Kralına plânını anlattı. Altın boynuz meyhanesinde, biri, büyücü Malvoisin'e bir mektup verecekti. Anjelik'in adamları, onlar işlerini bitirinceye kadar bekleyecekler, ve adam dışarıya çıkınca üzerine atılacaklardı...

Tahta Kıç, kendi gırtlağını işaret ederek:

— Ondan sonra da kıhh. dedi.

— Yoo... Kan dökülmesini istemiyorum, yalnız adamı konuşturup ,itiraf ettireceğiz. Bu işi Malbrant becerir.

Malbrant, kurşunî gözleri alev alev, öne doğru ilerledi.

— Bu adamın ismi ne?

— Duchesne... Kral'ın şarap servisinde baş sâki. Onu tanırsın...

Malbrant, coşkun bir sevinçle göğsünü yumrukladı.

— Bu işi yapmak için canımı tehlikeye atarım, uzun zamandır o herife bir çift söz söylemek için deli oluyordum.

— Hepsi bu kadar değil, La Voisin'in evinden de, onunla buluşma mahalline gidip, Duchesne mektubu verirken orada hazır bulunacak birine ihtiyacımız var, yâni, kâğıt kandil alevine tutulmadan önce ele geçirebilecek süratli biri olmalı.

— Onu da buluruz, dedi Tahta Kıç...

«Fener» lâkabıyle tanınan eline çabuk bir yankesiciyi bu işe tâyin ettiler. Lâkin, uzun müddet hapishanelerde yatmış olan bu genç adam, kıpkızıl saçları ile kolayca tanınmak gibi bir mahzur arzediyordu. Üstelik, bir işkence cezası sırasında da ayağı sakat kalmıştı. Uzun uzun düşünülüp taşındıktan sonra, büyücünün elinden mektubu kapmak için «Fener» den daha eli çabuk birinin bulunamayacağı kararına varıldı.

Anjelik:

— Bu mektubu mutlaka ele geçirmeliyim. diyordu... Ağırlığınca altın vereceğim size:

La Voisin'in gizli randevusunda bulunmak meselesi büyük bir güçlük arzetmiyordu. Büyücünün evindeki hizmetkârlar arasında işe yarayacak bir kaç kişi bulmak kolaydı... Meselâ uşaklarından Picard'a güvenilebilirdi... Sonra, La Voisin'in kızına âşık olan bir de kazak vardı... Bu ikisi vasıtasiyle, «Fener» i eve sokup, o gecelik, büyücünün çantasını veya meş-alesini taşımak vazifesini ona verdirebilirdi. Her ne kadar La Voisin, son yıllarda yüksek sosyeteye dahil olduysa da, Tahta Kıç'la arayı açmamak için arada sırada onun adamlarına, ufak tefek işler mukabili para verip gönüllerini alıyordu.

Tahta Kıç, Anjelik'e anlayışlı bir bakış atfederek:

— La Voisin vaziyeti çakmamalı, dedi ,bizim ülkemizden sır çıkmaz... Çenesini tutamayan kendisini ölmün kucağında bulur... Anlaşıldı mı?

Sırtındaki altın sırmalı eski bir asker üniformasının göğsünü şişirerek şöyle bir doğruldu, maymun pençelerini hatırlatan kıllı ellerini koltuğun kenarlarına koyup, eğildi. Goril'e benzeyen kocaman suratında gözleri iki parça kor gibi yanıyordu...

— Serserilerin kudreti ebedidir... diye kükredi... La Reynie bu kudreti asla öldüremiyecek... O kudret, çamurla kaldırımlarda, lâğım ızgaralarının üzerinde daima aynı canlılıkla yaşayıp gidecek.

Anjelik, pelerinine sımsıkı sarıldı. İçinde tuhaf bir eziklik hissediyordu. İsli yağ kandillerinin sarı, titrek ışığında, Serse-

riler Kralının korkunç çehresinde şeytanın ta kendisini görür gibi olmuştu... Tahtın etrafını çeviren sakalları uzamış, kirli kırmızı suratların arasında «Fener» in solgun çehresi garip bir tezat yaratmaktaydı. Tahta Kıç'in hususî muhafızlarının bazılarını tanıyordu. Meselâ, ezelî ve ebedî sarhoş «şakayık», İri-yarı, esmer İspanyol adı «Fare zehiri», küfrettiği için dini mahkemede dudakları kesilmiş olan «kuru kafa»... Aman Yarabbi... Adamın yüzü bir ölü kafasından daha korkunçtu. Bütün dişleri ve çene kemikleri meydanda kalmış, dudaksız yüz, tüyler ürpertici bir manzara almıştı... Anjelik, titriyordu... Yer altı dünyasının bu iğrenç, dehşet verici insanları ile ünsiyeti olduğu halde, onlardan korkmadığı halde, yine de titriyordu.

Yeraltı dünyası, bir casusu asla affetmediği gibi, kendi insanlarına da asla ihanet etmezdi. Serseriler yemini ile bu âleme katılıp sadakatini ispat eden bir kimse isterse Paris Sosyetesinin en yüksek kademesine çıkmış olsun yine de eski meslekdaşlarından her istediği an yardım görebilirdi. Ne kadar fakir olurlarsa olsunlar, yardım isteyen aç bir üyeye verecek bir kâse sıcak çorba bulurlar, kudretli iseler düşmanın üzerine kılıç çekip yürürlerdi.

Yeraltı dünvasının insanları arasında o eşsiz, o kudretli bağ asla tahrip edilemiyecek cinstendir... İşte bu derin rabıtanın en canlı misali küçük cüce Barcarole idi... Tahta Kıç bu sadık adamından katiyen vazgeçmiyor, onu unutmuyordu... Hayır, hayır, Anjelik bu insanlardan korkmuyordu. Korkunç canavarlar kadar vahşi, gaddar, zalim olmaları, onu, medeniyet kisvesi altındakilerin merhametsizce hareketleri kadar korkutamıyordu. Onların taaffün etmiş yaraları, iğrenç çıbanları, onun nazarında, iğrençliklerini güzel kokular, ipekli kumaşlar altına saklayan sözde kibarların iç yüzlerindeki kötülükler kadar tiksindirmiyordu.

Serseriler Kralının gök gürültüsünü andıran sesini dinlerken onların arasında iken geçirdiği korkunç günlerin ıstırabı tekrar yüreğini dağlamıştı... Başı dönüyordu. Sanki ihtişam ve iktidarın zirvesine çıktıktan sonra, oradan bu cehennem kuyu-

suna yuvarlanmış gibiydi... İçinden:

— İnsan buraya sık sık gelmeli diye geçirdi...

Ona öyle geliyordu ki, şâhane esvaplarının yumuşak kıvrımları arasında sefalet ve perişanlık günlerinin o iğrenç kokusunu ebediyen taşıyacaktı. Dünyanın bütün lâvantaları, dünyanın bütün elmasları, Kralın iltifat ve hattâ aşkının bütün o eşsiz ihtişamı o kokuyu oradan silemiyecekti.

Anjelik eve dönünce, yazı masasına oturdu. Saint - Denis'i ziyaret etmekle, hayalinde canlandırdığı hakikatleri daha büyük bir vuzuhla görebilmişti... Evet, bütün durum, teferrüatı ile düşünülüp tatbik sahasına konmuştu. Artık oturup beklemekten başka yapacak şey yoktu.

Saat ona doğru Malbrant geldi. Yüzüne kurşunî bir maske takmış, omuzlarına, taş duvarların renginde bir pelerin almıştı. Genç kadın, Rakocyz'nin aşkını kabul ettiği muhteşem yatak odasında, «ne olur ne olmaz, yerin de kulağı vardır» düşüncesiyle, fısıltı halinde konuştu:

— Duchesne'den neyi almak istediğimi benim kadar siz de biliyorsunuz. Bunun için bu işi size tevdi ettim. Onu oraya gönderen kadının adı ile, bana zarar vermeğe çalışanların isimlerini açıklasın... Ama her şey bir yana, önce o mektubu istiyorum. Sen, hanın penceresinden gözetle içeriyi. Fener, atik davranıp mektubu alamayacak olursa, sen adamlarınla içeriye hücum edersin... ha, La Vosin'in verdiği büyülü ilâçları ve zehirleri de elinden almağa bak...

Anjelik beklemeğe koyuldu.

Gece yarısını iki saat geçiyordu ki, küçük gizli kapının gıcırdayarak açıldığını duydu... Taşlar üzerinde yaklaşan sert ayak sesleri... Malbrant odaya girdi... Masanın üzerine bir şeyler koydu... Bir mendil, bir ufak şişe, deriden yapılmış bir kese. dört köşe bir kâğıt... Mektup! Madam de Montespan'ın el yazısını görünce, çılgın bir zafer sevinci yüreğini doldurup, taştı.

Markiz de Montespan, tahsilinin bir haylı noksan kalmış

olduğunu belirten imlâ hatalarıyla dolu mektubunda, süslü, kuyruklu harflerle şöyle yazıyordu:

«... Beni aldattın. Kadın hâlâ hayatta... Üstelik Kral da gün geçtikçe ona biraz daha âşık oluyor. Verdiğin sözler, ödediğim paranın yanında metelik etmez. Ölüm ve aşk büyüleri için bugüne kadar sana bin eküden fazla para verdim. Ne Kral'ın tavrı bana karşı değişti, ne de kadın geberdi... Aklından çıkarma ki, her an, şöhretini mahvedip, bütün sarayı aleyhine döndürebilirim. Lüzumlu olan şeyleri gönderdiğim şahsa verebilirsin. Bu işleri bu sefer becerirsen senin için iyi olacak...»

Anjelik, sevinç çığlıkları içinde:

— Harikûlâde! Harikûlâde! diye bağırdı... Ha, Ha! Bu sefer becerirsen iyi olacak ya güzelim Athenais'ciğim... Ama gel gör ki, bu sefer ben becereceğim işleri... Bu sefer, kurnazlıkla elime su dökemiyeceksiniz!

Mektubun altında gittikçe kahverengiye dönen kırmızı bir leke vardı. Anjelik ürpererek lekeye dokundu... Henüz ıslaktı. Sevincini unutup, Malbrant'a baktı.

— Duchesne ne oldu? Ne yaptınız ona, nerede şimdi?

Malbrant başını öte yana çevirdi,

— Nehirde akıntı varsa, herhalde şimdi denize açılmıştır.

— Malbrant, ne yaptınız? Cinayet istemiyorum dememiş miydim?

Yaşlı adam, hâlâ gözleri yerde:

— Bir cesedin kokmaya başlamadan önce icabına bakmak lâzımdır.

Birden başını kaldırıp ,genç kadının tâ gözlerinin içine baktı:

— Dinleyin beni, Madam, dinleyin beni. Şimdi söyleyeceklerim, belki benim gibi gaddar, merhametsiz bir adamın ağzına yakışmaz, belki tuhafınıza gidecek... Ama artık vızgelir... Ben, oğlunuzu bir baba şefkatiyle seviyorum Madam... Ömrüm boyunca hep faydasız, budalaca işler yaptım. Ne kendime faydam dokundu, ne de başkalarına... Hayatta yegâne bildiğim, tanıdığım şey silâhlar oldu. Yaşlanmaya başlamıştım. Gençlik kuv-

veti vücudumu terkediyordu. Ailemi çok iyi tanıyan Madam de Choisy günün birinde beni bir köşeye çekti:

«Malbrant!» dedi, «iaşe ve ibateni temin mukabilinde zengin bir azılzâdenin iki oğluna kılıç dersi verir misin?. Yeter bu serserilik... Çekil bir kenara, vücudundaki kılıç yaraları iyileşecek fırsat bulsunlar!» «Neden olmasın?» dedim ve hemen o gün hizmetinize girdim, Madam. Hiç evlât sahibi olmadım, ondan mıdır bilmem, Florimond'a kendi evlâdımmış gibi kanım ısındı... Onu benim kadar tanıdığınızı hiç sanmıyorum Madam, darılmayınız. Bu çocuk elinde kılıçla doğmuş. Eşsiz bir ustalıkla kullanıyor kılıcı... Allah ona bu kaabiliyeti, bu kudreti doğuştan ihsan etmiş. Bu çocuk beni mahvetti, perişan etti... Vay «kılıç darbesi» Malbrant vaay, sen ömrünü boşa geçirmişsin, diye yandı yüreğim. Dünya yüzünde ne kadar yalnız olduğumu bana oğlunuz öğretti... Florimond'da hiç doğmamış, hiç doğmayacak olan oğlunu gördüm. İnsan, içinde böyle hisler taşıdığının hiç farkına varmıyor.

Ama insana yaşamak arzusu veren de bu hisler işte. O Duchesne Florimondu öldürmek istedi Madam.

Anjelik gözlerini yumdu. Yere yıkılacakmış gibi, hafifçe sallandı. Malbrant devam etti:

— Biraz öncesine kadar bundan hiçbirimiz emin değildik. Ama şimdi herşey anlaşıldı. Duchesne, konuşturmak için ayaklarını ateşe tuttuğumuz zaman, ıstırapla haykırarak itiraf etti, «Evet, evet, o yılan yavrusunu ortadan kaldırmak istedim, o beni Kral'ın nazarında perişan etti. Şüpheleri uyandırıp bütün ümitlerimi suya düşürdü. Daha sinsi hareket edemediğim için Madam de Montespan beni az kaldı öldürüyordu» diye bağırdı.

— Demek Kral'ın şarabına bir takım tozlar karıştırdığı doğru imiş! dedi Anjelik.

— Tabiî, doğru... Kralın gözdesinden almış emri. Duchesne de Florimond onu ele verecek olursa, çocuğu öldürmeğe ahdetmiş. Sizin tatlınıza zehiri karıştıran da Duchesne'den başkası değilmiş. Montespan sizi öldürmek üzere La Voisin'den bir zehir hazırlamasını istemiş. Kralın garsonlarından Caraport

da onların adamıymış. Florimond'u yıkık merdiven yolu ile mutfağa gönderen Caraport imiş. «Otuz metre yüksekliğindeki merdivenden taşlar üzerine düşürecektin yavrucağı ha, şimdi cehennemin zindan gibi kuyularına kendin yuvarlan da nasıl oluyormuş anlayasın» diye bağırdım...

Malbrant sustu, alnındaki terleri sildi. Gözleri bir noktaya takılıp kalmış olan Anjelik'e baktı. Alçak bir sesle:

— Onu, o iğrenç mahlûku öldürmeğe mecbur oldum... dedi. Canlı bıraksak ne olacaktı yani? Bir düşmanımız eksilmiş oldu. Zaten sürü ile var. Böyle bir işe kalkıştığınız vakit, en kötü sonucu göze almanız gerekir Madam.

— Biliyorum.

— Diğer arkadaşlar da benim fikrime iştirak ettiler. İşi başka türlü bitirmenin çaresi yoktu. Herkes vazifesini lâyıkiyle yaptı, doğrusu. Bizim «fener», La Voisin'in uşağı ile anlaşıp meş'ale taşıma görevini üzerine almıştı. Sağır ve dilsiz rolü oynuyordu. Buluşma esnasında yanıbaşlarındaydı. Herşey plânladığımız gibi cereyan ediyordu. La Voisin, buluşma mahalline yalnız gitmek istemediğini, kendisine sağır ve dilsiz birini bulmalarını söyleyince, uşak, önceden konuşulup anlaşıldıgı veçhile hemen «fener» i ortaya çıkardı. Biz dışarıdan gözlüyorduk. Birden Duchesne ile La Voisin'in arasında bir hırlaşma başladı. Mektubu bir türlü bulamıyordu. Bizim amansız yankesici «fener» onu çoktan yürütmüş, koynuna aktarıvermişti. Nihayet La Voisin hırslandı. Parasını filân almadan yürüdü gitti. Biz de hemen içeri girip Duchesne'nin üstüne çullandık. Herifin yaşına bakmayın, epeyce direndi haa. Neyse, uzatmayayım, mendili, şişeyi, büyülü tozları sakladıkları deri keseyi filân aldık, ondan sonra da bülbül gibi konuşturduk.

— Güzel...

Anjelik yazı masasının çekmelerinden birini çekti. Küçük bir altın kesesi çıkarıp, Malbrant'a uzattı:

— Bu senin, Malbrant. İyi bir iş becerdin doğrusu.

Eski kurt, keseyi çabuk cebine indirdi:

— Parayı hiçbir zaman reddetmem... Teşekkürler... Ama

günün birinde hiçbir karşılık almaksızın hizmet edeceğim size. Rahip'le de konuştuk. Size elimizden geldiği kadar yardım edeceğiz. Hayatta yapayalnızsınız. İyi ki bana güvendiniz de derdinizi açtınız.

Anjelik başı önüne düşmüştü. Demek artık, huzura kavuşmak, emniyetini sağlamak için insanları para ile satınalmak lüzumu hasıl olmuştu. Bu, hiç şüphesiz hayatının sonuna kadar böyle devam edip gidecekti. Bu maceraperest adamı her görüşünde hunharca öldürülen Duchesne'nin canhıraş çığlıklarını, Sen nehrine atılan bir cesedin çıkardığı sesi duyacaktı.

— Suç ortağımsın artık Malbrant. Seni susturmak için daima para vereceğim...

— Beni susturmak için mi, Madam? Ben ,huzur ve sükûneti sizden daha az hak edenler için bile ömrüm boyunca çenemi tuttum. Sarhoşluk dahi, unutmak istediğim şeyi bana hatırlatamaz. Bunu böylece bilin...

— Teşekkür ederim Malbrant. Yarın ötekiler için söz verdiğim parayı Sant - Denis'e yine sen götüreceksin. Oradan Saint-Cloud'a dönersin. Florimond'un daima senin nezaretin altında bulunmasını istiyorum. Şimdi gidebilirsin. Allah rahatlık versin.

Malbrant bir silâhşör gibi selâm verdi. Yalnız, kapıyı kapatırken döndü, genç kadına korku ve hayranlıkla karışık bir nazar atfetti... Hayır, ondan korkmuyordu... Onun için korkuyordu. Bu kudretini, bu cüretini kaybetmesinden, acze düşmesinden korkuyordu. Ceset yığınları üzerinde dolaşıp da kılları kıpırdamayan insanlar vardı. Böyle çok kişi tanıyordu. Meselâ «öteki kadın» bu cinsti... Ama bu... Bu melekler Markiz'i bambaşkaydı... Mücadele etmeyi çok iyi bildiği halde, onda yine de insanca bir taraf vardı. İşte bu «insanca taraf» hay, Allah kahretsin...

27. BAHİS

Anjelik, Versay'ın Merküri salonunda Majestelerini bekleyen kalabalığa karıştığı vakit, henüz Kral dinî törenden çıkmamıştı.

Saray erkânı Saint - Germain'den Versay'a dönüş kargaşalığı içindeyken, gaybubetinin farkedilmemiş olmasını temenni ediyordu. Sabahın erken saatinde Versay'a gelirken, dün geceki heyecan, üzüntü ve yorgunluğun, çehresinde yapmış olduğu tahribatı itinalı bir makiyaj'la gizlemişti... Şâhâne kelimesiyle tavsif edilen saray güzellerinin her role intibak hususiyetlerini, yavaş yavaş Anjelik de elde etmeye başlıyordu. Şu anda onu gören, gece dört saatlik korkunç bir araba seyahati yapmış, bütün gece endişe ve heyecanla kıvranmış olduğuna katiyen inanmazdı. Terütâze görünen cildi, pırıl pırıl tebessümü ile, uykudan henüz kalkmışçasına ılık ve pembe, sağına soluna selâmlar yağdırarak ileriliyordu. Arada bir durup, bir tanıdığı ile bir çift söz ediyor, ya da tatlı ve nâzik hal hatır soruyordu. Bu kısa görüşmeler sırasında Madam'ın ağabeyisi, İngiltere Kralı II. Charles'i ziyaret etmek üzere yola çıktığını, saray halkının Grand ünifórmalariyle onu geçirmek üzere Flonders'a gittiklerini öğrenmişti. Bazı dedikoducu ağızlar, Anjelik'in bu geçirme merasiminde bulunmayışını bir sebebe bağlayamadıkları için hayretle açılıp kalmışlardı. Madam kısa bir ziyaretten sonra dönecekti. Madam, II. Charles'i ikna edip, Fransa Kralı XIV. Louis'ye dost elini uzatmasını sağlayacaktı. Giderken yanına ağabeyisinin beğeneceğini tahmin ettiği tombul güzelliğiyle meşhur Matmazel Querouelle'i de almıştı. Saraylılar, II. Charles tombul kadınlardan hoşlanırmış, bizim güzel Matmazel Querouelle yaşadı» diye gülüşüp duruyorlardı.

Anjelik bir ara yanında elinde tepsiyle geçen Kral'ın sofra hizmetkârlarını farketti...

Gümüş kâseler içinde reçeller, meyvalar taşıyorlardı. Biri «Duchesne nerelerde, bugün ortada görünmüyor» dedi.

Anjelik, usulca, kalabalığın arasından sıyrıldı. Büyük salonun pencerelerinden birine doğru yürüdü. Pervaza dayandı. Hava çok güzeldi. Versay'ın yemyeşil çimenleri, güneş'in altın ışıkları ile yıkanıyordu. Sarayın bahçesini ilk gördüğü günü hatırladı... Yanında Barcarole vardı... O zamanlar kendisini korkutan, süzen yalnız Philippe idi... Halbuki şimdi...

Mağrur ve muhteşem bir edayla ağır ağır büyük salonu geçti. Sarayın sağ cenahına doğru ilerledi. Birkaç kapı açtı... Koridorlar geçti, nihayet setli bahçeye bakan bir daireye girdi. Yatak odasının kapısını itti...

Madam de Montespan, bir salon kadar geniş buduar'ında, tuvalet masasının önünde oturuyordu... Nedimeleri etrafına toplanmışlardı, cıvıltı bir anda kesiliverdi. Anjelik, billûr çınlamalarını hatırlatan neşeli bir sesle:

— Günaydın, Athènais'ciğim... dedi.

Kral'ın gözdesi, işlemeli ipekle kaplı tuvalet iskemlesinde rüzgâr gibi döndü:

— Siz misiniz? Bir arzunuz mu var, azizem...

Biribirlerine karşı açmış oldukları gizli nefret ve kin harbinde kâh biri, kâh diğeri üstünlük kazanmışlardı... Şu anda ise, hislerini gizlemeğe ikisi de lüzum görmüyor gibiydiler. Athènais de Montespan'ın mavi gözleri rakibesini nefretle süzüyordu... Bu âni dostluk gösterisinin altında bir oyun gizlenmiş olacaktı... Anjelik, diğer koltukların ve tuvalet iskemlesinin ipek kumaşı ile kaplı şâhane kanapeye oturdu... Etekleri, tatlı bir hışırtı ile iki yana açıldı... Buduar'ın eşyası hakikaten pek nefisti. ama kanapelerin mavi ipeklisi ile duvarların yeşil altına çalan rengi tezat yaratıyordu... Kendisi bu dairede otursaydı, duvarların rengini mutlaka değiştirirdi.

— Size çok ilgi çekici bir haber getirdim.

— Sahi mi?

Matmazel Desoeillet'in rengi kireç gibi oldu. Hanımının saçını taramak üzere olduğu iri incili bağa tarak neredeyse elin-

den düşecekti. Diğer kızlar, merakla Anjelik'e baktılar. Madam de Montespan yine aynasına dönmüştü. Soğuk bir sesle:

— Eee, sizi bekliyoruz, haydi dedi.

— Burası çok kalabalık, haberim sâdece sizi ilgilendiriyor.

— Nedimelerimi odadan çıkarmamı istiyorsunuz... İmkânsız...

— Belki mümkündür... Yâni, ben çıkmalarını tercih ederdim.

Madam de Montespan, sandalyasında yine hışımla döndü. Ve ateş saçan mavi gözleri, Anjelik'in sakin yüzünde, hiç ummadığı bir ifadeyle karşılaştı... Bir an tereddüt etti.

— Henüz makyajımı yapmadım. Saçlarım da taranmadı... dedi. Bahçede bir gezinti yapmak üzere Kral beni bekleyecek...

— Merak etmeyin, saçlarınızı ben tararım. Siz de bu sırada yüzünüzü pudralar, makyajınızı yaparsınız...

Madam de Montespan'ın arkasına geçti, usta parmaklarıyla, genç kadının olgun başakları hatırlatan kalın saç örgülerini çözmeğe başladı:

— Saçlarınızı Binet'nin en son modeline göre yapacağım, Size o kadar yakışacak ki... Veriniz o tarağı bana yavrucuğum...

Matmazel Desoeillet'nin uzattığı incili tarağı aldı.

Athènais, nedimelerine emretti:

— Bizi yalnız bırakınız, hanımlar.

Anjelik, ağır ağır kalın örgüleri çözdü... Genç kadının beline inen mis kokulu ipek çilelerini andıran saçlarını, altın bir pelerin gibi omuzlarına yaydı... Acıtmadan usul usul taradı ikiye ayırdı... Bir kısmını, usta bir el hareketiyle kıvırıp, Athènais'nin başı üzerine doladı... Zarif başı altın bir taç gibi saran saç rulosu. Markiz'in güzel yüzüne çok yakışmıştı. Kendisininkiler, rakibesinin saman sarısı saçları yanında daha koyuca kalıyordu...

— Bir iki firkete veriniz lûtfen.

Madam de Montespan, aynadan gözlerini Anjelik'e dikmiş-

ti. Ne kadar güzeldi bu hınzır kadın Yarabbi... Her geçen gün biraz daha güzelleşiyordu... Üstelik bambaşka bir güzelliği vardı... Hiç kimseyle kıyaslanamazdı. Gergin, pürüzsüz cildinde en ufak bir leke, bir kusur yoktu. Ağır yiyeceklerin, cilde zararlı şarabın bu çehreye hiç tesiri olmuyordu... Halâ on altı yaşındaki kadar canlı düzgün, kadife yumuşaklığında olduğu zehabını uyandıracak derecede şeffaf ve renkliydi. Kendi saçları onunkine nazaran daha açık renkti belki, ama Anjelik'in yumuşak dalgalı, altın renkli saçlarındaki o ışıltı, o zenginlik yoktu, galiba... Athènais, bir kıskançlık nöbeti sırasında «bu saçları okşamak için yanıp tutuşmayacak erkek yoktur» diye bağırdığını hatırlıyordu.

Anjelik, aynadan hasmının hayaline bakarak, eğildi, genç kadının kulağına usulca fısıldadı:

Madam de Montespan'ın vücudunda en ufak bir adale bile kıpırdamamıştı. Bu çıldırtıcı sükûnet karşısında Anjelik derin bir hayranlık duymaktan kendisini alamadı.

— Hımmm... dedi Athènais... Bunu duymamıştım. Kimse gelip haber vermedi.

— Benden başka bilen yokki... Hadisenin nasıl cereyan ettiğini öğrenmek ister miydiniz?

Bir yandan genç kadının saçlarını demet demet ayırıyor, fildişi saç buklörünün ucuna dolayıp iri bukleler halinde başın etrafına firketelerle tutturuyordu...

— Duchesne, Malvoisin'in evinden çıkıyordu... Ondan küçük bir şişe ile bir kese almış, mukabilinde bir mektup bırakmıştı. Siz açığa vurmadıkça bundan kimsenin haberi olmayacak. Aman dikkatli olunuz azizem, allığınızı çarpık sürdünüz.

Montespan dişleri arasından soludu:

— Ah, seni domuz! Ah, orospu... Pespaye... Ne cüretle... Ne cüretle yaptın bunu!

— Ya siz... Size ne demeli?

Anjelik, tarakla fildişi büklorü masanın üzerine fırlattı. Kralın öpmeğe doyamadığı çıplak beyaz omuzları iki eliyle yakaladı. Tırnaklarını etine batırırcasına sıktı.

— Sen nasıl cüret ettin... Oğlumu öldürmeğe nasıl cüret ettin?

Aynada göz göze geldiler... İkisi de vahşi hayvanlar gibi soluyorlardı...

— Beni korkunç bir şekilde öldürmek istedin... Şeytanın bütün lânetlerini benim üstüme yağdırmağa çalıştın. Ama nihayet şeytan senin aleyhine döndü. İyi dinle beni... Duchesne öldü... Artık seni ele veremez, dün gece La Voisin'e yolladığın mektubun, Duchesne'nin oraya niçin gittiğini kimsenin öğrenmesine lüzum yok....

Madam de Montespan birden yumuşadı.

— Mektup! diye inledi... Mektubu yakmadı mı?

Anjelik fısıldadı:

— Hayır... O kadın hâlâ yaşıyor... Ve kral her geçen gün ona biraz daha bağlanıyor. Verdiğin sözler, sana ödediğim paranın yanında metelik etmez. Bu güne kadar sana bin eküden fazla para verdim... Ne kadın öldü, ne de kralın tavrı değişti.

Athènais, yazdığı mektubu Anjelik'in ağzından duyunca, bembeyaz kesilmişti. Fakat, merhamet tanımayan enerjisi ile kendisini Anjelik'in ellerinden kurtardı... Mağrur bir eday'la âdeta emreder gibi bağırdı:

— Bırak beni, canavar... Öldüreceksin!

Anjelik, yeniden tarağı eline almıştı... Athenais ise Anjelik'in parmak izlerini taşıyan omuzlarına pudra sürüyordu.

Konuşmaları tekrar normale avdet etmişti:

— Mektubu sizden geri almam için ne yapmam icabediyor?

—Mektubu size aslâ verecek değilim. Beni o kadar bönmü sandınız? Mektup ve söylediğim diğer şeyler şu anda bir kanun adamının elindedir. Maalesef ismini söyleyemiyeceğim. Fakat şu kadarını açıklayayım ki, bu şahıs Kral'la görüşmek fırsatını sık sık elde edebiliyor. Şimdi, lûtfen şu incili firketeleri verin de topuzunuza iliştireyim.

Madam de Montespan firketeleri uzattı.

Anjelik devam etti:

— Öldüğüm gün, Madam du Plessis Bellière'in âni ve şüp-

heli ölüm haberi adı geçen kanun adamına iletilir iletilmez, elindeki mektup ve büyü malzemesi ile Krala koşacak. Kral hazretlerinin, sizin el yazınızı tanımakta güçlük çekeceğine hiç ihtimal vermiyorum.

Kralın gözdesi konuşamıyacak raddeye gelmişti. Göğsü süratle inip kalkıyor, gırtlağından kesik, boğuk, sesler çıkıyordu. Sinirli, titrek ellerle kutuları açıp kapıyor, alnına, yanaklarına, göz kapaklarına rastgele bir şeyler sürüyordu.

Birden boğuk bir feryat kopardı:

— Ya bu teklifinizi kabul etmezsem... Ya, sizi ölmüş görmek için her şeyi göze alırsam...

Yumruklarını sıkarak, ağzından nefret alevleri saçarcasına:

— Ölmüş görmek için! diye tekrarladı... En büyük, en önüne geçilmez arzum sizin ölümünüzü görmektir! Yaşadığınız takdirde kralı elimden alacaksınız. Biliyorum bunu... Ya da Kral sizi alacak. İkisi de aynı kapıya çıkar. Size deliler gibi âşık... Koketçe işveleriniz, kurnazca nazlanışınızla onun aklını başından aldınız, kanını tutuşturdunuz. Artık beni gözü görmez oldu. Yakında nefret etmeğe de başlayacak... Zira, benim yerimde sizi görmek istiyor... Burada, benim için binbir titizlikle hazırlattığı bu dairede sizi görmek için can atıyor. Siz yaşasanız da, ölseniz de, benim gözden düşeceğim artık âşikâr oldu... Onun için sizin ölümünüzü istiyorum. Ölümünüzü, ölümünüzü.

Anjelik, sabırsızlıkla genç kadının sözünü bitirmesini bekledi:

— Gözden düşmekten düşmeğe fark var... dedi... Normal olarak gözden düşersiniz, Kral'ın size karşı hürmeti ve takdir hisleri bâki kalabilir... Ama, cinayet teşebbüslerinizi öğrendiğini bir düşünün... O zaman sizi memleketten sürmesi veya müebbed hapse mahkûm etmesi bile mümkündür. Martemart ailesine mensup zekâsı ile ün salmış bir kadın olarak iki şıktan birini tercih etmek elinizde...

Athènais, çaresizlik içinde ellerini uğuşturuyordu.

Anjelik devam etti:

— Hem gözden düşmekle her şey bitmiş sayılmaz. İleride, onun sevgisini yeniden kazanmanız ihtimali daima mevcut kalır...

Madam de Montespan biraz önceki infial ile aczini ortaya koyduğunun farkındaydı. Fakat son sözler karşısında yine isyan etmekten kendisini alamadı:

— İleride sevgisini yeniden kazanmak ihtimali mi dediniz? Olamaz öyle şey...

Onu bir kere elimden alırsanız artık ebediyen kaybettim demektir. Kralı siz de benim kadar tanırsınız. Ben hislerinin sahibesiydim. Siz ise kalbine sahip oldunuz. Ve inanın bana... Bir erkeğin kalbine sahip olmak, onun bütün varlığına sahip olmak demektir...

Rakibesine, onu sanki ilk defa görüyormuş gibi acaip bir bakışla baktı... Karşısındaki kadının sâkin, tehlikeli güzelliğinde, o ana kadar keşfedemediği bir silâh görmüştü...

—Ben... kâfi derecede kuvvetli değilim... diye mırıldandı.

Anjelik omuz silkti:

— Kurban rolü oynamayın Athènais, dedi; size hiç yakışmıyor bu rol. Oturun da şu saçlarınızı bitireyim.

— Dokunmayın bana!

— Ama, bu model size son derece yakışmıştı. Bir tarafı yapılmış, öbür taraf saçak saçak bırakılır mi? Yazık, doğrusu...

Athènais, çaresizlik içinde, tarağı uzattı:

— Pekâlâ, bitirin... Ama çabuk...

Anjelik, kalın bir saç demetini parmağına doladı... Genç kadının, zarif, beyaz boynu hizasından omuzlarına doğru iri bir bukle halinde sallandırdı. Nasıl durduğunu görmek için eğilip aynaya baktığı vakit, hasmının ateş püsküren bakışları ile karşılaştı. Evet, bu sefer galip gelmişti. Fakat bu galibiyet ne kadar zaman sürebilirdi?

Athènais, birden:

— Kralı bırakın ...dedi... Kralı bırakın... Onu sevmiyorsunuz...

— Siz seviyor musunuz?

— O bana ait... Ben kraliçe olmak için yaratılmışım.

Anjelik, iki bukle daha yaptı, şakakların üzerine firketeledi... Berber Binet bile bundan iyisini beceremezdi.

İşini bitirince:

— Sevgili Athènais'ciğim, diye güldü... Benim merhametimi uyandırmağa çalışmanız nafile... Sizin mevzuunuzda zerre kadar merhametim yok. Sizle bir anlaşma yapacağım. Ya büyücüler şeytanla alış verişinizi keser, hayatıma kastetmekten vazgeçersiniz, ki bu takdirde ben de çenemi tutar hakkınızda bildiklerimi kimseye söylemem, ya da, korkunç ve iğrenç plânlarınıza devam edersiniz. İkinci şıkkı takip etmeğe niyetiniz varsa emin olun ki, bana nişan aldığınız bütün yıldırımları sizin kafacağınıza yağdıracağım. El altından binbir entrika ve desise ile benim şöhretime halel getirebileceğinizi, veya hayatıma son verecek yepyeni bir usul keşfedeceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz, güzelim. Zira bütün plânlarınızı önceden haber alacağım. Kral'ın beni sevdiğini kendi ağzınızla söylediniz... Düşünün bir kere... Beni öldürmeğe teşebbüs ettiğinizi öğrenecek olursa öfkesi tanrıların gazabı kadar şiddetli olmayacak mı? Sırlarımı tevdi ettiğim o şahıs, bana yolladığınız pembe geceliği tahlil ettirdi. Kral'ın önüne her an bana yapmak istediklerinizin korkunç delillerini koyabilecek durumdayız... Onun için size dostane tavsiyem, Athènais'ciğim, benimle uğraşmaktan vaz geçiniz. Saçlarınız çok nefis oldu... Ama makiyajınızı pek iyi yapamadınız... Elleriniz fazla titredi galiba... Sizin yerinizde olsam, siler baştan yapardım...

Anjelik odadan çıkar çıkmaz Athènais'in nedimeleri merak ve endişe ile içeriye koşuştular ve hanımlarının etrafını halka halinde çevirdiler:

— Madam, ağlıyorsunuz?

— Evet, budalalar, makiyajım ne kadar kötü oldu, görmüyor musunuz?

Burnunu çeke çeke aynadaki hayâline baktı. Gözyaşları ile sürmesi, yanaklarından aşağıya siyah çizgiler halinde akmış, dudak boyası yana sıvaşmıştı.

Derin derin göğüs geçirerek:

— Domuzun dediği doğru, diye mırıldandı. Suratım berbat kaldı. Yeniden yapmam lâzım.

Kral'ın bahçe gezintisine iştirak eden Madam du Plessis-Bellière'in çehresindeki mesut ve canlı ifade kimsenin gözünden kaçmadı. Gözleri, yüzü pırıl pırıldı. Başını öylesine mağrur ve muzaffer taşıyordu ki, herkes biraz önce Madam de Montespan'ın hissettiği huzursuzluğu ta içlerinden duyar gibi oldular. Adeta aldatılan insanların sukutu hayali yüreklerini sardı. Şu şeytan Markiz, gerçekten şeytanın ta kendisiydi. Hem melek, hem şeytan ifadesi taşıyan bu çıldırtıcı tebessüm, kâh küçük bir çocuğunkiler gibi hayret ve safiyetle açılan, kâh ateşli bir şehvet arzusu ile süzülen zümrüt bakışlar... Hayır, hayır Madam de Montespan bu müthiş kadından kolay kolay kurtulamayacaktı. Kral'ın tavırları da, saraylıların düşüncesini mühürlüyor gibidi. XIV. Louis'nin gözleri, ondan başkasını görmüyordu.

Madam de Montespan gezintiye katılmamıştı. Saraylılar, onun yokluğunu, Kral'ın yanıbaşında Anjelik'in yürüdüğünü hiç yadırgamamışlardı.

Gezintinin sonunda Louis, genç kadını konferans salonuna dâvet etti. Nâzırlar veya tâcirlerle herhangi bir iş hususu görüşüleceği vakit ekseriya Anjelik'in de orada hazır bulunmasını isterdi. Lâkin, genç kadın, odaya girdiği vakit, içeride kimseyi göremeyince biraz afalladı... Kral, kapı örtülür örtülmez, Anjelik'i kolları arasına aldı:

— Güzelim... Benim tahammülüm kalmadı artık!. Bu işkenceye ne zaman son vereceksiniz?. Bu sabah, beni bütün varlığımla tesiriniz altına aldınız... Benim güneş'im, aslâ erişemiyeceğim yıldızım, susuzluktan yandığım halde biryudum içemiyeceğim serin pınarımsınız. İhtişamınız bütün zerrelerime yayıldı, yaşamak için teneffüs ettiğim bana sâdece kokunuz oldu... Ama yine size parmağımın ucu ile dokunamazdım. Niçin? Niçin bu kadar zalimsiniz?

Louis artık arzusunu kontrol altında tutamayacak raddeye

gelmişti. Sert adeleli kolları ile genç kadını çılgınca göğsüne bastırırken, canını acıtıyordu.

— Benimle bu şekilde daha fazla oynayamazsınız, diye devam etti. İstırabıma bir son veriniz... Benim olunuz artık. Aksi takdirde size zorla sahip olacağım.

— Beni kendinize düşman edebilirsiniz.

— Bundan pek emin değilim. Sabredersem kalbinizin bana karşı yumuşayacağını sanmıştım, yanıldığımı anlıyorum. Siz hislerinizle hareket etmiyorsunuz. Karşınızda emirlerine itaat edeceğiniz bir efendi görmek istiyorsunuz... Vücudunuza sahip olmadıkça kalbinize sahip olamayacağım... Anlaşıldı...

Âdeta inler gibi ilâve etti:

— Ah, vücudunuzun sırları beni nasıl kıvrandırıyor bilseniz!

Anjelik, damarlarına yayılan tatlı ılık bir baygınlık içinde başının döndüğünü hissetti. Kendi kendisine, «benim de tahammülüm kalmadı» diye düşündü...

— Benim olduğunuz zaman... diyordu kral, size, kendi rızamla veya zorla sahip olduğum zaman ,benden aslâ ayrılmayacağınızı biliyorum. Çünkü biz, biribirimiz için yaratılmışız... Dünyaya beraber hükmetmek için... Ademle Havva gibi...

Anjelik, hafifçe gülümsiyerek:

— Madam de Montespan da aynı katiyetle böyle söylüyordu dedi.

— Madam de Montespan mı? O ne sanıyor? Benim üzerimdeki tesiri nedir? Kör mü sanıyor beni? Kalbinin kötülüğünü, etrafa dal budak salan casuslarını, insana bıkkınlık veren gururunu bilmiyor muyum? Onunla sadece güzel ve biraz da oyalayıcı olduğu için alâkalandım. Yoksa onun mevcudiyeti sizi ürkütüyor mu? Hoşunuza gitmiyenleri yolunuzdan süpürüp atacağım diyorum size? Bana, Madam de Montespan'dan kurtulmak istediğinizi söyleyin, onu yarından tezi yok saraydan atayım.

Anjelik, bu sözü şaka olarak almayı uygun buldu.

— Bütün bu kudret gösterisi beni biraz korkutuyor, Haşmetmeap.

— Sizi korkutacak hiç bir şey yok, güzelim... Size asamı bile verebilirim...

Gördünüz ya, zor ve şiddet kullanmama yine mâni oldunuz. Ve ben, bana iltifat edeceğiniz günü kararlaştırmayı sizin o eşsiz zekânıza tevdi ettim. Bana karşı duyduğunuz ürkekliği zaman elbette unutturacaktır. Şimdi, aramızda bir anlaşmaya varmanın vakti geldiğini düşünmüyor musunuz?

Hâlâ, genç kadının elleri avuçlarındaydı...

— Evet, galiba, Haşmetmeap.

— Öyle ise, güzelim, bir gün sizinle Afrodit'in aşk odasına gideceğiz... Bir gün... Bana söz verin...

Anjelik, dudaklarını örten dudaklar altında güçlükle «Söz veriyorum» diyebildi.

Bir gün, onun önünde diz çökecek, «işte geldim» diyecekti. Yüzünü onun avuçlarına bir kedi yumuşaklığı ile usulca bırakacaktı... Kendisini o âna götürecek yola girmişti bir kere, bundan kaçış yoktu. Kral'ın aşkı omuzlarına ağır bir haşmetle çökmüştü. Fakat bu aşk yüreğine, zafer ve gurur hisleri ile beraber tarifsiz korkular da ilham ediyordu... Şimdilik, hayatını tehdit eden tehlikelerden sıyrılmıştı ama, bu aşka ne zaman cevap verecekti?. Şimdi mi? Sonra mı? Karar kendisine aitti, fakat yine de işi kadere bırakıyordu...

28. BAHİS

Anjelik, Colbert'le bir işi tetkik etmek üzere Paris'te üç gün kaldı. Bir gece, geç vakitlere kadar nâzırla çalışmış, evine dönüyordu. Konağın kapısına geldiği sırada, Haziran gecesinin mavimtrak mektabı altında kapının önünde bir dilenci silüeti görür gibi oldu. Dikkatle bakınca, bunun «kuru ekmek» diye anılan dilenci olduğunu farketti, Niçin beklediğini sormağa lüzum kalmadan, dilenci, boğuk sesi ile baykuş uluması gibi, bağırdı:

— Saint - Cloud'a gidiniz... Saint - Cloud'a gidiniz...

Anjelik arabanın kapısını açıp atlamak istedi ise de pejmürde kılıklı topal:

— Size Sant - Cloud'a gidiniz diyorum, diye bağırdı. Ora-

da bir şeyler oluyor bu gece... Biraz önce bir şarap arabası ile oradan döndüm. Bu gece orada bir eğlence var... Haydi durmayın...

— Beni Sant - Cloud'a davet etmediler ki...

— Bu gece oraya dâvetsiz bir misafir daha gitti... Ölüm... Ölümün şerefine bir ziyafet var orada... Gidin de gözlerinizle görün.

Anjelik, dehşet içinde Florimond'u hatırladı... Kanı, damarlarında buz kesildi.

— Ne oluyor orada?. Anlatsana diye bağırdı...

—Ama, dilenci, homurdanarak seke seke uzaklaşmıştı bile.

Anjelik, canhiraş bir feryat koparırcasına, arabacıya seslendi, kendisini Saint - Cloud'a götürmesini emretti. Arabacı yeniydi, Eskisine nazaran daha tedbirli, daha aklı başında bir adamdı. O saatte ormanlar arasından geçmenin tehlikeyi göz göre göre dâvet etmekten başka bir şey olmadığını öne sürdü.

Genç kadın arabadan inmeksizin, uşağı Roger ile diğer üç hizmetkâr uyandırttı... Dört erkek, silâhlanıp atlarına atladılar, Saint - Honore kapısından çıkmakta olan Markiz'in arabasını muhafaza etmek üzere yetiştiler.

Kurbağalar karanlıkta tiz, uzun yankılarla vraklıyorlardı. Anjelik zaten bozuk olan sinirlerini büsbütün tahrip eden bu sesi duymamak için elleriyle kulaklarını tıkamak zorunda kaldı. Kralın erkek kardeşi mösyö d'Orleans'ın Saint - Cloud'daki mâlikânesinde bu gece neler oluyordu? Dilenci, «dâvetsiz bir misafir» demişti... «Ölüm» demişti... Allahım... Florimond... Florimond...

Bir virajı dönünce, Mösyö'nun mâlikânesi önlerine çıktı. Bütün pençerelerde ışık vardı... Öndeki geniş park arabalarla doluydu. Ve kapı demir bahçe kapısı ardına kadar açıktı.

Evet... Bu gece burada bir şeyler oluyordu... Ama olanların eğlence ve ziyafetle alâkası yoktu.

Anjelik, merak ve endişe ile titreyerek arabadan atladı, koşa koşa giriş kapısına vardı... Antrede, pelerinini alacak bir uşak bile yoktu.

Hole girince, öteye beriye koşuşan bir sürü şaşkın insanla-karşılaştı. Herkes fısıltı halinde konuşuyordu. Anjelik' birden Madam Gordon - Huntle'yi gördü, ona doğru ilerlemeğe çalışarak, seslendi.

— Ne oluyor? Ne var burada?

İskoçyalı kadın, eliyle endişeli bir işaret yaptı. Başını salladı:

— Madam öldü, dedi.

Ve kadife perdelerin arkasında kayboldu.

Anjelik, dehşet içinde bir uşağın koluna yapıştı:

— Madam öldü mü? Nasıl olur? Aman Yarabbi... Daha dün sapasağlamdı Versay'da dans ederken gördüm.

— Bu gün de hiç bir şeyi yoktu. Prenses hazretleri saat 4'de neşeyle konuşuyor, gülüyordu... Sonra bir fincan kahve içti... Ve iki dakika içinde korkunç sancılarla kıvranmağa başladı.

Prenses'in nedimelerinden Madam Desbordes bir kanapenin üzerine uzanmış, elindeki mendili kokluyor şişmiş, kızarmış gözlerini aralamağa çalışıyordu... Biraz önce bir baygınlık geçirmiş, yavaş yavaş kendisine gelmekteydi...

Madam de Gamaches:

— Tam altı defa bayıldı, zavallı kadın, dedi.

— Niçin... Yoksa ayni kahveden o da mı içti...

— Hayır... Kahveyi pişiren oydu. Şu anda korkunç bir itham altında bulunuyor.

Madam Desbordes birden acı çığlıklar atmağa başladı...

Madam de Gamaches, kadının yanına gitti:

— Kendinizi toparlayınız kuzum... Kabahat sizde değil... Kahvenin suyunu siz mi kaynatmıştınız. Hatırlamağa çalışın... Kahveyi ben odasına götürdüm. Madam Gordon da, Prenses'in husus' fincanına koyup ona verdi.

Lâkin, nedime'nin kulağına lâf sokmak inkânsızdı. Canhıraş feryatlarla «Madam öldü, Madam öldü.» diye bağırıyor, söylenilenleri duymuyordu bile...

Anjelik:

— Bunu hepimiz biliyoruz... Madam'a doktor getirmediler mi?

Madam Desbordes:

— Getirmez olurlar mı? diye inledi... Bütün doktorlar burada. Kral kendi doktorunu bile yolladı... Herkes burada. Matmazel burada, Mösyö burada... Kraliçe...

Madam de Gamaches, sinirli bir sesle haykırdı:

— Yeter, Allahaşkına yeter!

Onlar, yarı baygın kadının ağzından biraz malûmat almağa uğraşırlarken, Madam'ın dairesinden, kralın erkek kardeşi çıktı. Mösyö'nün yanında Matmazel de Montespier vardı.

— Yeğenim, diyordu, unutma ki, Madam ölüyor, yanında kalıp biraz dua etseniz...

Philippe d'Orleans yumuşak bir sesle:

— Yanında rahip var ya işte, dedi.

Dalgın bir hareketle dantel jabosunu düzeltti. Orada bulunanlar arasında en az üzgün görünen o idi. İçeride karısı son nefesini verirken, onun bu derece lâkayt ve sâkin olması, matmazel'i çileden çıkarmağa kâfi gelmişti:

— Rahip mi? diye öfkeyle bağırdı... O rahipten ne bekliyorsunuz. Yakışıklı sakalından başka neyi var onun. Bir duayı başından sonuna kadar okuyamaz bile... Karınız biraz sonra Allahın huzuruna çıkacak... Ölmek ne demektir hiç düşündünüz mü, Mösyö?

Mösyö, ayni ilgisizlik içinde tırnaklarını tetkik ediyordu. Canı sıkılmış gibi hafifçe içini çekti.

Matmazel yüzünü nefretle buruşturarak bir kere daha bağırdı, gözlerinden yaşlar süzülmeğe başlamıştı:

— Bir gün sıra size de gelecek... O zaman en yakınınızın, karşınızda tırnaklarını tetkik etmesi hoşunuza gidecek mi dersiniz? Ah, benim zavallı sevgili Henriette'ciğim!

Bir kanapeye yığılır gibi oturdu.

— Anlamıyorsunuz... Ölüm nedir anlamıyorsunuz... Bütün o insanlar tıpkı bir piyeste oynuyorlarmış gibi, Madamın etrafında vızıldayıp duruyorlar. Rahip dediğiniz o bilgisiz, münase-

betsiz herif, sakalını sıvazlamaktan başka bir şey yapmıyor...

Bakışları Anjelik'e ilişince eliyle onu yanına çağırdı...

Philippe d'Orleans, müşfik bir sesle yeğenini teselliye çalışmaktan başka çare olmadığını anlamıştı:

— Sâkin olunuz, canım, dedi. Durun bakayım, Madam'a son saatlerinde teselli verecek bir iyi rahip buluruz elbette... Ah, buldum... Rahip Bossuet'i çağıralım, Madam onunla konuşmaktan hoşlanırdı. Kendisi, Veliahtın rahibidir.

Derhal yanındakilere, rahip Bossuet'i çağırmaları için emir verdi.

Matmazel de Montpensier, hıçkırıklar arasında:

— Fakat kaybedecek vaktimiz yok diye inledi. Mösyö Bossuet buraya gelinceye kadar bakalım Madam yaşayacak mı? Saint - Cloud'de başka rahip yok mu?

— Ah, siz de ne kadar müşkülpesentsiniz...

Nedimelerden biri Rahip Feuillet'yı tavsiye etti. Kralın kardeşi yüzünü buruşturdu:

— İsterseniz çağırın... dedi. O adam şeytanın ta kendisidir. Ben razı değilim... Hoş ben zaten Madam'a vedâ ettim... Gerisi beni ilgilendirmez.

Döndü, yanındaki erkânı ile merdivenlere doğru yürüdü. Aralarında Florimond da vardı. Çocuk, annesini farkedince, telâşla onun yanına koştu.

— Anneciğim... Ne felâket değil mi? Madam'ı zehirlediler.

— Florimond. Allah aşkına şu zehir lâfını ağzına alma.

— Ama göz göre göre zehirlendi Madam. Herkes biliyor bunu. Ben de oradaydım. Mösyö Paris'e gitmek istemişti. Biz de onunla beraber avluya inmiştik. Tam bu sırada Madam de Mecklenberg konağa geldi. Mösyö onu karşıladı ve onunla beraber Madam'ın dairesine çıktı. Madam Gordon, Madam'ın o saatlerde içmek âdetinde olduğu buzlu kahveyi getirmişti. Madam kahvesini içti... Fakat birden elini midesinin yan tarafına götürüp, «Ah, böğrümde bir sancı başladı... Off, korkunç bir sancı, tahammül edemiyorum» diye bağırdı. Yanakları kızarmıştı... Sonra sapsarı kesildi. «Tutun beni... Ayakta dura-

nıyorum» diye inledi ...İki kat olmuştu... Gözlerimle gördüm, anneciğim.

Madam'ın nedimeleri arasından genç bir kız söze karıştı:

— Küçük şövalyenin hakkı var. dedi, Madam'ı yatağa yatırdığımız zaman, bize muhakkak zehirlenmiş olduğunu söyledi... Panzehir istedi. Mösyönün Vale de Şammr'ı bir parça yılan yağı getirdi, fakat sancısı o kadar fazlaydı ki, yılan yağı hiç fayda vermedi. Daha da arttırdı galiba... Herhâlde korkunç, yeni zehirlerden birini içirmiş olacaklar. Madam de Montpensier oturduğu koltukttan seslendi:

— Budala budala konuşmayın, Madam gibi güzel, iyi bir kadını kim zehirlemek ister? Düşmanı yoktu ki...

Sustular, fakat hepsinin zihinlerinde iki isim şekilleniyordu... Ya Madam'ın kocası Philippe d'Orleans, ya da Philippe' in sürgüne gönderilen gözdesi...

Madam de Montpensier, Rahip Feuillet'in geldiği haber verilince, yerinden kalktı, onu karşılamağa koştu.

— Ben ısrar etmeseydim, zavallı Prenses, Allahın huzuruna hazırlıksız çıkacaktı... Geldiniz... Sizi odasına götüreyim.

Bu esnada, Madam de Gamaches, Mösyö'nün yâni Philippe d'Orleans'ın, Rahip Feuillet'den hiç hoşlanmadığını, zira Fouillet'in, cinsî sapıklığa karşı büyük bir mücadele açmış olduğunu Anjelik'in kulağına fısıldayordu. Mösyö'nün sapık temayülleri ve alâkaları artık son haddine varmıştı.

Madamın dairesinin kapısı açıldı... İçeride, yanında doktorları olduğu halde Kral arzıendam etti... Biraz gerisinde, Kraliçe, mendili ile burnunu silerek yürüyordu. Daha arkadan, Kontes de Soissons, Matmazel de la Vallière, Madam de Montespan, Madam de Montpensier çıktılar. Geçerken, Kral, Anjelik'i gördü. Genç kadına işaret etti, Anjelik hemen yerinden fırladı... Kral, herkesin meraklı bakışlarını hiçe sayarak onu bir köşeye çekti.

— Kardeşimin karısı ölüyor, dedi. Yüzü derin bir endişe ve ıstırapla kararmıştı. Gözlerinde teselli arayan bir ifade vardı.

— Hiç ümit yok mu Haşmetmeap? Doktorlar ne...

— Doktorlar, saatlerden beri sancıların geçici olduğunu iddia edip durdular ama, son dakikada ne yapacaklarını şaşırdılar. Onlara bir türlü bir tedavi şekli beğendiremedim... Doktor değilim ama, otuz kırk kadar panzehir bilirim. Hayır, bekleyelim diye ısrar ettiler. Hepsi eşek... Hepsi...

Köşeli şapkaları ile bir köşeye toplanıp konsültasyon yapan doktor grupuna hınçla baktı. Anjelik üzgün bir sesle:

— Nasıl olmuş bu hâdise? diye sordu, Madam'ın sıhhati o kadar iyi idi ki... İngiltere'den ne kadar neşeli dönmüştü.

Kral zihnindeki korkunç şüpheyi kıvılcım, kıvılcım saçan gözlerini, genç kadının gözlerine dikti. Anjelik, ne söyleyeceğini bilemedi, gözlerini önüne eğdi, içinden Kral'ın elini tutmak arzusu gelmişti, ama buna da cesaret edemedi.

— Sizden bir ricada bulunacağım, Anjelik, diye fısıldadı kral. Madam son... son nefesini verinceye kadar burada kalınız... Sonra Versaya gelip beni görünüz... Geleceksiniz, değil mi? Size ihtiyacım var... Sevgilim...

— Gelirim, Haşmetmeap!

XIV. Louis, derin derin içini çekti.

— Artık gitmeliyim... Krallar ölü yuzune bakmazlar... Kaide böyledir. Ben öldüğüm zaman da ailem sarayı terkedecekler... Ben yapayalnız kalacağım... Madam'ın yanına hürmete şayan Rahip Feuillet'yi getirdiklerine memnun oldum.

Bu sırada, Rahip Bossuet'nin de geldiği görüldü.

Kral, rahiple bir iki dakika görüştü. Sonra Kral ailesi, konaktan ayrıldılar.

Rahip Bossuet, can çekişen kadının odasına girdi... Dışarıdan araba kapılarının kapandığı, atların gürültü ile uzaklaşan nal sesleri duyuluyordu.

Anjelik, beklemek üzere bir kanapeye oturdu. Florimond öteye beriye seyirtip duruyordu. Bir aralık annesinin yanına gelip, Mösyö'nün yatağına yatıp horul horul uyuduğunu haber verdi vakit gece yarısına yaklaşırken, Madam'ın baş ucunda

bekleyen Madam de la Fapette, hastanın dairesinden çıkıp, Anjelik'e yaklaştı.

— Madam, sizin burada olduğunuzu duydu, yanına gelmenizi rica etti!

Oda'da büyük bir kalabalık vardı, fakat, Rahip Bossuet ile, rahip Feuillet'in mevcudiyetleri odanın atmosferine bir ciddiyet bir hüzün katmıştı. Herkes, fısıltı halinde konuşuyordu. İki din adamı, Anjelik'in yaklaşması için yatağın kenarında yer açtılar. Genç kadın önce yatakta bir başkası yatıyor sandı. Madam o kadar değişmişti. Geceliğinin açık yakasından bitik bir vücut görünüyordu... Pek yakında iskelet haline gelecek olan bu vücut, daha şimdiden bütün hayatiyetini kaybetmiş gibiydi. Yüzü de korkunç bir şekle girmişti... Elmacık kemikleri fırlamış, burun kanatları çekilmiş, gözlerinin altı mosmor kesilmişti... İstırap, yüz hatlarını biribirine karıştırmış gibiydi.

Anjelik:

— Madam, diye fısıldadı. Kimbilir ne kadar acı çekiyorsunuz! Sizi böyle görmek bana sonsuz bir ıstırap veriyor.

— Ne kadar iyisiniz. Herkes bana, acımı izam ettiğimi söylüyordu. Dindar bir insan olmasaydım, bu ıstıraba tahammül etmektense kendimi öldürürdüm...

Güçlükle nefes alıyordu. Ama, yine de devam etti:

— Fakat, bu istıraba razıyım, böyle olmasaydı, Allaha götürecek hiç bir şeyim bulunmayacaktı... Bomboş, heba olmuş bir hayat... Madam du Plessis, ne iyi ettiniz de geldiniz... Bana yaptığınız iyiliği ve size olan borcumu unutmadım. İngiltereden getirdiğim...

Zayıf bir el hareketi ile odada bulunan İngiliz sefiri Montague'ye işaret etti. Yatağın kenarına gelen adamla, İngilizce bir şeyler konuştu... Anjelik, kendisine olan üç bin pistolelik borcun ödenmesini emrettiğini anlamıştı.

Sefir ıstıraptan bitik bir haldeydi. Zira İngiltere Kralı II. Charles, kız kardeşinin ölümünü duyunca perişan olacaktı. Ölüm

döşeğinde yatan kadına eğilip, kimseden şüphelenip şüphelenmediğini zira kulaktan kulağa dolaşan «zehir» kelimesini duyduğunu söyledi. Rahip Feuillet derhal müdahale etti:

— Madam, kimseyi itham etmeyiniz. Ölümünüzü Allah'a bir fedakârlık olarak takdim ediniz.

Prenses, başını salladı. Gözlerini yumdu. Uzun bir müddet cevap vermedi. Anjelik, yatağın kenarından usulca çekilmek üzereydi ki, Madam'ın buz gibi elini, elinin üzerinde hissetti... Yerinden kımıldayamadı. Madam yine gözlerini açmıştı. Nemli, mavi gözlerini, derin bir hikmet ve dikkatle Anjelik'in gözlerine dikti.

— Kral da buradaydı, dedi, Madam de Soissons, Matmazel de la Vallière, Madam de Montespan da geldiler...

— Biliyorum, dedi Anjelik...

Madam yine sustu... Fakat gözlerini, Anjelik'in yüzünden ayırmıyordu. Anjelik birden, Madam'ın da kral'a âşık olduğunu hatırladı... Onunla, flört ettiği sırada, henüz ana kraliçe sağdı. Şüpheyi celbetmemek üzere, Kral ile Madam, aralarında bir plân tasarlamışlar ve Madam'ın nedimelerinden Matmazel de la Vallière'i paravana olarak kullanmağa kalkışmışlardı... Fakat Madam'ın bu plânı ,kendi aleyhine dönmüş, Kral, bu sefer Matmazel de la Vallière'e tutulmuş, onu yüzüstü bırakmıştı. Mağrur Prenses ise, kederini açığa vurmamış, teselliyi en yakın arkadaşı Madam de Montespan'ın göğsüne kapanarak ağlamakta bulmuştu. Ne garip kaderdi ki, Madam Montespan da, sonradan Matmazel de la Vallière'in yerini almıştı... Ve ölüm yatağında Kral'ın iki metresini de yanyana görmek bedbahtlığını tatmıştı. Bu son derece mağrur, zarif ve zeki kadının sonu hiç başladığı gibi olmamıştı. Madam, tatlı bir tebessümle gülümsediz Gözlerinin ışığı iyice donuklaştı... Sesini duymak güçleşmişti... Anjelik işitebilmek için yatağa eğildi. Madam:

— Kral'ın saadeti için... onun... Size âşık olmasını Allahtan... diliyorum... Siz...

Sözünü tamamlayamadı. Eli, yorganın üstüne düştü. An-

jelik, yavaşça kalktı, dışarıdaki kanapesine döndü. Bir dua mırıldanmağa çalışarak bekledi...

Saat 2'ye doğru, Rahip Bossuet de, Prenses'in odasından çıkıp Anjelik'in yanına geldi... Bir tepsi ile getirilen yiyeceklerden biraz yedi. Bir uşak sıcak kahve getirmişti. Florimond, hâlâ, aynı huzursuzluk içinde, serçe gibi oradan oraya sekiyordu. Bir ara Anjelik'in yanına gelip, Prenses'in ölüm hırıltıları çıkardığını söyledi... Bossuet, kahve fincanını bırakıp, tekrar odaya döndü...

Biraz sonra, Madam Gordon, dışarıya çıktı ve acı bir feryatla son haberi verdi:

— Madam öldü!.

Anjelik, Krala söz verdiği veçhile ,derhal Versay'a dönmek üzere hazırlandı. Cenaze hazırlığının kargaşalığından uzaklaştırmak maksadı ile Florimond'u da yanına almak istediyse de olmadı. Florimond'u merdiven başında, dokuz yaşlarında kadar bir kız çocukla el ele buldu.

— Anneciğim, size küçük Matmazel'i takdim edeyim... Ona kimsenin aldırış bile ettiği yok... Ben bâri teselli edeyim dedim... Haberi alırsa çok ağlayacak zavallı. Burada kalayım da ona arkadaşlık edeyim, olur mu?

Anjelik, oğlunun yanağını, fırça gibi gür saçlarını okşadı... Allahın iyi kulları, teselliye muhtaç olanları yalnız bırakılmamalıydılar. İşte, kendisi de Kralına koşuyordu. Gözleri yaşlı, küçük Prenses'in yanaklarını öptü... Kendisi ile hiç alâkadar olmamış bir anneyi kaybetmek bu çocuğu fazla sarsacağa benzemiyordu.

Yol üstünde Versay'a giden daha başka vasıtalar da vardı. Anjelik, arabasına, son süratle hepsini geçmesini emretti.

Saraya vardığı zaman hâlâ sabah olmamıştı. Kapıda kendisini beklemekte olan bir uşak onu Kralın dairesine çıkardı, konferans salonuna aldı...

Kral, ayakta duruyordu...

— Her şey bitti, Haşmetmeap, Madam öldü.

Kral, hislerini belli etmemek için başını önüne eğdi. Bir müddet öylece kaldı... Nihayet:

— Sizce, Madam zehirlenmiş midir? diye sordu.

Anjelik, müphem bir el hareketi yaptı...

— Herkes zehirlendiğini sanıyor, diye devam etti Kral. Siz, makul, aklı başında bir insansınız... Siz ne düşünüyorsunuz?

— Madam uzun bir müddettir, kendisini zehirlemelerinden korkuyordu. Bu korkusundan bana da bahsetmişti.

— Demek korkuyordu. Kimden acaba? Hiç bir isim zikretmemiş miydi?

— Loren Şovalyesinin kendisini hiç sevmediğini biliyordu. Şövalye sürgün edilmesinde madamın rolü olduğundan haberdarmış...

— Başka kimler olabilir... Anlatınız, lûtfen, anlatınız... Siz söylemezseniz kimden öğrenebilirim...

Madam ekseriya Mösyönün öfkelendiği vakit kendisini tehdit ettiğinden bahsederdi.

Kral derin derin iç çekti...

— Şayet bu işi yapan kardeşimse... (başını kaldırıp Anjelik'e baktı) Saint - Cloud'daki sofra kâhyası Maurel'in buraya gelmesini emrettim. Neredeyse gelir. Hah, durun, geldi galiba. Onunla konuşurken sizin de burada olmanızı istiyorum... Şu perdenin arkasına saklanın, çabuk...

Anjelik, Kral'ın işaret etttiği kadife perdenin arkasına süzüldii. Kapı açılmış, içeriye Bontemps'le bir muhafız subayının nezaretinde Maurel girmişti. Uzun yıllar servis yapmanın verdiği hürmetkâr tavrına rağmen sert yüzlü bir adamdı. Tevkif edilmiş olmasına rağmen, soğukkanlı ve sâkin görünüyordu.

Kral, uşağına odada kalması için işaret etti. Subay, Kralı selâmlayıp, çıktı.

Kral, ciddî ve sert bir ifadeyle Maurel'e döndü:

— Bana bak, dedi, hakikati söylersen, hayatını bağışlayacağım.

— Efendimiz... Hakikatin tâ kendisini söyleyeceğim.

— Bu sözünü unutma... Sözünü tutmayacak olursan işken-

ce odası seni bekliyor. Bu saraydan sağ veya ölü ayrılmak senin elinde...

Adam, sâkin tavırla:

— Haşmetmeap, dedi, mukaddes sözlerinizden sonra yalan söylersem aptallık etmiş olurum.

— Tamam... Şimdi bana cevap ver. Madam zehirlendi mi?

— Evet, Haşmetmeap.

— Marki d'Effiat ile ben...

Kral, dehşetle irkildi...

— Bu korkunç işe sizi kim tâyin etti? Zehiri kimden aldınız? diye bağırdı.

— Plânın hazırlanışı tamamen Loren Şövalyesine aittir, Haşmetmeap. Benim hazırladığım zehiri bize Roma'dan o gönderdi. Zehiri Prensesin kahvesine d'Effiat karıştırdı...

Kral'ın sesi birden bir kaç perde düştü:

— Ya kardeşim...? diye sordu... (Sesi iyice titriyordu) bu plândan onun haberi var mıydı?

— Hayır, Haşmetmeap.

— Bu hususta yemin eder misin?

— Efendimiz. Allah huzurunda yemin ederim ki, kabahatli ben'im. Mösyönün hiç bir şeyden haberi yoktu. Zat en ona güvenemezdik... Bizi ele verirdi.

XIV. Louis, derin bir oh çekerek doğruldu:

— Öğrenmek istediğim bu kadardı, dedi. Şimdi defol buradan, Allahın belâsı... Sana hayatını bağışlıyorum ama, memleketimden uzaklaşacaksın. Bir daha Fransa hudutlarına dahil olmak istersen kendini ölmüş bil.

Maurel, Bontemps'in önü sıra, odadan çıktı. Kral, çalışmamasasından kalktı.

— Anjelik!

Sesi, yardım isteyen bir yaralının iniltisini andırıyordu. Genç kadın, ona doğru koştu. Louis, onu omuzlarından yakalayıp göğsüne öyle bir bastırış bastırdı ki, Anjelik bir an kemiklerinin çatır çatır kırılacağını sandı. Kralın alnı, omuzuna dayanmıştı.

— Anjelik... Meleğim benim!

— Yanınızdayım haşmetmeap!

— Ne korkunç şey bu yarabbi! Ne cüretkâr, ne hunhar insanlar!

Ne yazık. Louis, daha hiçbir şeyi bilmiyordu. Bir gün öğrenecek ve bu târifsiz rezaletler, cinayetler denizinde, yapayalnız şaşkın, çaresiz kalacaktı.

— Beni yalnız bırakmayın.

— Yanınızdayım.

— Etrafımda, güvenebileceğim bir tek insan yok.

— Ben buradayım haşmetmeap.

Louis, nihayet genç kadının sözündeki mânayı kavradı Çenesinden tutup başını yukarıya kaldırdı, gözlerinin içine uzun uzun baktı. Sonra, çekingen ,ürkek bir sesle sordu:

— Benden hiç ayrılmayacaksınız değil mi Anjelik?

— Evet...

— Benim en sadık, en yakın dostum olacaksınız. Benim olacaksınız değil mi?

Anjelik başını salladı. Kral'ın elini tutup dudaklarına götürdü:

— Ah, samimî misiniz Anjelik... Ben... Bu tıpkı...

Duyduğu derin saadeti anlatacak kelime bulmakta güçlük çekiyordu. Perdelerden içeriye şafağın gül renkli ışıkları süzülmeye başlamıştı...

— Bu tıpkı şafak gibi bir başlangıç... dedi... Hayatın ve kuvvetin müjdecisi... Bu korkunç ölüm gecesinde bana bu müjdeyi verdiniz. Oh, ruhumun saadeti... Benim olacaksınız... Benim... Bu hazineye ben sahip olacağım...

Genç kadına çılgın bir şehvetle sarıldı. Anjelik, ondaki kuvvetin kendi damarlarına geçtiğini hissediyordu. Evet, ikisi beraber olurlarsa, bütün dünyaya meydan okuyabilirlerdi. İşte, bu birleşmenin önünde, düşmanlar süratle, çil yavrusu gibi kaçışıyorlar, şeytanlar, cehennemin en derin kuyularına saklanacak delik arıyorlardı. Uzun mücadele sona ermiş, problem halledilmişti. İkisinin de yorgun, bitap düşmüş olan ruhları, birden bire

önlerine çıkan bu huzur pınarından kanakana içip, yeniden taptaze canlanıyor, diriliyorlardı.

Bontemps kapıyı vuruyordu.

— Haşmetmeap, vakit geldi.

Anjelik, Kralın kollarından kendisini kurtarmaya çalıştı. Fakat genç, kuvvetli kollar onu bırakmadı.

— Haşmetmeap, vakit geldi. Geç kalıyorsunuz.

— Evet, tekrar Kral olmam lâzım... Ama sizi bırakırsam ebediyen kaybedecek mişim gibi öyle korkuyorum ki.

Anjelik, hazin bir tebessümle başını salladı... Yorulmuştu ...Geçirdiği azaplı, müthiş geceden sonra, dağınık saçları, kapanan göz kapakları ile âşığının yatağından yeni çıkmış yorgun bir kadını andırıyordu... Huzura kavuşmuşlardı... Fakat aşk'a daha vakit vardı. Kral, yumuşak küçük eli avuçları arasına alıp, dudaklarına götürdü:

— Sizi seviyorum, dedi... Oh, nasıl seviyorum hem de, meleğim... Beni bırakmayınız, yalvarırım...

Kralın her sabahki mutad «uyanma» merasiminden sonra, Saray erkânı, onunla birlikte sabah duasını ifâ etmek üzere, küçük kiliseye gittiler. Kral, kederli bir çehreyle yerini aldı... Cemaat arasından, arada bir hıçkırık sesleri yükseliyordu. Rahip Bossuet, ağır ağır minber'e çıktı... Pencerelerden süzülen altın renkli ışığın altında, simsiyah cüppesi ile, başını yukarıya kaldırarak durdu... Kilise, derin bir sükût içinde kalıncaya kadar bekledi... Sonra elleri yanına düştü. Kalın, Taunau sesi, tavanda akisler bırakarak dalga dalga kulakları okşadı:

— Ey felâket gecesi... Bize korkunç haberi getiren karanlıklar...

Ey... Madam öldü... Madam öldü... Madam, bir çiçek gibi, sabahın ışığından, gecenin karanlıklarına göçtü. Sabahleyin taze bir çiçekti. Akşam bastırırken soldu, kurudu, öldü... Allahın emri yerine geldi... Ey, Tanrılar Tanrısı...

29. BAHİS

Küçük İngiliz harb gemilerinin, Napoli yelkenlilerinin, ufak ticaret teknelerinin arasında ,bir çiçeğe konmuş kelebek misâli şahâne bir yelkenli nazlı nazlı sallanıyordu.

Küçük bronz topları ile bir küçük harb gemisiydi bu... Topların üzerine yerleştirilmiş iki altın horozun etrafı zambaklar, çiçek çelenkleri, deniz kabukları ile süslenmişti. Geminin halatları şafak rengi ibrişimden, yelkenleri, altın ve gümüş saçaklı ipekliden yapılmıştı. Direklere rengârenk flâmalar asılmış, Kral'ın altın arması bütün şaşaası ile bu göz alıcı yerlere yerleştirilmişti. XIV. Louis, bu gemiyi, saraylılarının gösterdikleri sadakat ve bağlılık karşılığı olarak, onlara hediye ediyordu. Kral, bir ayağı altın yaldızlı iskele tahtasında, saray hanımlarına döndü. Trianon çayırlarından başlayacak olan gezintiye acaba şeref misafiri hangisi seçilecekti? Tavus kuşu mavisi kostümünün içinde Kral, bulutsuz bir sema kadar parlak ve iç açıcıydı. Gülümseyerek elini Anjelik'e uzattı ...Bütün saray halkının gözleri önünde Anjelik, mağrur ve nazlı, iskele tahtasının üzerinden yürüdü. Geminin güvertesinde hazırlanmış olan sırmalı ipek sayvon'un altındaki yaldızlı koltuklardan birine oturdu, Kral, da ikinci koltuğa yerleşti.

Diğer misafirler de bindikten sonra, rüya gemisi, Büyük Kanal'ın suları üzerinde nazlı nazlı kaymaya başladı. Kemanların büyülü nağmeleri, dalgaların tatlı şıpırtısına karışıyordu.

Madam de Montespan gemiye gelememişti. Kral, ondan başka bir gemide tertiplenen törene başkanlık etmesini istediği vakit, genç kadın bunun bir atlatma bahanesi olduğunu derhal sezmiş, öfkesinden sinir nöbetleri geçirmişti. Kraliçe de, Napoliten filikalardan birine binmişti.

Fakat gezinti pek kısa sürdü. Biraz önce masmavi olan gökyüzünü birden simsiyah bulutlar kapladı. Anjelik, korku-

sunu gevezelikte gizlemeye çalışırak:

— Galiba fırtına geliyor... dedi.

Kral, hayran bakışlarla genç kadının gözlerine baktı:

— Gemimiz parçalanacak ve ıssız bir adaya mı düşeceğiz dersiniz...

— Belki de...

Gemidekiler, yemyeşil çayırlar üzerine kurulmuş otakların bulunduğu kısımda karaya çıkarıldılar. Çadırların içindeki masaların üzeri envai çeşit yiyecek ve içecekle donatılmıştı. Yağmur tehlikesi henüz yoktu... Saraylılar, çılgın bir neşe içinde dansedip eğlenmeğe başladılar. Körebe oyununda ,sıra Anjelik'in gözlerini bağlamağa geldi. Çığlık çığlığa genç kadının gözlerini bir ipek mendille bağladılar. Mösyö de Saint - Aignan, istikamet hissini iyice kaybettirmek için elinden tutup daireler çevirtmeğe başladı... Anjelik, ne tarafa yöneltildiğinin farkında bile değildi... Başı fırıl fırıl dönüyordu. Nihayet, de Saint - Aignan, onun elini bıraktı, ayaklarının ucuna basarak uzaklaştı. Anjelik, kahkahalar içinde:

— Beni bırakmayın... diye bağırıyordu...

Bir an, durup, etrafı dinledi... Garip bir sessizlik vardı... Kadınların etek hışırtılarını duymağa çalıştı... O sırada, arkasından birinin yaklaşıp, gözlerini örten mendili çekip aldığını hissetti...

— Oh...

Gözlerini kırpıştırarak baktı, biraz önce saraylılarla oynadığı çayırlıkta değildi... Tâ uzaklardan kahkaha sesleri geliyordu... Sık bir çalılığın kenarındaydı... İlerideki tepeciğin üzerinde, şimdiye kadar hiç görmediği küçük bir saray inşa edilmekteydi... Beyaz porselenden bir saray... Önünde bir sıra pembe mermer sütun dikilmişti... Etrafını kuşatan akasya ağaçlarından baygın bir koku yükseliyordu...

Döndü... Kral, elinde mendil, gülümsiyordu:

— İşte, Trianon burası!

Genç kadını usulca göğsüne çekti. Bir kolunu, onun incecik beline doladı... Beraberce meyili çıkmağa başladılar.

—Burayı beraber görmeliyiz, Anjelik. Çünkü sonunda burada buluşacağız.

Kralın kuvvetli eli, belini yavaşça sıkıyordu... Louis, herşeye rağmen, hâlâ, kadınlara karşı duyduğu çekingenliği yenememişti. Karşısındaki kadını mağlûp ettiğini hissettiği an, içini garip bir korku kaplıyordu...

— Güzeller güzeli sevgilim benim...

Anjelik artık ona mukavemet etmiyordu. Küçük kubbesi ile önünde beliriveren bu zevk ve aşk mâbedi derin bir huzur ve sükûn vaade ediyor gibidiydi... Onu oraya iten kudrete daha fazla karşı koyamayacaktı. Şu anda ikisini saran büyülü aşk hâlesini hiç kimse bozamazdı...

Mâbedin yekpare cam kapısı, tılsımlı bir elle itiliyormuşcasına ağır ağır açıldı. İçerisi, işlemeli ipek kumaşlarla kaplı, altın yaldızlı eşyaları ile, eşsiz bir zevk ve sanat eseri ihtimamı sarfedilerek döşenmişti... Anjelik, hakikatler âleminden, emsalsiz bir rüya âlemine girmeşcesine âdeta nefesi kesilerek etrafına bakındı... Allahın, bütün bu ihtişam, bu göz nuru, bu zenginlik aşkına lâyık bir dekor yaratabilmek maksadı ile mi hazırlanmıştı? O kadar derin bir heyecan içinde idi ki, bir köşedeki ipek perdeli altından yapılmış hissini uyandıran muhteşem yatağı neden sonra farketti... Aşk odasına ilk defa girmiş genç bir kız gibi gözllrinde bir korku pırıltısı uyandı:

— Korkuyorum... diye fısıldadı.

— Korkacak bir şey yok sevgilim.

Başı, bir çiçek gibi, Kral'ın göğsüne düştü... Erkeğin, dudaklarını, dudakları ile örtmesine, esvabının korsajını çözüp, göğüslerinin diri yuvarlaklarını bulmasına, vücudunun ılık; çıldırtıcı gizliliklerine dokunmasına müsaade etti. Louis, şehvetinin şiddeti ile yaralanmış gibi, boğuk bir inilti kopardı; genç kadını bileklerinden tutup, yavaşça çekti:

— Geliniz... Geliniz... diye yalvardı...

Şehveti, iptidaî bir vahşetle şahlanmıştı. Dayanılmaz,

bir arzu fırtınası, onu, çılgınca istediği bu kadının kucağına savuruyordu.

Anjelik, yatağın yumuşak şiltesine gömüldüğünü hissedince gözlerini araladı... Kral'ın kendisini ona bütün varlığı ile vermeğe hazır olduğunu gördü. Birden içini analık şefkatini andıran ılık bir his sardı... Şu anda Fransa Kralından daha kuvvetliydi... Ve Fransa Kralı, kudretli, azametli XIV. Louis, kollarının arasında herşeyini şehvet kasırgasında kaybetmiş bir delikanlıdan farksızdı... Genç kadın, yumuşak okşayışlarla onu teskine çalıştı...

Birden şiddetli bir şimşek, etrafı keskin, masmavi ışığı ile aydınlattı... Uzaklardan, gök korkunç bir çatırtı ile yırtıldı. Genç kadının vücudu korkuyla kasılmıştı... Uzerlerine çöken karanlıkta, korkuyla:

— Fırtına!! diye fısıldadı...

— Bir şey değil. Niçin korktunuz?

Fakat Louis ,kolları arasındaki kadının sabırsızca kımıldadığını farketti. Ne olduğunu anlamasına meydan kalmadan, Anjelik, kendisini Kralın kollarından kurtardı. Onun şaşkın bakışları altında yataktan atlayıp, pencereye koştu. Yanan alnını pencerenin buz gibi camına dayadı.

Louis'nin gırtlağından önce boğuk bir ses çıktı... Kendisini toparlamağa çalışarak, doğruldu...

— Ne olduğunuz? diye sordu... Bu sefer, bu kadarına naz diyemiyeceğim... Evet, vuslatınızdan beni bu kadar ısrarla mahrum bıraktığınızı düşündükçe aramızda bir mânia olduğunu zaten çoktan beri hissetmiştim. Anjelik söyleyiniz aramızda bir başka erkek mi var?

— Evet...

— Adı?. Kim bu?

Anjelik, gözleri alev alev, yumrukları sıkılmış, ağır ağır Kral'a döndü:

— Joffrey de Peyrac... dedi... Kocam... Diri diri yaktırdığınız adam...

Elleriyle yüzünü kapadı... Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi, ağzını açtı...

— Joffrey de Peyrac... diye tekrarladı.

Birden, bacakları vücudunu taşıyamıyacak kadar mecalsiz kalmıştı... Dizleri büküldü... Oracığa yığıldı... Ağlar gibi boğuk bir sesle boşandı:

— Şarkıları ile, cazibesi ile bütün Toulouse'u büyüleyen bu adama ne yaptınız hiç düşündünüz mü? Dünyanın en zeki, en sevimli en canlı adamıydı... Toulouse kontu, Toulouse'luların göz bebeği Joffrey de Peyrac... Topal bacağının çıkardığı ses Toulouse'luların kulağından ebediyen silinmiyecek. Gece gündüz aşk şarkılarının söylendiği, çiçeklerin ve küfürlerin rüzgârda savurulduğu Toulous'u, Joffrey de Peyrac'ın şehrini, diri diri ateşte yaktığınız Joffrey de Peyrac'ı unutabilir miyim sandınız? Grève meydanında hâlâ onu yakan oduların kokusu var...

Gözlerinin önünde, bir kış akşamı, çatırdayan odun yığınından dil dil yükselen alevlerin kızıllığı belirmişti... Gözleri, şu anda, sadece o korkunç kış akşamını, kıpkızıl alevlerden başka bir şey görmüyordu... Gırtlağından bir hıçkırık yükseldi.

— Küllerini Sen nehrine savurdular. Çocukları babasız, isimsiz kaldılar. Şatosu yerle bir edildi. Dostları aleyhine döndüler düşmanları bile adını unuttular. Hayat, saadet, ihtişam taşan Gay Learong sarayından geride hiç bir şey kalmadı. Herşeyimizi aldınız, ama beni alamayacaksınız. Bana sahip olamayacksınız. Ben, hâlâ onun karısıyım.

Şiddetli bir yağmur, camları kamçılamağa başlamıştı. Fırtına yerle, gök'ü biribirine karıştırmağa azmetmiş gibi, olanca dehşeti ile uluyordu.

Anjelik devam etti:

— Tanrı ile boy ölçüşecek kadar kadiri mutlak olsanız bile, unutmayın ki, bir erkek, bir erkektir... Evet, kocamın küllerini rüzgâra verdiniz, yer yüzünde külü bile kalmadı... Ama, ben onu unutamadım, ebediyen de unutamıyaca-

ğım. Hayatını bağışlamanız için Louvre'a gelmiştim; beni kovdunuz, suçsuz olduğunu bildiğiniz halde yakıldığını, diri diri alevlere atıldığını görmek istiyordunuz. Çünkü Joffrey de Peyrac'ın Lauguedoc'u saran nüfusundan korkmağa başlamıştınız. Sizden daha zengindi. Sizin önünüzde baş eğmeyecekti. Onu ölüme mahkûm etmeleri için hâkimlere rüşvet verdiniz. Hayatını kurtarabilecek olan yegâne şahidi öldürttünüz... Ona dayanılmaz işkenceler yaptırdınız' Onu öldürdünüz... Ve ben... İki çocuğumla tarifsiz bir yoksulluğun en derin en korkunç kuyusuna düştüm. Bunları nasıl unutabilirim...

Bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Fakat gözleri kuruydu... Kral, şimşek çarpmış gibi, olduğu yerde kaskatı kalakalmıştı.

Dakikalar, muntazam tıkırtılarla biribirinin peşinden koşuyordu... Acaba sussa mıydı? Yoksa herşeyi anlatsa mıydı? Ne kelimeler, ne sükût, mâziyi silebilirdi... Mazi, aşılmaz bir sed gibi onları biribirinden ayırıyordu.

Yağmur dinmiş, pırıl pırıl bir güneş bulutların arasından başını çıkarmıştı. Kral, pencereden bahçeye baktı... Oturduğu yataktan kalktı, ölçülü adımlarla yürüdü, şapkasını, bıraktığı kanapenin üzerinden aldı. Anjelik'e döndü:

— Geliniz, madam, dedi, saray halkı bizi belkliyor.

Anjelik kımıldamadı .

Kral tekrarladı:

— Geliniz diyorum. Geç kalmamalıyız, Haddinden fazla konuştuk.

Genç kadın başını salladı:

— Haddinden fazla değil... Söylenmesi lâzım gelen şeylerdi bunlar.

Ruhen perişan olmasına rağmen, Kralın gösterdiği irade ve vekar'ı taklit etti... Kalktı, zayıf ve âciz olmadığını ispat eden adımlarla büyük aynanın önüne geçti.. Saçlarını düzeltti. Esvabını ilikledi... Kendisini boş bir çuval gibi hissediyordu.

Mermer sütunlu geniş antrede ayak sesleri uzun yankı-

lar bırakarak, yanyana yürüdüler. Bundan böyle, ebediyen birbirlerine yabancı kalacak iki insana hiç de benzemiyorlardı.

O akşam programda muhteşem bir balo, geç saatlerde supe ve kâğıt oyunları vardı. Anjelik «acaba kaçsam mı, yoksa kraldan bir işaret beklesem mi» diye kararsızlık içinde kıvranıyordu. Kral'ın, durumu bu şekilde bırakacağına hiç ihtimal vermiyordu. Aralarındaki münasebetin aldığı son şekil üzerinde muhakkak ki, bir reaksiyon gösterecekti.

Sabah oldu.. Saatler yine binbir eğlence içinde akıp gitmeğe başladı. Kral henüz ortalarda görünmemişti. Odasında çalıştığı haber verildi. Saraylıların bütün dikkati Anjelik'in üzerinde toplanmıştı. Akşam üzeri genç kadının ortadan kayboluşu, bu esnada kralın da ortadan yok oluşu gözlerden kaçmamış herkes bu garip tesadüften malûmı mânayı çıkarmakta güçlük çekmemişlerdi. Madam de Montespan öfke ve üzüntüsünü gizlemek maksadıyla Versay'dan çıkıp gitmişti. Anjelik, rakibesinden gelecek tehlikeleri unutmuş, önüne çıkan bu umulmadık durum hakkında endişeye düşmüştü.. Kral, ünvanlarını tenzil eder, veya herhangi bir suç isnadı ile zindana attıracak olursa Florimond ile küçük Charles - Henri ne olurlardı?

Bir dostunun oyun teklifini kabul etti ve bir saat içinde bin pistole kaybetti. Hayatını kendi elleriyle mahvü perişan etmişti... Bu kayıp da, uğursuzluk saatinin gelip çattığına mı delildi yoksa... Kumardan nefret ediyordu, ama, Versay'da kumar oynamamak imkânsızdı ...Fransa sarayında kâğıt oyunları bir illet, devası olmayan bir hastalık halini almıştı... Fakat nasıl olsa Versay'dan ayrılıyordu artık... Evet, bundan emindi... Madam du Plessis - Bellière Versay'da son saatini yaşıyordu. Pencerelerden birinin önünde durup, dışarıyı seyre koyuldu... Senelerce evvel bir sabah, Barcarole ile beraber, park'ın uyanışını da böyle seyretmişlerdi. Günün birinde kraliçe mesabesine yükseleceği muhteşem sarayı o sabah bir bayram çocuğu sevinciyle seyretmişti. Ta uzakta, prıl pırıl di-

rekleri, ipek halatları ile küçük gemi sanki ona el ediyor, «gel seni bilinmedik diyarlara götüreyim» der gibilerden göz kırpıyordu.

Bontemps, genç kadını, daldığı derin hayal âleminden bir fırsıltı ile uyandırdı:

— Kral sizi görmek istiyor, madam.

İşte, saat çalmıştı ...Anjelik, akıbetine doğru yürüdü.

Louis, her zamanki gibi sâkindi. Anjelik, kendisini gördüğü anda, genç adamın yüzünde en ufak bir heyecan veya ıstırap gölgesi farkedemedi. Fakat, Louis, kendi nazarında hayat veya ölüm derecesinde önemli olan bir dram'ın son perdesini oynayacaklarından emindi. Hayatında hiç bir hususta, bu kadar derin ve büyük bir hırsla zafere kavuşmak iştiyakını duymamıştı. Ve hiç bir zaman, sonunda mağlûbiyete uğrayacağından peşinen bu derece emin olmamıştı. «Benden kaçacak, beni bırakacak, o zaman kalbimin yerinde bir avuç kül kalacak» diyordu...

Anjelik, bir koltuğa oturduktan sonra:

— Madam, dedi, dün bana karşı pek acı, pek haksız ithamlarda bulundunuz. Dün gece ve bugün, bu saate kadar kocanızın mahkeme safahatı ile ilgili evrakın yeniden gözden geçirdim. Bazı teferruatı unutmuş olduğum doğru. Fakat hâdiseyi bütünü ile unutmuş değilim. Tahta yeni geçtiğim sıralarda tatbik zorunda kalmış olduğum mütehakkim ve kesin hareketler arasında, kocanızın hâdisesi hâfızamda derin, silinmez bir iz bırakmış meğerse... Tacımı ve nüfuzumu tehdit eden zorlu bir satranç oyunu idi bu...

— Kocam, tacınızı ve nüfuzusunuzu asla tehdit etmedi.. Bütün mesele onu kıskanmış olmanızdan doğdu.

— Aleyhimde konuşmağa başlamayınız yine... Hâdisenin teferrüatı üzerinde münakaşa etmeyelim. Evet, Kont de Peyrac, tacımı ve nüfuzumu tehdit etti, zira kendisi tebaam arasında en kudretli kullarımdan biriydi... Kudretliler arasında bir çoğu hâlâ bana düşmandırlar. Anjelik, siz aptal bir kadın değilsiniz. Öfke bütün aklı seliminizi silip

yok etmiş olamaz. Size, mazeret değil, fikrinizi değiştirmeniz için sebeplerimi anlatıyorum. O zamanki durumun bir tablosunu çizerek size izahat vermek isterim. Tahta geçtiğim sırada, halkın çoğunluğunu kendi tarafına çekmezden önce ve çektikten sonra memeleketin her köşesinde korkunç ayaklanmalar olup duruyordu. Bu dahilî isyanlar krallığı her gün biraz daha sarsmaktaydı. Kendi öz amcam Gaston d'Orleans bile, hasımlarımın başına geçmişti. Çok nüfuzlu bir adamdı. Prens de Condé de onunla birlik olmuş, taht aleyhine bin bir etrika çevrilmeğe başlanmıştı. Parlamento üyeleri kral'a karşı ayaklanmışlardı. Sözde bana sâdıkane hizmet eder görünen bir avuç insan da menfaat hisleri ile hareket ediyorlardı. Etrafımı saran bu menfaatperest insanlar, ihtilâlcilerden daha büyük bir tehlike arzediyorlardı. Bana gerçekten sâdık olan iki insan mevcuttu. İftira'ya kurban giden annemle, dünyanın nefretini kazanmış olan kardinal Mazarin... Üstelik ikisi de ecnebi idiler... Bilirsiniz kardinal Mazarin İtalyandı. Annem ise İspanyolluğundan bir an bile uzaklaşamamıştı. Bütün bu kargaşalığın ortasında ben, dört tarafından sarılmış bir çocuk kral... İşe nereden başlayacağını, memeleketi nasıl idare edeceğini bilememenin aczi içinde kıvranan bir çocuk...

— Kocamı tevkif ettirdiğiniz vakit, çocuk değildiniz...

— Allah aşkına, bu kadar inatçı olmayınız! Size de bütün kadınlar gibi, hâdiseyi bütün ile görmekten âciz misiniz? Kon de Peyrac'ın tevkifi ve idamı sizin için çok acı bile olsa, bu size çizmek istediğim o tüyler ürpertici panoramanın pek küçük bir teferruatıdır.

— Kont de Peyrac kocamdı benim... Takdir buyurursunuz ki onun âkıbeti, sizin bütün panoramanızdan daha önemli bir teferrüattır, benim için...

Kral, alaylı bir sesle:

— Benim panoramam bütün dünyanın ölüm - kalım meselesi olsa bile, tarih, madam de Peyrac'ın görüşlerine göre yazılmalı, dedi.

Anjelik, hırçın bir sesle cevabı yapıştırdı:

— Madam de Peyrac'ın dünya tarihi ile hiç ilgisi yok, Haşmetmeap.

Anjelik, yanakları al al, zümrüt gözleri kıvılcım bir ateş topu gibi koltuğunda oturuyordu. Kral, onu iyice görebilmek için biraz önce eğildi. Baktı, baktı, hazin bir gülümseme ile:

— Daha pek yakında, bir gece bu odada ellerinizi avuçlarıma bırakıp, Fransa Kralının sadık bir bendesi olduğunuzu tekrarlamıştınız. Bu sözleri sarfeden pek çok kimsenin bana ianet ettiğine, beni bırakıp gittiğine şahit olmuşumdur. Etrafımdaki kudretli lord'lar, efendilerinin bir parça zor kullandığını görür görmez mağrur başlarını dikleştirip intikam ve isyan sevdasına kapılırlar. Hepsini, burada, Versay'da gözümün önünde tutmanın sebebi de budur. Saray onların kanlarındaki kötülük tohumlarını çürütür, isyan filizlerini kurutur... Hiç bir zaman olmayacak hayaller peşinde koşmadım... Sizin için bile hayallerim, fazla ileriye gitmedi, zira, bütün cazibenize rağmen, bana karşı son derece lâkayt olduğumuzu seziyordum. Bir an düşündü... Sonra yine devam etti:

— Sizden, o zamanki, çaresizlikler içinde bocalayan genç Kral'a acımanızı isteyecek değilim. O günkü ümitsizliğim ile bugünkü kudretim arasında uzun yollar katettim. Parlâmento'nun bana karşı bir ordu ayaklandığını, Turrenne'in bu ordunun başına geçtiğine şahit oldum. Dük de Beaumort ile Prens de Condé aleyhime birleştiler, Hhevrense Duşes'i, çevirdiği entrikalarla Avusturya ordularını Paris kapılarına dayadı. Condé beni kurtardıktan sonra, bir odaya kapatıp alçak sesle tehditler savurdu. Mazarin onu tevkif ettirdi. Bu sefer kızkardeşlerinden biri Normandiya'yı, diğeri Guyenne'i ayaklandırdılar. Bu arada Chevrense Duşesi de Fransayı istilâ etmek üzere Ispanyayı dâvet ediyordu. Fransızlar kendi aralarında harbe tutuşmuşlardı... Başvekilim beni bırakıp kaçtı... Kuzinim Grand Matmazel,

Bastil'deki topları benim askerlerimin üzerine çevirmeğe uğraşıyordu. Allaha çok şükür ki, kimseye güvenmemek prensibi üzerinde yetiştirilmiştim. Mecbur olduğum vakit, maziyi unutmağı öğrendim, fakat geçirdiğim acı tecrübelerden öğrendiğim dersleri unutmadım.

Anjelik, ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyordu... Gözleri başka bir noktadaydı. Louis, onun bu lâkaydisini farkedince, tarifsiz bir ıstırap duydu... Anjelik, kendisini dinlemiyordu...

Genç kadın, Kral'ın sustuğunu görünce, döndü:

— Niçin kendinizi müdafaaya çalışıyorsunuz... diye sordu... Ne faydası olacak?

— Nazarınızda itibar ve şerefimi kurtarmak için... Edinmiş olduğunuz yanlış malûmat sizi hataya düşürdü; Kralınızı tahkir edecek neticelere vardınız. Tanrıdan ve atalarımdan tevarüs ettiği muhteşem ünvanı şahsi zaafları uğruna kötüye kullanan bir kral, oturduğu tahta lâyık değildir. Bir insanın hayatını sırf kıskançlık ve gıpta yüzünden mahvetmek, hakikî bir hükümdara yakışmayacak kadar korkunç, çirkin bir harekettir. Lâkin, bir insanın hayatını kaybetmesiyle birçok insanın istıraplarına son verilecekse, o zaman hükümdar, tereddütsüz ölüm fermanını imzalar.

— Kocam, Krallığınızın asâyişini nasıl tehdit etmişti?

— Sâdece mevcut oluşu ile...

— Mevcut oluşu ile mi?

— İyi dinleyiniz beni... Bocalama devresinden sonra, nüfusun çogunluğunu kendi tarafıma celbetmeğe muvaffak olmuştum. Bu, bir ferdin kendi şahsî işlerini yoluna koyması ile kıyaslanacak bir durum değildi. On beş yaşındaydım... Bildiğim yegâne şey, yükümün taşıyabileceğimden ağır oluşuydu... Kendi kuvvetimden habersizdim. Kendi kendime cesaret vermek için, kararlaştırdığım işleri yürütecek çareyi bulacak kadar kabiliyetli olduğumu telkin ediyordum... Bana sadakat yemini eden taraftarlarımın ilk işi kardinal de Retz'ı tevkif etmek oldu... Böylece ülkemi idareye başladım...

Bir kaç yıl içinde, bana karşı gelenlerin kaderleri belli oldu. Ancam Gaston d'Orleans memleketten sürüldü. Prens de Condé, İspanyolların tarafına geçti... Onu, krala itaatsizlik suçu ile ölüme mahkûm ettim.

Evlendiğim sıralarda, İspanyollar onun için bir af istediler, ben de kabul ettim. Aradan zaman geçti. Dikkatimi başka yönlere teksif zorunda kaldım. Bu arada, Aquitane eyaleti'nin muhalefeti ortaya çıktı... O zamanlar, oranın kraliçesi siz'diniz, sevgilim. Herkes sizin güzelliğinizden bahsediyordu. Toulouse'un cazibeleri dilden dile dolaşıyordu... Uzun zaman İngiliz'lerin elinde kalmış olan bu eyalet, bana karşı daima baş kaldıracak bir durum arzetmekteydi... Kont de Toulouse'a pek itimat caiz değildi. Son derece zeki, eksantrik ve cazip bir şahsiyet sahibi, yüksek tahsilli, zengin, nüfuslu bir adamdı. Onu gördükten sonra endişelerim artmıştı. Evet, benden daha zengindi. Zamanımızda para, bir kral'a bile hükmedecek kadar kudret kaynağı olabiliyordu... O halde, Kont de Toulouse, er veya geç, benimle boy ölçüşmeğe kalkışacaktı. Artık zihnimi bir tek plân kurcalıyordu... Krallığımın içinde yeni bir krallık kurma tehlikesi gösteren bu kuvveti imha etmek... İnanın bana, başlangıçta kocanızın şahsına hücum etmek aklımdan geçmedi. Sâdece nüfuzunu ve kudretini azaltmak istiyordum. Lâkin, durumu daha iyi tetkik ettikçe, Kont de Peyrac'ın yaşamasına müsaade etmekle tahtımı daimî bir tehlikeye maruz bırakacağımı anladım. Kocanızın bir düşmanı vardı... Maliye Nâzırı Fouquet, bilmediğim bir sebepten onu ortadan kaldırmağa and içmişti.

Anjelik, Kralı dinlerken, maziyi olanca ıstırabı ile hatırlamanın acısı içinde, sinirli ellerini uğuşturuyordu. Gözlerini yumup, başını iki yana salladı, alnı ter içinde kalmıştı. Louis, başını elleri arasına aldı:

— Size kötülük ettim, sevgilim.. diye inledi.. Benim zavallı sevgilim.

Bir müddet, kaderin ağır yükü altında eziliyormuş gibi

sustu... Konuşmadı... Kader birbirinin âmansız düşmanı olan bu iki insanı ,iki oyuncak gibi şehvetin kucağına fırlatmış, düştükleri çıkmazda bocalarken ,tüyler ürpertici kahkahalarla gülmüştü.

Genç kral, derin bir iç çekişiyle süzlerine devam etti.

— O günden sonra, bu meseleyi Fouquet'ye havale ettim. Tam istediğim gibi halledeceğinden emindim.. Nitekim etti de.. Kendine has tilki kurnazlığı ile Touloude piskoposunun kindarlığından istifade etmesini bildi. Uzaktan, Fouquet'nin takip ettiği sinsi stratejiyi seyretmek, itiraf edeyim ki, pek zevkli oluyordu. Fouquet'nin de parası ve nüfuzu vardı. Onda da yavaş yavaş kendisini memleketin sahibi mevkiinde görme temâyülü sezinliyordum.. Ama «sabret Lois» diyordum.. Onun da sırası gelecekti. Ona sırasını savdırırken hiç de üzülmeyeceğimden emindim. Fakat önce eşsiz kurnazlığı ile etrafındaki düşmanları temizlemesini bekliyordum. İleride, ondan öğrendiğim o eşsiz kurnazlık usullerini kendisine karşı bizzat tatbik edecektim. Mahkeme zabıtlarını okuduktan sonra, niçin bu derece hiddetlendiğinizi daha iyi anladım.. Müdafaa şahidinin öldürüldüğünden bahsetmiştiniz. Şahidin ismi, rahip Kirchner'di, değil mi... Evet... maalesef rahip Kirchner bir cinayete kurban gitti, Anjelik... Fakat heyhat, herşey Fouquet'nin ellerine tevdi edilmişti. Ve Fouquet, Kont de Peyrac'ı öldürmeğe kararlıydı. İş, haddinden fazla ileriye varacaktı. Ben, müdahale etmek lüzumunu hissettim...

Louis, bir müddet sustu... Başı önünde düşündü... Daldı...

— Sonra, kocanızın hayatını bağışlamam için bana yalvarmak üzere Louvre'a geldiniz... Sizi, altın bir esvap içinde Versay'da ilk gördüğüm günkü muhteşem güzelliğinizi nasıl unutamadımsa, Louvre'daki mustarip, bedbaht, gözleri yaşlı Anjelik'i de öyle uyutmadım... Sandığınız hadar unutkan değilim. Gördüğüm insanlar arasında unuttuklarım pek nâ-

dirdir. Allahım, gözlerinizi unutabilmeme imkân var mıydı? Senelerce sonra sizi tekrar, Versay'da gördüğüm vakit, derhal tanıdım. Fakat bu sefer, Marki du Plessis - Bellière'in karısı olarak takdim edilmiştiniz. Maziden bahsedilmemesine bilhassa dikkat ediyormuşsunuz gibi bir haliniz vardı. Barışmamızı arzu ettiğinizi zannederek, maziyi tamamen unutmuş göründüm... Öyle değil mi?

Anjelik, mahzun, başını salladı:

— Evet, haşmetmeap... Bu hareketiniz için size teşekkür borçluyum.

— Ah! Versay'a, kafanızda emsalsiz bir intikam plânı ile geldiğinizi nasıl bilebilirdim? Kralınızın size çektirdiği azabı, ona, dayanılması imkânsız bir aşk işkencesi ile ödetiyorsunuz... İntikamınızı katre katre aldınız...

— Hayır, Haşmetmeap, hayır, böyle çirkin bir intikam düşünecek kadar kötü bir kadın olduğuma hükmetmeyiniz, ne faydasız, ne boş bir intikam olurdu bu...

Kral, hüzünlü bir tebessümle genç kadına baktı.

—Bu sözünüzde sizi ne kadar büyük bir vuzuhla gördüm bilseniz... Evet, intikam faydasızdır, boştur, nafiledir. Halbuki siz, enerjisini nafile, faydasız boş şeyler peşinde harcayacak kadın değilsiniz. Ama yine de bir nevi intikam almış oldunuz. Aşkımı ayaklarınızın altına alarak beni perişan ettiniz, cezalandırdınız... Size yaptığım kötülüğün yüzlerce katını ödettiniz...

Anjelik, gözlerini Kral'ın yüzünden kaçırdı. Usulca:

— Kaderi değiştirmek kudretine sahip değilim ki, dedi, Ben de isterdim, evet itiraf edeyim, maziyi unutmayı bende isterdim. Hayatı o kadar seviyordum ki... Çocuk denecek yaştaydım. Bir ölüye ebediyen sadık kalamayacak kadar gencim diye düşünüyordum... İstikbal bana gülüyor, tatlı şeyler vâad ediyordu. Ama, bakın, aradan yıllar geçti. Hâlâ, mazinin pençesinden kurtulamadım... O, benim kocamdı. Onu, bütün varlığımla seviyordum. Siz... Siz onu Grève meydanında diri diri yaktıdınız.

— Hayır, dedi Kral.

Anjelik, isyankâr, vahşi bir sesle tekrarladı:

— Kocam, dağ gibi bir odun yığınının üstünde yandı... Bunu isteyip, istememiş olmanız mühim değil... Omrümün sonuna kadar, enerjinizle ateşlenen odunların çıtırdıları kulağımdan gitmiyecek.

Louis, bastonu ile döşemeye hızla vurarak:

— Hayır, diye bağırdı.

Genç kadın, ona yeni duyuyormuş gibi, dönüp, dalgın ilgisiz baktı.

Louis, üçüncü defa:

— Hayır, dedi. Kocanız yakılmadı, 1661 yılının o ocak günü, Grève meydanındaki odun yığını üzerinde yakılan kocanız değildi. Benim emrimle, kocanızın yerine oraya götürülmüş olan bir kaatilin cesedi idi.

Kral, elini göğsüne vurarak:

— Duyuyor musunuz... diye bağırdı, benim emrimle diyorum... Benim emrimle... Son dakikada Joffrey de Peyrac, feci akibetinden kurtulmuştu. Bütün zahmet ve güçlüğe katlanarak, plânımı, cellâda bizzat anlattım. Bütün plânın son derece gizlilik içinde icra edilmesini istiyordum. Zira, Joffrey de Peyrac'ın af edildiğini halka bildirmeğe niyetim yoktu. Joffrey de Peyrac'ı şahsen kurtarmak arzuma rağmen, Toulouse kontu'nun ölüme mahkûm edilmiş olup, bu mahkûmiyetin infaz edildiği zehabını uyandırmak işime daha uygun geliyordu. Zira maksadım nüfuzlu bir kontun kudretini yok etmekti. Bir insanın canını almak değil... Bu düşünce ile hazırladığım plânın iyi tatbik edilmek lüzumu ortaya bir sürü güçlük çıkarmıştı. Halkın şüphesini uyandırmaksızın Joffrey de Peyrac'ı odun yığınları üzerinden nasıl kaçırabilirdim. Uzun araştırmalardan sonra Grève meydanında bulunan bir dükkân imdadıma yetişti. Bu dükkândan Sen nehri kıyısına çıkan bir yer altı tüneli uzanıyordu. İnfaz sabahı, yüzleri maskeli adamlarım, kaatilin cesedini beyaz bir kefene sarıp daha önce gizlice dükkâna getirmişlerdi.

Nihayet, Kont'u getiren kortej de infaz mahalline geldi. Cellât, verdiğim talimata uyarak, beyaz bir kefene sarılı olan Kont'u, sözde bir içki içirmek bahanesi ile, biraz önce bahsettiğim dükkâna soktu. İşte Kont ile kaatilin cesedi orada yer değiştirdiler... Heyecan ve korkudan bayılmış olduğu söylenen Kont, (yani önceden hazırlanan ceset) dükkândan çıkarılıp, odun yığınları üzerine bırakıldı... Alevler, kefene sarılı cesedi yalamağa başladıkları sırada, Kont de Peyrac, gizli tünelden geçmiş, Sen kıyısında kendisini bekleyen sandala çoktan vasıl olmuştu.

Kral, çatık kaşlarının altından, Anjelik'in donup kalan bembeyaz yüzüne baktı...

— Kocanızın hâlâ yaşayıp yaşamadığını söylemedim ama, içinizde beliren ümidi derhal çıkarıp atınız, Madam, zira kocanız öldü... Fakat, ölümü, beni mesul tuttuğunuz bu infaz neticesi değil, bambaşka bir surette tecelli etti. Jofrey de Peyrac ölümünden kendisi mesuldür. Ona hayatını bağışlamıştım ama, hürriyetini iade etmemiştim. Sen nehrindeki kayıkta bekleyen silâhşorlarım onu hapsedilmek üzere bir kaleye götürdüler. Fakat bir gece oradan kaçtı. Çok akılsızlık etmişti... Nehri yüzerek geçecek kadar kuvveti yoktu. Yarı yolda boğuldu. Bir kaç gün sonra cesedi karaya vurdu, ve hüviyeti tesbit edildi. İşte, size anlattıklarımı tasdik eden kâğıtlar da burada, kaleden kaçışını, cesedinin bulunup hüviyetinin tesbit edildiğini bildiren resmî raporlar... Aman ya Rabbi... Bana o kadar boş gözlerle bakmayınız, Madam. Onu hâlâ sevdiğinize inanmak mümkün mü? İnsan, senelerce önce hayatından silinen, ölen bir erkeği hâlâ sevemez... Ah, şu kadınlar... daima hayallere bağlanıp kalırlar. Zaman denen ejderha'dan haberiniz yok mu, Madam?... Onu tekrar bulsanız bile, bakalım tanıyabilecek misiniz? O sizi tanıyabilecek mi? O zaman çocuktunuz... Şimdi bambaşka bir kadın oldunuz. Sizin bu derece mantıktan mahrum olduğunuzu asla tahmin etmezdim.

— Aşk daima mantıktan mahrumdur. Haşmetmeap. Siz-

den, bana bir iyilikte bulunmanızı rica edebilir miyim? Kocamın hapsedildiğini ve kaçtığını bildiren o raporları bana verebilir misiniz?

— Ne yapacaksınız?

— Istırabımı teskin için sâkin bir saatimde okumak istiyorum.

— Beni aldatamazsınız. Kafanızda yepyeni bir oyun belirdi. Dinleyin beni... Paris'ten ayrılmaktan sizi menediyorum... Gazabıma hedef olmak istemiyorsanız, size izin vereceğim ana kadar sabrediniz.

Anjelik, Kral'ın uzattığı kâğıtları, paha biçilmez bir hazine gibi, göğsüne bastırarak, gözlerini önüne eğdi.

— Raporları tetkik edeyim. Haşmetmeap. Bir kaç gün zarfında size iade edeceğime söz veriyorum.

— Pekâlâ ,ama çok dikkatli olunuz. Hâdiseyi benden duyduğunuza göre kâğıtları incelemek hakkınızdır. Yalnız, mazinin yeniden diriltilemiyeceğine inanınız. Ağlayacak, inleyeceksiniz, fakat sonra kalbinize mantık hâkim olacaktır... Kimbilir, belki bu egzersizin size bir faydası da dokunur.

Anjelik, söylenilenleri duymuyor gibiydi. Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarının üstüne düşmüştü. Sevdalı, dalgın, heyecanlı, yerinde duramaz bir hal gelmişti üstüne.

— Ne kadınsınız! diye mırıldandı Louis... Asla büyümeyen bir çocuk tarafınız var... Ama yine de, çılgın ummanlar gibi, yorulmak, bıkmak bilmeyen bir sevme kaabiliyetine sahipsiniz... Aşkınızda inatçısınız, ama ne olurdu, benim için yaratılmamış olsaydınız! Heyhat... Haydi, rüyalarınıza dönünüz, sevgilim... Elveda...

Anjelik, Kralı selâmlamayı bile unutarak kuş gibi, âdeta uçarak kapıya seyirtti. Kral'ın ayağa kalkıp ellerini kendisine doğru tarifsiz bir iştiyakla uzattığını görmedi bile... İsmi, Louis'nin dudaklarında, boğuk bir inilti halinde kaldı:

— Anjelik!...

Park'ı bir uçtan bir uca katederken, alaca karanlık in-

mişti. Kâğıtları göğsüne sımsıkı bastırmış, kendi kendine konuşarak yürüyordu. Yanından geçenler, onun, ya deli, ya sarhoş olduğuna hükmediyorlar, kendisini tanıyanlar ise, Kral'ın yeni gözdesi Madam du Plessis - Bellière'i hürmetle selâmlamaktan garip bir gurur duyuyorlardı. Onun hiç bir şeyi gördüğü yoktu. İnsanları, ağaçları, heykelleri, çiçekleri fark bile edemiyordu. Yapayalnız kalabileceği, sâkin, tenha bir köşe arıyordu telâşla... Nihayet, koyu nefti sathında hava kabarcıklarının oynaştığı küçük bir havuzun kenarında durdu. Nefes nefese kalmıştı... Kalbi o kadar hızla atıyordu ki...

Kral'ın verdiği raporları okumak üzere, mermer bir kanapenin üzerine oturdu. Kâğıtları açtı... Okuyamıyordu. Hava iyice kararmıştı. Gözlerini gökyüzüne kaldırdı... Ulu ağaçlar, başlarını karanlık göğe doğru haşmetle uzatmışlar, nazlı nazlı sallanıyorlardı.

Her kadının kalbinde uyuyan önsezi, o garip altıncı his, Anjelik'in yüreğinde de ağır ağır kıpırdanmağa başlamıştı. Madem ki, yakılmaktan kurtuldu, o halde hayatta olabilirdi, kader madem ki, onu inanılmaz bir mucize ile alevlerden kurtardı, dört sene sonra, niçin yeni bir mucize ile karısına iade etmesindi? Joffrey de Peyrac'ın öldüğüne katiyen inanmıyordu. Şu koca dünyanın bir köşesinde, o, mutlaka kendisini bekliyordu... Ona gidecekti... Bildiği, bilmediği bütün toprakları katedecek, icabederse, yalınayak yürüyecek, onu bulacaktı. Elbette, günün birinde ona, hayatının yegâne aşkına ulaşacak, ağlayarak, gülerek kollarına atılacak... İkisi yine yekvücut olacaklardı.

Aradan geçen uzun, karanlık yılları yarıp geçmek istercesine kollarını uzattı... Akşam melteminde hafif bir hışırtı ile sallanan ağaç dallarının aralıklardan görünen masmavi geceye doğru çılgın bir feryat kopardı... Ölmedi o... ÖLMEDİ... ÖLMEDİ...

1. BAHİS

Polis şefi François Desgrez'in arabası, konağının kapısından hareket etti ,ağır ağır La Commanderie caddesine doğru kıvrıldı. Pek tantanalı değildi ama, oldukça zengin bir arabaydı... Koyu renk ağaçtan yapılmış arabaya olduğundan daha mütevazi görünmeğe çalışan sahibine uygun bir manzara vermek maksadıyla altın saçaklı perdeleri her zamanki gibi sımsıkı kapatılmıştı.

Desgrez'in yakınları, onun bekârlığından başka parmaklarına dolayacak bir kusurunu bulamıyorlardı. Bu derece yakışıklı, üstelik de sosyetenin gözbebeği bir genç adamın yanıbaşında bir karısı olmak gerekiyordu. Fouburg Saint - Germain, de şimdi arabayla önlerinden geçtiği şu zengin evlerinde bile böyle parlak bir izdivaç için uzun emeklerle yetiştirilmiş genç kızlar vardı... Fakat, içtimaî âdetlere biraz da körükörüne bağlı olan Desgrez şimdilik, medenî halini değiştirmeğe niyetli değildi. Zaten pek lüzum da yoktu.

Bekleme odası, ülkenin en yüksek rütbeli asillerinden en müptezel kadınlarına kadar bir çok insanla dolup taşmaktaydı.

Araba, toprak yolun üzerindeki derin tekerlek izlerini aşıp caddeye çıkmıştı... Atların nalları, kaldırım taşlarına süratle çarptıkça kıvılcımlar çıkıyordu. Akşamın boğucu alaca karanlığında dolaşan bir kaç yaya, arabaya hürmetle yol verirlerken, yüzü maskeli bir kadın, onu orada uzun zamandır beklemenin mükâfatını görmüşcesine heyecanla sokağın ortasına fırladı. Araba, tam kendi hizasına gelince, havanın sıcaklığı yüzünden açılmış pencereye eğildi. İşveli bir edayla:

— Teğmen Desgrez, dedi, müsaade ediniz de yanınıza bineyim, biraz gevezelik ederiz...

Polis şefi, son günlerde takip ettiği bir tahkikatın neticesi üzerine dalmış gitmişti... Birden yerinden sıçradı. Yüzü öfkeden allak bullak, kadına baktı. Maskesini çıkarttırmağa lüzum yoktu, zira Anjelik'i derhal tanımıştı.

— Yine mi siz? diye kükredi, kuzum siz lâftan anlamıyor-musunuz? Sizi bir daha görmek istemiyorum diye kaç defa söyledim...

— Anlıyorum ,dedi Anjelik, ama bu o kadar mühim, o kadar mühim ki, üstelik bana bu meselede ancak siz yardım edebilirsiniz. Size başvurmak neyetinde değildim, fakat uzun uzun düşündüm, koca dünyada bana sizden başka kimsenin yardım edemiyeceğini anladım.

Desgrez, dişlerini gıcırdatarak:

— Suratınızı bir daha görmek istemediğimi söyledimdi dedi...

Bu hiddet, bu şiddet Desgrez'den umulmadık bir tezahürdü. Umumiyetle, hislerini, kuru, soğuk bir ilgisizlik perdesi arkasına saklamak adetindeydi...

Onun tarafından böyle bir infial'i Anjelik de beklemiyordu. Onu rahatsız etmiyeceğine dair söz verdiği halde yine karşısına çıkarken, «olsa olsa beni yanından uzaklaştırır... diye düşünmüştü. Şâyet, Desgrez hâlâ kendisine âşık idiyse, Kraldan öğrendiği hakikat, bu genç polisin katı kalbini belki biraz yumuşatır diye fikir yürütmüştü. Desgrez'e şiddetle ihtiyacı vardı. Onu iki defa konağında aramış, ikisinde de «evde yok» cevabıyla karşılaşmıştı. Genç adamın evine kabul edilme hayali böylece suya düşmüş oluyordu. O zaman, yolunu kesip, doğrudan doğruya konuşmak fırsatı aramağa karar vermişti... Önünde sonunda Desgrez'in kendisini dinleyeceğinden emindi!

— Çok mühim bir meselem var, Desgrez... diye inledi... Kocam sağmış...

Desgrez, üçüncü defa aynı sözü tekrarladı:

— Yüzünüzü görmek istemiyorum dedim size... Sürüyle âşığınız var, kocanız sağ olmuş, ölü olmuş ne fark eder. çekin kapıdan elinizi. Atlar hareket ediyor...

— Bırakmayacağım ,diye direndi Anjelik, isterse atlar beni taşların üstünde sürüklesinler, vızgelir... Beni dinlemeden adım atamazsınız...

— Kapıyı bırakın!

Desgrez'in sesi tüyler ürpertisi idi... Yanında duran bastonu kaptığı gibi, genç kadının pencere pervazına sımsıkı yapışmış parmakları üzerine hızla, hırsla indirdi.

Anjelik'in gırtlağından, can hıraş bir feryat yükseldi. Araba süratle ileri atıldı...

Anjelik dizleri üzerine düşmüştü. Manzarayı başından beri seyretmekte olan bir saka, genç kadın yerden güçlükle kalkıp eteklerini silkelerken yanına koştu.

— Bu gece şansın yokmuş güzelim, dedi. Eee, her zaman oltana büyük balık gelmez ya... Ama, bu herif güzel kızlara pek düşkün diyorlar... Ümidini kesme... Gün olur, harman olur... Galiba keyifsiz bir anına çattın. Haydi, bir maşrapa su iç de, kendine gel... Fırtına çıkacak galiba... Fırtınalardan önce insanlar çok susar... Suyum da taptaze, tertemiz... Maşrapası bir metelik...

Anjelik cevap vermeden yürüdü. Desgrez'in münasebetsiz inatçılığı onu altüst etmişti. Kendi kendine söyleniyordu, «Aman Yarabbi, şu erkekler ne kadar da hodgâm oluyorlar. Hiç şüphe yoktu ki, Desgrez, kendisine karşı bir zamanlar duymuş olduğu derin aşkı unumuş görünmek istediği için böyle hareket etmişti. Ama, her şeye rağmen ,bir vakitler sevmiş olduğu kadının, şaşkınlık ve çâresizlik içinde çırpındığı şu anda, bir nebzecik kımıldanış, bir parçacık alâka gösterebilirdi.

Evet, ona yardım edebilecek yegâne insan Desgrez idi. Genç adam, onu, Peyrac'ın muhakemesi sıralarından beri tanıyordu. O zamanlar, muhakeme ile yakından ilgisi olmuştu. Anjelik'in hayallerle hakikatleri biribirinden ayırıp, kocasını aramak hususunda nasıl bir yol tâkibetmesi gerektiğini ancak Desgrez tâyin edebilirdi. Hattâ, genç polis şefi, belki de, hadiselerin umulmadık sonucu hakkında da bir şeyler biliyordu. Hâfizasının derinliklerine veya çekmecelerinin gizli bölmelerine yerleştirilmiş bir çok sırların mevcut olması muhtemeldi. Bunlardan başka, kendi kendine itiraf etmemesine rağmen, biliyordu ki, yüreğini yakan bu korkunç sır yükünden onu ancak Desgrez kurtarabilirdi. Kocasını bulmak hususunda deliliğe varan ümitlerinin alevini ancak, soğuk bir şüphe rüzgârı söndürebilecekti...

Ah, bir defacık onunla mâzi hakkında konuşabilseydi! Hayatının en büyük sadetini yutmağa hazırlanan istikbal girdabından belki de bu saadeti kurtarabilirdi. Senelerce evvel Desgrez, bir gün:

— Hayatınızın ufkunda sizi bekleyen bir şey olduğunu biliyorsunuz... Onu aramadan edemiyeceksiniz, demişti.

Bu sözle neyi kastettiğini o zaman pek anlayamamıştı. Ama şimdi de genç adam onu zalimce ortada bırakıyordu. Yüreğini kaplayan hayal sukutunun acısıyla dudağı büküldü... Hızlı hızlı yürüyordu. Desgrez'in evinden çıkmasını beklemek üzere, buraya gelirken Javotte'un etekliği ile yazlık bir şalını almıştı... Tam üç saattir sokağın kenarında bekliyordu... Ne faydası olmuştu sanki!.

Hava gittikçe kararmağa, sokaklar tenhalaşmağa başlamıştı. Pont - Neauf'u geçerken, korkuyla etrafına bakındı. Aman Yarabbi... Son bir kaç gündür evinin etrafında dolaşırlarken gördüğü iki erkek peşinden geliyorlardı. »Belki de tesadüf... diye düşündü ama, Beatreillis konağını günlerdir göz hapsine alan bu kırmızı suratlı serserinin Fourburg Saint - Germain'de hava almağa çıkmış olması kadar münasebetsiz bir tesadüf olamazdı... «Hayranlarından biri de olabilir» diye korkusunu yenmeğe çalıştı ...Fakat yüreğine bir kurttur düşmüştü. Adam bu minval üzere devam ederse, onu Malbrant'a havale etmeği kararlaştırdı.

Adliye sarayına yaklaşınca, iki kişinin taşıdığı koltuklardan birine bindi... Konağının biraz berisinde, indi... Meyva bahçesinin yüksek duvarına gömülü küçük kapıdan içeriye girdi... Dallardan sarkan yeşil meyvaların taze, tatlı kokuları bahçenin havasını sarmıştı... Ağaçların arasındaki yollardan geçip, konağın merdivenlerine geldi... Usulca odasına çıktı...

Sedef kakmalı abanoz yazıhanenin tek bir lâmbası yanmaktaydı. Genç kadın, yorgun ve perişan, içini çekerek bir koltuğa yığıldı. Sızım sızım sızlayan, yanan ayaklarından papuçlarını fırlatıp attı... Bozuk kaldırımlar üzerinde yürümeyi unutalı bir

hayli olmuştu. Hizmetçisinden ödünç aldığı kaba ayakkabılar da ayaklarını mahvetmişti.

— Rahat hayata alışalı eski mukavemetini kaybetmişim, diye söylendi, ama seyahati güç şartlar altında yapmak zorunda kalırsam...

Seyahat deyince birden hakikat, kafasına dank etmişçesine duraladı... Kaybettiği saadeti, hayatının yegâne aşkını aramak üzere yola çıkmaya icap ederse yalınayak, aç ve çıplak yollara düşmeye hazırdı. Kararı katiydi. «Gideceğim» demişti bir kere... Fakat, nereye gidecekti?...

Birden, Kral'ın verdiği evrakı hatırladı. Kocaman kocaman mühürlü, süslü püslü imzalarla donatılmış bu soluk kâğıtlar, Kralın anlattığı inanılmaz hikâyenin yegâne delili idiler. Bazan aklı duracak gibi oluyor, Kral'ın sözlerini ancak rüyasında görmüş olacağını düşünüp, o panik içinde yine yılların sararttığı resmi vesikalara sarılıyordu... Duyduklarının hayâl veya vehim olmadığını iyice kendisini inandırıncaya kadar tekrar tekrar okuyordu. Kral'ın silâhşörlerinden Arnaud de Calèstére'in başkanlığındaki ekip, XIV. Louis'in kendilerine tevdî ettiği bu vazifeyi sır olarak saklayacaklarına yemin etmişlerdi. Kâğıtlarda, teğmen Arnaud'ya yardım etmek üzere sceçilen altı silâhşörün isimleri zikrediliyordu. Altısı da en sadık ve ketum bendeler arasından dikkatle, titizlikle seçilmişlerdi.

Başka bir sahifede Kont de Peyrac'ın yakılma infazı ile ilgili masrafların bir listesi veriliyordu. Arnoud de Calèstére'in imzasını taşıyan listede şu masraflar gösterilmişti:

30 lira — İnfaz sabahı Mor Salkım şarap dükkânının kiralanması için,

30 lira — Dükkân sahibine sus payı,

10 lira — Kont de Peyrac'ın yerine yakılmak üzere morgdan bir ceset satınalma ücreti,

50 lira — Kont'u infaz mahalline götüren arabanın ücreti,

10 lira — Kont de Peyrac'ı Sen kıyısından alıp Paris'in öteki ucundaki kaleye götüren saman dolu mavnanın ücreti,

10 lira — Sandalcılara sus payı.

5 lira — Kont'un kaleden kaçışında peşine takılmak üzere kiralanan tazıların üçreti. (Burada Anjelik'in kalbi hızlı hızlı çarpmağa başladı).

10 lira — Tazıları getiren köylülere sus payı.

Yekûn 165 lira...

Anjelik, Arnoud de Caléstère'in titizce hazırladığı masraf listesini bir yana bıraktı, hâdise hakkındaki raporu okumaya başladı.

«... Gece yarısına doğru, mahkûmu kaleye götürmekte olduğumuz mavnayı kıyıya çekip, nehrin sarp kıyısına bağladık. Orada bir müddet dinlenmek istiyorduk. Mahkûm, kendisini cellâdın ellerinden teslim aldığımız andan beri hiçbir hayat emâresi göstermemişti. Mor Salkım şarap evinden onu aldığımız vakit, yürütemeyecek halde olduğu için, gizli tünel boyunca sıra ile sırtımızda taşımak zorunda kalmıştık... Mahkumun yanına bir nöbetçi bıraktım. Mavnanın içindeki saman yığını altında güçlükle nefes alarak yatıyordu.»

Anjelik, Jofrey de Peyrac'ın kefen gibi beyaz mahkûm kisvesine sarılı iri vücudunu samanların arasında tahayyül etmeye çalıştı.

«... Uyumak üzere bir köşeye uzanmadan önce ona bir şey isteyip istemediğini sordum... Beni duymamış göründü.»

Caléstère Pelerinine sarılıp, «uyumak üzere bir köşeye uzanırken» mahkûmu, herhalde ertesi gün sağ bulamayacağını düşünmüş olacaktı.

Anjelik bir kahkaha attı, mağlûp olmuş, can çekişen veya ölmüş bir Jofrey de Peyrac tasavvur edemiyordu. Onu hiçbir zaman bu durumda tahayyül edemeyecekti. Vücudunun kuvveti son katresine kadar tükenmiş bile olsa, Jofrey'nin hisleri ölümü bütün canlılığıyle reddeder, ölüme mağlûp olmazdı. Son nefesini verirken bile ruhunun olanca diriliği ile oyununu oynamaya devam edebilirdi o... Joffrey de Peyrac, azmin ve irade kuvvetinin bir mucizesi idi. Anjelik, onun ölüme bile meydan okuyacağını biliyordu.

Sabahleyin silâhşörler, saman yığını içinde onun sadece

vücudunun kalan izlerini bulabilmişlerdi. Anjelik, Kont de Peyrac'ın başında nöbetçi bırakılan adama acıyordu. Son nefesini vermek üzere bulunan bir mahkûma kaçmasın diye fazla bir dikkat sarfetmeyi yersiz bulmuş olacaktı biçâre... Rapor devam ediyordu: «Mahkûmun ortadan kayboluşu, izahı mümkün olmayan bir olaydır. Gözlerini bile açmaya mecali olmayan bir insan, dikkati çekmeksizin mavnadan nasıl kaçabilir? Sonradan ona ne olmuştur? Mavnadan güç hal ile kaçtığını farzetsek bile, o derece bitkinlik içinde, yarı çıplak bir vaziyette peşine düşenlerin elinden nasıl kurtulmuştur?»

Mahkûmun kaçtığı anlaşılır anlaşılmaz, civara adamlar salınmış, köylülere haber verilmiş, sahil boyunca araştırma yapmak üzere tazılar kiralanmıştı. Uzun ve yorucu araştırma sonunda, mahkûmun insan üstü bir gayretle mavnadan atladı, akıntıya kapılıp boğulduğu kanaatine varmışlardı.

Maamafih, bu hâdiseden sonra, köylülerden biri, bir gece önce, küçük yelkenli sandalının çalınmış olduğunu şikâyete gelmişti. Arnoud de Caléstère, bu mânalı küçük olayı da tahkik etmiş ve yelkenli Porcheville civarında bulunmuştu. Bunun üzerine o bölge karış karış aranmış, bütün sâkinler sorguya çekilmiş, hepsine hafifçe sekerek yürüyen zayıf uzun boylu birini görüp görmedikleri sorulmuştu.

Bu suale bazıları evet, cevabını vermişler, silâhşörleri kavak ağaçları arasında gizlenmiş bir manastıra götürmüşlerdi. Küçük manastırın rahibi, birkaç gün önce kırlarda avare dolaşan cüzamlılardan birini bir geceliğine manastırda barındırdığını bildirmişti. «Vücudu yaralarla kaplı, acınacak bir mahlûk; etleri yenmiş, yüzünü pis paçavralar içine saklamıştı.» «Cüzamlı uzun boylu iri bir adam mıydı?» diye sordular. Bir bacağı sekiyor muydu? Dilencilerde, serserilerde rastlanmayan kibar olgun bir sesle mi konuşuyordu? Hayır, adam dilsizdi. Sadece cüzamlılara has o tüyler ürpertici boğuk sesleri çıkarabiliyordu... Rahip, zavallıya, cüzamlılara ayrılmış fakirhanelerden birine gitmesini tavsiye etmiş, adamcağız bu fikri reddetmemişti. Rahiple beraber bir arabaya binmiş, fakat ormandan geçtik-

leri sırada, gizlice atlayıp ortadan kaybolmuştu.

Cüzamlıya bir kere de Paris'in dış mahallelerinden Saint Denis'de rastlanmıştı. Ama, acaba, bu seferki de ayni cüzamlı mı idi?

Kral'ın bu meselede tam selâhiyet tanıdığı Arnoud de Caléstère, derhal Paris polisini ayaklandırmış, Kont de Peyrac'ın kayboluşundan tam üç hafta sonrasına kadar ,Paris kapılarından tek bir araba, tek bir yaya, uzun uzun tetkik edilmeden içeriye bırakılmamıştı.

Anjelik, teğmenin bu sıralarda hazırlamış olduğu dosyayı gözden geçirdi... Neler yoktu, neler... Bir defasında topal bacaklı bir ihtiyarcık yakalanmış, saatlerce muayeneden sonra serbest bırakılmıştı... Daha sonra yüzü maskeli bir azilzade de, O'na benzetilerek ayni şekilde karakolda uzun bir müddet tutulmuştu.

Serseri Cüzamlıyı kimse ele geçirememişti... Fakat, onun kim olduğunu herkes biliyor, onden dehşetli korkuyorlardı. Görenler «Şeytanın ta kendisi» diyorlardı. Pelerininin kapisonu içine saklı yüzü tarifsiz derecede korkunçtu. Bir gece, polislerden biri onu ara sokaklardan birinde yakalamış, fakat kapişonunu indirip yüzüne bakmağa cesaret edememişti... Adam, karanlıklardan biten bir hayâl gibi, yine karanlıklarda kaybolup gitmişti.

Nihayet, serseri Cüzamlı meselesi, birden bire suya düşüverdi. Kont de Peyrac nakledilirken, mavnanın kıyıya çekilmiş olduğu yerin civarında, sazlar arasında, bir ay kadar önce boğulduğu tahmin edilen bir ceset bulundu. vürümenin ilerlemiş bir safhasına varmış olan cesedin iri bir erkeğe ait olduğu besbelliydi.

Teğmen Caléstère, derin bir oh çekerek, kaleme kâğıda sarılıp, Kral'a bir mektup yazdı, ve başlangıçta tahmin ettiği sonucun çıktığını, zaten bunun aksinin mümkün olamayacağını bildirdi. Kont de Peyrac, kendisini son dakikada alevlerden kurtaran Kral'ının lûtufkârlığını hiçe sayıp kaçmakla, lâyığını bul-

muştu. Allah, bu sefer onu nehrin buz gibi sularında can vermeğe mahkûm etmişti... Her ne ise böylesi, onu kalede mahpus tutmaktan elbette ki, daha evlâydı...

Anjelik, canhıraş bir feyat kopardı:

— Hayır, hayır... İmkânsız!! Olamaz bu!!

Kâğıtları her okuyuşunda, hikâyenin bu acıklı sonunu dehşetle reddediyor, Gassicourt nahiye müdürünün raporun sonuna eklediği bir kaç satıra bütün ümidini çılgınca bağlıyordu. Müdür, cesedin muayenesi esnasındaki müşahedelerinin yanı sıra şöyle yazmıştı, «Cesedin omuzlarında hâlâ, siyah bir rahip cüphesinden arta kalmış bir kaç siyah iplik vardı...»

Oysa ki, mahkûm, mavnadan kaçerken, sırtında kefene benzer beyaz bir gömlek vardı... Fakat, Arnoud de Calistère, bu cümlenin altında kendi el yazısı ile şunları yazmıştı, «Boğulmuş adamın eşkâli, elimizden kaçan Kont de Peyrac'ın eşkâlin tıpa tıp uyuyordu.»

Anjelik, hırçın bir sesle, sanki karşısında teğmen Calistère varmış gibi, haykırdı:

— Peki ama, beyaz gömlek ne oldu?

Bütün hisleri, içindeki zayıf ümit ışığını gölgeleyen bu şüpheleri yok etmek üzere canavar kesilmişçesine ayaklanmıştı. Sonra, yavaş yavaş korku yüreğini sinsi bir sis gibi sarmağa başladı... Evet, belki de, askerler onu tünelden kaçırırlarken beyaz gömleği çıkarıp, siyah bir cüppe giydirmişlerdi.

Yumruklarını sıkarak:

— Ah, şu Arnoud de Calistère'i veya adamlarından birini ele geçirebilsem, diye söylendi.

Şöyle bir hâfızasını yokladı. Sarayda iken onun isminden bahsedildiğini hiç duymamıştı. Fakat, silâhşörlerin teğmenini bulmak o kadar güç olmasa gerekti. O hâdiseden bu yana tam on dört sene geçmişti!... On dört sene!... Daha dünmüş gibi geliyordu halbuki... Neler geçmişti başından, Yarabbi! Yoksulluğun en derin kuyusundan, servet ve ihtişamın zirvesine yükselmişti... Yeniden evlenmiş... Bir Kral'ın kalbini avuçlarında tutmuştu... Şimdi herşey bir rüya gibi kaybolup gitmişti.

Madam de Sevignè'den gelen bir mektup, yazı masasının üzerinde açık, duruyordu.

«Hemen hemen iki hafta oluyor ki, sizi Versay'da göremedik, güzelim. Yavaş yavaş etraftan sualler sorulmağa başladı bile... Kimse bu inzivaya bir mâna veremiyor. Kral pek mahzun... Ne oluyor Allah aşkına?...»

Anjelik omuz silkti... Elbet, Versay'dan ayrılmıştı. Oraya bir daha da dönecek değildi... Aslâ! Etrafında hayaller dansediyordu, ama onun bunlara aldırış bile ettiği yoktu. Aklı, fikri, ruhu, bedeni tek bir hayale bağlanmıştı. Yıllarca önce, bir kış akşamı, nehrin buzlu kıyısına yanaşmış saman dolu bir mavnayı düşünüyordu.

Hayata yeniden gelmiş gibiydi... Erkekleri divâne eden vücudunu, Kralı bile dize getiren güzelliğini unutmuş on dört yaşının mahrumiyetine dönmüştü. Bütün günahlarından arınmış, yepyeni bir kadın olmuştu. Zümrüt gözleri, ilk defa âşık olan bir genç kızın saf, temiz, hülyalı bakışlarıyla yanıp sönüyordu. Hiç bir zaman bu kadar güzel, bu derece çıldırtıcı olmadığının farkında bile değildi...

— Sizi bir erkek arıyor Madam.

Gözlerinin önünde birdenbire, Malbrant'ın beyaz saçlı başı belirivermişti. Oturduğu yerde hayallere dalıp uyuya kalmış olduğunu hayretle farketti. Bir an, ne olduğunu anlamayarak, kirpiklerini kırpıştırarak baktı. Perdelerin arkasındaki küçük kapıdan girmiş olacaktı Malbrant.

— Ne dedin... Ah, evet... Bir erkek... Hangi erkek... Saat kaç oldu?

— Sabahın üçü Madam.

— Bu saatte bir erkek mi dedin?

— Evet, Madam.

— Kapıcı bu saatte nasıl içeriye bırakmış.

— Kapıcının bu işle bir ilgisi yok, Madam, zira adam, kapıdan değil, pencereden girdi ...Bazı geceler pencerem açık yatıyorum. Yağmur oluğuna tırmanıp çıkmış...

Benimle alay mı ediyorsun, Malbrant... Hırsız olsaydı, çoktan icabına bakman lâzımdı.

— Aslını ararsanız, adam benim icabıma baktı, Madam. Sonra, sizin kendisini beklediğinize beni ikna etti. İnanmak zorunda kaldım. Herhalde dostlarınızdan biri olacak. Dostunuz olduğunuzu ispat için bir sürü delil sayıp döktü.

Anjelik kaşlarını çatarak düşündü. Bu sefer ki de neydi? alev alevdi Adamın gözlerinin içine baktı:
Birden son hafta zarfında peşini takibeden adamı hatırladı.

— Ne biçim adam bu? Ufak tefek mi, iri yarı mı? Suratı kırmızı mı?

— Hiçbiri değil, Madam ...Kibar bir beye benziyor. Zaten yüzünün ne biçim olduğunu ben de bilmiyorum. Maske takmış. Şapkasını kaşlarının üstüne, pelerinin yakasını burnuna çekmiş... Bana kalırsa, bir mühim şahsiyet olacak.

— Mühim şahsiyetmiş de ne diye bu saatte pencerelerden giriyor... Her neyse, getir şunu bakalım, Malbrant ...Ama sen de tetikte dur...

Genç kadın ,gayri ihtiyarî meraklanmıştı. Fakat, adam kapıda belirince, derhal tanımakta güçlük çekmedi.

2. BAHİS

— Siz?
Desgrez'in sesi cevap verdi:
— Evet, ben'im...
Anjelik, eliyle Malbrant'a işaret etti:
— Sen çıkabilirsin, Malbrant.

Desgrez şapkasını geriye attı, maskesini sıyırdı. Pelerinini çıkardı.
— Öff!... dedi...

Genç kadının uzanan elini hafifçe tuttu ,parmak uçlarına nâzik bir tebessüm kondurdu.

— Biraz önceki haydutluğumu hoş görmenizi rica ediyorum. İnşallah canınız fazla yanmamıştır.

— Bastonunuzla neredeyse parmaklarımı kıracaktınız... Tavrı hareketinizden hiç bir şey anlamadığımı itiraf edeyim, Mösyö Desgrez.

— Sizin hareketiniz de pek anlaşılır, pek hoşa gider cinsten değildi, Madam...

Bir sandalya çekip, ata biner gibi oturdu. Resmî perukası ile üniformasını giymemişti. Gizli işleri takibe çıktığı zamanlar giydiği caket ve karmakarışık saçları ile tam bir polis manzarası arzediyordu.

Anjelik de, hâlâ, hizmetçisinin esvapları içinde, çıplak ayaklarını gizlemeğe bile lüzum görmeksizin geçip karşısına oturdu.

— Gecenin bu saatinde beni görmeğe mecbur muydunuz? diye sordu.

— Evet, mecburdum.

— Demek, bana revâ gördüğünüz haksız husumeti düşünüp, barışmak için sabahı bekleyemediniz?

— Hayır, öyle değil... Mütemadiyen bana ihtiyacınız olduğunu tekrarlayıp duruyorsunuz. Sabahı bu yüzden bekleyemedim. Yüzünüzü görmek, hattâ adınızı bile duymak istemediğimi bildiğiniz halde ısrar etmeniz beni buraya sürükledi.

— Korkunç derecede mühim bir iş bu, Desgrez.

— Elbette mühim olacak, Sizi iyi tanırım. Şaka olsun diye polisi meşgul edecek kadar münasebetsiz değilsinizdir. Başınız derde girdi mi, daima şöyle dört başı mamur bir belâdır, muhakkak; ya sizi katletmek üzere peşinizde dolaşıyorlardır, ya intihar etmek üzeresinizdir, ya Kral ailesini şeytan'i bir skan-

dala karıştırmağa karar vermişsinizdir, ya da Papa'ya meydan okumuşsunuz... Ne bileyim, bu sefer hangisi?...

— Desgrez, beni hiç anlamamışsınız.

— Ben de ona içerliyorum ya... İnsanın karşısına çıkıp bir şey istediniz mi, arzunuza uymaktan başka çare yok demektir... İşte ben de kalkıp geldim, hem de geç kalmadan...

— Desgrez, bana bir kere daha yardım etmeniz mümkün mü?

Genç adam kaşlarını çattı:

— Bakalım... dedi, Hele, meseleniz neymiş onu öğrenelim bir kere...

— Niçin evime pencereden girdiniz?

— Amaaan, bilmiyormuş gibi davranmayın kuzum... Bir haftadır polisin peşinizde olduğunu farketmediniz mi?

— Ne? Polis peşimde mi?... Benim mi?

— Elbette ya... Madam du Plessis - Bellière'in bütün hareketleri, nereye gittiği ne yaptığı hakkında rapor verilmesi emredildi. Paris'te fare deliğine girmeğe kalksanız peşinizde iki üç koruyucu melek de beraber gelecek. Yazdığınız mektupların hepsi açılıp dikkatle okunduktan sonra yerlerine gönderiliyor, Şehrin bütün kapılarında, sâdece sizin için bir muhafız şebekesi örüldü. Hangi istikamete doğru yola çıkarsanız çıkın, daha yüz adım gitmeden koruyucu melekler peşinize düşüyorlar. Fransa payitahtında kalmanızı sağlamak mesuliyeti emniyet teşkilâtımızın en kuvvetli elemanının amuzlarına tevdi edilmiştir.

— Kimdir bu.?

— Mösyö de la Reynie'nin şahsî emirlerini yerine getiren teğmen Adı Desgrez'dir. Hiç duydunuz mu, bilmem?

Anjelik, gözlerini açmış bakıyordu...

— Yâni, beni göz hapsinde tutup şehirden ayrılmama mâni olmak vazifesi size mi verildi?

— Ah, ne kadar da zekisiniz. Ha şunu bileydiniz... Şimdi, sizi evimde niçin alenen kabul etmediğimi anladınız mı? Peşinize koyduğum polislerin gözleri önünde sizi arabama almam mümkün müydü?

— Bu rezil vazifeyi size kim verdi?

— Kral...

— Kral mı? Niçin ama?

— Haşmetmeap bana sırlarını tevdi etmediler doğrusu, ama sebebini siz tahmin edebilirsiniz herhalde. Benim bildiğim bir tek şey var ki, Kral sizin Paris'ten ayrılmanızı istemiyor...

Ben de plânlarımı, bu emri yerine getirecek şekilde hazırladım. Vazifemi öğrendiniz, şimdi benden istediğiniz nedir, söyleyin... Sadık bendenize ne gibi emirleriniz var?

Anjelik, sinirli sinirli parmaklarını büküp açıyordu... Demek Kral, kendisine itimat etmemişti! Onun emirlerine karşı geldiğini kabul etmemekle beraber, genç kadını kendisine râm edinceye kadar, zor kullanarak Pariste kalmasını sağlamak istiyordu. Kral'ın arzusuna boyun eğmektense, Anjelik, ölmeyi tercih ederdi.

Desgrez, genç kadını seyrederken, onu, sırtındaki köylü elbiseleri, çıplak ayakları ile, yakaladığı tuzaktan kaçmak için fıldır fıldır gözleri ile bir delik arayan iri bir kuşa benzetti. Hapsedildiği altın kafes, şu anda bütün ihtişamından sıyrılmış olan bu nefis mahlûk'u boğulacak raddeye getirmişti. Saraya has o sahte tavırları, o yapmacıklı edayı bir maske gibi sıyırıp atmış, muhteşem odanın ortasında âdeta oraya tamamen yabancı bir insan gibi kalmıştı. Sanki yuvasından koparılıp bu şâhane konağa zorla getirilmiş çıplak ayaklı bir çoban kızıydı... Desgrez'in içi sızladı. Anjelik, bu sahte âlemde yaşamak için yaratılmamıştı. Önünde Kral'lar dize gelse, ışıltılı saray kapıları ardına kadar açılsa, hazinelere gark olsa, o, yine kalbinin sesini dinleyecekti. Genç adam, kuvvetini sarsacak olan bu düşünceyi kafasından çabucak kovdu.

— Haydi, ne oldu, anlatın, dedi, hizmetkârınızdan ne emrediyorsunuz?

Mumların yumuşak ışığında Anjelik'in göz kapakları titreşti, bakışları bulutlandı:

— Bana yardım etmek istiyor musunuz? diye tekrarladı.

— Evet, gözlerinizin ifadesine hâkim olur ve aramızda bir mesafe bırakırsanız...

Genç kadının yerinden kalkıp kendisine doğru yürüdüğünü görünce sert bir sesle emretti:

— Olduğunuz yerde kalınız, Beni baştan çıkarmağa kalkışmayın, küçük şeytan!...

Piposunu çıkardı, tütün kesesine daldırıp doldurdu:

— Haydi, yavrucuğum, hikâyenizi anlatın, sizi dinliyorum. dedi.

Genç adamın ses tonunda birden beliren yumuşak, babacan edâ Anjelik'in hoşuna gitmişti. Daha rahat konuşabilecekti:

— Kocam sağmış... dedi.

Desgrez'in yüzünde en ufak bir hareket olmadı:

— Hangisi sağmış?. İki defa evlendiniz değil mii İkisi de çoktan ölüp gittiler. Birincisi yakılarak idâm edildi, ikincisinin de bir harpte kafası parçalandı. Yoksa bir üçüncü de mi var?

Anjelik başını salladı:

— Kimden bahsettiğimi bilmemezlikten gelmeyin, Desgrez. Kocam sağ... Greve meydanında yakılmadı. Son dakikada Kral onu affetti ve gizlice kaçırttı. Bunları bana bizzat Kral anlattı. Kocam, Kont de Peyrac, yakılmaktan kurtarıldı, fakat krallığa bir tehlike arzettiği düşüncesiyle onu Paris dışında bir kaleye hapsetmeğe götürürlerken, muhafızların elinden kaçtı. İşte... resmî dosyalar da burada... Söylediklerimin resmî delilleri...

Polis şefi, bir müddet piposundan derin nefesler çekti... Anjelik'in uzattığı dosyayı kenara etti.

— Bakmama lüzum yok. İçindekileri biliyorum.

Anjelik yerinden bir karış sıçradı:

— Biliyor musunuz? Bu kâğıtları... Evvelce okumuş muydunuz?

— Evet...

— Allah aşkına söyleyin, ne zaman?

— Senelerce önce... Evet, benim de merakımı mucip olmuştu. Ama o sıralarda henüz polise intisap ettiğim için tehlikeli konuları kurcalamak pek işime gelmemişti... Zaten, bir büyücüyü müdafaa eden Avukat Kont de Peyrac'ı herkes çoktan unutmuştu...

Büyücüğü müdafaa ettiği için kendisi de büyücülükle itham edilmişti. Fakat hâdiseyi arasıra hatırlayıp düşünüyordum. Nihayet bir araştırma yapmağa karar verdim. Bu arada elime bu dosyalar geçti. Okudum... Polislerin elde edilmeyeni ele geçirmekte usta olduklarını bilirsiniz...

— Bana hiç birşey söylemediniz, diye mırıldandı Anjelik...

— Hayır... Hayır...

Avzından mavi dumanlar üfleyerek genç kadına bakıyordu. Anjelik birden, sinsi bir kedi gibi burnunu öteye beriye sokan bu adamdan iğrendiğini hissetti. Bir zamanlar, kendisine karşı duyduğu aşk da ölmüş olmalıydı. Bu adamda, aşka kıymet verecek kalb yoktu. Zaaflarını yenmesini iyi biliyordu.

Desgrez, hafifçe gülümsedi:

—Hatırlıyor musunuz, yavrucuğum, bir akşam bana çikolata dükkânınızda vedâ etmiştiniz. Marki du Plessis - Peliére ile evleneceğinizi haber vermiştiniz. Kadınlara has o garip altıncı hissin tesirinde imişsiniz gibi, «Biliyor musun, Desgrez, O'nu günün birinde tekrar göreceğim gibi bir his var içimde, bazıları Greve maydanında yakılan adamın o olmadığını iddia ediyorlar» demiştiniz.

Anjelik hırsla haykırdı:

— İşte, hiç olmazsa o zaman haber vermeliydiniz bana...

— Ne faydası olurdu? Gösterdiğiniz insan üstü gayretin meyvalarını toplamak üzereydiniz... Bu harmanı yapmak uğruna hiç bir şeyden kaçmamış, dişinizle tırnağınızla çalışmış, en aşağılık entrikalara göğüs germiş, namusunuzu bile ortaya koy-

maktan çekinmemiştiniz. Kısacası, arzunuza nail olabilmek için, varınızı yoğunuzu fedâ etmiştiniz.

Zaferin taa kıyısına varmıştınız. O zaman size bu haberi verseydim, bir anda herşeyinizi kaybedecek, bütün yaptıklarınızı yıkacak, bir hayâletle başbaşa kalacaktınız.

Anjelik onu dinlemiyordu bile. Mütemadiyen, «Bana haber vermeliydiniz, vermeliydiniz» diye söyleniyordu. «Kocamın öldüğünü sanarak başka biriyle evlenmekle ne büyük bir günah işlediğimin farkında mısınız?. Hep sizin yüzünüzden oldu».

Desgrez omuz silkti:

— Gassicourt civarında nehirden çıkarılan cesedin kocanıza ait olmadığını nereden kestiriyorsunuz? Ha yanarak ölmüş, ha boğularak, ne fark eder ki?

Anjelik yerinden fırladı:

— Hayır, diye haykırdı. İmkânsız bu!

Desgrez soğuk bir sesle:

— O zaman size durumu haber verseydim ne olacaktı, ne yapacaktınız? dedi. Şu andaki gibi herşeyi mahvetmeye kalkışacak, bu arada çocuklarınızın istikballerini de söndürecektiniz. Aklını kaçırmış bir kadın gibi, çılgınca bir gölgeyi, bir hayâleti aramaya koyulacaktınız. Şimdi yapmayı tasarladığınız gibi... Haydi itiraf ediniz...
On dört yıl önce kaybolmuş kocanızı aramaya çıkacaksınız değil mi?

Sesi tehdit eden bir ifadeyle biraz daha yükseldi.

— Aklınıza koydunuz bunu, değil mi? Ama o nerede? Nasıl kaçtı muhafızların ellerinden? Niçin bu çılgınlığı yapıyorsunuz?

Anjelik «Niçin» sözünü duyunca şiddetle irkildi. Lâkin desgrez devam etti:

— Toulouse Kontu idi... Artık bir Toulouse Kontu mevcut değil, Bir sarayda oturuyordu. Sarayın yerinde yeller esiyor Ülkenin en zengin asili idi... Şimdi onun adına bir metelik kalmadı. Dünyaca meşhur bir bilgin idi... Ünlü bir avukattı. Artık onu kimse tanımıyor. Mesleğini nerede icra edebilir. Onun sevdiğiniz taraflarından geride ne kaldı?

— Desgrez, öyle bir adamın tutuşturduğu aşkın ne olduğunu siz anlayamazsınız.

— Belki... Ama bir kadının kalbini nasıl böyle büyülediğini tahmin edebiliyorum. Fakat hepsi geçti, söndü, bitti...

— Desgrez, bir kadının gerçekten sevdiği zaman bu aşkın ölümsüz olduğundan da haberiniz yok.

Desgrez, genç kadının omuzlarını tuttu:

— Ama sizi biraz olsun tanıyorum.

Genç kadını bir manken misali hafifçe iterek altın çerçeveli oval aynanın önüne götürdü:

— Şu halinize bakın... dedi, Bu dert sizi birkaç günde birkaç yıl yaşlandırdı... Gözleriniz, cildiniz, ruhunuz, vücudunuz perişan oldu. Madem onu o kadar seviyordunuz, senelerden beri niçin kendinizi başka erkeklere verdiniz?

Anjelik, hırsla Desgrez'in ellerinden kurtuldu, yanakları alev alev adamın gözlerinin içine baktı:

— Joffrep de Peyrac'a duyduğum aşkla vücudumu başka erkeklere vermemin hiç bir ilgisi yok, diye bağırdı. Lâf aramızda, Mösyö Desgrez, tabiatın bütün güzellikleri bol bol bağışladığı benim gibi bir genç kadın, dünyadan elini eteğini çekip bir odaya kapanırsa ona ne dersiniz? Ya hissiz... ya kuş beyinli, değil mi? Gayeme ulaşmak için güzelliğimden istifade ettimse, bu sadece benim bileceğim bir iştir. Bugün bile, istediğimi yaptırmak için etrafımdaki erkeklere bu yoldan tesir etmem gerekirse, biran tereddüt etmem... Joffrey de Peyrac'dan sonra hayatıma karışan bütün erkeklerin nazarında kıymetleri ne oldu, bilir misiniz?... Hiç... Kocaman bir hiç!... Sıfır... duyuyor musunuz... sıfır diyorum...

Gözlerinde haince bir pırıltı belirmişti:

— Şu anda onlara karşı içimde nefrete yakın bir his var... Hepsine karşı...

Desgrez, tırnaklarına bakıyordu:

— Erkeklerle düşüp kalkmanızın sadece menfaat saikiyle olduğuna pek inanasım gelmiyor... Yoksulluk günlerinizde bir serseri şair vardı... Sonraaa... yakışıklı Marki du Plessis - Belli-

ère'e karşı da biraz ılıkça bir şeyler duyuyordunuz galiba...

Genç kadın ,başını o kadar şiddetle salladı ki, saçlarından bir çile çözülüp omuzlarına düştü:

Ah, Desgrez, anlayamıyorsun, ben ne yapayım? Bir kadın hayallerle kendi kendisini avutmak zorundadır. Bu avunmayı kâh onda, kâh bunda bulduğunu sanarak kendisini aldatır, oyalar... Zira, bir kadının sevmeye ve sevilmeye dehşetle ihtiyacı vardır. Kadın, şefkatsiz, alâkasız ve aşksız yaşayamaz. Bir çiçek gibi solar, kurur... Her şeye rağmen Joffrey de Peyrac'ın hâtırası kalbimin en derin yarası olarak kaldı .

Ellerine baktı:

— Toulouse Katedralinde, parmağıma altın bir halka geçirmişti. Beraber geçirdiğimiz hayattan kala kala bir bu halka kaldı... Ama beni ona bu halka bağlıyor... Ben onun karısıyım, o da benim kocam Ebediyen onunum ben... O da benim... İşte onu, bu sebeple arayacağım, Desgrez. Dünya çok büyük... Ama o, dünyanın bir köşesinde hâlâ yaşıyorsa, canım pahasına da olsa onu bulacağım.

Genç kadının sesi çatallaştı... Boğuk bir hıçkırık gırtlağını parçalayarak yükseldi...

Desgrez usulca, onu kolları arasına aldı:

— Yeter ,yeter güzelim, diye teselli etti... Ben de size karşı çok haşin davrandım... Ama siz de bir zamanlar bana aynı şeyi yapmıştınız.

Genç kadını kuvvetle göğsüne bastırıp sıktı. Bıraktı... Piposunu dalgın dalgın çekiştirmeğe başladı. Nihayet:

— Güzel, dedi. Madem ki, servetinizi ve hattâ hayatınızı gözden çıkaracak bu çılgınlığa, bu budalalığa karar verdiniz, ve madem ki yolunuza kimse mâni olamayacak, söyleyiniz bakayım, plânınız nedir? Ne yapmayı tasarlıyorsunuz?

— Bilmem ki... dedi Anjelik. Şey... Şu Calistére denen adamı bulmayı tasarlamıştım. Şayet hatırında kaldı ise. Gassicourt'da bulunan boğulmuş adamın esrarını ancak o çözebilir.

— Ben bu işi yaptım bile... dedi Desgrez. Teğmeni buldum. Bir güzel yemek yedirdim. Hafızasını tazeleyecek usuller tatbik

ettim ve nihayet konuşturdum. Hâdise o sıralarda kendi liyakatsizliğini ortaya koyacak bir safhaya girmiş... Nehirde bulunan ceset meselesini bir sonuca bağlayıp dosyayı kapatmak işine geliyormuş. Ama, açıkçasını söylemek icap ederse, bulunan cesetle kaçan mahkûm arasında pek bâriz bir benzerlik yokmuş.

Anjelik bir sevinç çığlığı kopardı:

— Ah, tabi'... Öyleyse serseri cüzamlının izini takip etmek doğru olacak...

— Ne malûm?

— Pontoise'a gidip küçük manastırın rahiplerine, cüzamlıyı nerede gördüklerini sorarız.

— Bu işi de yaptım ben...

— Nasıl?

— Oradaki bir tahkikatı bahane ederek Manastırın kapısını çaldım.

— Desgrez... Siz şâyanı hayret bir insansınız.

Genç adam sertçe:

— Olduğunuz yerde kalınız, diye ihtar etti... Evet, manastırın kapısını çaldım ama, orada, hâdiseyi aydınlatacak bir ipucuna rastlayamadım. Rahip, bana da, sadece askerlere anlattıklarını söyledi, Lâkin manastırın doktoru olan bir başka rahip, dikkati çeken bazı teferruatı hatırladı.

Dogtor, bu korkunç cüzamlıya acımış, yaralarına biraz merhem sürmek istemiş. Cüzamlıyı samanlıkta uyurken bulmuş... Hattâ, adam öyle derin uyuyormuş ki, biran acaba öldü mü? diye düşünmüş. Doktor diyor ki, «Bu adam cüzamlı değildi, yüzünü örten kapişonu kaldırıp baktım. Suratının etleri dökülmemişti. Sadece fena surette yaralanmıştı.»

— O halde, cüzamlı diye tanınan bu adam O'ydu... Ama Pontoise'de ne işi vardı? Parise dönmeyi düşünememiş miydi? Aman Yarabbi, ne diye bu kadar aptallık etmiş?

Dosyanın sayfalarını telâşla çevirdi:

— Şehrin kapısında adamın izini kaybetmişler. Fakat, Pariste görüldüğünü yazıyorlar.

— Bu, bana imkânsız gibi görünüyor, Paris'e girmiş olamaz, kayboluşundan itibaren üç hafta müddetle Paris'in bütün kapılarını polis tutmuş, muayene etmeden kuş uçurmamıştı. Nihayet Gassicourt'daki cesedin bulunmasıyla mesele heyecanını kaybetti. Dosya kapandı.

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

— Bildikleriniz bundan ibaret mi, Desgrez?

Polis şefi cevap vermeden önce, odada bir aşağı bir yukarı, bir müddet dolaştı...

— Hayır...

Piposunun ucunu dişleri arasına sıkıştırıp bir kere daha:

— Hayır... diye homurdandı.

— Başka ne var?... Desgrez... Söyleyin.

— Bundan üç yıl önce, gözleri çukura kaçmış, balmumu gibi genç bir rahip beni ziyarete geldi. 1661 senesinde, kocanızın mahkemesinde müdafaa avukatı olarak bulunan Desgrez'in ben olup olmadığımı sordu, ona, o Desgrez'in ta kendisi olduğumu söyleyince bana kendisini takdim etti. Rahip Antoine imiş... O zamanlar hapishanenin rahibi olarak, Kont de Peyrac'ın infaz meydanına götüren kafileye iltihak etmiş.

Anjelik, birdenbire, cellâdın elindeki alev alev meş'alenin ışığı altında, donmuş iri bir çekirge gibi oturan rahibi hatırladı.

— Rahip Antoine, bana, Kont de Peyrac'ın karısına ne olduğunu sordu. Herkesin adını bile unuttuğu bir kadını kimin soruşturduğunu merak etmiştim. Rahip utanarak, Kont'un karısını kendisinin aradığını itiraf etti, «Onun son derece mustarip ve perişan olduğunu görmüştüm Ona dua ediyordum. Acaba hayat bu genç kadına biraz olsun güldü mü diye merak ettim,» dedi... Rahibin mâsum görünüşüne rağmen bu sözlerde bir samimiyetsizlik sezmiştim. Ama, yine de size dair bildiklerimi anlattım.

— Neler anlattınız, Desgrez?

— Hakikati... Sıkıntı ve yoksulluktan kurtulduğunuzu, Marki du Plessis - Bellière ile evlenip, Fransa sarayının en gıp-

ta edilen kadını olduğunuzu söyledim. Rahip, bu güzel haberlere sevineceğine, âdeta dehşet içinde kalmış gibiydi. Bilemem, belki de saray denen o dipsiz kuyuya düşmeniz hoşuna gitmemişti. Fakat ona, yakında Madam de Montespan'ın yerini alacağınızı söyleyerek bir bakıma teselli etmek istedim.

Anjelik, ümitsizlik içinde bir feryat kopardı:

— Ah, onu da mı yumurtladınız? Ağzınızda bakla ıslanmaz mı... Siz ne canavar adamsınız!.

— Hakikat böyleydi, ne yapayım. O sırada ikinci kocanız da sağdı.

Yıldızınız süratle yükseliyordu. Rahip Antoine sonra oğullarınızı sordu. «Onlar da iyiler, sarayda veliaht'la beraber büyüyorlar» dedim. Tam kapıdan çıkacağı sırada damdan düşercesine, «Kontun infazını pek iyi hatırlarsınız herhalde... dedim, «Bu kadar şahane bir el çabukluğu sık sık görülen şeylerden değildir.»

İrkildi, «Ne demek istiyorsunuz?» dedi «Şunu demek istiyorum ki,» dedim, «Siz odunlar üzerinde yanan çoktan ölmüş bir cesedin ruhuna dua okurken, öte yanda, mahkûm, elçabukluğu marifeti kabilinden meydanı terketmişti bile... Bu trampa'yı farkettiğiniz zaman kimbilir ne kadar şaşırmıştınız» «Yemin ederim ki, hiç bir şeyin farkına varmadım.» dedi.

Yüzümü iyice yüzüne yaklaştırdım. «Peki, bu değişikliğin ne zaman farkına vardınız, muhterem peder?» diye sordum. Balmumu çehresi büsbütün sarardı. Düştüğü tuzaktan kurtulmak telâşı içinde, «ne demek istediğinizi anlayamadım» diye kekeledi. «Anlıyorsunuz pekâlâ,» dedim, «Kont de Peyrac'ın yakılmadığını siz de benim kadar biliyorsunuz. Başka bilen de pek yok zaten. Çenenizi tutmanız için kimse size rüşvet vermedi. Hâdisenin içinde de değildiniz. Ama, biliyorsunuz işte... Kim söyledi size?

Ondan sonra rahip dut yemiş bülbüle döndü. Tek kelime söylemeden çıkıp gitti.

— Siz de bıraktınız, öyle mi? Ah, nasıl koyverdiniz onu, Desgrez, ne olurdu biraz daha gayret edip konuşturaydınız!

Tehdit etseydiniz, işkence yapsaydınız... Kimin tarafından gönderildiğini bildiğinizi söyleyip korkutsaydınız... Allahım, kim göndermiş olabilir?. Kim?

— Kimin gönderdiğini bilseydik bile ne değişirdi? Siz çoktan Madam du Plessis - Bellière olmuştunuz.

Anjelik başını elleri arasına aldı. Çok mühim olduğuna inanmasaydı, Desgrez, bu hâdiseyi ona anlatmazdı. Desgrez de aynı şeyi düşünüyordu.

Hapishane rahibinin ansızın ortaya çıkması ile Anjelik'in kocası arasında bir ilgi bulunması muhtemeldi. Kont de Peyrac acaba nerede saklanıyordu da, günün birinde rahibi yollayıp memleketinden haber almak istemişti? Rahiple nasıl temasa geçmiş olabilirdi?

Anjelik:

— Bu rahibin izini takibedelim, dedi. Kolayca buluruz...

Desgrez güldü:

— Polisliğinize diyecek yok, ama ben sizi bu zahmetten de kurtaracağım. Rahip Antoine, bir kaç yıldan beri, Marsilyadakadırgalarda çalışıyor.

Anjelik yine «Bulmak kolay öyleyse?» diye geçirdi içinden, Madam de Peyrac'ın âkıbetini öğrenmek üzere kendisini Desgrez'e yollayan meçhul şahsın adını herhalde ondan öğrenebilirdi. Hattâ belki de, meçhul adamın yerini bile biliyordu... Gözleri ışıl ışıl, dudaklarını ıslatarak kafasından binbir plân geçirmeğe koyuldu.

Desgrez, müstehzi bir edayla, genç kadını seyrediyordu. Düşüncelerini güzel yüzünün ifadesinden okuyormuşcasına:

— Bütün bunları Paris-ten çıkabildiğiniz takdirde gerçekleştirebileceksiniz, Madam, dedi.

— Yoluma mâni olmıyacaksınız, değil mi, Desgrez?

— Sevgili yavrucuğum, benim vazifem sizin yolunuza mâni olmak... Bilirsiniz, bir vazife aldığım zaman, kaatilin paçasına dişlerini geçirmek için kuduran bir köpeğe dönerim. Size, ihtiyacınız olan bütün malûmatı toplayıp getirmeğe hazırım, yalnız, Paris'ten dışarı çıkmak hususunda bana güvenmeyiniz...

Anjelik hızla döndü, Desgrez'e baktı... Yüzünde yalvaran, merhamet dileyen ,perişan bir ifade belirmişti.

— Desgrez! benim eski dostum?

Polis şefinin genç yüzünün sert hatları biraz daha karardı:

— Sizi göz hapsinde tutmamı Kral emretti, dedi... Bu gibi mesuliyetleri hafife alamam.

— Bir de dostum olduğunuzu söylüyorsunuz?

— Krala karşı olan vazifeme müdahale etmedikçe dostluğumuz bâkidir.

Desgrez'in iki yüzlülüğü, birden Anjelik'i bir alev dalgası gibi sarıverdi... Her zaman ettiği gibi, ondan tekrar nefret etmeğe başladı... İş hususunda onun son derece sert ve tek taraflı düşündüğünü zaten bilirdi. Yoluna, aşılması imkânsız mânialar dikeceği besbelliydi. Elinden kaçırdığı avını ise ne yapar eder, sonunda mahva sürüklerdi. Desgrez'in elinden kurtulan yok gibiydi...

— Kral'ın size verdiği bu vazifenin benim aleyhimde olduğunu bildiğiniz halde, nasıl kabul ettiniz. Sizi aslâ affetmiyeceğim.

— Sizi bir budalalık yapmaktan alıkoyacağım için bu vazifeyi bilâkis sevinçle kabul ettim.

Anjelik, korkunç bir hiddetle haykırdı:

— Hayatıma ne karışıyorsunuz? Sizden, ve sizin gibilerden nasıl nefret ediyorum bilseniz! Size baktıkça kusacak gibi oluyorum... Adî casuslar, hunhar işkence ustaları, efendinizden bir kemik koparmak için bin bir kötülüğü irtikâp etmekten çekinmeyen alçaklar!.

Desgrez, oturduğu koltukta arkasına keyifle, rahatça yaslandı, kahkahalarla gülmeğe başladı. Sonra, kalktı, genç kadının yanına gidip, çenesinden tuttu, yüzünü hafifçe yukarıya kaldırdı:

— Dinleyin beni yavrucuğum, dedi. Mesleğimdeki şöhretime güvenip Kral'ın bu vazifeyi bana tevdi etmesini hiçe sayarak, sizi Paristen çıkarmamak görevini reddedebilirdim. Zaten,

Kral da, siz bir kere aklınıza kaçmayı koyduktan sonra, tekmil Paris Polis kuvvetini bir araya getirse size mâni olmayacağını seziyordu. Dediğim gibi, bu vazifeyi reddedebilirdim, ancak, Kral, sizin için o kadar endişeleniyor, başınıza bir hal gelmesinden öylesine korkuyordu ki, benimle erkek erkeğe konuştu... Sizi bir kere daha mahvolmaktan kurtarmak gayesiyle bu görevi kabul ettim. Yapacağınız çılgınlığın sonu felâketinizle bitecektir...

Avuçları arasında tuttuğu bu güzel yüze şefkatle, sevgiyle baktı... Çehresindeki sert, karanlık hatlar silinmiş, derin bir muhabbet ışığı yayılmıştı.

— Ah, zavallı, budala küçüğüm... diye mırıldandı. Eski dostunuz Desgrez'i itham etmeyiniz. Sizi, bu tehlikeli, bu musibet teşebbüsten korumak istiyorum. Herşeyinizi kaybetmek rizikosuna giriyorsunuz. Sonunda hiç bir şey elde edemiyeciğinizden eminim. Üstelik, Kral'ın gazabı da hudut tanımayacak raddeye çıkacak. Ona daha fazla itaatsizlik edemezsiniz. Beni dinleyiniz, Anjelik... Zavallı küçük Anjelik...

Desgrez onunla hiç bir zaman böyle konuşmamıştı. Tıpkı, yaramazlık yapmak isteyen küçük bir çocuğa nasihat eder gibi, şefkatle, muhabbetle konuşmuştu. Anjelik, başını genç adamın omuzuna gömüp usul usul ağlamak iştiyakı ile yanıyordu.

— Bana söz verin... Bir çılgınlık yapmayacağınıza söz verin. Ben de, mukabilinde size, araştırmanızdan faydalı olacak ipuçları bulmağa çalışacağım... Söz veriyorum.

Anjelik başını salladı. Bu tatlı sözlere rıza göstermek istiyordu ama, Kral'a da, Desgrez'e de itimadı yoktu. Onlar, mütemadiyen kendisini teskin edip yeniden altın kafese kapatmağa çalışacaklardı. Bu işten vaz geçip, mâziyi unutmasını kimbilir nasıl arzu ediyorlardı. Kendisine de güveni yoktu. Günün birinde mücadeleden usanıp, miskinlik ve korkaklığa meyletmesi pekâlâ mümkündü. Senelerce önce ortadan kaybolmuş bir adamı aramanın sahiden çılgınlık olduğuna belki kendisinin de inanacağı gün gelebilirdi... O zaman, Kral göz kamaştırıcı taltiflere yeniden girişip onun gözlerini kör edebilirdi... Ah, evet... Bü-

tün bu kuvvetle elbirliği edip, karşısına dikilmiş, onun hakikî aşkını arayıp bulmasına mâni olmağa çalışıyorlardı.

Desgrez:

— Söz verin bana... diye tekrarladı.

Anjelik yeniden başını salladı.

Polis şefi derinden içini çekti:

— Keçi gibi inatçınız... Pekâlâ, bundan sonra önünüzde bir imtihan beliriyor... Çetin bir imtihan... Bakalım hangimiz daha kuvvetliyiz. Size iyi şanslar dilerim, melekler Markiz'i...

Pencereleri ağartan şafağa rağmen Anjelik biraz uyumağa çalıştı. Fakat derin bir uykuya varamadı. Uyku ile uyanıklık arası garip bir dalgınlık içinde kendisini kaybetti. Vücudu gevşemişti, fakat kafası saat gibi çalışıyordu. Esrarengiz cüzamlı nın geçtiği yolları hayalinde takip ediyor, bu korkunç bedenin içinde gizlenmiş olan kocasının ruhunu görmeğe çalışıyordu. Ona, ille - de France yollarında rastlamış olabileceğini düşündükçe dehşetle sıçrıyordu... Hikâyede, hayallerini bazan, ümitlerini kıran yegâne nokta da bu idi.

Her tarafta arandığını bilen bir hapis kaçağı, bir ejderha gibi ağzını açmış kendisini bekleyen Paris'e hangi cüretle dönebilirdi? Joffrey de Peyrac, bu aptallığı yapacak kadar akılsız bir adam değildi. «Ama bu çılgınlığı yapmış da olabilir» diye düşünüyordu genç kadın. Joffrey de Peyrac'dan bu cüret beklenirdi. Acaba ne diye Parise gelmek istemişti. Kendisini arayıp bulmak için mi? Ah, işte asıl aptallık buydu. Onu lânetlemiş olan koskoca Paris'te sığınabileceği bir dost evi, güvenebileceği sadık bir arkadaş bulması mümkün müydü? Anjelik'in şerefine Saint - Paul'de inşa ettirmiş olduğu o şâhâne malikâne müsadere edilmişti. Genç kadın hatırlıyordu... Joffrey de Peyrac, Aquitaine'den kalkıp, Paristeki inşaata nezaret etmek üzere kaç kere gidip gelmişti. Başı üzerine mükâfatlar konmuş olan Joffrey de Peyrac, bu evde gizlenmeyi mi düşünmüştü acaba? Bütün servetini kaybetmiş bir insan olarak, o evde eskiden gizlemiş olduğu al-

tın ve mücevheratı almak üzere oraya gitmiş olamaz mıydı? Bu husus üzerinde düşündükçe, aklı biraz daha yattı... Joffrey de Peyrac, servetini ele geçirmek için her şeyi göze alacak kadar cüretkâr bir adamdı. Bu para ile kendisini koruyabilir, istediği şekilde yaşayabilirdi. Halbuki, meteliksiz ve perişan kaldığı müddetçe yaşaması imkânsızdı. Beantreillis konağında kucak dolusu altın saklamış olduğunu genç kadın da biliyordu. Bir çok ihtimaller arasında bu noktadan hareket ederek, Joffrey de Peyrac'ın servetini almak üzere Beantreillis'e dönmüş olmasına aklı yatıyordu. «Para bütün kapıları açan sihirli anahtardır» sözü zihninde çılgınca dansetmeğe başlamıştı. Evet, evet, Joffrey Paris'e dönmüş olacaktı ...Hâdisenin akabinde, henüz kral, meseleyi büsbütün eline almamışken, Beantreillés şatosu, lânetli bir şeytan yuvası gibi, kapıları mühürlenip, korku ve dehşetten sapsarı kesilmiş bir nöbetçiye terkedilmişti. İşte, Joffrey bu sırada oraya dönmüş olabilirdi...

Anjelik birden elini kalbine bastırdı... Dehşetle yerinden doğruldu... Gözleri, oyuklarından fırlayacak gibi açıldı.

— Onu ben de gördüm... diye fısıldadı... Aman ya Rabbi... Nasıl farketmemişim o zaman... Evet... Evet... Alt koridorda... Gördüm onu... İnfazdan bir gece sonraydı... Koridordan ayak sesleri duymuştum... Onun ayak sesleriydi...

Konağın ihtiyar uşağı da, bir akşam üzeri, bahçenin dip tarafındaki orta çağlardan kalma kuyunun başında onun şüphesini destekliyecek şekilde konuşmuştu:

— Ah, Madam, O'nun ayak seslerini tanımayan var mı? Büyük Lauguedoc topalının ayak sesleri... O'nu ben de gördüm... Fener elimde, koridorun kıvrıldığı noktaya gelmiştim. İşte... Kont de Peyrac küçük kilisenin kapısına dayanmış karşımda duruyordu... Bir köpeğin sahibini tanıması gibi onu derhal tanımıştım. Yüzünü göremiyordum, zira bir maske takmıştı. Birden duvarda kayboldu... Bir daha da görmedim.

O akşam, Anjelik, ihtiyar uşağın hayalet hikâyesi anla-

tır gibi naklettiği bu masala inanmak istememiş, dehşete kapılarak oradan uzaklaşmıştı... Ama şimdi...

Yatağın içinde telâşla doğrulup, oturdu... Baş ucundan sarkan zil kordonunu hızlı hızlı çekti.

Térèse'nin yerine gelmiş olan kızıl saçlı Janine kapıda belirdi. Desgrez'in pipo tütününden kalan kokuyu şüphe ile koklayarak madamın ne emrettiğini sordu.

— İhtiyar uşağı bul çabuk bana... Adı neydi onun? Ha, evet Paskalu... Paskalu Baba...

Hizmetçi kız kaşlarını kaldırdı:

Anjelik hırçınlaştı:

— Onu tanırsın. Canım. Çok ihtiyar bir adam... Kuyudan su çeker... Şöminelere odun taşır.

Janine anlayamamış gibi dudağını bükerek baktı... Fakat verilen vazifeyi yapmaktan da geri kalmadı. Bir kaç dakika sonra döndüğü vakit, Paskalu babanın iki yıl önce ölmüş olduğu haberini verdi.

Anjelik acı bir çığlık kopardı...

— Ne? Ölmüş mü? Ölmüş ha! Allahım, ne felâket! Jannine, hanımının, iki yıl önce ölmüş ve unutulup gitmiş bir ihtiyar uşak için neden böyle canhiraş feryatlar kopardığını anlayamamış, şaşkın şaşkın bakıyordu. Anjelik, hizmetçi kıza, kendisini giydirmesini emretti.

Cansız bir manken kadar alâkasız, dalgın dalgın giyindi. Zavallı ihtiyarcık sırrını mezarına götürmüştü. Onun ölümü sırasında kendisi saray'da idi. Olürken ihtiyarcığın başında bulunup elini bile tutamamıştı. Işte, sadık hizmetkârına karşı bu son vazifeyi ifa etmenin cezasını çekiyordu. Paskalu babanın sözleri, hâfızasına ateşten harflerle yazılmıştı; «Kont de Peyrac, küçük kilisenin kapısına dayanmış, karşımda duruyordu».

Merdivenleri âdeta uçarcasına indi, koridorun zarif kemerleri altından kuş gibi geçti, pencerelerin renkli camlarından süzülen solgun ışık hüzmelerinin aydınlattığı küçük ki-

lise kapısını açtı... Burası, diz çökmek için kullanılan deri kaplı iki iskemlesi, bir İspanyol ressamının elinden çıkmış muhteşem tablonun altındaki yeşil mermer mihrabı ile küçük bir mâbetti. İçerisi günlük ve kandil yağı kokuyordu.

Mihrabın önüne diz çötü:

— Ulu Tanrım, diye mırıldandı. Bir çok günah işledim... Senden niyaz ederim, sana yalvarırım... Allahım... Söyleyecek başka söz bulamıyordu. Acaba, o, bir gece buraya gelmiş miydi? Fakat şatoya nasıl girebilmişti? Asıl mühimmi, Paris'e nasıl girebilmişti? Bu küçük mâbette ne aramıştı?

Anjelik, bakışlarını etrafta gezdirdi. Mâbetteki bütün eşya Kont de Peyrac zamanından kalma idi. Şato sonradan Prens de Condé'ye verilmişse de, o, hiç bir şeye elini sürmemişti. Rahip Lesdiguires ile küçük yardımcısından başka buraya pek girip çıkan olmamıştı. Mâbette saklanacak bir yer var idiyse bile, bu sır, rahatça saklanabilirdi. Anjelik ayağa kalktı, heyecanla etrafı araştırmağa koyuldu. Mihrabın mermer oymaları üzerinde parmaklarını gezdiriyor, girinti çıkıntıları dikkatle yokluyordu. Sanki parmakları birden gizli bir yaya dokunacak ve önünde bir kapı açılıverecek gibi geliyordu. Duvarları, zeminin parlak çinilerini karış karış muayene etti. Yorulmak, bıkmak bilmeden sabırla âdeta şevkle araştırıyordu.

Vaktin öğleye yaklaştığından bile haberi yoktu... Nihayet, sabrının mükâfatını görmekte daha fazla gecikmedi. Mihrabın arkasına düşen duvarda bir nokta, elinin altında boş bir ses çıkarmıştı!

Genç kadın, kalbi duracakmış gibi çarparak bir mum yaktı... O noktayı dikkatle gözden geçirdi. Duvarın tahta kaplamasındaki girift oymalar arasında maharetle yerleştirilmiş bir anahtar deliği buldu... Allahım, işte, burada bir şeyler vardı...

Anjelik, çılgınca önüne çıkan kilidi açmağa çalıştı... Fakat imkânsızdı bu... Bütün denemeleri akim kalınca, çaresizlik ve ümitsizlik içinde kıvranarak, beline bir zincirle asılmış

olan ufak bıçaktan medet umdu... Bıçağın sivri ucuyle, tahtayı çatlatmağa muvaffak oldu... Uğraştı, ter döktü... Nihayet tahta kaplamada büyük bir delik açtı... Delikten içeriye elini soktu... Aman ya Rabbi!! orada bir mücevherat kutusu duruyordu... Biraz daha uğraşarak kutuyu delikten dışarıya çekti... Kilitli olmadığından eminmiş gibi, tırnağı ile kutunun sürgüsünü açtı... Kapağı kaldırdı... içi bomboştu...

Tozlu kutuyu göğsüne bastırdı... Yüzü terlemiş, yer yer siyah lekelere bulanmış, saçları darmadağın olmuştu. «Gelmiş buraya... gelmiş... gelmiş... altınlarla, mücevherleri almış... Allah koruyucusu olmuş onun... Allahım ...Büyük Allahım...»

Anjelik, kutuyu sımsıkı göğsüne bastırmış, titriyerek, gözlerinden yaşlar süzülerek bir çılgın gibi söylenirken birden durdu... Peki, sonra? Hayatının en korkunç devresinde servetini yeniden ele geçiren Kont de Peyrac ne olmuştu? Nereye gitmişti?

3. BAHİS

Anjelik, Florimond'u getirmek üzere, Saint - Cloud'a gitmeğe karar verdiği vakit, Desgrez'in ihtarlarında ne kadar haklı olduğunu anladı. Arabasına binerken, günlerdir peşinden ayrılmayan kırmızı suratlı hayranına (!) ve biraz ilerideki bir şarapçı dükkânından çıkıp arabaları ile arkasına takılan iki kibar bey'e pek aldırış etmemişti ama, Saint - Honoré kapısından çıktıktan biraz sonra, önüne silâhlı bir süvari bölüğü dikilince afalladı. Genç bir subay, nâzik bir tavırla selâm verdi ve Madam du Plessis - Bellièré'in derhal Parise dönmeleri icabettiğini bildirdi.

— Kral'ın emirleridir, Madam...

Anjelik, şiddetle itiraz edecek oldu. O zaman, genç subay La Reynie'nin imzasını taşıyan bir emri, Madam du Plessis - Belliérè'i Paris kapılarından çıkarmamalarını emreden res-

mî vesikayı gösterdi.

Genç kadın «Bu işin başında Desgrez'in bulunduğunu hatırladıkça kuduruyorum» diye düşündü, «Bana pekâlâ yardım edebilirdi. Kocamın kayboluşu hakkında bana bütün malûmatı toplayacak, onu bulmam hususunda yol gösterecek, ama yine de Kral'ın emrine itaat edecek... Aman ya Rabbi, sen yardıcım ol!»

Yumruklarını sıkıp, dişlerini gıcırdatarak, arabacısına dönmesini emretti. Yapmak istediği şeye mâni olunması, mücadele hissini kamçılamıştı. Bir kahkaha attı...

Joffrey de Peyrac o derece âciz ve dört taraftan sarılmışken Paris'e elini kolunu sallaya sallaya girmişti... O halde,, kendisi de dört taraftan sarılmış. Paris kapılarından çıkmanın bir yolunu elbette bulacaktı... Hem de bugün...

Saint — Cloud'a bir adam yollayıp Florimond'u mürebbisi ile konağa getirtti. Çocuğun saraydaki pâyesini satışa çıkardığını önceden bildirmiş olduğu için, Mösyö de Loane, bu mevkii yeğeni için satın almak istediğini ve iyi bir ücret vereceğini söylemişti.

Anjelik, «Bunu sonra görüşürüz» dedi. Çocuklarının emniyet ve selâmeti husunda sağlam tedbirler almadan, Paristen çıkıp gitmeyi istemiyordu... Kral, hıncını çocuklarından alabilirdi.

Florimond:

— Saraydaki mevkiimi ne diye satışa çıkardınız anneciğim? diye sordu... Yoksa bana daha iyi bir mevki mi buldunuz? Versay'a mı dönüyorum?

Charles - Henri, ağabeyini büyük bir sevinçle karşıladı. Florimond'a hayrandı. O da, küçük kardeşini çok seviyordu. Paris'e her gelişinde uzun uzun Charles - Henri'nin güzelliğini metheden, onun kılıcı ile oynamasına, sırtına binip gezmesine müsaade ederdi.

— Anneciğim, şu güzelliğe bakın... Vallahi bana kalsaydı, o budala çocuk yerine, bizim Charles - Henri'yi veliaht yapardım.

Rahip de Lesdiguieres parmağını dudaklarına götürdü:

— Şışşş!... Aman Florimond herkesin yanında söyleme bu sözü!...

Anjelik gözlerini oğullarından kaçırdı. Sapsarı saçları ile pespembe, tombul Charles-Henri, mavi gözlerini, Florimond'un esmer yüzünden ayıramıyor, ona, hayran hayran bakıyordu. Genç kadın, Philippe'den olan Charles-Henri'ye her bakışında, içinde tuhaf bir çaresizlik ve pişmanlık duyuyordu... Philippe'le ne diye evlenmişti? Joffrey de Peyrac, onun durumunu öğrenmek üzere adam yollamış, evlendiğimi duyunca kendisini ortadan çekmiş olacaktı... Allahım, bu ne kaçınılmaz bir felâketti... Allah böyle bir felâkete mâni olamaz mıydı sanki?

Anjelik, yolculuk hazırlığını elinden geldiği kadar gizli tutmağa çalışıyirdu. Charles -Henri'yi Barbe ve diğer hizmetçilerle Poitou'daki Plessis şatosuna gönderecekti. Kral gazaba gelse bile, eski Mareşal'inin çocuğu ile mâlikânesini intikam konusu yapamazdı. Lâkin, Florimond için daha kurnaz bir plân tasarlaması gerekiyordu. Kendi kendisine emniyet telkin etmek için «Kral, muhakkak ki, bana çok kızacak ama, Marsilya'ya kadar ufak bir seyahat yapmama ne diyebilir!. Tekrar Parise döneceğim» diye düşünüyordu.

Şüpheleri dağıtmak ve Kralın emrine boyun eğmiş gibi görünmek maksadı ile erkek kardeşi Gondran'ı, çağırıp, nihayet çocuklarının bir portrelerini yapmasını istedi.

Kendisi yatak odasında hesap defterlerini gözden geçirip bütün işleri bir intizama sokmağa uğraşırken, bitişik odadan Florimond'un sesini duyuyordu.

— Ah, benim melekler kadar gübel kardeşim... Benim tonton, minik Charles-Henriciğim...

Charles-Henri, kahkahalarla gülüyor, Gontran her zamanki gibi homurdanarak uslu durmalarını söylüyor ve tuvalin üzerinde, Anjelik'in çocuklarının sarışın ve esmer başları şekilleniyordu. Florimond de Peyrac, Charles-Henri du

Plessis - Bellière... İkisi de ,genç kadının hayatına karışmış iki erkeğin sanki birer küçük kopyaları idiler...

Bir akşam, Anjelik, şöminenin karşısında otururken, Florimond yanına geldi ve damdan düşercesine:

— Anne, dedi, neler oluyor kuzum? Siz artık Kral'ın metresi değilsiniz galiba... Baksanıza size Paris'ten çıkmamak cezası vermiş...

Anjelik dehşet içinde haykırdı:

— Florimond! Senin ne üstüne vazife bu?

Florimond annesinin huyunu biliyordu... Bir ayak iskemlesi çekip, dizlerinin dibine oturdu... Parlak siyah gözlerinde annesinin mukavemetini kıracağından emin olduğu bir bakışla, dudaklarında mâsum bir tebessümle:

— Kral'ın metresi değil misiniz? diye sordu.

Anjelik bir an «Açaba suratına bir tokat indirip bu bahsi burada kapatsam mı» diye geçirdi içinden. Fakat kendidisini tuttu. Florimond'un gizli bir maksadı yoktu. O da, şu sırada, sarayda herkesin biiibirine sormakta olduğu şeyi merak etmişti;

Madam de Montespan ile Madam du Plessis arasındaki düelllonun neticesi ne olmuştu? Sarayın türlü entrikası içinde yetişen çocuklar da, kendilerini çekirdekten oranın havasına kaptırıyorlardı. Florimond'un saray çocukları arasında mümtaz bir mevkii olduğu hiç şüphesizdi... Arkadaşları sık sık imâlı sözler sarfediyorlardı «Senin annen, Kral'a her istediğini yaptırabiliyormuş. Ne şanslı çocuksun... Bak, unutma, ha, bilirsin, hep senin tarafını tutarım...»

Böylece, Florimond kendisini daha şimdiden Saray'ın en nüfuslu şahsiyeti olarak görmeğe başlamış, ileride, Bernard de Chateroux'yu amiral, Philippe d'Aumale'i de Harbiye Nazırı yapacağına dair söz vermişti. Ama, şimdi, durup dururken, annesi onu Mösyö'nün konağından çekip almış, mevkiini satışa çıkarmış, kendisi de Versaydan ayrılıp, Paris'te bir nevi inziva hayatı sürmeğe başlamıştı...

— Kralı öfkelendirdiniz galiba... Sebebi nedir, anne?

Anjelik uzanıp, çocuğun alnına düşmüş siyah bukleleri kaldırdı... Şu anda, çocuklarının büyüdüğünü, bebeklikten kurtulduğunu birdenbire farkediveren annelerin hissettiği o garip korku ve şaşkınlık içindeydi.

Usulca:

— Evet, Kralı öfkelendirdim, dedi. Bana müthiş kızdı.

Florimond, asilzadelerin, nâhoş bir haber aldıkları vakit yüzlerinde beliren o talimli endişe mimiklerini taklit ederek kaşlarını çattı:

— Desenize işler sarpa sardı? Şimdi biz ne olacağız?. Anlıyorum, bu darbe, o Montespan denen fahişenin marifetidir... Kaltak karı...

—Florimond! O nasıl lâf!

Florimond omuz silkti. Versay'ın yatak odalarında da böyle konuşuyorlardı... Birden, yüzünde filozofca bir ifade belirdi... Göklere yükselen şatosunun bir anda yerle bir olduğunu gören insanlara has o derin tevekkül içinde, sordu:

— Duyduğuma göre bir seyahate çıkıyor muşsunuz?

— Kim söyledi bunu sana?

— Ben duyarım.

— Aman Yârabbi... Ne baş belâsı çocuk!. Plânlarımın herkesin bilmesini istemiyorum.

— Ben herkes değilim... Hem kimseye söylemiyeceğime söz veririm... Şimdi, herşey tepe taklak oldu, söyler misiniz bana benim hakkımdaki plânlarınız ne merkezde? Beni de mi götüreceksiniz?

Evet, önce, Florimond'u da yanına almayı düşünmüş, fakat sonra bundan vaz geçmişti. Tasavvurlarının hakikat olması sadece Allah'ın elindeydi... Şu anda Paris'ten nasıl çıkacağını bile bilmiyordu... Çıktığını farzetse bile, Marsilya'da Rahip Antoin'dan ne gibi bir malûmat alacağımdan da emin değildi... Kader, kimbilir onu nerelere sürükleyecekti. Florimond, ne kadar zeki olursa, olsun nihayet bir çocuktu. Ona güvenip sırlarını açamazdı.

— Bak, beni dinle, biraz makul ol, yavrucuğum. Senin için tasarladığım plân belki hoşuna gitmiyecek ama ,o inatçı kafana bazı hakikatleri sokmanın zamanı geldi. Seni Poitoudaki kolejlerden birine yerleştireceğim. Rahip Lesdiguières de seninle gelecek... Ben yokken yine senin mürebbin olarak kalacak...

Florimond somurttu... Uzun bir müddet dudaklarını sarkıtıp, kaşlarını çatarak düşündü. Anjelik, onun bu nâhoş durumu daha kolay hazmetmesine yardım maksadiyla, kolunu omuzuna doladı, tam kolej hayatına ve çalışmanın zevklerine dair bir nutuk çekmeğe hazırlanıyor du ki, Florimond, âni bir karara varmış kimselere has o sert hareketle başını kaldırdı:

— Madem ki, işler bu şekle döküldü, o halde benim gidip Cantor'u aramaktan başka çarem kalmıyor.

— Aman ya Rabbi... Florimond! diye bağırdı Anjelik... Ne demek istiyorsun, yoksa... kandini öldürmeyi mi düşünüyorsun?

Çocuk gayet sâkin,

— Ne münasebet! dedi...

— O halde ne saçmaladın öyle?. Cantor'u aramak da nereden çıkıyor?

— Çünkü Cantor'u görmek istiyorum, anneciğim. Canım sıkılıyor. Koleje gidip Lâtince dualar okumaktansa denizlere açılmayı tercih ederim.

— Ama... Cantor öldü, Florimond.

Florimond, başını iki yana salladı:

— Yoo, hiç de değil... dedi. Cantor, babamın yanına gitti...

Anjelik oracığa yığılmamak için koltuğun kenarına yapıştı. Aklını mı kaybediyordu yoksa...

— Neee— Ne dedin, ne dedin?

Florimond, annesinin gözlerinin içine baktı.

— Tabii ya... Babam... Öteki babam... Hani... Grève meydanında yakmağa çalışmışlardı ya...

Anjelik'in dili tutuldu. Bu hâdiseden çocuklara hiç bahsetmemişti. Babalarının yakılma hâdisesini onlardan gizlemek için senelerden beri neler çektiğini bir kendisi biliyordu. Evet, evet ne Cantor, ne de Florimond bu güne kadar babalarına dair tek sual sormamışlardı. Onların bu sükûtu, demek bir sebebe bağlıydı... Sual sormamışlardı, çünkü biliyorlardı...

— Kim söyledi bunu sana...

Florimond, bir cevap hazırlamak üzere düşüncelerini sıraya koymak ister gibi, şömineye yürüdü, maşayı alıp yanmakta olan kütükleri düzeltti. Şu annesi de ne bön, ne saf kadındı!.. Ama ne de tatlıydı!. Senelerce, Florimond onu mütehakkim, sert bir anne olarak bilmişti. Ondan korkmuştu... Ne tuhaf, yeni yeni keşfediyordu onun da zaaflarına mağlûp bir kadın olduğunu. Evet, günün birinde kendisi büyüyecek, annesini bütün kötülüklerden koruyacaktı. Çocuk, bu düşünce ile, güzel esmer yüzü tatlı bír tebessümle pırıl pırıl, döndü ellerini uzattı.

— Anneciğim benim... Sevgili anneciğim!

Anjelik, oğlunun siyah bukleli başını göğsüne bastırdı. Koca dünyada, ondan daha sevimli, daha güzel bir çocuğun bulunmadığı muhakkaktı. Florimond, Kond de Peyrac'ın bütün cazibesini nefsinde toplamıştı.

— Babana ne kadar benzediğini biliyor musun?

— Evet, biliyorum, ihtiyar Paskalu söyledi...

— İhtiyar Paskalu mu dedin? Tevekkeli değil... Şimdi anladım... Babanın hikâyesini ondan öğrendin...

Florimond, büyüksü bir edâyla:

— Hem evet, hem hayır, dedi ihtiyar Paskalu bizim iyi dostumuzdu... Bizi eğlendirmek için gemici düdüğünü öttürür, küçük zilli tefini çalardı... Türlü türlü masallar anlatırdı. Bana hep, Beautreillis konağını yaptıran talihsiz bey'e benzediğimi söyler dururdu.

Onu tâ: çocukluğundan tanırmış. Benim yüzüm tıpkı ona benzermiş. Yalnız, onun yanağında bir kılıç yarasının

izi varmış... Cantor ile ben, ihtiyar Paskalu'ya daima o masal kahramanı bey'i anlatması için yalvarırdık... Onun elinden gelmiyen şey yokmuş... Şarkı söylemeğe başladığı vakit, herkes büyülenmiş gibi yerlerinden kımıldayamazlarmış. Bütün düşmanları ile düello yapmış... Nihayet herkes onu kıskanmağa başlamış ve bir yolunu bulup, Grève meydanında diri diri yakılmasına karar vermiş. Ama Paskalu onun odun yığınları üzerinden kaçmış olduğuna emindi... Çünkü ihtiyar Paskalu, onun buraya geldiğini gözleriyle görmüş... «Onun sağ olduğunu gördüm ya, artık gözlerim açık gitmiyecek» derdi Paskalu baba...

— Evet, yavrum, o yaşıyor...

— Uzun bir müddet, Cantor ile ben, Paskalu'nun anlattığı bu kahramanın babamız olduğunu bilmiyorduk. Ona, adını sorardık, Paskalu söylemezdi. Nihayet günün birinde, Paskalu baba, bize büyük sırrını açıkladı, «Toulouse ve Aquitaine Prens'i, Kont de Peyrac» dedi. Hiç unutmam ,o sırada, hizmetkârlar odasında onunla yalnızdık. İçeriye Barbe girmiş, Paskalu'nun bize anlattıklarını duyunca kıpkırmızı kesilmişti. «Zavallı anneleri, çocukların babalarının feci âkibetini öğrenmesinler diye neler çektiğini bilmiyor musun?» diye Paskalunun üzerine yürüdü... Barbe'nin sözlerinden hiç bir şey anlamamıştık. Paskalu da şaşırmıştı. Nihayet sevgili ihtiyarcık «yani, Kon de Peyrac bu çocukların babası mı?» diye sordu. Biz hemen Barbe'nin etrafını çevirdik, «Kim bizim babamız? Kont de Peyrac mı?» diye bağırmağa başladık. Paskalu da onun, babamız olduğunu bilmiyordu... Nihayet bir gün, Cantor ile, Barbeyi ocağın önünde bir sandalyaya bağladık, bize hakikati anlatmazsa, ayaklarını ateşte kızartacağımızı söyledik.

Anjelik, dehşet içinde bir feryat kopardı. Mâsum, günahsız yavrucuklar diye bildiği oğulları meğer ne naneler yemişlerdi!

Florimond devam etti:

— Neyse uzatmayalım, Barbe'nin ayakları biraz kavru-

lunca, bülbül kesildi. Bize bin bir yemin verdirerek hâdiseyi anlattı. Biz de, sırrımızı kimselere açmadık. Ama, babamızın, kötü insanların pençescinden kurtulduğuna çok sevinmiştik. İki kardeş artık hep babamızı düşünüyorduk. Sonra, Cantor denize açılıp babamı aramak hevesine kapıldı.

— Denizde mi? O ne iyi?

Florimond, havada kolunu savurarak denizin büyüklüğünü ihsas etmek istedi:

— Çünkü deniz çok kocamandır, dedi. Cantor, denizin, insanları her arzularını gerçekleştirdikleri esrarengiz ülkelere götürdüğüne inanmıştı. Kendi kendine bir de şarkı uydurmuştu... Şarkı, babamızın hikâyesini anlatıyordu... Her gittiği yerde ,bu şarkıyı söyleyerek arayacaktı onu.

Anjelik gırtlağında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Gözleri yaşardı... Bir masal kahramanı gibi ardında eşsiz hikâyeler bırakarak kaybolan babalarını bulmak üzere kafa kafaya verip plânlar kuran iki küçüğün hayali içine dokunmuştu.

— Ben onun fikrine iştirak etmiyordum, diye devam etti. Florimond... Versay'daki hayatımdan çok memnundum. Ama, Cantor sebat etti... Ve sonunda da denize çıktı. Anne, acaba Cantor babamı buldu mu dersin?

Anjelik cevap yerine oğlunun başını okşadı. Cantor'un bir hayal peşinde koşarken kendi hayatından olduğunu ona söyleyemedi bir türlü. Zavallı küçük şövalye! Zavallı küçük şarkıcı. Onu, dudakları ve gözleri kapalı, denizin zümrüt rengi, dipsiz derinliklerinde bir rüya gibi yüzer görüyordu... Onun parlak gözlerindeki gizli mânayı hiç anlayamamıştı... Ah, mantıkla münasebetsizliğin çarpıştığı sihirli çocukluk...

Florimond, bir müddet sustu. Sonra, yavaş yavaş başını kaldırdı. Şimdi güzel çehresini derin bir hüzün kaplamıştı:

— Anne dedi, babamı Kral mı mahkûm etti? Bunu uzun uzun düşündüm... Çünkü kral, âdil bir insandır...

Zihninde yarattığı «âdil kral» hayalinin bozulmasını

istemiyormuş gibi bakıyordu. Anjelik onun inancını sarsmamak için:

— Babanı, onu çekemiyen kötü ruhlu insanlar mahkûm etti yavrucuğum, dedi. Kral onu affetmişti.

— Oh, buna sevindim işte, diye bağırdı Florimond, Kralı severim... Ama babamı ondan daha fazla severim. Peki babam ne zaman geri dönecek... Madem ki, Kral affetti...

Anjelik içini çekti. Kalbi kurşun gibiydi...

— Çok karışık bir mesele bu, Florimond, dedi, kısa bir müddet evveline kadar ben de babanı öldü biliyordum. Şimdi bile acaba bir vehme mi kapılıyorum diye düşündüğüm anlar oluyor. Baban ölmedi, kaçtı ve paralarını almak üzere buraya döndü. Bunlar hem doğru, hem de imkânsız... O sıralarda Paris'in bütün kapıları tutulmuştu. Konağın etrafı muhafızlarla doluydu. Baban, içeriye nasıl girmiş olabilir?

Florimond'un bilgiç bir tebessümle baktığını görünce, yüreği hop etti. Bu çocuk bir şeyler biliyordu. Heyecandan kendisini kaybederek haykırdı:

— Florimond! Sen... Sen biliyorsun!!

Florimond, annesine doğru eğildi, usulca:

— Evet, dedi... Kuyudaki tünelden geldi babam...

Annesinin bileğine yapıştı...

— Gelin benimle!

Uzun koridordan geçerlerken, giriş kapısına yakın bir köşede duran şamdanı aldı, annesini bahçeye inen merdivenlere doğru sürükledi...

Mehtabın ölgün ışığı ile yarı aydınlık bahçede, portakal ağaçlarının arasındaki yoldan ilerlediler. Bahçenin en dip tarafındaki kalın duvara yaklaştıkları sırada önlerine bir asır öncenin o mutantan hayatını hatırlatan bir manzara çıktı. Kırık bir mermer sütun, mermer bir sıranın üzerinde paslanmış bir kalkan ve nihayet eski bir kuyu...

— Paskalu bize gizli geçidi gösterdi, dedi Florimond. Babam, bu binayı yaptırırken bu kuyudaki tünelin tamirine bizzat nezaret etmiş. Tünelde çalışan üç işçiye sus payı ola-

rak kucak dolusu altın vermiş. Paskalu da yanlarındaymış. Kont'un oğulları olduğumuz için bize her şeyi anlattı. Bakınız...

Anjelik, kuyunun karanlık ağzına eğildi.

— Hiç bir şey göremiyorum.

— Durunuz.

Florimond, şamdanı, kocaman tahta kovanın içine oturttu. Kovayı zincirinden tutup ağır ağır, kuyunun ağzından içeriye saldı.

Işık, nemli, yosunlu duvarlarla oynaştı... Kova kuyunun yarısına varınca, çocuk zinciri tuttu...

— İşte, dedi... Biraz eğilirseniz, duvarda bir küçük tahta kapı göreceksiniz... Giriş kapısı o'dur. Koca kapının tam altında durunca, açıp tünele geçebilirsiniz. Çok uzun bir tüneldir. Civardaki evlerin mahzenlerinden ve Bastil'in kale duvarlarının altından geçer...

Nihayet, Faubourg Saint - Antoine civarında bir çıkış kapısına varır. Fakat babam, tüneli tamir ettirirken onu, Vincennes ormanına kadar uzatmış. Tünel, orada, küçük bir kilise harabesine çıkar. Babam, çok uzak görüşlü adammış değil mi?

Anjelik, büyülenmiş gibi:

— Peki, bu tünelin hâlâ kullanılır halde olduğunu ne biliyorsun? diye fısıldadı.

— Bilmez olur muyum. Paskalu bu tünele gözü gibi bakardı. Kapının sürgüsünü her zaman yağlar, bozulan kısımları kendi eliyle tamir ederdi. Sürgüye parmağınızı dokunur dokunmaz açılır... Öbür uçtaki kiliseye çıkan kapı da öyle... Paskalu baba, «efendimiz dönünce her şeyi hazır bulmalı» derdi. Ama o geri gelmedi. Bazan, Paskalu baba, ben ve Cantor onu, öteki uçtaki kilisede beklerdik, üçümüz de kulak kesilip dinler, ayak seslerini duyalım diye dua ederdik. Büyük Lauguedoc topal'ının ayak sesleri...

Anjelik dehşetle oğluna baktı:

— Florimond... yoksa Cantor'la bu kuyuya inip, o korkunç tünelden geçtiniz mi?

Florimond dünyanın en tabiî hâdisesinden bahsediyormuş gibi, sâkin ve pervasız:

— Elbette... dedi... Hem de kaç kere...

Kovayı yukarıya çekmeğe başladı...

— Barbe'cik burada kuyunun başında oturur, elinde tesbihi, biz dönünceye kadar dokuz doğururdu...

— Demek o kuşbeyinli kadın da biliyordu?

— Kovayı çekmeğe yardım ederdi.

— Sizin böyle tehlikeli işler yapmanıza nasıl müsaade ediyordu? Aman ya Rabbi, bana da hiç haber vermedi!

— Bize yardım etmemek haddine mi düşmüştü... Alimallah ayaklarını ocakta kızarmış tavuğa çevirirdik.

— Florimond, sen iyi bir dayak istiyorsun!

Florimond cevap vermedi. Şamdanı kovadan çıkarmağa uğraşıyordu. Kuyu yine binbir sır gizleyen bir karanlığa bürünmüştü.

Anjelik kafasını toparlamak ister gibi, eliyle alnını uğuşturdu.

— Anlayamadığım bir nokta var... diye mırıldandı... Kuyunun içindeki tünel kapısına gelen biri, yukarıya nasıl çıkabilir. ?

— Ondan kolay ne var, anneciğim! Sırf bu iş için yapılmış demir basamaklar koydurmuş babam... Kuyunun civarında... görmediniz mi? Ama, Paskalu, bizim bu basamaklardan inip çıkmamıza müsaade etmezdi. Barbe bizi kovayla yukarıya çekerdi... Paskalu öleceğini anlayınca beni çağırmıştı... O zaman Versayda idim. Rahip'le beraber atlara atladığımız gibi, soluğu burada aldık... Sadık bir hizmetkârın ölümü insana çok dokunuyor... Son nefesini verinceye kadar elini bırakmadım.

— İyi etmişsin, Florimond.

— Bana «Efendimizin dönüşü için kuyuya iyi bak...» dedi. Ona bu hususta söz verdim. Paris'e her gelişimde, ku-

yuya inip, herşeyin iyi işleyip işlemediğini kontrol ederim...

— Tek başına mı?

— Tabiî... Barbe fazla sıktı artık... Hem kendi kendime inip çıkabiliyorum... Koca delikanlı oldum.

— Demir basamaklara tutunarak mı iniyorsun?

— Evet... Çok kolay vallâhi...

— Rahip sana mâni olmuyor mu?

— Ruhu bile duymuyor onun. Uykusu çok ağır... Hiç de şüphelenmedi.

Anjelik acı acı:

— Çocuklarıma da amma ihtimam gösteriliyormuş! diye söylendi. Florimond, gece yarısı... O tünele girerken hiç korkmadın mı?

Oğlan, başını salladı... Ara sıra korkuya kapıldı ise bile bunu itiraf etmeyi gururuna yediremiyordu.

— Anlattıklarına göre, babam da maden ocaklarına bayılırmış... Ben de yer altına girmekten hoşlanıyorum... Ne yapayım, ona çekmişim.

Annesinin hayran hayran baktığını görünce gururla gülümsedi. Mehtabın soluk ışığında, Anjelik, oğlunun siyah gözlerinde ışıldayan şeytanî bakışı dudağının kenarındaki müstehzi tebessümü, bir hayalet görmüşcesine dehşet, hayranlık ve biraz da ümitle seyrediyordu.

Florimond, usulca:

— İsterseniz sizi de tünelden geçiririm, anneciğim, dedi.

4. BAHİS

Kraliyet kadirgası ağır ağır Marsilya limanına girdi. Kıpkırmızı ipek flâmaları, denizin mavi bir ayna misâli parlayan sathında alev dilleri gibi oynak akisler bırakıyordu. Direklerinin tepelerinde amirallik sancağı ile altın zambaklar işli bahriye flâması uçuşmaktaydı.

Güvertede heyecanlı bir kaynaşma hüküm sürüyordu. Balıkçılar, çiçekçiler, incir, mimoza karanfil sepetlerini kaptıkları gibi, şâhane geminin demirleyeceği noktaya telâşla koşuşuyorlardı. Onların peşinden, küçük köpeklerinin zincirleri ellerinde züppeler takımı ilerledi. Kırmızı takkeli balıkçılar ağlarını tamir etmekten vazgeçip, o tarafa seyirttiler... Bir kaç dakika içinde kadirganın yanaşacağı mahal arı kovanına dönmüştü. Herkes, dantelli jaboları ile süslü kaptanlardan ziyade, kürek mahkûmlarını seyre koşuyordu.. Korkunç bir manzaraydı bu... Kadınlar, korku içinde ellerini yüzlerine kapıyorlar, fakat yine de merakla bakmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Anjelik, saatlerden beri bir top arabasının kenarına ilişmiş beklemekteydi... Kadirgayı görünce yerinden kalktı... Flipot da, çantası elinde onu takibetti. Karınca yuvası gibi kaynaşan kalabalığa karıştılar.

Kadirga, bir an, kocaman bir kırmızı kuş gibi, yaldızlı oymaları güneşte ışıl ışıl, durdu... Sonra, yirmi dört küreğin âhenkli savruluşları ile ağır ağır döndü... Rıhtıma doğru kaydı... Zarif pruvasını deniz tarafına çevirerek yanaştı... Bu sırada, kıyıdaki seyirciler, altın ve kırmızı Şam kumaşından yapılmış dört köşe subay çadırını gördüler... Bütün ağızlardan bir hayranlık nidası yükseldi... Kürekler yukarıya kalktılar ve... öylece hareketsiz kaldılar... Bir an düdükler öttü, küreklerin stop etmesini emreden gonk'un sesi uzun yankılarla dalga dalga açıldı... Ve nihayet, yelkenleri sarmağa koyulan gemicilere küfürler savuran kaptanın sesi, hepsini bastırdı...

Üst güverteye çıkan altın yaldızlı tahta merdivenin yanında, merasim üniformaları ile bir grup subay belirdi. Bunlardan biri, tüylü şapkasını çıkarıp, heyecanla Anjelik'in bulunduğu tarafa doğru sallamağa başlamıştı. Genç kadın, merakla dönüp etrafına bakındı... Oh... neyse, kendisine değildi. Arka tarafta duran bir arabadan birkaç şık hanımla genç erkekler iniyordu. Kadınlardan biri, yüzünün muhtelif nok-

talarına benler yapıştırmış keskin siyah gözlü bir esmer, sevinçle haykırdı:

— Oh, sevgili Vivon... koskaca bir Amiral, hele Marsilyada Kral daha daha nüfuzlu ama yine de ne sevimli ne mütevazi adam!.. Bakın bizi görür görmez bütün prestijini bir yana atıp el sallamağa başladı...

Ah, Anjelik de tanımıştı... Gemiden şapkasını sallayan Kont de Vivon idi... Madam de Montespan'ın ağabeyisi... Genç kadın hemen kalabalığa karıştı... Kont de Vivon, kırmızı çizmeleri ile rıhtıma ayak basar basmaz, siyah saçlı esmer kadına koşmuştu... Kollarını açarak:

— Sizi burada bulmak ne saadet, Arian... Sizi de, Kasandra... Şu da sevgili Kalistro değil mi? Ah ne tatlı ,bir sürpriz!. diyordu.

Etrafındakilerin ağızları bir karış açık bakışmalarına aldırış etmeksizin, Amiral ve dostları kucaklaştılar. Kont de Vivon, Kralın vekili rolüne girdiği vakitler, keyfine pâyân yoktu. Mavi gözleri, uzun sarı saçları güneş yanığı yüzüne müthiş yakışıyordu, usta bir aktör gibi oynuyordu rolünü, neşeli, canlı, zeki, hazır cevap, cazip... Kral'ın gözdesi güzel ve zeki Athenaisnin kardeşi olduğu besbelliydi.

— Bugün limana sırf şans eseri olarak uğradık, diyordu. Aslını sorarsanız, iki gün sonra Candiay'a yelken açmamız lâzım. Lâkin korkunç bir fırtınaya tutulduk... Dehşetli hasara uğradık, tayfanın sıhhati bozuldu. Bu yüzden de Marsilyaya uğramak zorunda kaldık. Dedim ya enfes bir sürpriz oldu bu... Madem ki siz de buradasınız, hepinizi çılgın bir eğlenceye dâvet ediyorum.

Tabanca sesini andıran bir gürültüyle yerlerinden sıçradılar. Kadirga mahkûmlarını bekleyen nöbetçilerden biri kamçısını havada şaklatarak etrafta toplanan kalabalığı dağıtmağa çalışıyordu.

Mösyö de Vivon, beyaz, deri eldivenli elleriyle genç kadınları omuzlarından tuttu:

— Haydi geliniz, gidelim buradan, dedi, kürek mahkûm-

ları neredeyse karaya çıkacaklar. İçlerinden bir tanesi tam limana girerken nalları dikti, onu götürüp Rocher körfezindeki kamp yerlerine gömmeleri için elli tanesine izin verdim. Bu yüzden de bir hayli geciktik ya, neyse.

Ben, âdet olduğu veçhile denize atmak niyetindeydim. Fakat geminin rahibi itiraz etti. Ulu Tanrının bir kuluna köpek muamelesi yapamazsınız dedi. Toprağa gömülmek her kulun hakkıdır diye tutturdu. Ne inatçı bücürdür bizim rahip, bilmezsiniz. Haydi yürüyün sizi Scevola'nın dükkânına götüreyim, fıslı şerbetle Türk kahvesi içelim.

Onlar uzaklaşırlarken, kürek mahkûmlarının muhafızı hâlâ, kırbacını şaklatıyordu. Sanki, vahşi hayvanları kafeslerinden döğüş meydanına çıkarmağa çalışır gibi bir hali vardı.

Kadirganın içinden zincir şangırtıları, boğuk sesler, iniltiler geliyordu. İskelenin üzerinde ilk mahkûm göründüğü vakit, kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Gerçekten korkunç bir manzarası vardı... Ayak ve el bileklerine vurulmuş uzun, kalın zincirleri güçlükle taşıyordu. Hepsi, teker, teker iskelenin üzerinde, sallana sallana yürüdüler. Dörder, dörder biribirlerine zincirlenmişlerdi. Zincirlerin ıstırabını azaltmak maksadıyle bileklerine bağlamış oldukları kirli paçavralar kan içindeydi. Yalın ayak, hart, hart kaşınarak başları önlerinde, yürüyorlardı. Giyecek namına sırtlarında bir gömlek ve vaktiyle beyaz olan geniş bir kuşakla kırmızı bir pantalon vardı. Tahammülü imkânsız, iğrenç bir koku neşrediyorlardı. Çoğu sakallıydı. Bitlerin kaynaştığı kirli saçlarını kirden kapkara olmuş bir yün takkenin içine saklamışlardı. Başlarında yeşil takke taşıyanların müebbet küreğe mahkûm oldukları anlaşılıyordu.

İlk mahkûm etrafına hiç bakmadan geçti. Onu takibedenler, kalabalığın heyecanla beklediği temaşa zevkini yaratmakta kusur etmediler. Gözleri korkunç bir pırıltıyla yanarak, kadınları yiyecekmiş gibi süzüyorlar, akla hayale gelmedik müstehcen lâflar atıyorlardı. Müebbet küreğe mahkûm

olanlardan biri, kendi halinde bir adamcağızı tuttuğu gibi havaya kaldırdı:

— Heey, şarap fıçısı, o kadar beğendinse yakından bak, bakalım, diye bağırdı.

Nöbetçi, kırbacını süratle havaya ve mahkûmun zaten yara, bere içindeki çıplak sırtına şiddetle indirdi. Kadınlar, dehşetle, haykırıştılar. Bu sırada, kadırgadan yeni bir grup mahkûm çıktı. Hepsi takkelerini ellerine almışlardı, dokunaklı, boğuk bir sesle dua okuyarak ilerliyorlardı. Kalabalıktan yükselen uğultu, bıçakla kesilmişcesine durdu. İki mahkûm, kucaklarında, branda bezine sarılmış bir ceset taşıyarak, iskelenin üzerinden ağır, ağır indiler. Onları siyah cüppesiyle rahip takip etti.

Anjelik, gözlerini rahibe dikmiş, kımıldamaksızın, öylece bakıyordu. Onu tanıyacağını hiç tahmin etmemişti. Görmeyeli on sene oluyordu. Garip cenaze alayı uzaklaşınca, Anjelik, Flipot'nun koluna yapıştı.

— Çabuk... koş, şu rahibi takip et. Adı, Antoin babadır. Onu yakalar yakalamaz de ki, — iyi dinle beni, Flipot, — Ona de ki, Madam de Peyrac, Marsilya'ya geldi, sizinle görüşmek istiyor, Altın Boynuz hanına geliniz...»

— Buyurunuz muhterem peder dedi. Anjelik.

Rahip, sade fakat pahalı esvabiyle bu muhteşem kadının oturmakta olduğu odanın kapısında bir an tereddüt etti. Kendi kocaman lâpçınlarından, soluk cüppesinden, tarazlanmıs kol ağızlarından utanmış gibiydi.

Anjelik:

— Sizi bu odada kabul etmek zorunda kaldığım için özür dilerim, dedi, buraya gizli bir iş için geldim de tanınmak istemiyorum.

Rahip, bir el işaretiyle hiç bir mahzuru olmadığını ihsas etti. Genç kadının gösterdiği üç ayaklı sandalyeye oturdu. Anjelik'in gözler önünde, Parisli cellâdın tutuşturduğu odun yığınının yanı başında, donmuş bir çekirge gibi büzülüp otu-

ran bir hâyâl belirmişti.

Rahibin karşısındaki sandalyeye ilişti.

— Beni hatırladınız mı? diye sordu.

Antoin babanın dudaklarında bir tebessüm uçuştu:

— Hatırladım, sizi.

Genç kadını dikkatle süzüyor, onu yıllarca önce, soğuk bir kış akşamı, kor haline gelmiş bir odun yığınının kenarında görmüş olduğu bitkin, perişan mahlûkla mukayese etmeğe çalışıyordu.

Usulca sordu:

— O zaman bir çocuk bekliyordunuz, ne doğurdunuz?

— Bir oğlan, dedi Anjelik, hem de o gece doğdu... Ama ne yazıkki dokuz yaşına kadar yaşayabildi... Onu kaybettim.

Cantor'un hayali gözlerini yaşartmıştı. Başını pencereden yana çevirdi.

— Oğlumu benden Akdeniz aldı... diye ilâve etti...

Akşam karanlığı bastırıyordu. Meyhanelerin, genelevlerin faaliyet saatleri yaklaşmaktaydı...

Dışarıdan karmakarışık sesler, türlü şarkılar geliyordu; Türkler, İspanyollar, Yunanlılar, Araplar, İtalyanlar, Zenciler ve İngilizler biribirlerine karışmışlardı. Pek yakından, ılık, iç gıdıklayıcı bir gitar sesi duyuluyordu. Antoin baba, dalgın ve mahzun, hâlâ Anjelik'i seyretmekteydi. Karşısında oturan şu eşsiz güzel ile o karlı kış akşamında ,ağlamaktan gözleri şişmiş, yüreğini yakan istırapla kavrulmuş o bitkin kadın arasında uçurumlar vardı. Bu kadın öylesine canlı, o kadar kendinden emin, ve mütehakkimdi ki, Antoin baba, Anjelik'in yüzünde, geçirdiği acıdan bir iz bir hâtıra aradı. Biraz önce oğlunun boğulduğunu söylerken, gözlerinde beliren o derin acıyı görmemiş olsaydı onu tanımasına imkân yoktu.

Anjelik tekrar rahibe döndü... İhtiyar adam, büyük bir vaaza hazırlanmış gibi, ellerini kucağında kavuşturmuş, oturuyordu. Birden içini bir korku sardı. Bu kadın kendisini konuşturacak olursa, omuzlarına ağır bir mesuliyet yüklenmiş olacaktı.

Anjelik, yumuşak bir sesle:

— Muhterem Peder, dedi, kocamın odun yığınları üzerindeki son sözlerini hiç bir zaman öğrenemedim. Içimde uhde olarak kaldı. Son dakikada, odun yığını üzerinde, kocam ne söylemişti?...

Rahip kaşlarını kaldırdı:

— Bu merakınızı gidermek için biraz geç kaldınız, Madam, dedi. Kocanızın son sözlerini hatırlayamadığım için, umarım ki kusuruma bakmazsınız. Zira, aradan uzun yıllar geçti. Bu arada, daha bir çok infazda bulundum, emin olunuz ki size kati bir şey söyleyemeyeceğim.

— O halde, ben size söyleyeyim, kocam hiç bir şey söylemedi, zira odun yığınları üzerine bırakıldığı vakit çoktan ölmüştü. Yani daha açıkcası, orada bir cesedi yaktılar. Ve iyi dinleyiniz burasını kocam dipdiri sapsağlam gizli tünelden Sen nehrine doğru yol alırken alevler bir cesedi yakıyor ve böylece haksız yere verilen bir hüküm, sözde, yerini bulmuş oluyordu...

Rahipten bir hayret, bir itiraz feryadı bekledi... Lâkin, yaşlı adamın yüzünde en ufak bir kımıldama olmamıştı.

Genç kadın içini çekti:

— Biliyordunuz, değil mi? O günden beri bilip duruyordunuz.

— Hayır, o günden beri değil. Kocanızın, o cesetle değiştirilmesi öylesine maharetle yapılmıştı ki, bende en ufak bir şüphe bile uyandırmadı. Daha sonra...

— Daha sonra? Nereden? Ne zaman? Kimden öğrendiniz?...

Öne doğru eğilmiş gözleri alev, alev, göğsü heyecanla inip çıkarak soruyordu.

— Onu görmediniz mi Antoin baba? Evet, evet yakılma merasiminden sonra, onu gördünüz.

Rahip Antoin, âdeta büyülenmişcesine genç kadına bakıyordu. Şimdi onu daha iyi tanımıştı. Madam de Peyrac hiç değişmemişti.

— Evet, dedi, O'nu gördüm. Dinleyiniz beni...

Sonra, o inanılmaz, o müthiş hikâyeyi anlatmağa başladı.

1661 yılı Şubat ayında, Rahip Bache'in «Şeytanların işkencesiyle», «Beni affet, Peyrac» diye feryad ederek öldüğü o buz gibi gecede gelmişti. O, Antoin baba, kilisede ibadetle meşguldü. Genç papazlardan biri gelip, kendisini bir dilencinin görmek istediğini haber verdi. Papazın avucuna bir altın sıkıştırmıştı, bu dilenci. Ve genç papaz onu kapıdan uzaklaştırmak cesaretini, kendinde bulamamıştı...

Antoin baba salona döndü. Adam oradaydı. Yağ kandilinin, ölgün ışığında duvara devasa bir gölge düşmüştü... Üstü başı mazbuttu, yüzüne çelik bir maske takmıştı. Maskeyi ağır, ağır kaldırdı. O zaman Antoin baba, korkunç hayaletlerden kendisini koruması için Allah'a yalvararak, dizleri üzerine çöktü... Bir hayalet... Grève meydanında yakıldığını gözleriyle gördüğü adamın hâyâleti karşısında duruyordu...

Hayâlet müstehziyane gülümsedi. Konuşmak üzere ağzını açtı, fakat hançeresinden çıkan boğuk seslerin anlaşılması mümkün değildi.

Rahip Antoin, birden hayâletin gözleri önünden silindiğini gördü. Korkudan kendisini kaybeder gibi oldu... Bir kaç saniye sonra kendisini toparladığı zaman, hâyâletin bayılıp, yere düştüğünü, taşlar üstünde yatmakta olduğunu fark etti. Heyecanını bastırmağa çalışarak, garip misafirin yanına yaklaştı. Adam, henüz ölmemişti ama, ölüden farkı yoktu. Vücudu iskeletten ibaret kalmıştı. Beline asılı torbanın içinde, göz kamaştırıcı bir servet teşkil edecek altın ve mücevherat vardı.

Misafir günlerce hayatla ölüm arasında mücadele etti. Antoin baba, sırrını başrahibe açtıktan sonra, onun bakımını üzerine aldı.

— Damarlarında, kuvvetinin, son katresi kalmıştı, dedi rahip, Antoin kiliseye kadar nasıl gelmiş olduğunu anlayamadım. İnfaz mahalline götürüldüğü güne kadar kaldığı hapis-

hanede korkunç işkenceler yapmışlar. Çizme şeklindeki işkence âleti yüzünden topal olan bacağında feci yaralar meydana gelmişti. Yakılmaktan kurtulup, askerlerin elinden kaçtıktan sonra, bu yürekler acısı yaralarla tam bir ay ötede beride dolaşmıştı. Kocanızın azim ve irade kaabiliyeti, insanlığa örnek olacak kudrettedir, Madam...

Bir zamanların haşmetlû ve Kudretlû Toulouse Kont'u, mütevazi Antoin babaya, «Siz, benim, yegâne dostumsunuz» demişti.

Kon de Peyrac, bütün kuvvetini toplayıp, servetini ele geçirmek üzere, Beautreillis şatosuna dönmüş, bu işi tamamladıktan sonra da, ihtiyar rahibi hatırlamıştı. Zira, vücudunu saran yaralar ve bitkinlik sebebiyle ölüm raddesine gelmişti. Bunca istırap ve eziyetten sonra tam başarıya ulaşırken ölüme mağlûp olmak niyetinde değildi. Beautreillis konağına, bahçedeki gizli bir kapıdan girip çıkmıştı. Servetini ele geçirince, doğruca cüzzamlı fakirlere mahsus bakım evine gitmişti. Antoin babayı orada bulacağını umuyordu.

İyileştikten sonra artık Fransa'da daha fazla kalmak istemedi. Antoin baba, o sırada, Marsilya'ya giden kürek mahkumlarının rahipliğini üzerine almış bulunuyordu.

Joffrey de Peyrac Marsilya'ya kapağı atabilmek için kürek mahkûmlarının arasına karışmayı düşünüyordu. Faslı uşağı Kuassiba'yı da bulmuştu. Antoin baba altın ve mücevheratı cüppesinin altına gizliyerek getirip Kont'a verdi. Bundan kısa bir müddet sonra da, Kont ve Faslı uşağı, bir balıkçı yelkenlisi ile kaçıp, ortadan kayboldular.

— Onu, o zamandan beri hiç görmediniz mi?

— Hiç görmedim.

— Buradan kaçtıktan sonra Kont de Peyrac'a ne olduğuna dair hiç bir fikriniz de mi yok?

— Hiç bir fikrim yok, Madam.

Anjelik, bir an adamın gözlerinin içine baktı, âdeta korka, korka sordu:

— Bir kaç sene önce Paris'e gelip benim hakkımda so-

ruşturma yapmadınız mı? Sizi kim göndermişti?

— Görüyorum ki, Desgrez'i ziyaretimden haberiniz var.

— Bizzat Desgrez anlattı bana.

Rahibin tereddüt ettiğini görünce, sualini israrla tekrarladı:

— Kim göndermişti sizi?

Antoin baba içini çekti:

— Hakikati itiraf etmek lâzımsa, beni gönderen adamı hiç bir zaman tanıyamadım. dedi, Bir kaç yıl önce Marsilya-da, mahkûmların hastahanesinde vazifeli bulunduğum sırada, ticaret maksadıyla limana gelip giden Arap tacirlerden biri bana geldi ve bir takım taraftarların, Kontes de Pepyrac ın akibetini öğrenmek istediklerini söyliyerek benim başşehire gitmemi rica etti. Desgrez ismindeki bir avukatın bu hususta bana malûmat verebilecek durumda olduğunu bildirerek, Kontes de Peyrac hakkında bilgi sahibi oldukları umulan kimselerin adlarını havi bir de liste verdi. Gördüğüm, hizmet mukabilinde bana bir kese altın getirdi, ben de zavallı mahkûmlarımı düşünerek parayı kabul ettim.

Bu arada Arap tacir bana, Kont'a ait olduğunu iyi bildiğim, altın üzerine monte edilmiş topaz bir yüzük gösterdi. Bana verilen vazifeyi ifa etmek üzere Parise gittim. Orada Madam de Peyrac'ın Kralın Mareşali Marki Plesis Bellière ile evlenmiş olduğunu öğrendim. Madam de Peyrac ve oğulları muntantan bir hayat sürüyorlardı.

— Bu durumu öğrenmek sizi dehşete düşürmedi mi, Muhterem Peder? Birinci kocam sağken onun üstüne tekrar evlendim... Ne müthiş şey, ya Rabbi... Fakat ikinci kocamın, Franche-Comté'da öldüğünü haber verirsem içiniz biraz rahat eder, değil mi? Yâni bu durumda iki defa dul kalmış sayılıyorum.

Antoin baba yumuşak bir tebessümle gülümsiyerek, buna gelinceye kadar daha ne karma karışık işlerle karşılaşmış olduğunu söyledi. Lâkin, genç kadına çok acımıştı.

— Marsilya'ya döndüğümde tacir gelip beni, buldu. Ona

öğrendiklerimi anlattım. O günden beri de bir daha onu görmedim. İşte bildiklerim bundan ibaret, Madam.

— O Arap... dedi Anjelik. Nereden gelmişti acaba? Adını hatırlıyor musunuz?

Rahip kaşlarını çattı:

— Deminden beri onu düşünüyorum. Ona dair bildiklerimi hatırlamağa çalışıyorum. Tacirin adı Muhammed Raki idi, ama Arabistanlı değildi. Elbiselerine dikkat etmiştim. Kızıl Deniz taraflarından gelen Araplar umumiyetle Türkler gibi giyinirler. Lâkin Kuzey Afrikalı Araplar Burnuz denilen siyah bir cüppe giyerler. Bu adam ya Faslı, ya da Cezayirli idi. Bildiğim bundan ibaret, fakat pek güvenilecek bir malûmat sayılmaz. Konuşmamız sırasında dayısı mı, amcası mı, öyle bir akrabasından bahsetmişti. Adı Ali Mektub imiş bu akrabanın da... Ona, kadirgalarda tanıdığım ve amcası tarafından satı nalınarak hürriyete kavuşturulan bir mahkûmdan bahsetmiştim. Bu Ali Mektub, inci, sünger ve çeşitli ziynet eşyaları üzerine ticaret yaparmış. Çok zenginmiş. Girit'te otururmuş. Hâlâ orada mı bilemem tabiî. Ali Mektub'u bulabilirseniz o, Muhammed Raki hakkında size daha fazla Malûmat verebilir sanırım.

Anjelik, düşünceler içinde kaybolup gitmişti, rüyada konuşur gibi:

— Girit'de mi?... diye mırıldandı.

Anjelik ve Flipot, Akdenizin Doğusundaki Levand adalarına sefer yapacak bir gemi bulmak ümidiyle rıhtıma indiler. Sahil boyunca yürürlerken Anjelik birden durdu, gözlerini uğuşturarak baktı. Rüya mı görüyordu yoksa?... Bir kaç adım ötede, rıhtımın ta kenarında, sakalıyla oynayan buz gibi karayele aldırmaksızın, siyahlı bir adam dalgın, dalgın düşünmekteydi. Bağa gözlükleri gemici kasketi, demode esvapları, ayakları dibinde duran sepetteki küçük ilâç şişeleri ile bu, sarayda tanımış olduğu eczacı Savary'nin ta kendisiydi.

Genç kadın:

— Mösyö Savary... diye bağırdı.

Adam bu sesle yerinden öyle bir sıçrayış sıçradı ki, az daha denize düşüyordu. Gözlüklerinin altından Anjelik'e dikkatle baktı:

— Ooo... Siz misiniz, küçük diplomat'ım. Doğrusu burada size rastlayacağım hiç aklıma gelmezdi.

— Elbette... burada sırf bir tesadüf eseri olarak bulunuyorum, dedi Anjelik.

— Hımmm... Desenize tesadüfler maceraperestleri hiç umulmadık anlarda böyle karşı karşıya getiriyor. Sonu meçhul maceralara atılmak için bu rıhtımdan daha uygun bir yer tasavvur edebiliyor musunuz? Yürekleri macera ateşiyle tutuşanlar er geç soluğu Marsilya'da alırlar, yavrucuğum. Bu alnınıza yazılmıştır... Şu eşsiz sahillerin büyüeyici rayihasını, rüyalarda bile görmediğiniz esrarlı diyarların iç gıcıklayıcı kokusunu duyuyor musunuz?

Kolunu teatral bir edayla havada savurdu:

— Baharat, güzelim, Ah... baharat ...Kokular burnunuza geliyor mu? En cesur gemicileri bile baştan çıkaran yosun gözlü deniz kızları...

Parmaklarıyla saymağa başladı:

— Zencefil, tarçın, safran, paprika, karanfil, kişniş, kimyon, ve bütün bunların Kralı... Karabiber.

Anjelik, eczacıyı hayalleri ile başbaşa bırakıp, kaptanlara mahsus kırmızı şapka giymiş iri yarı bir adamla kendisine doğru gelmekte olan Flipot'ya döndü. Adam kollarını havaya kaldırıp bağırdı:

— Girit'e gitmek için bir servet vermeyi vaad eden siz misiniz? Ben de kemiklerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan bunak bir acuze ile karşılaşacağımı sanmıştım... Kuzum, sizin kafanıza biraz akıl sokacak kocanız yok mu? Yoksa zengin bir Türkün haremine mi girmeğe niyet ettiniz?

— Girit'e gitmek istiyorum dedim, Istan.bul'a değil.

— Girit de Türklerin elinde. Akdeniz korsanlarla dolu.

Yolda sizi çalmazlarsa talihinize şükrediniz.

— Siz Girit'e gitmiyor musunuz?

— Gitmesine gidiyoruz ama, oraya varıp varamayacağımızı Ulu Tanrıdan başka kimse bilemez.

— Sizi duyan da korkunç korsanlar limanın ağzında bekleşiyor sanır.

— Bekleşiyorlar zahir, ne sandınızdı? Türk korsanları Akdenizi hallaç pamuğu gibi atıyorlar alimallah. Gemileri sağlam, silâhları kuvvetli, öylesine de cesur insanlar ki, onları görünce kaçacak delik arıyoruz.

Anjelik dalmış düşünürken Savary de yanlarına yaklaşmıştı.

— Anlaşabildiniz mi? diye sordu, beni de alacak mısınız?

— Siz de mi Girit'e gideceksiniz?

— Girit'ten daha da ileriye gitmek niyetindeyim. Kimseye söylemeyin ama İran'a gideceğim ben.

Kaptan sordu:

— Bana ne vereceksiniz?

— Doğrusunu isterseniz pek zengin değilim, otuz lira verebilirim.

Kaptanın kaşları çatıldı:

— İş yok sende... dedi, Ne sende ne de Madamda... Otuz lira ile ancak Nis'e kadar gidebilirsin. Bu kadarcık para için bu rizikoya giremem, ahbap, size gelince Madam, siz de bu güzellikle korsanları başımıza üşüştürürsünüz, evvelallah...

Şapkasını afilli bir el hareketiyle geriye itti. Ensesini kaşıya kaşıya, rıhtıma yanaşmış duran gemisine doğru yürüdü:

Savary hiddetle:

— Bu Marsilya'lı gemiciler de hep böyledir, dedi. Ermeniler kadar açıkgöz ve açgözlüdürler.

Anjelik, ümitsizliğe kapılmak üzereydi:

— Başka bir kaptanla konuşmağa lüzum kalmadı, dedi, ağzımı açar açmaz bana haremlerden esirlerden bahsediyor-

lar. Sanki denize açılan herkes soluğu bir Türkün hareminde alıyor.

— Yahut da Tunus Beyi'nin Fas Sultanının ya da Cezayir valisinin hareminde, dedi Savary, ama denize çıkmayı aklına koyan bir insan bu tehlikeleri göze alacak kadar cesur olmalıdır.

Anjelik içini çekti. Sabahtan beri derdini kime açtıysa aynı hayret, aynı red cevabı ile karşılaşmıştı... Tek başına Girit'e gitmek isteyen bir kadın ha!... Serapa çılgınlık, düpedüz divanelik!... Siz Akdenize ancak Kraliyet donanmasının muhafızlığı altında çıkabilirsiniz!

Savary de aynı güçlüklere maruz kalmıştı ama onunki sırf parasızlık yüzündendi.

Anjelik, eczacıya döndü:

— Geliniz kuvvetlerimizi birleştirelim, dedi, siz bana bir gemi bulun ,ben de sizin yol paranızı vereyim.

Savary bu teklifi sevinçle kabullendi. O, bir gemi aramak üzere uzaklaştıktan sonra, Anjelik bir müddet daha oraya bırakılıp unutulmuş olan bir top'un üstünde oturdu. Rıhtımda bu toplardan daha bir kaç tane vardı. Balıkçıların dönmesini bekleyen kadınlar, topların kenarına ilişmişler, çene çalarak örgü örüyorlardı.

Anjelik, üzgündü, sıcak güneş altında dolaşmaktan başı ağrıyordu. Etrafta oturan kadınların başlarındaki geniş kenarlı şapkalara âdeta gıptayla baktı. Ne kadar rahat, mesut, serazat idiler... Küfrederek konuşuyorlar, şakalaşıyorlar, gülüşüyorlardı. Kimisi karanfil, kimisi balık satıyordu.

Bir tanesi Anjelik'e yaklaşıp:

— Şu nefîs palamut'u almaz mısın, güzelim? diye sordu, bir tane kaldı, bak ne taze... pırıl, pırıl.

— Alıp da ne yapayım?

— Aaa, yersin canım, balık ne yapılır?

— Evim çok uzak, oraya kadar taşıyamam ki...

— O zaman buracıkta yiyiver a canım... Midende taşıması daha kolay olur.

— Çiğ çiğ mi yiyeyim?

— Yok canım, bak ileride rahipler, sevabına, fakir fukaranın öteberi pişirmeleri için ızgara yakmışlar, orada pişirirsin.

— Neyin içinde pişireyim? Tabak çanak yok ki...

— Sahilde temiz bir tuğla bul balığı onun üstünde pişirirsin.

— Çatalım da yok...

— Aaa, ne kibar şeysin, saraydan mı çıktın? Ellerin ne güne duruyor?

Kadından yakasını kurtarmak için, Anjelik, nihayet balığı satın almak zorunda kaldı. Filipot, balığı kuyruğundan tutup, rahiplerin, rıhtımın bir köşesinde bir nevi açık hava mutfağı haline getirdikleri yere gitti. Rahipler burada kocaman bir kazanla pişirdikleri balık çorbasını fukaralara dağıtıyorlar, ayrıca bir kaç kuruş mukabilinde maltızlar üzerinde öteberi pişirilmesine müsaade ediyorlardı. Izgara edilen balık ların ve nefis çorbanın kokusu Anjelik'in ağzını sulandırmıştı. Son derece acıkmış olduğunun ancak o zaman farkına vardı.

Genç kadının biraz ilerisinde duran bir arabadan süslü, püslü bir kadın indi. Yanında küçük bir oğlan çocuk vardı. Çocuk, pamuk balyalarının üzerinde takla atan, yarı çıplak veletlere gıpta ile bakarak annesine sokuldu:

— Ben de onlarla oynayabilir miyim, anneciğim?...

Kadın tarifsiz bir hakaret duymuşcasına kaşlarını çattı:

— Ne münasebet?... Sokak çocuklarıyla oynanır mı?,

— Ama öyle güzel egleniyorlar ki...

Anjelik, Florimond ile Cantor'u hatırladı. Bir zamanlar kendisi de böyle sokak çocuklarıyla oynamıştı.

Florimond'un peşine takılmasına mâni olmak için akla karayı seçmişti. Nihayet, sâdece iki hafta kalıp döneceğini söyliyerek elinden kurtulabilmişti. Bu müddet zarfında, posta arabasıyla Lyon'a gidecek, oradan Rhon'a inip rahibi gö-

recek ve Kral ortadan kaybolduğunun farkına varmadan yine Paris'teki konağına dönecekti. Kendi kendine hırsla mırıldandı. «Bu sana oynadığım oyunların en güzeli oldu, Sayın Mösyö Desgrez...»

Konaktan kaçışını hatırlayınca tüyleri diken, diken oldu... Hayatında bu kadar çok korktuğunu hiç bilmiyordu... Florimondun kuyu hakkında anlattıklarını bir parça şüpheyle karşılamıştı... Fakat gizli tünel, gerçekten mükemmel vaziyetteydi. Florimond, annesini, Vincennes ormanındaki metrûk kiliseye rahatça çıkarmıştı. Kilise harabe halindeydi. Anjelik, «Beoutıieus şatosunun efendisi geri döndüğü vakit her şeyi mükemmel ve yerli yerinde bulmalı, bunun için elimden geleni yapacağım?» diye düşündü. Lâkin aradan bu kadar uzun yıllar geçmişti. Geri dönmesi için bir sebep varmıydı?...

Vincennes ormanında nefîs bir sabah başlıyordu. Genç kadın iğlunu derin bir şefkat ve hayranlıkla bağrına bastırdı. Ne cesur, ne mağrur bir çocuktu! Sır saklamasını ne güzel biliyordu!

Birbirlerini uzun uzun öptükten sonra ayrıldılar, Anjelik, gizli kapının ağır ağır Florimond'un bukleli başı üzerine kapandığını gördü.

Kapı tam kapanırken, Florimond annesine muzip, muzip, gözünü kırptı. Onun nazarında bu mesele heyecanlı bir oyundan ibaretti.

Flipot Anjelik'in çantasını aldı, beraberce biraz ilerideki köye gittiler. Orada Nogent'a gitmek üzere bir araba kiraladılar, ve Nogent'dan da bir posta arabasına bindiler.

Nihayet, genç kadın gayesine ulaşmış, Marsilya'ya ayak basmıştı. Şimdi ikinci gayesini gerçekleştirmek gerekiyordu; Bir yolunu bulup Girit'e kapağı atmak... Rahiple konuştuktan sonra, oraya gitmeğe âdeta azmetmiş bulunuyordu.

Rahipten sonra bulunması gereken ikinci insan, bir Arap mücevher tacirinin yeğeni olan ve Joffrey de Peyrac tarafından Antoin babayı görmeğe gelen adamdı. Oysa ki, Giritte

mücevher tacirini bulmak bile başlı başına bir meseleydi. Ama genç kadının şükrettiği bir nokta vardı ki, o da bir zamanlar, Versayda iken Girit'in Fransız Konsolosluğunu üzerine almış, hattâ bu iş için bir hayli de para ödemişti. Fakat biraz derince düşününce bunun faydasızlığı da meydana çıkıyordu, zira, Anjelik, Fransa Kralına karşı muazzam bir suç işlemek, yâni, ölmüş bilinen kocasını arayıp ortaya çıkarmak üzere oraya gidiyordu. Fransa konsolosluğu ünvanını nasıl kullanacaktı? Her ne hal ise, Marsilya'dan bir an önce uzaklaşması çok iyi olacaktı... Ama, nasıl?...

Flipot hâlâ geri dönmemişti. Bir balığı pişirmek bu kadar uzun mu sürerdi? Kalkıp etrafına bakındı... Genç uşak, biraz ötede uzun kahve rengi paltolu biriyle konuşuyordu... Adam galiba ona bir şeyler soruyordu ve Plipot sıcak balığı bir elinden öbürüne aktararak, can sıkıntısıyla cevaplar veriyor, bir an önce oradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Nihayet adam yürüyüp gidince, Flipot, Anjelik'in bulunduğu istikametin aksi tarafına doğru koşmağa başladı. Genç kadın şaşırıp kalmıştı.

Birkaç dakika sonra, Flipot, dikkati çekmemek için, zigzaklar çevirerek tekrar göründü, yine gözden kayboldu. Anjelik, telâşla yerinden fırladı. Ne oluyordu bu çocuğa?... Uşağın kaybolduğu istikamete koştu. Flipot'u rıhtımdaki binalardan birinin kalın sütunları arkasına saklanmağa çalışırken yakaladı.

— Ne oluyor?. Niçin kaçıyorsun?.

Demin konuştuğun adam kimdi?.

— Bilmiyorum... Birden ona itimat edemedim. Buyurunuz balığınızı Madam Markiz.

Bir kısmını koşarken düşürdüm ama daha epeyce var!.

— Ne sordu o adam sana?

— Kim olduğumu, nereden geldiğimi, kimin uşağı olduğumu sordu. Hepsine «Bilmiyorum» dedim. «Haydi oradan, efendinin adını bilmez olur musun, böyle hakikati gizlemeğe devam edersen seni polise veririm» dedi. Ben hep «Evet efen-

dim», «Hayır efendim», «Bilmiyorum efendim» dedim. Sonra birden döndü, «Şurada duran Markiz du Plesis - Bellière değil mi?» diye sordu. «Hangi otelde kalıyor?» dedi. Ona nasıl bir cevap vermemi isterdiniz?

— Haydi, yürü, çabuk ol...

— Sen ne cevap verdin onu söyle?

— Birden kafamdan bir han ismi uyduruverdim... Beyaz at hanı... Şehrin tâ öbür ucunda dedim.

Yokuş yukarı koşar adımlarla giderlerken, Anjelik, bu muammayı halletmeğe çalışıyordu... yoksa polis peşinde miydi? Ama niçin? Desgrez, ortadan kayboluşunu o kadar çabuk haber almış olabilir miydi?

Birden hakikat kafasına dank etti. Mösyö de Vivon, gemiden indiği sırada kendisin görmüş ve her halde, daha sonra sâkin kafayla düşünürken, bu âşina çehrenin, Madam du Plessis - Bellière ait olduğunu keşfederek onu bulmak üzere peşine adam koymuş olacaktı. Lâkin, onun bu ilgisinin hakikî sebebi neydi? Anjelik'i merak saikiyle mi, dostluk hisleriyle mi, yoksa Kral Hazretlerinin bir saraylısına karşı nezaket borcunu ödemek kaygısıyla mı arıyordu?

Sebep ne olursa olsun, Anjelik, Mösyö de Vivon'u görmeğe hiç de can atmıyordu. Buna rağmen, adamın ilgisi de onu fazla rahatsız etmiş değildi. Zira Vivon, umumiyetle Versay'dan uzakta kalıyor, bu yüzden de sarayda olup bitenleri pek bilemiyordu. Kralın müstakbel gözdesi Madam du Plessis - Bellière' dair son haberleri öğrenmiş olması imkânsızdı. Hem Flipot'u sorguya çeken adamı, belki de Antoin baba göndermişti. Hayır, hayır... Antoin baba kaldıkları Altın Boynuz hanını biliyordu. İcabettiği takdirde kendisini orada araması lâzımdı.

Han'a geldikleri vakit bütün vücudu terden sırılsıklam kesilmişti. Kalbi gümbür gümbür çarpıyordu.

Hancı kadın onun bu halini görünce başını salladı:

— Kendinizi böyle yormanız doğru değil, Madam. dedi. Siz, Parisli kadınlar peşinizden biri kovalıyor gibi hep böyle

telâş içindesinizdir, nedense. Geliniz, size nefis domatesli patlıcan kızartması yaptım, yemeğinizi yerken bir yandan da bana bugün neler yaptığınızı anlatırsınız.

Hancı kadının Anjelik'e gösterdiği bu candan yakınlığın sebebi, hiç şüphesiz ki, kesesinin dolgunluğu idi. Genç ve güzel müşterisinin, bir ordu hizmetçiye sahip, kibar ve asil bir kadın olduğunu ilk bakışta anlamış, Marsilya'da tanınmak istemediğini de sezmişti. Ah aşk, ah gözü kör olası aşk... Bu dünya güzeli kadın hiç şüphesiz ki aşktan kaçıyordu...

— Bu taraftan geliniz, dedi. Anjelik'e, Sizi şu pencerenin yanındaki sâkin köşeye oturtacağım. Bu küçük masada, diğer müşterilerin bakışlarından rahatsız olmadan yemeğinizi yersiniz. Bir parça da kırmızı şarap koyayım mı?»

Masanın üzerine buğulanmış bir seramik testi koydu.

Anjelik başını kaldırınca, kapı eşiğinde durup kendisine telâşlı, endişeli bir takım işaretler yapan Flipot'u gördü. Hancı kadın arkasını döner dönmez, hanımının yanına koştu, dehşet dolu bir sesle kulağına fısıldadı:

— Geliyor... Geliyor... O kötü adam geliyor... Kaçalım buradan Madam.

Anjelik pencereden dışarıya bakınca, genç uşağı dehşete düşüren sebebi anlamıştı. Yokuş yukarı çıkmakta olan mor ipek pelerinli, gümüş bastonlu adam, Desgrez'den başkası değildi.

Paris Polis Müdürü François Desgrez, han'a doğru ağır ağır, heran biraz daha yaklaşmaktaydı.

5 BAHİS

Anjelik'in ilk reaksiyonu, oturduğu sandalyeyi geri itip, yukarı kata çıkan merdivenlere atılmak oldu.

— Beni takip et Flipot.

Hancı kadın, ellerini havaya kaldırmış:

— Madam, nereye, ne oluyor? Yemek yemekten vaz mı geçtiniz? diye bağırıyordu.

Anjelik emreden bir sesle:

— Buraya geliniz, çabuk benimle geliniz... Size birşey söyleyeceğim.

Yüz ifadesi ve sesi öylesine mütehakkimdi ki, kadın daha fazla birşey sormaksızın merdivenlerden yukarı koştu.

Anjelik, tırnaklarını kadının tombul bileğine batırırcasına, tutup odaya çekti.

— Dinleyin beni... Birkaç dakikaya kadar buraya bir adam gelecek. Mor pelerinli, gümüş bastonlu.

— Bu, acaba bu sabah size bir mektup yollayan adam mı?

— O da ne demek? Bana mektup yollayan mı oldu?

Hancı kadın, kocaman göğüslerinin arasına elini sokup, bir kâğıt çıkardı. Anjelik, kâğıdı yırtarcasına kapıp açtı... Antoin babadan geliyordu ve «1666 yılında, Pariste tanışmak şerefine sahip olduğu sayın Mösyö Desgrez'in kendisini ziyaret ettiğini» bildirmekteydi. Haddinden fazla dürüst olan Antoin babacık, «Madam du Plesis'in Marsilya'da olduğunu ve kaldığı adresi Mösyö Desgrez'den gizlemeyi uygun bulmamıştı».

Anjelik mektubu buruşturdu.

— Bunun kıymeti yok artık, dedi. Bahsettiğim adam beni soracak olursa, hiç görmediğinizi, kim olduğunu da bilmediğinizi söylersiniz. O gider gitmez, gelip bana haber verin. Alın bu da sizin.

Avucundaki üç altını kadına uzattı. Hancı kadın bu cömertlik karşısında o kadr sevinmişti ki, anlayışlı bir ifadeyle gözünü kırptı, yıllanmış bir casus edasiyle kapıyı kapatıp çıktı.

Anjelik, tırnaklarını yiyerek, odada beş aşağı, beş yukarı dolaşmaya başladı.

— Eşyalarımı topla! diye emretti Flipot'a. Çantaları yerleştir, hazır olalım.

Desgrez, tahmininden daha çabuk harekete geçmişti. Ama genç kadının yakalanıp, zincire vurularak Kral'ın önüne çıkarılmaya hiç niyeti yoktu. Artık bütün tehlikeleri göze alıp denize açılmaktan başka çare kalmamıştı.

Akşam karanlığı iyice bastırmıştı. Rıhtım boyundaki binalar arasında karanlık sokaklardan gitar sesleri, açık saçık şarkılar duyulmaya başlmıştı.

Anjelik, Desgrez'den ve Krl'dan kaçacaktı. Deniz onu alıp uzaklara, çok uzaklara götürmeliydi... Pencerenin önüne gitti, han'ın uğultusunu dinleyerek, öylece durdu.

Dışarıdan biri kapıyı tıkırdatıyordu.

Hancı kadın, kapı aralığından başını uzatıp:

— Karanlıkta kaldınız, diye fısıldadı. Bir kav çakıp, lâmbayı yaktı.

— Hâlâ burada, diye ilâve etti. Çok kibar, çok terbiyeli adam. Ama yüzüme öyle acaip bakışı var ki... Vız gelir bana o bakışlar. «Otelimde kalanları benden iyi mi bileceksiniz?» dedim, «Târif ettiğiniz gibi güzel, kibar bir kadın gelseydi dikkatimi çekmez miydi?» dedim. Nihayet sözlerime inandı, ya da inanmış göründü, akşam yemeği istedi ve sizin için hazırladığım masada oturmayı arzu etti. O uzun burnuyle etrafı koklayıp duruyor...

— Benim kokumu arıyor, dedi Anjelik.

Desgrez'in bu kokuyu farketmemesi imkânsızdı. Faubourg Saint - Honoré'de en meşhur parfömeri mağazası tarafından sırf Anjelik için hazırlanan kokuya nerede olursa olsun tanımamasına imkân yoktu.

Hancı kadın devam etti:

— Birden gözleri ,elimdeki altınlara ilişince ışıl ışıl yandı. «Ne cömert müşterileriniz var, maşallah» dedi. Tepem iyice attı. Bu adam sizin kocanız mı kuzum madam?

Anjelik can-ü yürekten:

— Hayır, dedi.

Kadın başını salladı:

Birden ellerini ağzına siper ederek korkuyla fısıldadı:

— Durun, bakayım... Biri geliyor. Müşterilerimden hiç birinin ayak sesine benzemiyor bu... Hepsini tanırım.

Gidip kapıyı biraz araladı, ve derhal kapadı. Ellerini beline dayayarak hırsla başını salladı:

— Ne Allahırı belâsı olduğumu bu cehennem zebanisine göstereceğim, diye söylendi.

Sonra birden sesinin tonunu değiştirdi:

— Yok, yok, olmaz, böylelerine edepsizlik pek sökmez bilirim, Alimallah insan soluğu zindanda alır. Işi bozuntuya vermemek lâzım...

Anjelik para çantasına sarıldı:

— Buradan derhal çıkmağa mecburum... Anlıyor musunuz... Derhal... Derhal. Her ne pahasına olursa olsun... Hiç bir suçum yok, inanın bana...

— Gelin şu tarafa... diye fısıldadı hancı kadın.

Anjelik, elini çantasına daldırıp bir avuç altın çıkardı. Kadın, altınları koynundan içeriye aktardı. Anjelik'i âdeta sürüklercesine küçük balkona götürdü. Balkonun demir parmaklıklarından birini yerinden çıkardı.

— Atlayın!... dedi, haydi, bitişik evin damına atlayın!.. Aşağıya bakmayın, başınız dönmesin... Damın sol tarafında bir merdiven bulacaksınız. Oradan bahçeye inince kapıyı vurun... Sicilyalı Mario adında biri çıkacaktır. Ona, sizi benim gönderdiğimi söyleyin. Korsikalı Santi'ye teslim etsin sizi... Yok, yok fazla uzak değildir... Levantin mahallesine çıktıktan sonra korku yok... Ben burada bu herifi oyalarım...

Bir dua mırıldanarak ,istavroz çıkardı, Anjelik ile Flipot balkondan bitişik dama atladıktan sonra, kapıyı kapatıp içeri girdi.

Anjelik ile Flipot'un kaçışları saklambaç oyununa benziyordu. Nefes alıp verdiklerinin farkında bile olmaksızın, kendilerini balkondan karanlık boşluğa bırakıverdiler... Içerideki aile reislerinin çoluk çocuklarıyla sâkin sâkin yemek yedikleri pencerelerden gölge gibi süzülüp, merdivenin son ba-

samağından ayaklarını toprağa bastılar, ve ondan sonrası korkulu bir rüya gibi geçti.

Sicilyalı Mario'nun yardımıyla nefes nefese, sonu gelmez mermer merdivenlerden uçarcasına indiler, bir su haznesine girip çıktılar, iplere asılmış rengârenk çamaşırların sallandığı karanlık bahçelerden geçtiler, önlerine çıkan kavun kabuklarına basıp yuvarlandılar, tekrar kalkıp, inanılmaz bir kuvvetle yeniden ileri atıldılar, çılgınca bağırıp, şarkı söyleyen sarhoş grupların arasından şimşek hızıyla fırladılar, ve nihayet, Levantine mahallesinde esmer bir Ispanyol'un yanına sığındılar. Adam, artık tehlikeyi atlattıklarını, Altın Boynuz hanından kilometrelerce uzaklaşmış olduklarını haber verdi. Hanımefendi daha uzağa gitmeyi arzu ediyor muydu?... İspanyol ile Korsikalı Santi Anjelik'in yüzüne dikkatle bakarak cevap beklediler.

Genç kadın mendiliyle yüzünden akan terleri sildi. Şehrin ışıkları yaz gecelerine has lâcivert gökyüzüne vurmuştu. Kahvehanelerin kapalı kapıları ardından monoton melodiler yükseliyordu. Anjelik, başını kaldırdı:

— Ben, dedi, Amirallik dairesine gitmek istiyorum. Mösyö de Vivon'u göreceğim. Beni oraya götürebilir misiniz?...

İki kılavuz, kulaklarındaki altın halka küpeleri şıngırdatarak başlarını iki yana salladılar. Amirallik dairesinin civarı, buraya gelinceye kadar geçtikleri yerlerden daha tehlikeliydi. Madem ki, madam onlara karşı bu kadar cömert davranmıştı, Madam'a Amirallik dairesinin yolunu göstermek onların boynunun borcuydu. Fakat bu sefer, Madam, kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Anjelik Flipot'a sordu:

— Tariflerinden bir şey anlayabildin mi bâri?...

Çocuk başını salladı. Korkudan bitmiş, erimişti. Bu belâlı şehrin insana ne oyunlar edeceği belli olmazdı ki... Halk yediden yetmişe kadar bıçak kullanmakta ustaydılar. Hanımı bir tecavüze uğradığı takdirde onu nasıl müdafaa edecekti?...

— Korkma, dedi Anjelik.

Desgrez'in borusu burada, Paristeki kadar ötmüyordu.

Tarif edilen yoldan ilerleyip bir köşeyi dönünce, Mösyö de Vivon'un ışıklar içinde yüzen ikametgâhı ile karşılaştılar. Kapının önünde arabalar duruyordu ve açık pencerelerden dışarıya ut ve keman nağmeleri yükseliyordu.

Anjelik bir dakika durup, elbisesine, saçlarına çekidüzen verdi. Kapıya doğru yönelmişti ki, kalabalık bir gruptan, geniş omuzlu, uzun boylu birinin ayrılıp kendisine doğru geldiğini gördü. Adamın yüzü gölgede kaldığı için tanıyamadı. Fakat o, genç kadına yaklaşınca dikkatle bakarak, şapkasını çıkardı:

— Madam du Plessis Bellièrle mi teşerrüf ediyorum... Ah, evet, evet, ta kendisisiniz. Kendimi takdim edeyim; bendeniz Marsilya Polis Şefi Carroulet... Mösyö de la Reynie'nin yakın dostuyum. Bana sizin hakkınızda bir mektup yazarak, Marsilya'daki ziyaretiniz müddetince hoş ve eğlenceli günler geçirmeniz hususunda yardım etmemi emretti.

Anjelik, adamın babacan ifadeli, sempatik bir çehreye sahip olduğuna dikkat etti.

Adam söze devamla:

— Dün de buraya Mösyö Desgrez geldi... dedi. Dük de Vivon'u ziyaret etmeniz ihtimalinden bahsetti. Ve bana, Mösyö de Vivon'un kapısında sizi beklememi tembih etti.

Anjelik, birdenbire, korkudan ziyade, şiddetli bir öfkeye kapıldığını hissetti. Desgrez, şehrin bütün polisini peşine takmıştı. Çelik yumruğunu kadife bir eldivenin içine saklamasını bilen Carronlet'yi bile, Marsilya'ya gelişinden haberdar etmişti...

Soğuk bir sesle:

— Ne demek istediğiniz, neler söylediğinizi anlayamıyorum, Mösyö, dedi.

Carroulet gözlerini, genç kadının yüzünden ayırmadı:

— Madam, sizi bana çok iyi tarif ettiler.

Üstlerine doğru bir araba geliyordu. Polis şefi, ezilmemek için, geri çekildi, âdeta duvara yapıştı. Anjelik, kendisini at-

ların ayakları altına atmak pahasına, hayvanların önüne fırladı, arabacının arabayı öte yana çevirmesinden istifade ederek, yere atlayıp binanın kapısından girmekte olan misafirlerin arasına karıştı.

Uşaklar, ellerindeki fenerlerle merdiveni aydınlatıyorlardı. Anjelik, kendisinden emin bir tavırla, kalabalığın arasında merdivenleri çıktı.

Flipot da, çanta elinde peşinden geliyordu. Anjelik, jartiyeri gevşemiş gibi, elini bacağına atıp, loş bir köşeye koştu, Flipot'a:

— Çabuk kaç... diye fısıldadı... Kaç... Hizmetçilerin dairesine git, saklan... Bir yer bul kendine... Kimseye görünme de neresi olursa olsun... Yarın donanmanın hareket saatinde rıhtımda ol... Ne yap, yap, geminin hareket yerini ve saatini öğrenmeğe çalış... Zira ,orada olmazsan, sensiz yola çıkacağım. Al, sana biraz da para...

Flipot ile konuşmak üzere girdiği loş köşeden çıktı. Yine kendisinden emin adımlarla, üst kata çıkan mermer merdivenleri tırmanmağa koyuldu.

İlk sahanlığa varmıştı ki, aşağıda kendisini karşılayan polis şefini gördü. Mermer parmaklıktan eğilip adamın hareketlerini tâkibetti.

Carroulet pek keyifsiz görünüyordu. Önüne çıkan bir uşağa, telâşla bir şeyler sordu. Sonra, başını sallayarak, yürüdü. Ve henüz birkaç adım atmıştı ki, Mösyö de Vivon'la karşılaştı. Amiral, biraz önce anlatılan komik bir hikâyeye hâlâ kahkahalarla gülmekteydi. Polis şefi, Amiral'i hürmetle selâladı. Bir şeyler fısıldadı ...Vivon'un gür sesi Anjelik'in kulaklarında çınladı:

— Nedir söylemek istediğiniz, kuzum? Ne... Madam du Plessis - Bellière misafirlerimin arasında mı? Yok canım, ne münasebet ,onu burada değil, Kral hazretlerinin yatağında arayınız. Versay'dan gelen son haberler, öyle icabettiriyor.

Carroulet, ısrar edince, Vivon'un sabrı tükeniverdi.

— Anlattığınızın ileri tutar yeri yok, dostum... Hem Ma-

dam du Plessis - Bellière'i burada gördüm diyorsunuz, hem de ortadan kayboldu diye hayıflanıyorsunuz... Siz bir doktora gidiniz, dostum.

Polis şefi, bozguna uğramış gibi, başı önünde, çekilmeğe hazırlanıyordu ki, Amiral'in arkadaşlarından biri yanlarına yaklaştı, ne olduğunu sordu. Genç amiral hiddetlice bir sesle:

— Olacak şey değil canım, dedi. Sözde, Kral'ın son aşkı güzel Anjelik, burada, misafirlerimin arasında imiş!.

— Madam du Plessis - Bellière mi?

Ta kendisi... Bu kurnaz, entrikacı fahişe buraya girdiyse Allah yardımcımız olsun... Anjelik, akla hayale gelmez hilelerle kız kardeşimin hayatını zehir etti. Athenais, bana son derece dertli mektuplar yazıp duruyordu. Yeşil gözlü yılan, istediğini elde ettiyse, bizim Athenais'ciğe yol göründü demektir...

— Madam du Plessis - Bellière hakikaten Marsilya'da mı imiş... Aman Yârabbi... Bu kadının güzelliği erkekleri çılgına çeviriyormuş... Onu görmek için ben de can atıyorum doğrusu.

— Nafile can atma, dostum. Canını alır da seni hâk ile yeksan eder. Tarifsiz derecede zalim, hain kalbsiz bir kadındır. Hayranları verem olup ölmeğe mahkûmdurlar. Hem, o şimdi Kral'ı gözüne kestirdi. O ne kurnaz ve şeytanın gözüdür... Athenais mektuplarında diyordu ki...

Anjelik, konuşmanın sonunu duyamadı, zira Vivon ile arkadaşı salondan birine doğru yürüyüp gözden kalbolmuştu.

Dişleri arasından, «Bu lâfların için seni pişman edeceğim» dedi...

Loş koridorda, el yordamı ile ilerledi... Nihayet önüne bir kapı çıkmıştı... Tokmağı usulca çevirdi... Oda boştu... Ve sâdece pencereden gelen ışıkla aydınlanmıştı.

Anjelik, yorgunluktan bitkin bir halde, ipek halılar, yumuşacık yastıklarla süslü şarkvari divana kendisini bırakı-

verdi. Divanın üzerine uzanırken, ayağı yerdeki bakır bir tabağa takılmış, yuvarlanan tabaktan gonk gibi uzun bir ses çıkmıştı. Genç kadın, ürkek ürkek büzülerek, sesin dinmesini bekledi.

Usulca kalktı. Bir mum bulup yaktı... Korkarak etrafına bakındı... Burası şık, süslü bir daireydi. Yatak odası, giyinme odası ve banyodan müteşekkil muhteşem bir daire... Dük ve Vivon'un hususî dairesiydi. Amiral, sefer dönüşlerinde karada kaldığı günleri bu dairede eğlenerek felekten kâm alarak geçiriyordu. Anjelik etrafı gözden geçirdi... Öteye beriye pantalonlar, üniforma caketleri atılmış, yazı masasının üzeri kâğıtlar, haritalarla doldurulmuştu. Elbise dolabını açtı... İçerisi yığın yığın kadın sabahlıkları, incecik geceliklerle doluydu.

Anjelik, ipek muslinden işlemeli beyaz bir gecelik seçti. Amiral ve metresi için hazırlanmış olan banyodan güzelce yıkandı. Saçlarını taradı, incecik geceliği çıplak vücuduna geçirdi. Ohhh... Ne rahatlamıştı... Çıplak ayakları ile yumuşacık halıların üzerinde koşarak odaya döndü... O kadar yorgundu ki, bacakları titriyordu. Bir müddet dışarının neşeli uğultusunu dinledi... Sonra kuştüyü yastıkların arasına gömüldü... İstikbalin de, dünyanın bütün polislerinin de canları cehennemeydi... Öyle uykusu vardı ki... Ohh ne rahat.. Ne ra.........

— Ayy...

Anjelik, kulağının dibinde çıngır çıngır öten tiz bir feryatla gözlerini açtı. Gözlerini kırpıştırarak dirsekleri üzerinde doğruldu.

Yanaklarına benler yapıştırılmış, siyah saçlı bir kız, ağzı bir karış açılmış, gözleri dışarı uğramış kendisine bakıyordu. Sonra, kız hırsla döndü, arkasında duran birinin suratına, yâradana sığınıp bir tokat aşketti.

— Vay domuz vay... Demek bana hazırladığın sürpriz buymuş ha?. Tebrik ederim... Sürpriz dediğin de böyle ol-

malı hani... Böyle nefis, böyle zarif bir hakareti ömrümün sonuna kadar unutamayacağım. Senin suratını da ömrümün sonuna kadar bir daha görecek değilim.

Yelpazesini şrak diye kapatıp, esvabının eteğini azametle hışırdatarak kapıdan çıkıp gitti. Dük de Vivon, beş parmağın izi kalan yanağını kaşıyarak döndü ve dönmesiyle Anjelik'i görmesi bir oldu.

Aklını başına ilk toplayan yanındaki uşak oldu. Adam elindeki şamdanları masanın üzerine bıraktı, efendisini selâmladı, bu arada şaşkınlıkla Anjelik'e de bir reverans yaptı, bir gölge gibi kapıdan dışarı süzülüp, kanadı usulca kapadı.

— Mösyö de Vivon... Başım dertte... dedi.

Genç adam ,karşısındakinin bir hayalet olmadığına kendisini iyice inandırdıktan sonra konuşabildi:

— Demek polis'in dediği doğruymuş... Marsilya'da imişsiniz... Hem de benim damımın altında... Ne bilirdim?... Niçin kendinizi tanıtmadınız?...

— Tanınmak istemiyordum. Bir kaç defa tevkif edilmek tehlikesi atlattım.

Mösyö de Vivon elini alnına vurarak, abanoz yazı masasına gitti ,bir şişe konyakla bir kadeh aldı.

— Demek kraliyetin bütün polisleri Madam du Plessis - Bellière'in peşine düştü, ha,? Yoksa bir cinayet mi işlediniz, Madam?...

— Hayır, daha beterini yaptım. Kral'ın koynuna girmeyi reddettim.

Amiralin kaşları derin bir hayretle yukarıya kalktı:

— Neden?

— Sevgili kız kardeşiniz. Madam de Montespan'a olan merbutiyetim yüzünden.

Vivon, elinde şişe, bir an nutku tutulmuş gibi, genç kadına baktı. Sonra, bir kahkaha koyverdi. Kadehine konyak doldurdu, gelip Anjelik'in yanına oturdu.

— Bu hareketiniz hayatınıza malolacak gibime gelir, Madam.

— Belki. Ama sandığınız kadar çabuk değil.

Bütün dişilik cazibesini kullanarak genç adama gülümsüyordu. Gözleri hâlâ mahmurdu. Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşmüştü.

— Öyle yorgundum ki, diye içini çekti. Şehri bir baştan bir başa yürüyerek katettim. Yolumu kaybetmiştim. Nihayet buraya sığındım. Pek patavatsızca hareket ettiğimi biliyorum, ama başka da çarem yoktu. Banyonuzda yıkandım, dolabınızdan da bu geceliği aldım.

Şeffaf beyaz kumaşı çıplak vücudu üzerinde gererek okşadı. İncecik geceliğin altında pürüzsüz bacakları, yuvarlak kalçaları pembe, pembe parlıyordu. Mösyö de Vivon kadehi bir yudumda dikti.

— Ne sıkıcı durum! diye homurdandı Kral sizin buraya geldiğinizi öğrenince beni suç ortağınız olmakla itham edecek.

Anjelik ayağa kalktı:

— Mösyö de Vivon, dedi, münasebetsizlik etmeyin. Sizi, kız kardeşinizin âkıbeti ile daha yakından alâkadar olduğunuzu sanırdım. Zira sizin de âkıbetiniz onunkine bağlı. Kardeşinizin gözden düşmesini, beni Kralın kolları arasında görmeyi arzu eder misiniz?

Vivon kekeledi:

— Şey... Etmem tabiî.

Vaziyet gittikçe Korney'in piyeslerindeki çetrefil durumlara benzemeğe başlamıştı.

— Ama, Haşmetmeap'ın gazabını celbetmek de istemem, diye ilâve etti. Siz, kral hazretlerinin iltifatlarına cevap vermeseniz de olur. Ama, niçin Marsilya'ya geldiniz kuzum, neden benim evime sığındınız?

Anjelik usulca elini, genç adamın eli üzerine koydu.

— Çünkü, ben, Girit'e gitmek istiyorum.

— Neee?!

Mösyö de Vivon, arı sokmuş gibi yerinden sıçradı:

— Yarın hareket ediyorsunuz, değil mi? diye sordu Anjelik... Beni de beraber alınız.

— Aman ya Rabbi... Her an biraz daha cüretkâr oluyorsunuz. Sahiden Girit'e gitmek mi istiyorsunuz? Girit'in neresi olduğundan haberiniz var mı sizin?

— Ya sizin bazı şeylerden haberiniz var mı? Benim Girit Konsolosu olduğumu biliyor musunuz? Orada son derece mühim işlerim ve kazançlarım beni bekliyor. Üstelik, Kral'ın aşkı biraz soğusun istiyorum. İyi bir fikir değil mi?

— Düpedüz çılgınlık bu... Girit ha?.

Genç adam, önüne sürülen teklif karşısında delireceğini belirten bir tavırla gözlerini döndürerek tavana baktı.

Anjelik, Barbar korsanlar, Tunuslu Beylerin haremleri, Faslı sultanların yatak odaları, vesaire vesaire diyeceksiniz. Hepsinden haberim var. Ama görüyorsunuz ya, sizinle gidersem kimseden korkum yok... Fransız donanması ile Akdenize çıkarsam bana kim dokunabilir?

Vivon ciddî bir ifadeyle:

— Sevgili Madam, dedi, size karşı ezeli ve ebedî bir hürmetim vardır...

Anjelik dudaklarında alaycı bir tebessümle:

— Galiba hürmetiniz biraz fazlaca kaçıyor, dedi.

Bu söz, genç amirali öylesine utandırdı, öylesine şaşırttı ki, bir müddet böylece cevap bulamadı.

— Şey... sizi daima zeki, hassas bir kadın olarak tanımışımdır. Düşünmeden hareket eden çayı görmeden paçaları sıvayan kuşbeyinli hemcinslerinize hiç benzemezsiniz.

— Demin buradan bomba gibi çıkan güzel esmer gibi mi... Sevimli sevgilinize durumu izah etmek isterdim doğrusu. O kadar hiddetlendi ki, beni burada gördüğünü herkese yayacak.

— İsminizi bilmiyor.

— Şekli şemalimi tarif ederse şıp diye tanırlar. Beni Girite götüreceksiniz, Mösyö.

Dük ve Vivon, gırtlağının kuruduğunu hissetti. Anjelik'in gözlerine baktıkça başı dönüyordu Yazı masasına gidip bir kadeh daha konyak doldurdu.

Genç kadının son sözüne cevap olarak:

— Asla, dedi. Arzunuzu yerine getiremiyecek kadar aklı başında bir insanım. Kaçmanıza yardım edecek olursam, Kralın gazabını celbedeceğimden şüphem yok.

— Kralın gazabını bilmem ama, kız kardeşinizin minnetini celbedeceğinizden eminim.

— Kral'ın gözünden düşeceğim.

— Athènais'nin kudretini küçümsüyorsunuz, Mösyö. Maamafih siz onu benden iyi tanırsınız. Şu anda kız kardeşiniz Kral hazretlerinin yegâne gözdesidir... Hâlen, Kral ondan hoşlanmaktadır. Athènais, sarayda ki durumu üzerinde benim yarattığım yıpratıcı tesirleri kısa bir zamanda izale edecek ve Kral'ın gözündeki, kalbindeki eski yerini kazanmakta gecikmiyecektir.

Vivon kaşlarını çatmış düşünüyordu... Nihayet:

— Pöh... dedi, Athènais'ya güvenebiliriz Ama size. Madam size güvenebilir miyim?

Yan gözle genç kadını süzdü... Anjelik'in mevcudiyeti (hele bu saatte, hele yatak odasında) her an genç adamın âsabını biraz daha geriyor, şehvet hislerini biraz daha kamçılıyordu. Çırıl çıplak, şeffaf bir gecelik içinde karşısında duran kadın, Versay sarayının en göz kamaştırıcı mücevherlerinden biriydi... Genç kadının fizikî mükemmelliğini âdeta hayretle, huşu ile seyrediyordu... Güzelliğinin en ufak hatası, en küçük bir kusuru yoktu. Allahın özene bezene, bir sanat eseri gibi yarattığı kadınlardandı... Cildi bir meyva sathı kadar pürüzsüz, gergin ve parlaktı... Sarayda onu, muhteşem esvapları içinde gördüğü vakit «şâhane bir kadın» diye düşünürdü... Şimdi bu mahrem çıplaklığı ile, sâdece sevişmek için yaratılmış bir dişi idi... Vücudunun ılık gizliliklerinden kadınlığın o çıldırtıcı cazibesi taşıyordu sanki... Vivon, hayatında ilk defa Fransa Kralı XIV. Louis'ye acıd-

«Zavallı adam, bu dişi kaplan hakikaten onu red ettiyse bîçârenin ıstırabını tahmin ederim».

Anjelik üstlerine çöken derin, ağır sessizliği bozmak için hiç bir teşebbüste bulunmuyordu. Karşısındaki ünlü Mortemart'ı şüpheler içinde kıvrandırmaktan eşsiz bir hâz duymaktaydı.

İnsan bu Mortemartlardan ya son derece nefret eder, ya da onlara tapardı. Bu ailenin bütün fertleri, her an infilâke hazır, hareketli, canlı, yorulmak bilmez kimselerdi. Vivon da, karakterinin iyi ve kötü tarafları ile kız kardeşlerinden farksızdı. Kaprisli, eğlence ve zevk düşkünü, hem zeki, hem aptalca tarafları olan, zarafet ve kabalık arasında tezgâh dokuyan bir yaratılışa sahipti.

Anjelik, genç adama bakıp, anlaşılması güç bir tebessümle şeytan şeytan gülümsedi. Bu haris, budala yakışıklı Mortemartları sevemiyordu bir türlü, Divana uzanıp, bir kolunu başının altına koydu... Genç adama edayla baktı:

— Eee... demek bana güvenemiyorsunuz? dedi.

— Siz... acaip bir kadınsınız, Madam. Unuttunuz mu, bir zamanlar kızkardeşimin yerine geçmek için bütün kuvvetlerinizi seferber etmiştiniz. Ama, işte bakın, şimdi de kalkmış, o günkü istikametinizin tam tersine yönelmişsiniz. Sözde, Athènais'nin menfaatini koruduğunuzu iddia ediyorsunuz... Gayeniz nedir? Bunca eziyet, bunca külfet neye matuf, Madam?

— Biraz daha eziyet, biraz daha külfet altında kalmaktan başka bir gayem yok...

— Anlayamadım.

— Canım, benim de diğer kadınlar gibi bir parçacık kaprise hakkım yok mu?

— Elbette var... Ama lûtfen kurbanlarınızı iyi seçiniz... Kral'a evet deseydiniz bütün kaprislerinize evet denirdi.

Anjelik duduklarını öne uzatarak somurttu:

— Ne yapayım, dut yemiş bülbül gibi susan, nükte hissinden mahrum, mahrem meselelerde yalnız kendisini düşü-

nen, kaba erkeklerden hoşlanmıyorsam kabahat bende mi?

— Kimden bahsediyorsunuz?

— Kraldan.

— Ooo, demek Kral hakkında hüküm verecek kadar ileri gitmişsiniz.

Vivon, bu sözü âdeta rencide olmuş bir ifadeyle söylemişti. Kralının bir kadın tarafından hakarete uğramasını hazmedememiş sadık bir saray mensubu gibi düşünüyordu.

Anjelik, çapkın bir tebessümle genç adama baktı:

— Azizim, yatak odası meselelerinde müsaade ediniz de, bir bende gibi değil, bír kadın olarak konuşayım.

— Allaha şükür ki bütün kadınlar sizin mantığınızla hareket etmiyorlar.

— Bırakınız bütün kadınları Mösyö, canları öyle istiyorsa, herşeye eyvallah desinler ve can sıkıntısından birer birer patlasınlar. Bana gelince, sarayın bütün ünvanları, Kralın bütün aşkı hazinesinin bütün mücevherleri ayaklarımın altına serilse, istemediğim şeye evet dedirtemezler. Ben, herşeyi seve seve Athènais'e bıraktım.

— Siz... müthiş bir şeysiniz!

— Başka ne bekliyordunuz, kuzum? Neşeli hayat dolu genç erkeklerden hoşlanıyorsam kabahat ben de mi? Meselâ.. Sizin gibi... Kadınlara ayıracak vakit bulan zevk sahibi erkeklerden hoşlanıyorum ben... Sadece iş düşünen ,küflenmiş kafalı erkeklerin canları cehenneme. Muvaffakiyet yolunda ilerilerken geçtiği yerlerden birkaç çiçek toplamasını bilen erkeğe erkek derim ben...

Dük de Vivon, mırıldanarak gözlerini genç kadından kaçırdı:

— Şimdi anlıyorum oyununuzu. Sizi Giritte bekleyen bir âşığınız var... Hayatta aşktan başka gayesi ve güzel bıyıklarından başka ünvanı olmayan bir erkek,

— Yanıldınız. Ben Girit'e hiç gitmedim. Orada beni bekleyen erkek filân da yok.

— Peki öyleyse, bu korsan yatağına niçin gitmek istiyorsunuz, kuzum?

— Söyledim ya işte... Orada işim var. Ayrıca Kral'ı unutmak için Paristen bir müddet uzak kalmayı da istiyorum.

— Daha doğrusu O'nun sizi unutması için... Ah, unutabilirmi sanıyorsunuz? Siz, erkeklerin kolay kolay unutabileceği kadınlardan mısınız?

— Unutacak elbette. Gözden ırak olan gönülden de olur derler. Siz de bütün erkekler de öyle değil misinizdir? Kral hazretleri de, beni bulamayınca, sevgili Montespan'cığını yeniden keşfedecek, ömrünün sonuna kadar onunla mesut yaşayacak. Kral hiç de hassas, bir aşk uğruna kahrolacak erkeklerden değildir.

Dük ve Vivon, gırtlağının acaip bir şekilde gittikçe kuruduğunu hissediyordu. Bu sözü duyunca elinde olmayarak, acı bir feryat kopardı:

— Ah, siz kadınlar, ne kalbsiz şeylersiniz!.

— İnanınız bana, Kral benim gibi faydasız bir aşktan kendisini kurtardığınız için size minnettar bile olacaktır. Üstelik, bu isyankâr hareketime karşı gazaba gelip beni bir zindana attırmak kendisine ıstırap verecekti. Şimdi bundan da kurtulmuş olacak. Aradan zaman geçince, kendi hiddetine kendisi bile gülecek. Öte yandan Athènais, beni ortadan kaldırıldığınız için size bütün kalbiyle minnettar kalacak ve bu iyiliğinizi fazlasiyle ödeyecektir.

— Ama, ya Kral sizi unutamazsa?

— Canım, fikrimi değiştirip Paris'e dönmem o kadar zor mu? Belki de günün birinde ben de hatâmı anlarım. Kral'ın aşkını kabul eder, kendimi onun kolları arasına atarım. Gözdesi olurum. O zaman da... Sizin bana bugün yapacağınız iyiliği elbette ki unutmam. Görüyorsunuz ya. Istikbalinizi düşünmeniz lâzım. Bana yardım ederseniz, her iki halde de istikbalinizi sağlamlaştırmış olursunuz, benim küçük Amiralim.

Son sözlerini, sesinde bir kırgınlık, iğneli bir sitem ifa-

desiyle söylemişti. Vivon, saçlarının diplerine kadar kızardı. Mağrur bir edayla başını dikleştirdi.

—Madam beni bir serseri, bir dalkavuk mu sanıyorlar yoksa?.

— Hiçbir zaman böyle düşünmedim.

— Unutmayınız ki, düşüncelerimi Kral'a açıkça söyleyecek mevkideyim.

— Hiç şüphesiz.

— Neyse, bu nokta mühim değil, Yalnız çok çabuk unutuyorsunuz ki, ben Fransa donanmasının Amiraliyim. Akdeniz'e açılan ve bir tımarhaneden farksız ilan kadığanın bütün mesuliyeti benim omuzlarımdadır. Emirlerim de katîî ve kesindir. yolcu alamayız.. hele kadın yolcu, ASLA...

— Mösyö de Vivon...

— Hayır! diye kükredi Vivon. Unutmayın, geminin Kral'ı benim. Bana kimse zorla birşey yaptıramaz. Akdeniz'de seyahat etmek, Sen nehrinde tenezzühe çıkmaya benzemez. Kral'ın bu hususta ne söyleceğini şimdiden tahmin ediyorum.

— Öyle mi dersiniz?. Bilâkis, ben de, size teklif ettiğim şeye, Kral'ın burun kıvıracağını hiç sanmam...

Genç kadın ciddî bir sesle konuşuyordu. Vivon yine kıpkırmızı kesildi. Şakakları zonkluyordu.. Genç kadına, ruhunu, okumak ister gibi uzun uzun baktı. Şu anda hayatı, incecik geceliğin altından görünen pembe, diri dolgun göğüslerin arasında kalmış gibiydi.. Allahım neydi bu.. Anjelik... Kral'ın gözdesi güzel Anjelik, güzeller güzeli Markiz du Plessis - Bellière, ona kendisini teklif ediyordu... Vücudunu ve aşkını...

Şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi, konuramıyordu. Madam du Plessis, sarayda yaklaşılması imkânsız, ele geçmez bir kadın olarak tanınmıştı.

Demek şu anda, bu mağrur kadın. Kraldan esirgediği aşkını kendisine sunmayı teklif ediyordu.

Dudakları kupkuru kesilmisti. Konyağı bir dikişte [illegible]ti,

kadehi masanın üzerine bıraktı.

— Biribirimizi anladığımızdan emin olmalıyız, dedi.

— Anlıyoruz tabiî... Hem de çok iyi... diye mırıldandı Anjelik. Dudaklarını minimini, taptaze bir gül koncası gibi büzerek, genç adama baktı.

Vivon, birden, kendisini Anjelik'in ayakları dibine attı. Kollarını, şeffaf geceliğin altından görünen incecik beline doladı. Kendisinin bile ummadığı cür'etkâr bir hareketle, uzandı, dudaklarını, genç kadının saten yumuşaklığındaki göğsüne dokundu ve bu ılık, baş döndürücü, rayihalı göğüste öylece kalakaldı...

Anjelik hiç kımıldamadı, sadece zümrüt gözlerinde ışıldayan zafer pırıltısını saklamak için uzun kirpiklerini yanaklarına indirdi... Sonra, genç adamın sıcaklığını biraz daha yakından hissetti. Kendisini bir kedi munisliği ile erkeğin okşayışlarına bıraktı... Vivon'un bir çılgından farkı yoktu. Porselen gibi parlayan bu altın renkli vücuda sahip olmak için bütün zerreleri bir şehvet kasırgasına tutulmuştu. Dudaklarını delice genç kadının boynunda, yuvarlak omuzlarında, gögüslerinin birleştiği ılık aralıkta gezdiriyor, dudaklarına dokunmağa sanki cesaret edemiyordu...

Anjelik, kollarını uzatıp, erkeği usulca kendisine çekti. Başını göğsüne bastırdı... Yavaşça elini yanağına koyarak yüzünü yukarıya kaldırdı. Zümrüt bakışlar, Mortemart ailesine has o keskin mavi gözlerin içine, tâ içine nüfuz ettiler... Ve bir erkek daha Anjelik'in cazibesine râm oldu... Vivon, hayatında hiç tatmadığı bir zevk dalgasının bütün bedenini kavradığını hissetti...

— Beni Girit'e götürecek misiniz?. diye sordu Anjelik.

— Artık... Artık başka çarem var mı?.. diye inledi Amiral de Vivon.

Anjelik, yabancı bir erkekle sevişme san'atının bütün inceliklerini biliyordu. Genç adama vâad etmişti... Aşka doyuracaktı onu... Vivon gibi çapkın, kadınları elinde oyuncak

etmiş bir erkeği ise «aşka doyurmak» pek kolay bir iş değildi... Kâh çılgınca sevdalı, kâh alaycı ve soğuk birden korkmuş bir hayvan gibi ürkek, bazan aşk oyunlarında usta bir kadın rolünde, ilk defa bir erkekle yatan bir mâsum genç kız sâfiyetine bürünerek, Vivon'u çılgına döndürdü. Nihayet, eski ilk teklifi yapan o değilmiş gibi birden, erkeğin kollarından sıyrılıverdi!

— Doğru bir hareket yapmıyoruz, mösyö, dedi.

— Tam da bu sualin sırası!

— Bilmem ki... Daha düne kadar biribirimizi hiç tanımıyorduk...

— Bunda yanılıyorsunuz işte. Ben öteden beri size uzaktan uzağa tapardım.

— Şeyy... Ben de sizi bir hayli göz alıcı bulurdum... Ama bu akşam bana birden sizi ilk defa görüyor muşum gibi geldi. Tahminimden daha da cazipmişsiniz... Beni korkuttunuz. mösyö...

— Sizi korkuttum mu?...

— Mortemart'ların ne zalim olduklarını bilirim. Çok hikâyelerini dinledim.

— Saçma... Korkularınızı unutun, sevgilim...

— Hayır... Mösyö. Ah, durun, biraz nefes alayım... Allahaşkına... Dinleyin beni... Benim bazı, Prensiplerim vardır... Böyle... şeyleri bir kadın ancak... Uzun zamandan beri sevdiği bir erkekle yapmalıdır.

— Allahım... ne kadar sevimlisiniz... Size tapıyorum... Göreceksiniz, prensiplerinizi unutturacağım size. Unutturamaz mıyım sanıyorsunuz?

— Belki... Bilmem...

Titrek mum ışığında, nefes nefese fısıldaşıyorlardı. Anjelik, kendisini genç adama isteği ile teslim ederken bile onu yalvartmayı becermiş, artık mücadeleden vazgeçmişti. Vivon'un kolları arasında titriyordu. Mum eriyip tükenmiş, zifiri karanlığın meçhullerle dolu örtüsü altında kalmışlardı. Anjelik, her şeyi unutarak, tatlı bir zevk sarhoşluğu içinde ken-

disini erkeğin şehvet kasırgasına kaptırdı. İkisi de bir aşk ve saadet denizinde kayboldular.

Vivon, kolları hâlâ genç kadına sımsıkı sarılı olarak uykuya daldı. Anjelik, tatlı bir rahavet ve baş dönmesi içinde olmasına rağmen uyanık kalmayı tercih etti. Zaten şafak vaktine bir şey kalmamıştı. Vivon uyandığı zaman, ayakta olmayı istiyordu. Erkeklerin vaadlerine pek güven olmazdı. Hele gayelerine ulaşıp, arzuları tatmin edilmiş olan erkeklerin... Uzandığı yerden, koyu lâcivert denizi seyrederek sabahın olmasını bekledi. Eli gayri ihtiyarî, yanında uyuyan âşığının vücudunu okşuyordu. Tıpkı bir zamanlar. Philippe'in yanında yatarken yaptığı gibi...

Nihayet, şafak söktü... Önce açık gri bir ışıkla aydınlanan tanyeri, yavaş, yavaş eflâtun, sonra da tatlı bir şeftali rengine döndü...

Biri usulca kapıyı tıkırdatıyordu.

— Amiralim...

— Vakit geldi Amiralim...

Uşağın sesiydi.

— Vivon tavşan uykusu uyumağa alışmış askerlerin çevikliği ile yerinden fırladı.

— Sen misin Guisseppe?

— Evet efendim. Giyinmenize yardım etmek için içeriye girebilir miyim.

— Hayır, ben yalnız giyinirim. Söyle kahvemi getirsinler.

Anjelik'e bakıp göz kırparak ilâve etti:

— İki fincan kahveyle birkaç pasta filân getirsinler.

Uşak gitti.

Anjelik mânidar bir tebessümle âşığına bakıp gülümsedi. Elini genç adamın yanağında gezdirdi:

— Ne kadar yakışıklısınız... diye fısıldadı.

Genç kadının böyle mahrum bir samimiyetle yanağını okşaması Vivon'un nabızlarını hızlandırmağa kâfi gelmişti.. Allahım, Fransa Kralını reddeden kadındı bu!...

— Ya sizin güzelliğiniz Anjelik... Tanrım! İnşallah rüya görmüyorumdur...

Genç kadın sabahın berrak ışığında altın bir şelâle gibi çıplak vücudunu örten ipek saçları ile küçük bir kız çocuğunu andırıyordu.

— Beni Girit'e götüreceksiniz, değil mi?

Vivon dehşetle irkilir gibi oldu:

— Tabiî, diye gülümsemeğe çalıştı, beni verdiği sözden dönen bir serseri mi sandınız?... Hele siz sözünüzde bu kadar eşsiz bir şekilde durduktan sonra... Ama biraz acele etmeliyiz. Bir saate kadar gemide olmamız lâzım. Eşyanızı yanınıza aldınız mı yoksa birini gönderip getirtelim mi?

— Uşağın çantamla birlikte beni rıhtımın üstünde bekleyecekti. Şu gardropta en müşkülpesent kadınları bile tatmin edecek esvaplar var ,oraya bir göz atayım, belki bir şeyler bulurum. Bunlar karınızın esvapları mı?.

Vivon'un kaşları hafifçe çatıldı:

— Hayır... Karımla ayrıyız... Geçen yıl beni zehirleyip, yerime âşığını koymağa kalkıştı... O zamandan beri biribirimizi görmüyoruz.

— Evet, evet, hatırladım... Sarayda iken duymuştum.

— Vah şevgilim vah, sizin gibi bir erkeğe revâ görülür mü bu... Karınız sahiden sizi zehirlemeğe kalkıştı mı?

— Hem de bir köpek gibi...

Anjelik, Vivon'un yanağını şefkatle okşadı:

— Geçti artık hepsi... Geçti... Unutunuz.

Kahkahalarla gülerek yerinden kalktı... Çıplak vücudu iç gıcıklayıcı bir rayiha neşrediyordu... Genç adamın önünden geçerken, birden kendisini onun kolları arasında buldu.. Vivon çılgın bir ihtirasla Anjelik'i göğsüne bastırmış, boynunu, kollarını, dudaklarını rastgele öpüyordu.

Genç kadın, gülerek erkeğin elinden kurtuldu.

— Hayır, efendimiz... olmaz... Acelemiz var... Sonra... Sonra...

Vivon yüzünü buruşturdu:

— Kadirganın ne kadar rahatsız elverişsiz bir yer olduğunu biliyor musunuz güzelim?.

— Aldırmayın, bir fırsatını buluruz elbette... Akdenizde hiç bir limana uğramıyor musunuz? Pırıl pırıl çağlayanları, yumuşacık, altın renkli kumları olan minik odalar yok mu?

Vivon derin derin içini çekti:

— Ah, susunuz... Susunuz... Beni delirteceksiniz.

Genç adam keyifli keyifli ıslık çalarak ipek çoraplarını, mavi saten pantalonunu giydi. Anjelik, banyo dairesinde elini yüzünü yıkıyordu.

— Ne olur, sizi biraz daha seyredeyim... Hiç olmazsa... diye yalvardı Vivon...

Anjelik, ıslak omuzu üzerinden dönüp erkeğe baktı:

— Ne kadar gençsiniz... diye mırıldandı.

— Sizden daha genç değilim... dedi Vivon... En az üç dört yaş büyüğüm sizden. Sizi ilk defa gördüğüm ânı çok iyi hatırlıyorum. Kral'ın Paris'e girdiği gündü. On sekizinci yaşınızın bütün o vahşi, taptaze taraveti üzerinizdeydi. Ben yirmi iki yaşındaydım... Kendimi çok tecrübe sahibi, yaşını başını almış bir erkek gibi görüyordum. Hiç bir şey bilmediğimi yeni yeni anlamağa başladım.

Anjelik neşeli bir sesle:

— Ama ben daha çabuk yaşlandım, dedi. Çok ihtiyar hissediyorum kendimi... Yüz yaşındayım sanki...

Yeşil ipek türbanlı bir uşak, bakır bir tepsi üzerinde, iki fincan simsiyah, dumanları tüten bir nesne getirdi. Anjelik bir yudum alınca, Bahtiyarî Beyin evinde içtiği o acımsı, sert kahveyi hatırladı... İçemedi, fincanı tepsiye bıraktı.

Vivon biribiri peşi sıra bir kaç fincan kahve yuvarladıktan sonra genç kadına, yola çıkmak üzere hazır olup olmadığını sordu.

Anjelik, bu sualle, yeniden bütün vücuduna bir korku alevinin dağıldığını hissetti. Ya polis, hâlâ peşinde idiyse?...

Amiral'in evi, Allaha şükürler olsundu ki, rıhtıma çok yakındı. Kadirgalar, biraz açıkta demirlemişlerdi.

Altın yaldızlı beyaz bir kayık, küreklerinin ahenkli hareketleriyle her an kıyıya biraz daha yaklaşıyordu. Anjelik, içinden dua ediyordu... Korkudan yere düşüp bayılmadan önce şu kayık kıyıya yanaşsa... ya Rabbi... Sen yardımcım ol...»

Desgrez hınzırı, her an omuz başında bitip, plânları (hem de bu dereceye getirdikten sonra) alt üst edebilirdi.

Nihayet kayık yanaştı. Uşaklar, eşyaları kayığa yüklerlerken, Vivon biraz ileride kaptanları ile konuşuyordu.

— Kim var orada?

Anjelik, süratle döndü... Yük sandıkları arasından, korka korka iki baş yükseliyordu... Genç kadın, Flipot ile Savary'yi tanıyınca derin bir oh çekti... Onları Amiral'e takdim etti:

— Benim adamlarım, mösyö. Doktorum ve uşağım.

— Söyleyin kayığa atlasınlar. Siz de, Madam...

Kayığa bindikten sonra da bir müddet beklemek zorunda kaldılar. Biri, sefer yolunu gösteren haritaları unutmuştu. Geri dönüp onları almak icabetti. Liman, yavaş yavas uyanıyordu. Balıkçılar, ağlarını sürüyerek teknelerine doğru ilerliyorlar, bazıları, balık dolu kayıklarla dönüyorlardı.

Bir Yunanlı fâhişe, tüllerini savurarak, kastenyetlerini şakırdatarak rıhtım üzerinde dansetmeğe başlamıştı. Sabahın bu erken saatinde maksadı herhalde müşteri bulmaktan ziyade, geçirdiği çılgın bir gecenin sonunda doğan güneşi selâmlamaktı... Kastanyetlerinin egzotik şırgırtısı, rıhtımın sisli mahmurluğu ile garip bir tezat teşkil ediyordu...

Nihayet kayığın kürekleri, ritmik hareketlerle suya dalıp çıkmaya başladı ve kocaman tekne ağır ağır sahilden ayrıldı.

Anjelik geriye dönüp baktı... Marsilya sanki kendisinden adım adım gerilere kaçmakta idi... Birden gözleri dehşetle büyüdü. Morumsu bir gölge rıhtımın kenarına kadar koşup, orada kalakalmıştı... Yüz hatlarını iyice göremiyordu ama, Desgrez'i derhal tanımıştı. Çılgın bir zafer sevinci içinde yüreğinden birşeyler taştı:

— Ben kazandım Mösyö Desgrez... diye mırıldandı. Ben kazandım...

İKİNCİ KISIM
Girit

6. Bahis

Kadırga, dalgalar üzerinde inip çıkararak ilerilerken, Anjelik kaptan köşkünün ipek püsküllerine dalmıştı. Altı kadırga, zarif oymalarla süslü burunlarını suya daldırıp çıkararak, kuvvetli rüzgârın önünde süratle yol alıyorlardı.

Dük de Vivon, kaptan çadırının içini şarkvârî tarzda döşetmişti. Yumuşacık halılar, alçacık divanlar, rengârenk ipek yastıklar... Anjelik, kendisine tahsis edlilen daracık, rahatsız kamaradan ziyade, buradaki yumuşak divanlara uzanmaktan hoşlanıyordu.

Biraz ileride subaylardan Mösyö de Millerand elinde bir dürbünle kıyıyı tarassut ediyordu. Bıyıkları yeni terlemiş gepegenç bir delikanlıydı. Fakat uzun boylu, iri yapılı idi. Bir amiral olan dedesi onu Kraliyet donanmasının en sert usullerine göre yetiştirmişti. Mektepten yeni çıkmış olmanın verdiği toylukla gemide bir kadının bulunuşunu hiç tasvip etmemişti. Öylesine nizam ve kaidelere bağlıydı ki gülümsediğini bile gören olmamıştı. Akşamları genç subaylar Anjelik'in etrafına toplandıkları zaman Mösyö de Millerand ortadan kayboluyordu.

Dük de Vivon, yanında zenci uşağı olduğu halde, elinde bir şeker kutusu ile içeriye girdi. Ağzı kulaklarına varıyordu:

— Nasılsınız azizem?

Genç kadının elini öperek yanına oturdu:

— Bir parça şeker alır mıydınız... Neler gördünüz Millerand?...

— Hiçbir şey göremedim efendim. Yalnız sahilde kimse-

cikler yok. Balıkçılar buraya esir almak üzere gelen Berberîlerden kurtulmak için evlerini barklarını bırakıp kaçmışlar. Herhalde kasabalara sığınmış olacaklar.

— Eğer şansımız yaver giderse bu geceyi dostum Monaco Prensinin misafirperverliğine güvenerek geçirebiliriz.

— Evet efendim. Başka bir sadık dostumuzun Rescator'un hücumuna uğramazsak...

Vivon ayağa kalkarak genç subayın elinden dürbünü aldı:

— Hayır ama, Rescator dostumuzu iyi tanıdığım için ortalıkta hiçbir şey görmemek merakımı mucip oldu.

Bu sırada Vivon'un ikinci kaptanı Mösyö de Brosardıye ile iki yüksek rütbeli subay içeriye girdiler. Kont de Saint-Ronan ve Kont Lagenest. Onların peşi sıra da Savary sökün etti. Uşak iki esirin yardımiyle herkese kahve ikram etmeğe başlamıştı.

Mösyö de Brosardiye, Anjelik'e sordu:

— Kahve arzu eder miydiniz Madam?

— Bilmem, kahve içmeye alışsam iyi olacak galiba...

— Bir alışırsanız bir daha bırakamazsınız.

Savary atıldı:

— Kahve, hazımsızlığın beyine tesir etmesini önler. Müslümanlar kahvenin çeşitli faydaları için ona alışmışlardır.

— Haydi öyleyse içelim, dedi Vivon.

Genç subaylar, hayranlıklarını gizlemeye bile lüzum görmeksizin Anjelik'i seyrediyorlardı. Anjelik uçuk leylâk rengi esvabının içinde insanın nefesini kesecek kadar güzeldi. Dudaklarında zarif, mağrur bir tebessümle bu hayran bakışlara mukabele ediyordu.

— İran Sefiri Bahtiyarî beyle de kahve içmiştim... dedi.

Genç esirlerden biri altın püsküllü peçeteleri dağıttı.

Küçük porselenden fincarlara kahve koydu. Zenci uşak, içlerinde birer kesme şeker bulunan gümüş tabakları dağıttı.

La Brosardiye, genç kadına doğru edilği:

— Kahvenize bir şeker koyunuz dedi.

— İçine bir parçacık da kakule karıştırınız dedi Saint-Ronan:

— Ağır ağır içiniz ama soğutmayınız.

— Kahveyi dumanı tüte tüte içmek lâzımdır.

Anjelik bütün bu tavsiyeleri tutarak kahvesini yudumladı. Evet, yavaş yavaş hoşuna gitmeğe başlamıştı. Kahvenin kokusu gerçekten çok nefisti.

— Seferimiz çok güzel başladı, dedi La Brosardiye, gemimizde Versay'ın kraliçelerinden birini ağırlamak şerefine sahip olmamız ele geçmez bir şereftir. Duyduğuma göre, Rescator dostu Fas Sultanı Mulay İsmail'i ziyaret etmek üzere yola çıkmış.

O ortadan kabolunca Akdeniz sulh ve şükûn içinde kalır.

— Hepinizin aklınızı başınızdan alan bu Rescator da kim Allah aşkına? diye sordu Anjelik.

Vivon cevap verdi:

— Kanun ve ferman tanımayan bir haydut. Onu takibedip yakalamamız emredildi.

— Bir Türk korsanı mı bu?

— Türk olup olmadığını bilmiyorum ama yaman, amansız bir korsan. Bazıları onun Fas Sultanının kardeşi olduğunu bazıları da, çok iyi Fransızca konuştuğunu göz önünde tutarak Fransız olduğunu iddia ediyorlar. Bana sorarsanız İspanyol.. Rescator hakkında kulaktan kulağa dolaşan rivayetlere inanmak biraz güç, zira adam daima yüzü maskeli dolaşıyor. Sözde, burun deliklerini ve dilini kesmişler de onun için maske takıyormuş, dilsizmiş. Kim bilir? Onun Faslı veya Faslı İspanyollardan olduğunu iddia edenler engizisyon'un kurbanı olduğunu söylüyorlar. Her ne hal ise, pek yakışıklı birşey olmasa gerek, zira onu bugüne kadar maskesiz gören olmamış.

La Brosardiye bir kahkaha attı:

— Maskesi bir yana ama kadın konusunda başarısına diyecek yokmuş... Haremindeki güzeller dünya yüzünde eşsiz birer pırlanta imiş, öyle ki, adam esir pazarında Türk Sultanının haremi için kadın toplayanlara karşı bile, gözünü kırp

madan fiat arttırırmış. Hattâ bir defasında Sultanın adamla rından yakışıklı çerkes Şamil bey, pazarda, mavi gözlü inci gi bi bir çerkes kızını Rescator'a kaptırmış da hırsından çılgına dönmüş diye rivayet ederler.

— Ağzımızı sulandırıyorsunuz dedi Vivon... Bir hanımın önünde böyle hikâyeler anlatılır mı?

— Ben dinlemiyorum dedi Anjelik, lûtfen Akdeniz masal larına devam ediniz, efendim.

La Brosardiye anlattı:

— Ben bu hikâyeyi Malta'lı bir Şövalyeden dinledim. Adam bir kaç esir almak üzere Girit'e gitmiş ve bu hâdiseye de orada şahit olmuş. Çerkes kızını almak için Şamil bey ile açık arttırmaya girişen Rescator, her arttışında kızın ayak ları dibine bir kese altın fırlatıyormuş, öyle ki ,nihayet altın keseleri kızın diz kapaklarına kadar yükselmiş...

Vivon birden hırstan kıpkırmızı kesilerek:

— Çok zenginmiş işte canım... dedi... Tevekkeli Rescator adını takmamışlar... Boş yere değil tabii... Galiba Rescator' un mânasını bilmiyorsunuz Madam?...

Anjelik hayır makamında başını salladı.

— Ispanyolcada Rescator kalpazan demektir. Yâni kalp para basıp piyasaya süren. Bir zamanlar bu kalpazanlar bir sürü idi. Şimdi bir tek kaldı... Rescator.

Vivon düşünceye dalmıştı. Hassas ve çekingen mizaçlı bir genç olan Millerand sessizliği fırsat bilip muhavereye ka rıştı:

— Kesik burun deliklerine rağmen Rescator'un kadınlar nezdinde çok başarılı olduğunu söylediniz ama, korsanlar sadece, zor kullanarak veya para mukablinde aldıkları esir kadınlarla düşüp kalkarlar. Bir erkeğin aşk sahasındaki başarısını haremindeki kadınların sayısı ile ölçemezsiniz. Meselâ büyük esir tüccari Mezzo - Morte öylesine iğrenç ve çirkin bir adamdır ki, hiç bir kadın ona gönül rızası ile teslim olamaz.

— Teğmen'im dedi, Brosardiye, dediğiniz pek doğru ama iki noktada yanılıyorsunuz, bir defa Mezzo - Morte'nin hare-

minde tek bir kadın yoktur... Zira o...... delikanlıları tercih eder. Sonra Rescator'a birçok kadının âşık olduğunu söylerler. Rescator sayısız esir kadın satın alırmış ama ancak kendisinden hoşlananları hareminde bırakırmış.

— Ötekileri ne yaparmış?...

— Hepsini serbest bırakırmış. Bu onun en büyük zevki imiş. Kadın, erkek, aldığı bütün esirleri azat edermiş... Ne dereceye kadar doğrudur bilemem ama efsanenin can alıcı noktalarından biri de bu...

Vivon, nefretle homurdandı:

— Efsane... Efsanenin bu noktası doğru. Aldığı esirleri gerçekten azat ediyor. Gözlerimle gördüm.

— Belki de işlediği günahların kefaretini böylece ödemek istiyordum, dedi Anjelik.

— Mümkündür ama bana sorarsanız sâdece mesele çıkarmak için yapıyor bunu. Herkesi müşkül mevkide bırakmak için yapıyor... Canı azizine eğlence çıksın da dünya yansın vız... Hatırlıyor musun Gramont... Cape Passero muharebesinde iki kadırganızı zaptetmişti. Kadirgadaki dört yüz kürek mahkûmunu ne yaptı biliyor musunuz? Hepsinin zincirlerini söktü, getirdi, Venedik'in göbeğine bıraktı. Venedikliler tabiî ki bu hediyeye bayıldılar. Hâdise, enternasyonal bir mesele yarattı. Kral hazretleri beni karşısına çağırıp, son derece müstehziyane, «Madem böyle olacaktı, mahkûmları bâri iyi fiat veren bir esir tüccarına satsaydınız» dedi.

Anjelik alâkalanmıştı:

— Hikâyeleriniz ne kadar heyecanlı, desenize Akdeniz enteresan insanlarla dolup taşıyor.

— Ama onlardan birine rastlarsanız Allah yardımcınız olsun! Meselâ daha Marki d'Escrenville'i, Danimarkalı Eric Jansen'i duymadınız bile. İspanyol Salvador kardeşlerden haberiniz yok. Akdenizde vıcır vıcır korsan kaynıyor. Neyse bu günlük korsan hikâyelerine son verelim de size kadirgayı şöyle bir dolaştırayım

Ben gidip etrafa bir göz atayım da geliyorum... Gemimizi tertipli görmenizi isterim...

Amiral dışarıya çıkınca, subaylar teker teker Anjelik'ten müsaade alıp işlerinin başına döndüler.

Genç kadın ancak o zaman Flipot'u farkedebildi. Küçük uşak yukarıya telâşla çıkmış olcaktı ki, nefes nefese, yüzü sapsarı kesilmiş bir haldeydi... Hanımına dehşetle açılmış gözlerini dikmiş, öylece mum gibi duruyordu.

Anjelik heyecanla bağırdı:

— Ne oluyor sana... Flipot, neyin var?

— Orada ...diye kekeledi uşak... Onu gördüm.

Genç kadın yerinden fırladı... Çocuğu omuzlarından tutup sarstı:

— Ne gördün? Kimi gördün? Çabuk söyle...

Desgrez'i rıhtım üzerinde gördüğünden beri ürkek olmuştu... Adamın hiç umulmadık bir zamanda, bir yerlerden yaylı bir oyuncak gibi fırlayıvereceğini sanıp ürpertiler geçiriyordu.

— Söyle... Çabuk söyle Flipot!...

— Onu gördüm... Gördüm... Esir muhafızı... Ah Madam.. Korkudan neredeyse ölüverecektim... Ben... Ben orada... Mahkûmların bulunduğu yerde...

Genç kadının elinden kurtuldu... Dışarı koşup, parmaklıktan aşağıya midesini boşalttı...

Anjelik ferahlamıştı... Zavallı çocuk, herhalde denize alışık değildi de mahkûmların manzarası, o iğrenç koku midesini altüst etmiş, aklını başından almıştı.

Genç kadın uşaktan bir fincan kahve istedi. Flipot'un yanına gitti:

— Biraz burada kal, açık hava iyi gelir, dedi.

— Allahım... O manzarayı görmek ...Kanım buz kesildi... diye söyleniyordu Flipot.

Dük de Vivon, güvertenin ilerisinden göründü:

— Bir kaç güne kadar fırtına mevsimine giriyoruz, dedi,

geliniz de binmek çılgınlığında bulunduğunuz kadirgayı bir dolaşınız, bakalım nasıl bulacaksınız...

Kaptan köşkünün sırmalı ipek perdeli, altın yaldızlı parmaklıkları cennetle cehennemi biribirinden ayırıyordu. Anjelik oymalı parmaklıklara tutunarak kıç güverteye henüz adım atmıştı ki, mahkûmların kürek çektikleri ambardan yükselen iğrenç koku ile olduğu yerde âdeta sendeledi.

Mahkûmlar monoton bir ritimle öne eğiliyorlar, ağır ağır doğrulup yeniden eğiliyorlardı. Bu devamlı eğilip kalkma hareketi insanın başını döndürmeğe kâfi idi.

Ambarı ortadan bölen, uzun dar geçite bir kaç basamak merdivenle indiler. Her iki tarafta mahkûmlar sıra sıra, biribirlerine arkalarını dönmüş şekilde kürekleri başına oturmuşlardı.

Amiral, altın diz bağları ile tutturulmuş kırmızı ipek çoraplar içindeki muntazam bacaklarını gere, gere azametle yürüdü. Kırmızı yakalı mavi ipek caketi, altın püsküllü geniş beyaz kemeri ile rengârenk bir tavus kuşundan farkı yoktu. Jabo'su ve kol kapakları köpük gibi bembeyaz danteldendi. Şapkasının tüyleri öylesine canlıydı ki, insana birden bire havalanıverecek iri bir kuş hissi veriyordu. Her şeyi dikkatle inceliyormuşcasına duraklıyarak ilerliyordu. Mahkûmlara yemek pişen kısma geldiği zaman yine durdu. Küçük bir ocağın üzerinde iki kocaman tencere kaynamaktaydı; birinde sade suya patates, diğerinde fasulya pişiyordu..

Mahkûmların günlük gıdalarını daima bunlar teşkil ederdi.

Vivon kaynayan çorbanın tadına baktı. Ağıza konmayacak kadar iğrençti. Anjelik, mahkûmların tahammülfersa kokusunu burnundan uzaklaştırmak için başını öbür tarafa çevirdi. Fakat genç kadını yanında gezdirmekten büyük bir zevk duyan Vivon, bu gururun sarhoşluğu içinde onun çektiği azabın farkına bile varmıyordu. Anjelik, cankurtaran sandallarının zarafetini topların azametini hayranlıkla seyretmeğe sanki mecburdu.

Amiral, kürek mahkûmlarının üç vardiya olarak çalıştıklarını izah etti. Umumiyetle bir vardiya çalışıyor, geriye kalan iki grup dinleniyordu. Kürek mahkûmları Fransa'daki hapishanelerden ve yabancı esirler arasından seçilirlerdi.

— Bir kürek mahkûmu ya kaatil veya hırsızdır. Diye izahat verdi Vivon, bunların sonderece kuvvetli olmaları gerekmektedir...

Meselâ, hapishanelerden gönderilen mahkûmlar burada sinek gibi ölü ölüverirler... Dayanamazlar. Adaleleri sağlam insanlara ihtiyacımız var bizim... En ziyade Türkler ve Faslılar kuvvetli çıkıyor.

Anjelik, boyunlarında haç asılı bir grup, sakallı mahkûm'a bakıyordu:

— Herhalde bunlar Türk değil, dedi.

— Peki şu koca burunlu, uzun sakallılar nedir?

— Onlar da Kafkasyadan gelme Gürcüler. Bakınız hakiki Türkler şu taraftakilerdir. Bunlar gönüllü olarak gelirler. Ve son derece kuvvetli oldukları için derhal baş kürekçi seçilirler. Gemide isyan çıkarsa Türkler bastırırlar.

Anjelik ,ağır küreklere asılırken büyük bir ıstırap çekiyormüş gibi yüz hatları gerilerek ağızları açılan mahkûmları ürpererek seyrediyordu. Hepsinin şiş, kanlı gözleri, önlerinde bir hayâlet gibi beliren bu güzel kadına çevrilmişti. Genç kadının esvabı bahar rengiydi. Şapkasındaki şahane tüyler rüzgârda nazlı, nazlı sallanıyordu. Birden şiddetle esen rüzgâr esvabının geniş eteğini savurdu... Kombinezonunun işlemeli dilimleri geçidin yakınındaki mahkûmun yüzünü yalayıp, okşadı. Mahkûm sür'atle başını çevirip ,dişleriyle eteği yakalayıverdi.

Anjelik, dehşet dolu bir çığlık kopardı. Adamın ağzından eteğini kurtarmak için çekiştirdi. Mahkûmlardan bir kahkaha uğultusu yükseldi.

Muhafız, kırbacını şaklatarak koştu, mahkûmun kafasına şiddetle vurmağabaşladı. Fakat o, Anjelik'in eteğini bırakmağa hiç niyetli görünmüyordu.

Yeşil kepinin altından fışkıran kirli saçlarının altında,

gözleri korkunç bir parıltı ile yanıyordu. Bu, öylesine dehşet verici, öylesine amansız bir bakıştı ki, Anjelik, adeta büyülenmişcesine gözlerini adamın yüzünden ayıramıyordu. Rengi sapsarı olmuş, bütün vücudunu bir titreme almıştı. Mahkûmun yüzündeki o aç, o alaylı, o müthiş ifade hiç de yabancısı değildi.

İki muhafız daha mahkûmun yanına atladılar ve olanca kuvvetleri ile adamı kırbaçlamağa başladılar. Suratına inen yumruklarla ön dişlerinden bir kaçı dökülüvermişti. Nihayet, kan revan içinde kalan perişan gövdeyi oturduğu tahta sıranın altına itiverdiler.

— Özür dileriz, Amiralim. Özür dileriz Madam diyordu onların en azılısıdır. Yola getirilmesi imkânsız bir baş belâsı... Ne yapacağı hiç belli olmaz.

Dük de Vivon öfkeden çılgına dönmüştü:

— Onu bir direğe bağlasınlar, bir saat orada kalsın. Durun, durun önce beline bir ip bağlayıp denize salın, soğuk su belki aklını başına getirir.

Elini Anjelik'in beline doladı:

— Geliniz yavrucuğum, gidelim buradan.

Genç kadın kendisine gelir gibi olmuştu.

— Gidelim... diye kekeledi. Çok korkuttu beni, ama neyse geçti...

Oradan uzaklaşırlarken, arkalarından tüyler ürpertici, boğuk bir haykırış yükseldi.

— Melekler Markizi.

— Ne dedi, ne dedi, diye sordu Vivon.

Anjelik, yüzü bembeyaz, süratle döndü. Yürüdükleri dar tahtanın kenarından bilekleri zincirli iki kıllı pençe genç kadının eteğine doğru uzanmıştı. Kanlar sızan ,şişmiş suratının ortasından bakan iki kapkara göz mazinin karanlıklarından yukarıya doğru yükselen iki kâbus idi sanki...

— Nikolas...

Evet, adam, babasının köylülerinden birinin oğlu idi. Çocukluk yıllarında, babasının konağında çobanlık yapardı. Da-

ha sonraları da onu, Paris'in batakhanelerinde tekrar karşılaşmıştı.

Amiral Vivon, genç kadını kaptan köşküne çıkardı.

— Bu köpeklere karşı biraz daha sert davranmalıydım. dedi. Esirlerin aralarına karışmak hiç doğru değil... Hele bir kadının göreceği manzara değil orası. Ama, nedense kadın arkadaşlarım kürek mahkûmlarını seyretmeğe pek meraklıdırlar. Sizin bu kadar hassas olduğunuzu bilmiyordum, doğrusu...

Anjelik zayıf bir sesle:

— Zararı yok... dedi.

Ama kusmak ihtiyacı duyuyordu... Tıpkı Flipot'un yaptığı gibi... Nikolas Kalembreden'i tanıyınca zavallı, çocuk, korkusundan midesindekileri boşaltmıştı... Nikolas, bir zamanların en amansız, en hunhar canisi, hırsızı, Paris bataklıklarının en korkunç yıldızı idi. On sene kadar önce, bir arbedede öldüğü sanılıyordu... Fakat, hayatın garip bir cilvesi olarak yine karşısına çıkmıştı... Hem de bir Kraliyet kadirgasında kürek mahkûmu olarak...

— Sevgilim, neyiniz var?... Birden çok üzüntülü bir tavır takındınız...

Dük de Vivon, genç kadının arkasından usulca yaklaşmış, onu daldığı hayalden ürperterek uyandırmıştı. Anjelik, döndü erkeği omuzlarından yakaladı:

— Beni öpünüz... diye fısıldadı.

Zihnini bir kâbus gibi sarıp, yüreğini titreten korkunç mahkûmun iğrenç hayalini silmek için, temiz kuvvetli bir erkeğin temasına ihtiyacı vardı. Uçsuz, bucaksız bir denizde, bilinmeyen bir istikbale doğru yol alırken önüne çıkan bu tüyler ürpertici adam bütün ümitlerini kırmıştı.

— Öpünüz beni...

Erkeğin dudakları dudaklarına değer değmez, çılgın bir ihtirasla kendisini ona bıraktı... Bütün korkunç hakikatleri silip götüren bir aşk kasırgasında her şeyi unutmak istiyordu.

Vivon, genç kadını öpüyor, öpüyordu... Nihayet kanı, da-

marlarını çatlatacak bir çağlayan halini aldı... Eli, genç kadının belinden göğsüne doğru yükseldi. Anjelik, göğüslerinin sert yuvarlaklarını okşayan ılık elin teması ve çıldırıcı bir hazzın heyecanı ile eridiğini hissetti. Erkeğe biraz daha sarıldı.

— Olmaz, sevgilim...

Vivon soluk sifluğa Anjelik'den ayrıldı.

— Bu gece olmaz, diye mırıldandı... İmkânsız... Tetikte olmamız lâzım... Deniz tehlikelerle dolu... Her an önümüze bir şeyler çıkabilir...

Genç kadın cevap vermedi... Sadece alnını erkeğin altın yaldızlı apeletine sürttü. Sırmalar cildini acıtınca biraz kendisine gelir gibi oldu.

Uykudan uyanır gibi, mahmur bakışlarını genç adamın yüzünde gezdirdi:

— Tehlikeler mi.? Fırtına filân ihtimali mi var yoksa?...

— Hayır, öylesi değil. Korsanlar peşimize düştüler. Malta'ya ulaşıncaya kadar tetikte olmamız icabediyor.

Onu bir kere daha göğsüne bastırıp, sıktı.

— Bana neler yaptığınızın farkında mısınız?... Diye fısıldadı. Arzudan bütün vücudum tutuşuyor... Ne acayip kadınsınız. Her an yepyeni bir insan olarak karşıma çıkıyorsunuz... İnsanı şaşırtan, büyüleyen sırlarla dolusunuz... Bazan, pırıl pırıl, yanan gözlerinizle, bir iksir gibi tesir eden tebessümünüzle o kadar kuvvetli oluyorsunuz ki, hepimiz sizin karşınızda kendimizi koyun sürüsü gibi hissediyoruz. Ama şu anda öylesine aciz, okadar zayıf bir mahlûksunuz ki sizi kollarımın arasında tutarken kendimi bir hükümdar kadar kuvvetli hissediyorum. Siz bir şeyden korkuyorsunuz sevgilim, küçük bir çocuktan farkınız yok. Bu tatlı ürkekliğiniz, bana, bütün gücümle sizi korumak arzusu veriyor.

Genç kadını usulca göğsünden itti. Dirsekleriyle parmaklığa dayanarak denizi seyre koyuldu .Serin rüzgâr ve arasıra dalgalardan serpilen su zerrecikleri, Anjelik'in, dudaklarında tutuşturduğu alevi söndürüyordu. Fakat genç kadının dudaklarının ılıklığını halâ hissetmekteydi.

Aşk heyecanı ile pembeleşen o güzel çehreyi avuçlarına alıp, dudaklarını ezercesine öpmemek için kendisini bütün gücü ile tutuyordu. Allahım... Hiç bir kadın onu şimdiye kadar böyle öpmemişti. Anjelik, rastladığı kadınların hiç birine benzemiyordu. Hislerine bu derece kuvvetli bir kadın tahayyül etmek bile imkânsızdı. Bütün kalbiyle gülen, bütün kalbiyle ağlayan, bütün varlığı ile seven, sevişen bir kadındı bu... Versay sarayının mağlûp olmaz kadını Athènais'yi bile önünde dize getirmişti...

Bu düşüncelerle, yavaş, yavaş şehvet kasırkasından kurtulduğunu memnuniyetle farkediyordu ki Anjelik'in tavrındaki garipliğin sebebini merak etti. Onu böyle korkutan, üzen neydi?...

— Sizi mahzun eden şeyin ne olduğunu biliyorum... dedi, Oğlunuzu düşünüyorsunuz, değil mi? Benim himayeme terkettiğiniz halde bir muharebede hayatını kaybeden oğlunuzu düşünüyorsunuz...

Anjelik elleriyle yüzünü kapadı. Boğuk bir sesle:

— Evet, dedi. Yavrumu benden çalan haşmetli denizi görünce kalbimdeki yara yeniden kanamağa başladı.

— Rescator denen iblis yaptı bu işi. Cape Passero'dan dönüyorduk. Rescator kartal gibi üzerimize çullandı. Geldiğini hiç kimse görmemişti... Zira deniz çok kabarıktı ve şeytan herif yelkenlerini açmamıştı. On iki topla ateş açtı. İki kadirgamızı aldı. Küçük Cantor benim gemimdeydi. Rescator esirlerini bizim gemiye çıkardı. Bu sırada Cantor, korkudan kendisini kaybetmiş olacaktı ki, Rescator'un esirlerini, ellerinde kılıçlarla saldırır görünce avaz, avaz «Baba... Baba...» diye bağırmağa başladı. Adamlardan biri çocuğu kaptığı gibi sürükledi...

— Sonra?

— Kadirka ikiye ayrıldı... Orta yerinden... Şaşılacak kadar kısa bir zamanda da battı... Rescator'un esirleri bile sulara gömüldüler. Korsanlar onları dalgaların arasından kurtardılar. Biz de kendi adamlarımızı mümkün mertebe kurtarmağa çabaladık. Lâkin benim emrim altında çalışanların hemen hepsi boğulmuştu... Rahibim. Dört uşağım, Koro'daki çocuklar. Ve bülbül sesli küçük Cantor...

Mehtap, Anjelik'in yanaklarından süzülen damlacıkları inci tanelerine çevirmişti. Vivon, bu manzara karşısında genç kadının ayakları dibine atılıp ağlarken dünyanın en güzel kadını olduğunu söyledi... Anjelik, gözlerinden inci taneleri gibi yaşlar süzülürken bile erkeklere şehvet hissi telkin edebilecek kudrette bir dişiydi... Ondaki bu esrarlı cazibe neydi. Yarabbi?...

Vivon, hayal meyal hatırlıyordu; Bir zamanlar, Grève meydanında bir büyücü yakılmıştı.

— Cantor'un... Babası kimdi? .. diye sordu. Yavrucuk ölmek üzereyken bile baba diye haykırmıştı...

— Yıllarca önce kaybolan biri...

— Öldü mü?...

— Muhtemeldir...

Vivon derin derin içini çekti:

— Ne tuhaf... dedi, ölmek üzere olduğunu küçük bir çocuk bile hissediyor da baba diye bağırıyor... Çok severdim Cantor'u. Oğlunuzun boğulmasında beni suçlu bulmuyorsunuz ya?...

Ne diye sizi suçlu bulayım, Mösyö de Vivon... Sizin kabahatiniz değildi ki... Suçu harbin kendisinde bulmalı... Veya hayatın... O kadar hain, öylesine korkunç ki...

7. *BAHİS*

Uğradıkları bir limanda ,filo mensupları, Savoy Dükünün bir akrabası tarafından ağırlandı. Zengin sofralarda yenilip içildi. Tekrar gemilere bindikleri zaman Anjelik, tedbirlerin arttırıldığına dikkat etti. Huysuz ve kaprisli bir adam olmasına rağmen, Vivon, icabettiği vakit, bir donanmaya kumanda edebilecek kaabiliyete sahip bulunduğunu ispat edecek şekilde hareket edebiliyordu. Donanmanın ikinci kadirgası yola koyulduğu halde, Amiral Vivon Royale'de kalıp önden giden gemiyi seyretmeğe başladı.

— Brosardiye, derhal emret, geri dönsünler.

— Fakat Lord hazretleri, rotamızı değiştirmek bizi gözetleyen İtalyanların cesaretlerini kamçılayacak.

— O mahallebi çocukları vız gelir bana... Siz farkına varmıyorsunuz ama ben görüyorum... Dauphine fazla hamuleli...

En ufak bir fırtınada alabora olabilir... Üstelik hamuleyi de güverteye yığmışlar.

Brosardiye erzak'ın alt kata yüklenmesi halinde ıslanma tehlikesi ile karşı karşıya bulunduğunu söyledi ise de dinletemedi.

— Koskoca gemiyi batıracağımıza varsın unlar ıslansın.

Brosardiye emri yerine getirmeye gitti. Bu sefer Fleur de Lys hareket etmişti.

— Brosardiye, geminin ortasındaki kürekçiler daha kuvvetle asılsınlar küreklere:

— İmkânsız efendim, zira biliyorsunuz bunları Fas'lılar arasından esir almıştık. Bu emre itaat etmezler sanırım.

— Desenize hepsi Rescator köpeğinin adamı. O halde herbirine ikişer kırbaç vurdur. Yalnız ekmekle su ver...

— Emrinizi daha önce tatbik ettim efendim. Doktor bazılarını kıyıya bırakmamız lâzım geldiğini söylüyor. Çok bitkin vaziyetteler.

— Doktor karışmasın benim işime. Rescator'un adamlarını kıyıya bırakmayacağımı bilmenizi isterim.

Brosardiye Amiral'e hak verdi. Fas'lı esirler ölüm halinde bile olsalar karaya ayak basar basmaz ortadan kayboluyorlardı. Rescator sahile bırakılan adamlarını kendisine getirenlere her halde külliyetli bahşişler vermekteydi.

Diğer altı kadırga limanın ağzından çekildikleri vakit Amiral Vivon mağrur bir edayla haber verdi:

— Artık denize açılabiliriz fora yelken!...

Emir, gemiden gemiye tekrarlandı.

Gemiciler ipleri çözdüler, rüzgâr, açılan yelkenlere bomba gibi doldu...

Tuscany sahilleri geride kalmıştı. Anjelik artık nereye baksa deniz görüyordu. Sonsuz, masmavi, pırıl pırıl deniz.

Gözetleme direğindeki gözcü ancak öğleye doğru bağırdı:

— Kara göründü!...

Dük de Vivon, Anjelik'e izahat verdi:

— Görünen, Gorgonzola adasıdır. Bakalım oraya saklanmış korsan bulabilecek miyiz?

Adaya yaklaşırken, Fransız donanması yarım daire şeklini almıştı. Ada kayalık ve çıplak bii manzara arzediyordu. Ceno ve Tuscany'den gelen ve ağlarını germekle meşgul bir iki balıkçı teknesinden başka gemi yoktu.

Vivon, İtalyanca bilen subaylardan birine emretti:

— Söyleyin şunlara bize biraz taze içme suyu versinler.

— İçme suları yokmuş efendim.

Öyleyse karaya çıkıp birkaç keçi avlayın...

Gemiciler kayalara tırmanıp silâhları ile bir iki yaban keçisi vurdular. Vivon balıkçıların reislerini çağırtıp keçilerin mukabilinde bir miktar para vermek istedi. Fakat adam kabul etmedi. Amiral, adamın ceplerini araştırdı. Birkaç altınla bir iki gümüş para yerlere saçıldı. Vivon balıkçıyı güverte parmaklıklarından denize attırdı.

Balıkçılar ne dost ne de düşman gibiydiler. Çehrelerinde hiç bir ifade yoktu.

— Bana kalırsa bu herifler, balıkçı kisvesi altında bizim rotamızı düşmana bildirmeye memur edilmişler...

— Pek de zararsız görünüyorlar.

— Bilirim bunları. İyi bilirim... Bu tarafları haraca kesen haydutların emrine çalışan casuslardır.

— Nereye baksanız düşman görüyorsunuz, dedi Anjelik.

— Korsan avcısı olarak böyle düşünmeğe mecburum.

Geceleyin, rüzgâr tamamen dindi. Kadırga sadece küreklerin yardımı ile yol alıyordu. Emniyet tedbiri olarak gözcülerin sayısı bir misli arttırılmıştı. Kürekçiler, yağ kandilinin ölgün ışığında küreklere asılmaya çalışırlarken vardiyadan çıkanlar, tahta sıraların üstünde yarı ölü gibi serilmiş uyuyorlardı.

Kadırganın diğer ucunda ise Anjelik, bu insanların dehşet dolu ıstırabını zihninden kovmaya çalışarak, gözlerini sımsıkı kapamış yatıyordu.

Nikolais'i tanıdığını belli etmemek için bir daha esirlerin

bulunduğu tarafa gitmemişti. Nikolais, hayatının çok acı bir safhasına aitti. Genç kadın bu müthiş sahifeyi hayatından koparıp atmış hiçbir vesilenin onu yeniden canlandırmasına müsaade etmemişti.

Küreklerin her darbesi, dalgalarda yakamozlar meydana getiriyordu. Genç kadın Teğmen Millerand'ın Amiral ile konuştuğunu duydu: gemiciler pek sıkışık bir şekilde yatmak zorunda kaldıkları ambardan şikâyet ediyorlardı.

— Şikâyet etmeğe ne hakları varmış?... diye kükredi Vivon... Zincire vurulu olmadıklarına şükretsinler... Üstelik bu akşam keçi yahnisi ile karınlarını tıka basa doyurdular. Ben süvari albayı iken, ekseriya atın üstünde uyurdum. Çoğu zaman da yiyecek zırnık bulamazdık. Kendilerini oturarak uyumağa alıştırsınlar...

Anjelik, Divanın üstündeki ipek yastıkları düzeltti, boylu-boyunca uzanmağa hazırlandı. Flipot'u deniz tutmuş bir köşeye serilip kalmıştı. Vivon şeker kutularını taşıyan zenci uşağı ile içeriye girip çıkıyordu. İştihası dillere destandı. Stratejik kararlar verirken, çarpışmaları idare ederken ağzı hiç durmazdı... Cevizli şekerlemeleri, Türk lokumlarını peşpeşe gövdeye indirir bunları çiğnerken daha iyi kararlar verdiğine inanırdı.

Subaylarına biraz dinlenmeleri, için izin vermişti... Kendisi uyumamağa kararlıydı. Çok düşünceli görünüyordu... Topçubaşını yanına çağırdı.

— Toplarınız ateşe hazır vaziyette mi topçu başı?...

— Emirlerinizi yerine getirdim efendim. Bütün parçalar yağlandı. Barut sandıkları ve güller güverteye taşındı.

— Güzel... Vazifenizin başına dönünüz... Brosardiye... Neredesiniz?...

Bu sesle uykusundan sıçrayan Brosardiye, yana kaymış perukasını düzelterek koştu... Amiralin bağırmasiyla, karşısında selâma durması bir olmuştu.

— Sör?...

— Şövalye de Cleans'a emrediniz, ortaya geçsin... Mühim-

matımızı o taşıyor... Tehlikeye düşersek yardıma koşacak mevkide olsun... Bana silâhşörlerin reisini de çağırınız.

Adam gelince ona da emretti.

Herkese silâh, kurşun ve barut dağıtınız.

— Herşey hazır, efendim. Son talimde herkes vazifesini öğrendi.

Vivon döndü, Anjelik'in yanına oturdu.

— Çok sinirliyim dedi. Bir şeyler olacak galiba... Hep böyle olurum, ön sezim kuvvetlidir. Çocukken de fırtınalı gecelerde rahat duramazdım. Sakinleşmek için ne yapsam acaba?...

Kalktı, koroya mensup bir şövalyeyi yakalayıp getirdi.

— Yıldızlı gecelerin ve güzel kadınların şerefine biraz şarkı söyleyelim dedi.

Athénais de Montespan'ın erkek kardeşi güzel sesiyle tatlı İtalyan şarkıları söylemeye başladı. Bu minval üzere aradan epeyce bir zaman geçmişti ki, Vardiyadaki nöbetçi'nin haykırdığı duyuldu.

— Sancak tarafında ne olduğu belirsiz bir ışık görünüyor.

— Harbe hazır olunuz. Işıkları söndürün... Sadece mumlar kalsın...

Vivon, dürbünü kaptı... Bir yandan Brosardiye'nin fikrini soruyordu.

— Korsika'ya yaklaşıyor. Belki de balığa çıkmış bir teknedir.

Lâkin Vivon hiç de aynı fikirde değildi... Aradan uzun saatler geçti. Neredeyse sabah olacaktı.

Şafak sökmek üzereydi ki gözcünün sesi bir kere daha duyuldu.

— Üç direkli harb gemisi... Üzerimize doğru geliyor.

Yine dürbünlere sarıldılar. Üç direkli, muazzam bir kadırga, yelkenlerini fora etmiş, süratle yaklaşıyordu.

Vivon kükredi:

— Geleceğin varsa göreceğin de var... Emrettiğim an üç top birden ateş edecek. Hazır ol! Ateşşş...

Anjelik kulaklarının sağır olduğunu sandı. Barut kokusu

burnunu gıcıkladı. Toplar gümbürdüyor, dumandan göz gözü görmüyordu. Savary eski dürbünü ile kadırgayı seyrediyordu.

— Çok zarif bir gemi doğrusu Pruva direğindeki Fas bandırasının altında ortasında gümüş bir tac bulunan kırmızı bir bayrak var.

Vivon hırsla:

— Rescator efendinin arması o... dedi.

Anjelik'in yüreği ağzına geldi. Oğlunun ölümüne sebep olan korkunç Rescator'u nihayet görecekti. Bütün dikkatini düşman gemisine teksif ederek, yanındakilerin mevcudiyetini unuttu.

— Hınzır Rescator gemisini yenilemiş. Çok kurnazca yapılmış bu gemi... Alçacık... Onun için mermilerimiz hedefi bulamıyor. Oooo, yirmi iki tane de topu var. Allah kahretsin.

Rescator'un kadırgasında, topların ağızları pırıl pırıldı. Birden bayraklarla işaret verdiklerini gördüler. Rescator onlara şöyle ihtar ediyordu, teslim olunuz, yoksa sizi batıracağız...»

— Bu Allahın belâsı haydut. Fransa Kralının donanmasını kolayca korkutabileceğini mi sanıyor?... Bizi batırmak için önce yanımıza yaklaşması lâzım... Concorde önden gidiyor, onu nerdeyse ateş hattına alacak. Orta direğe beyaz harp bayrağını çekiniz...

Düşman gemisi, rotasını değiştirmiş, Fransız kadırgalarının ateş hattından çıkmak için bir çark çevirmişti. Şaşılacak derecede süratli hareket ediyordu. Bir kaç top daha gürledi.

Vivon hırsla elini şeker kutusuna atıp bir avuç fıstık şekeri aldı:

— Yine isabet ettiremediler... Artık çok dikkatli olmalıyız. Bize boş yere mühimmat sarf ettiriyor. Birden iki misli ateşle üzerimize çullanıp, bizi batıracak. Onunla karşı karşıya gelmeğe hazırlanınız.

Kadırga, şöyle bir döndü. Düşman bu yeni manevraya kendisini uydurmağa çalıştı.

Hınzır Rescator, yaman strateji ustası... dedi Brosardiye.

— Düşmanın meziyetlerini takdir edecek tam da zaman bul-

dunuz, nivoyo Brisardiye, diye gürledi Vivon. Topçular, topları yeniden doldurdunuz mu?...

— Evet amiralim...

— O halde emir verir vermez, ateşe başlayacaksınız.

Fakat, düşman gemisinin iskele tarafındaki on iki top daha önce ateşe başladılar. Deniz bir anda çılgınca göklere fışkıran bir gayzer halini aldı. Düşman gemisi bu fıskiyenin ardında kaldı. Bir baştan bir başa kulakları sağır edici, korkunç bir gümbürtü yankılandı. muazzam müthiş bir dalga Royale'in küreklerinden bir kaçını kibrit çöpleri gibi sürükleyip götürdü.

Anjelik, denize batıp çıkmışcasına sırılsıklam bir halde tutunacak bir yer aradı... Kadırga yana yatmış, şimdi yavaş yavaş doğruluyordu. Dalganın sademesi ile güvertenin bir ucuna yuvarlanmış olan Vivon, ayağa kalkmıştı:

— Fena değil... diye mırıldandı, isabet ettiremedi. Şu dürbünü veriniz Brosardiye... Şimdi, artık...

Birden nutku tutulmuş gibi ağzı bir karış açık bakakaldı. Gözleri oyluklarından dışarı uğramıştı... Aman Yarabbi... Biraz ilerideki erzak ve mühimmat gemisinin yerinde, şimdi, süratle dönen bir girdaptan başka bir şey yoktu. Sadece bir kaç kırık direkle, kürek parçaları yüzüyordu suyun sathında...

Gemideki 400 kadar esirden mâada 400 ton mühimmat da sulara gark olmuştu.

Vivon, dişleri arasından:

— Her şeyimiz gitti diye soludu... Haydut! Tuzağa düşürdü bizi... derdi biz değil, mühimmat gemisiymiş meğer!. Ama, onu batıracağız. Oyun henüz sona ermedi...

Genç amiral sırılsıklam olan şapkasını, sular süzülen perukasını çıkarıp öfkeyle fırlattı:

— Söyleyin, Dauphine öne geçsin. O daha ateş etmedi mühimmatı boldur.

Düşman gemisi, uzakta pusuya yatmış gibi, sâkin bekliyordu. Dauphine süratle emredilen mevkii aldı. Anjelik, Dauphine'deki kürekçilerin, Rescator'dan alınan esirler olduğunu hatırladı.

Bunlar Faslı idiler ve hattâ, bir gece önce Arapça şarkılar söyledikleri için bir nevi isyan kokusu sezilmiş, elebaşıları idam edilmişti. Böyle tehlikeli bir harp manevrasında bu esirlerin bulunduğu gemiyi öne sürmek hiç de akıllılık değildi. Genç kadın, bunu kara kara düşünürken, birden gözlerine inanamayarak baktı. Dauphine'in denize uzanan kürekleri ahenkle suya batıp çıkarlarken, birden biribirine karışıvermişlerdi. Gemi yaralı bir kuş gibi olduğu yerde titredi, sallandı ve son nefesini verir gibi yana devrildi... Korkunç bir çatırdı duyuldu. Fakat, Faslı esirlerin tiz çığlıkları, bütün gürültüyü bastırdı.

— Çabuk bütün tahlisiye sandallarını indiriniz.

Sandalların indirilmesi zamana müteallikti. Anjelik, ellerini gözlerine siper ederek, batan gemiye baktı. Tayfaların ve esirlerin pek çoğu teknenin içinde kalıp sulara gömülmüşlerdi. Denize atlayanlar ise, sırtlarındaki ağır elbiseler yüzünden güçlükle yüzebiliyorlardı. İmdat çığlıkları, göğe yükselmekteydi. Genç kadın dehşet içinde gözlerini yumdu...

Gözkapaklarını tekrar açmağa cesaret ettiği vakit, gördüğü ilk şey, hemen hemen burnunun dibinde çırpınan on beyaz yelken oldu. Rescator'un kalyonu ile Royale arasında iki yüz metre kadar bir mesafe kalmıştı.

Kalyonun cilâlı tahtaları güneş ışığında pırıl pırıl yanıyordu.

Anjelik, silâhlı, beyaz pelerinli, rengârenk kuşaklı Berberi'lerin grup grup topların başında durduklarını gördü.

Geminin burnunda, dürbünle Royale'i seyreden iki kişi vardı. Avrupai kılıklarına rağmen, genç kadın bunların da Faslı olduğuna kanaat getirmişti ki, dürbünleri tutan ellerinin beyaz olduğunu fark etti. Ama, yüzleri koyu, esmerdi... O halde... Evet, yüzlerine maske takmışlardı.

Vivon usulca:

— Uzun boylusuna dikkat ediniz, dedi. İşte Rescator o. Öteki, ikinci kaptanı adı Jason'dur... Pis bir maceraperestdir ama, iyi gemicidir. Galiba o da Fransız...

Anjelik, titreyen elini, Savory'nin dürbününe uzattı.

Yuvarlak adeselerde iki adam birden büyük bir vuzuh kesbetmişlerdi... Biribirlerine tamamen zıt iki insandılar... Jason, sırtındaki askerî kıyafete bir de, kama ilâve etmişti... Rescator, uzun boylu, ince vücutlu idi. Siyah kostümü, biraz modası geçmiş İspanyol stilindeydi. Ayaklarını sımsıkı saran çizmelerinin altına sırmadan yapılmış püskülleri vardı...

Anjelik birden titredi... Bu adam şeytanın ta kendisiydi... Bütün görünüşünde şeytanî bir cazibe seziliyordu. Sulara garkolan bir gemide küçücük bir çocuk kollarını gök yüzüne kaldırarak babasını çağırırken bu melun adam, taş gibi onu seyretmişti demek...

Genç kadın çılgın gibi bir feryat kopardı:

— Ne diye batırmıyoruz bu gemiyi?... Daha ne bekliyoruz?

Etrafında dönen faciayı unutmuş gibiydi. Dauphine'den denize dökülenler hâlâ can havliyle geminin sulara gömülmekte olan güvertesine sarılmış yardım bekleşiyorlardı.

Bu sırada, kalyondan bir filika indirildiği görüldü. Tekne, suya değer değmez, Rescator'un ikinci kaptanı içine atladı.

Vivon hayretle Anjelik'e döndü:

— Konuşmak istiyorlar...

Biraz sonra, korsan Royale'e çıkmıştı. Kendisini subaylara takdim ettikten sonra, Şarklılara has reverans şekliyle yerlere kadar eğildi:

— Selâm, Amiral...

— Haydutlarla sarfedecek vaktim yok benim, dedi Vivon.

Korsanın maskeli yüzünde gözlerinin içi güldü:

— Ben de, efendim Rescator da Hıristiyanız... Ancak sizin gibi, esirlerimizi zincirlere vurmayız... Haydutlukla alâkamız yok...

Fransızcayı, mükemmel bir aksanla konuşuyordu.

— Yeter... İstediğiniz nedir, onu söyleyin?...

— Bizden esir alıp Dauphine'e yerleştirdiğiniz Faslı esirleri geri istiyoruz. Bu arzumuzu kabul ederseniz, işi uzatmadan çekilip gideceğiz.

Vivon, batmakta olan gemiye bir göz attı.

— Faslılarınız bu gemi ile beraber denizin dibini boylayacaklar, dedi.

— Buna mahal kalmayacak... Gemiyi de doğrultacağız.

— İmkânsız bir şey bu...

— Bizim için imkânsız değil... Kalyonumuz çok süratlidir. Sizin kadırga dediğiniz şu oyuncuklardan bir kaçını birden doğrultabilir. Fakat kararınızı çabuk veriniz. Bir kaç dakikaya kadar çok geç kalmış olacağız...

Vivon içinde bulunduğu çaresizliğin farkında idi, Dauphine'i kurtarmağa kendi imkânları kâfi değildi. Fakat, onların arzularını kabul etmek de bir nevi teslim olmak demekti.

Bütün bunlara rağmen, donanmanın bütün gemilerinden, Amiral olarak kendisi mesuldü.

Dişlerinin arasından:

— Kabul ediyorum... dedi.

— Teşekkür ederim, Amiral!. Sizi selâmlarım.

— Casus...

— İsmim Jason'dur efendim.

Korsan'ın sesindeki istihza Vivon'u kudurttu. Adam merdivenlere doğru yürürken, Vivon, biraz önce onun durduğu noktaya kocaman bir tükürük fırlattı...

— Fransız'sınız... Bir Fransız'sınız... Şiveniz bütün şüpheleri dağıttı.

Korsan, bakışlarından kıvılcımlar saçarak döndü:

— Ben vatanıma ihanet etmeden önce, vatandaşlarım bana ihanet ettiler. Mahkûmların kürek çektikleri yeri işaret etti, orada, hiç bir suçum olmadığı halde, bütün gençlik yıllarım boyunca kürek çektim. Hiç bir suçum olmadığı halde...

— Belli, belli...

Filika uzaklaşırken, Vivon yumruklarını sıkmış bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Kaçak bir kürek mahkûmundan emir almak, âdi bir korsan bozuntusunun hakaretine uğramak hazmedilir şey değildi. Üstelik Rescator, güvertesinin parmaklığına yaslanmış, suratında, alaycı hınzır bir tebessümle onları seyrediyordu...

Öfkeden, tir tir titreyen bir subay:

— Bir vatan haininin sözüne mi itimad edeceğiz, Mi'lord? dedi.

— Sizden akıl danışacak değilim her halde, delikanlı. Bazan bir korsanın sözü, bir Prensinkinden daha kıymetlidir. Bütün bu olanlar hakkında sizin fikriniz nedir Brosardiye?...

— Böyle bir pazarlıkla karşılaşacağımızı hiç ümit etmiyordum, Amiralim.

Rescator'un denizden Faslı esirleri toplaması epeyce uzun zaman sürdü. Nihayet kalyon, geldiği gibi sessizce uzaklaştı.

8. *BAHİS*

Dük de Vivon, kadırganın denize indirilen en büyük sandallarından birine atladı, başını kaldırıp, güverteden kendisini seyretmekte olan Anjelik'e elini salladı...

— Yakında görüşürüz, yavrucuğum, dedi. Bir kaç güne kadar sizinle Malta'da buluşacağız. Dua ediniz de muvafffak olalım.

Anjelik, belindeki altın sırmalı mavi ipek kuşağı çözüp, genç adama attı:

— Kılıcınıza uğur getirsin... dedi.

Sandal açılırken, Amiral, kuşağı dudaklarına götürdü, sonra kılıcının kabzasına bağladı.

· Teşekkür ederim.

Anjelik, Amiralin gemiden ayrılmasiyle hiç de büyük bir boşluk hissetmemişti. Vivon, Rescator'u Malta sularında takibe karar vererek yola çıkmıştı. Royale'in manevra kaabiliyeti olmadığı için denize sandalla açılmayı uygun bulmuştu. Genç kadın artık, Brosardiye ile diğer bir kaç subayın ihtimam ve nezaretinde kalmıştı.

Harp gemileri bir diziye sıralanıp, ağır ağır Güney Batıda kararmakta olan ufukta kayboldular. Anjelik, içeriye girdi.

Kadırga şiddetle sallanmağa, yağmur güverteyi döğmeğe başlamıştı.

— Korsanları başımızdan savdık, derken, şimdi de fırtına dikildi tepemize, dedi Brosardiye.

— Fırtına mı başlıyor?...

— Henüz başladı sayılmaz ama, neredeyse sökün edecek...

Biraz sonra yağmur dindi. Lâkin deniz kabarık, hava ağır ve kurşunî renkteydi. Ara sıra, esen rutubetli rüzgâra rağmen, herkes boğulacak raddeye gelmişti. Genç kadın, sıkıntıdan patlayacak halde olduğunu hissediyordu. Savary'ye:

— Benim bu gemide ne işim vardı, kuzum?... Diye dert yandı. Versay'ı, Molyer'in komedilerini hatırlayıp, kendi kendisine gülümsedi.

Akşam bastırdığı vakit, Mösyö Brosardiye, genç kadına kamarasına gitmesini tavsiye etti. Fakat, o, fırtına ihtimalinin nasıl bir neticeye bağlanacağını merak ettiği için yatmak istemiyordu. Rüzgâr tekrar tekrar şiddetlenmiş, gemi salıncak gibi sallanmaya başlamıştı. Nihayet, sallantıya daha fazla mukavemet edemedi, uyuya kaldı.

Bir kâbustan uyanır gibi, korkuyla gözlerini açtı... Etraf zifiri karanlıktı. Dirsekleri üzerinde doğrulup kulak kesildi. Bir acaiplik vardı ama, neydi?...

Gemi hâlâ iki tarafa yalpa vuruyordu... Fakat rüzgâr dinmişti. Birden kendisini uykudan uyandıran şeyin farkına vardım. Gemide korkunç bir sessizlik hüküm sürüyordu... Sanki içinde tek bir canlı kalmamıştı da bir hayalet gemi gibi dalgalarda sürüklenip gidiyordu. Korku bütün vücudunu bir alev gibi yaladı. Gırtlağından canhiraş bir feryat yükseldi:

— Mösyö Brosardiye!...

Cevap veren olmadı.

Güçlükle ayağa kalktı. Sallanarak bir iki adım atmıştı ki, ayakları yumuşak bir şeye takıldı, Sendeledi...

Sonra eğildi, karanlıkta elleri bir üniformanın sırmalarına dokundu. Çılgınca sarıldı bu apoletlere... Adamı sarsmağa başladı:

— Mösyö Brosardiye... Uyanınız...

Fakat Brosardiye'den hiç bir cevap çıkmadı... O zaman Anjelik, dişleri biribirine vurarak, elini uzattı ve adamın yüzünü araştırdı... Parmakları Brosardiye'nin çoktan buz kesilmiş yanağına dokununca boğuk bir feryat kopardı.

Titriyerek ayağa kalktı, her zaman divanın yanında tuttuğu çantasından bir mum çıkarıp yaktı. Kenarda bulduğu el fenerinin içine yerleştirdi.

Mösyö de la Brosardiye kapının hemen önüne serilmişti. Alnındaki korkunç yaradan sızan kan şeridi camlaşmış gözünün içine doğru akmıştı. Genç kadın cesedin üzerinden atlayarak ilerledi. Ayakları bir başka ölüye takıldı. Bu da bir askerdi.

Usulca perdeyi aralayıp dışarıya baktı. Esirlerin kürek çektikleri mahallî ortasında uzanan geçidin üzerinde gidip gelen gölgeler gördü. Fakat bunlar elleri kırbaçlı nöbetçiler değildiler. Tektük yanan sörük fenerlerin ışığında adamların kırmızımtrak elbiselerini farkedince, perdenin ucunu tutan parmakları gevşeyiverdi... İçeriye döndü... Dehşet içinde ne yapacağını şaşırmış bir halde saklanacak bir yer aradı... Kürek şıpırtılarının neden susmuş olduğunu şimdi anlıyordu. Bir köşeye büzüldü... Çıplak bir çift ayağın ıslak güvertede çıkardığı sesi duyunca, bütün vücudu korkuyla gerildi. Ölümün her an biraz daha yaklaştığını hissetmenin tarifsiz dehşeti içinde bekledi.

Perde usulca aralandı. Mumun titrek ışığında, kırmızı paçavralar arasında yer yer etleri görünen Nikolas belirdi. Keçeleşmiş saçları ile kirli sakalı biribirine karışmıştı... Tüyler ürpertici bir tebessümle genç kadına bakıyordu. Anjelik, bir kâbus yaşıyordu sanki... Nihayet, kürek mahkûmu korkunç bir kahkaha attı:

— Melekler Markizi... Benim güzeller güzeli Markiz'im... Hayallerimin eşsiz gül'ü... İşte nihayet yine karşındayım... Senin uğruna zincirlerimi kırdım... Nöbetçiyi bir tekmede denize uçurdum... Ha... Ha... Bir tekme ona bir tekme buna... Ne de kolay oldu bilsen... Onların hesabını görmek için senelerden beri bu günü bekliyordum... Ama sen, sen çılgına çevirdin beni.

Seni taptaze karşımda görünce daha fazla bekleyemedim... On yıllar uçsuz bucaksız mavi göklerde hep senin yüzünü görüyordum...

Ama sen başka bir erkeğin kollarındaydın... Onu öpüyordun, onu okşuyordun... Ben burada ölürken sen orada yaşıyordun... Hayatta sen kazanmıştın. Ha... Haa... Feleğin çarkı benim için dönmeğe başladı. Seni bana getirdi...

Demir kelepçelerin feci yaralar açtığı bileklerini genç kadına doğru uzattı. Nikolas Kalembreden daha önce iki defa kaçmağa teşebbüs etmiş, fakat yakalanıp gemiye iade edilmişti. Bu onun üçüncü teşebbüsüydü ve bu sefer muvaffak olmuş, tayfaları ve subayları ile bütün mürettebatı kılıçtan geçirmişti. Artık Royale kadirgasının hakimi kürek mahkûmları idi.

Şiddetli bir şimşek gök yüzünü masmavi bir ışıkla aydınlattı. Bir kaç saniye sonra kulakları sağır eden gök gürültüsü dalga dalga gümbürdedi. Nikolas:

— Beni tanımadın mı yoksa?... dedi. İmkânsız... Geçen gün Amiralin yanında beni tanımıştın...

Anjelik, adamın vücudundan yayılan iğrenç ter kokusuna daha fazla tahammül edemedi:

— Dokunma bana, dokunma... diye haykırdı.

— Ah, tanıdın beni, söyle bakayım ben kimim?...

— Haydut Kalembreden...

— Hayır, Nikolas diyeceksin bana... Nikolas...

Perde aralanmış, genç bir esir içeriye girmişti.

— Reis, baş direk kırıldı. Ne yapacağız?...

Nikolas, sular süzülen partal şalvarı ile doğruldu. Dişleri arasından galiz bir küfür savurdu.

— Ne yapacağınızı bilmiyordunuz da ne diye bütün gemicilerin gırtlaklarını kestirdiniz bana... Hani gemi kullanmayı biliyordunuz?...

— Yelken kalmadı ki, gemiyi kullanalım, reis.

— Ayıkla pirincin taşını... Öyleyse kürek çekeceğiz. Henüz küreklere zincirli bulunanları hemen çalıştırmağa başlayın. Gong'u sen vur. Âsilleri ben çalıştıracağım.

Çıplak ayakları ile suların içinde yürüdü dışarıya çıktı. Biraz sonra monoton gonk sesleri, ıslık çalan fırtınanın uğultusuna karışmağa başlamıştı. Gemi, uzun bir müddet, kırılan direğin bulunduğu tarafa yatmış vaziyette tehlikeli anlar geçirdi. Nikolas, diğer esirlerin yardımı ile, nihayet, direği denize atmağa muvaffak oldu. İçeriye dolan suyu boşaltmak için pompalar süratle çalışıyor, kürekler azgın denizle boğuşuyordu.

Anjelik, kâbusun dehşetinden sıyrılmış, cesaretini toparlamıştı Her zaman böyle olurdu. Bir an korkudan öleceğini sanar, fakat o sıkışık anı atlattıktan sonra mücadeleci ruhu şahlanırdı. Islak esvabının etekleri bacaklarına yapışıyor, adım atmasını güçleştiriyordu. Öteye beriye tutuna tutuna bavulunun yanına gitti. Kuru elbiseler çıkardı. Bin bir güçlükle ıslak esvabını çamaşırlarını çıkardı. Kuruları giydi Bacaklarına bir pantalon sırtına yakası gırtlağına kadar kapalı kalın bir caket geçirdi. Bu kıyafet içinde, batmak tehlikesi ile karşı karşıya bulunan gemideki vahşi kürek mahkûmları ile daha rahat mücadele edebilirdi. Ayaklarına da dizlerine kadar çıkan çizmeler giydi. Saçlarını topladı, ensesinin biraz üstünde sıkı bir topuz yaptı. Başına kurşunî fötr'den bir şapka geçirdi. Öylesine şuurluca hareket ediyordu ki, cantasından bütün parasını, lüzumlu evrakını aldı, usta bir casus hüneri ile koynuna yerleştirdi. Bu işleri yaparken mütemadiyen yere yuvarlanıp tekrar kalkıyordu. La Brosardiye'nin cesedi de güverteden içeriye hücum eden suların içinde oradan oraya kayıp duruyordu.

Nikolas çılgın bir feryatla:

— Anjelik, diye haykırarak içeriye daldı.

Karşısında genç bir erkek silüeti görünce afalladı... Bir an ne diyeceğini şaşırdı. Sonra yüzüne bir sevinç ifadesi yayıldı:

— Ah... sen miydin?. Az daha dalgalar seni de denize sürükledi sanıyordum. Ödümü kopardın...

— Dalgalar mı?...

— Böyle giderse hepimiz balıklara yem olacağız.

Bulundukları kaptan köşkü, branda bezinden yapılmış bir çadırdan ibaretti ve korkunç fırtına onu da bir anda parça par-

ça etti... Rüzgâr ikisini de yere yıktı. Nikolas kalkmağa çalışırken boğuk bir inilti halinde:

— Felâket... Karaya doğru sürükleniyoruz... diye bağıdı.

Tek gözlü, beyaz sakallı bir mahkûm sallanarak yaklaştı... Güverteye kadar yükselip patlayan dalgalara kapılmamak için parmaklıklara sarıldı:

— Kara buradan bile görünüyor... diye haykırdı. İşte... İşte... Orada... Işıklar dansediyor. Bir liman var orada... Oraya sığınmalıyız...

— Çıldırdın mı,... Bile bile gidip teslim mi olalım?...

— Küçük bir balıkçı körfezi olacak orası. Bu korkunç halimizle onları korkutup sindirebiliriz pekâlâ... Sadece fırtına geçinceye kadar... Yoksa kayalara çarpıp parça parça olmamız işten bile değil.

Ben o fikirde değilim.

— Fikrini öğrenebilir miyiz, Reis?...

— Fırtına dininceye kadar denizde kalacağız.

— Aptallık ediyorsun, Reis... Bu külüstür tekne bu denize dayanamaz.

— Öyleyse durumu umumun reyine arzedeceğiz.

Nikolas Anjelik'i bileğinden yakalayarak sürükledi:

— Gel bakalım. Seni bir kamaraya kapatayım... Denize sürüklenip köpek balıklarına yem olmanı istemiyorum. Benimsin sen...

Karanlıkta bileğinden sürüklenirken, Anjelik sadece tahmin kaabiliyeti ile bir şeyler sezinlemeğe çalışıyordu. Yeniden işe koşulan esirler, yarı yarıya su dolmuş bulunan kürek mahalinde kâh inleyerek, kâh acı, acı haykırarak küreklere asılıyorlardı.

Acaba Savary ile Flipot neredeydiler?.

Nikolas, esirlerle konuşmak üzere genç kadını bir kaç dakika yalnız bırakıp, döndü. Dalgaların uğultusundan sesini duyurmak için bağırması icabediyordu.

— Karşıdan görünen liman'a sığınmak istiyorlar, dedi. Ama ben onların arzusuna uymayacağım. Biz bir kaç arkadaş

denize bir sandal indirip yola devam edeceğiz. Gel benimle. Melekler Markiz'i...

Anjelik, adamın elinden kaçmağa çalıştı. Fakat, Nikolas, genç kadını küçük bir çocuk gibi kucağına alıverdi. Arkadaşlarının denize indirip hazırladıkları sandal'a götürdü.

Kayık ,azgın denizin dalgaları üzerinde minicik bir ceviz kabuğu gibi çalkanıyordu. Şafak sökmüş, bulutlar dağılmış, deniz ise yatışmamıştı. Kendisine meydan okuyan bu âciz insanları kıyıya sürüklerken, onlarla küçük bir oyuncak gibi oynuyordu. Kırmızı kayalıklı sahil gittikçe biraz daha yaklaşırken Nikolas.

— Herkes kendi başının çaresine baksın... diye bağırdı.

Mahkûmlar, Anjelik'e döndü :

— Yüzme biliyor musun?

— Hayır!

— Zararı yok, atla !..

Genç kadını bileğinden yakalayıp, korkunç dalgalara doğru kendisiyle beraber sürükledi. Bir koliyle başını suyun yüzünde tutmağa çalışıyordu.

Anjelik ilk hamlede öyle çok su yuttu ki biran boğuluyorum sandı. Birden kocaman bir dalga onu minimini bir saman çöpü misali Nikolas'ın kollarından koparıp aldı... Dalganın üzerinde, ata binmiş gibi kıyıya doğru sürüklendiğini farketti. Bütün gücü ile sahildeki kayalara atıldı. Dalga geri çekilirken onu da beraberinde yine derinlere sürükleyecekti ama, tırnaklariyle paralarcasına kayalara yapıştı. İkinci bir dalga yine olanca şiddetiyle ona çarptı. Genç kadın biraz daha yukarılara tırmandı. Nihayet elleri altında kuru, yumuşak kumların temasını hissetti. Biraz daha tırmandı, biraz daha... Ve bir kum tepeciğinin dibine baygın yığıldı, kaldı.

Gözlerini açtığı zaman mas mavi gökyüzünü gördü, korkunç gece esnasında başından geçenleri hatırladı. Güçlükle ayağa kalktı. Yuttuğu tuzlu sular hâlâ midesini bulandırıyordu. Ne yapacağını bilmez bir halde etrafına bakınırken birkaç

adım ileride mahkûmların, kumlar üzerinde yanan ateşin kenarında oturduklarını gördü.

Güneş bir hayli yükselmiş, saçları, elbisesi kurumuştu. Fakat saçlarının içine kumlar dolmuş, tuzlu su ile kızgın güneş yüzünün cildini kavurmuştu. Avuçları, tırnakları kan içindeydi. Yavaş yavaş hisleri avdet ediyordu. Önce görme, sonra duyma hissi çalışmaya başladı. Ateşin başında on kadar mahkûm oturuyordu. Aralarında o korkunç, kaba seslerle konuşuyorlardı. İkisi, ateşte pişmekte olan bir şeye bakıyorlar, diğerleri öfkeli öfkeli birşeyler söylüyorlardı. Anjelik kulak kabarttı.

Sarışın, iri yarı biri bağırdı:

— Olmaz öyle şey, Reis. Şimdiye kadar hep senin emrinle hareket ettik, hep seni dinledik. Artık, biraz da sen bizim haklarımıza hürmet et.

Nikolas'ın sırtı Anjelik'e dönüktü. Genç kadın onun cevabını duyamadı.

— Bu kadın eskiden sana aitmiş ha?

— İnandıramazsın bizi buna. Kibar bir kadına benziyor. Senin gibi bir haydutla ne alâkası olabilir?

— Ahmak yerine koyma bizi, Reis... Uydurduğun yalanın tutulacak tarafı yok.

— Bu kadın eskiden senin olmuş olsa bile ne farkeder ki, Paristeki kanunlar burada sökmez. Kürek mahkûmları kanun tanımaz.

Bir iskeleti andıran, saçsız, dişsiz ihtiyar, parmağını salladı:

— Akdeniz'de geçen kanunu biliyorsun, cesetler karabatakların, ganimet korsanların, kadınlar herkesin malıdır!... diye bağırıştılar.

Ve Reislerinin üzerine yürümeye başladılar:

Anjelik, sahilde yükselen kayaların tepesine baktı. İçerilere doğru kaçmaya muvaffak olsaydı belki çalılar arasında saklanacak bir yer bulabilirdi. Bu sahilin gayri meskûn olması imkânsızdı. Herhalde balıkçılardan imdat isteyebilirdi.

Usulca, elleri ve dizleri üzerinde emekler gibi sürünerek uzaklaşmaya başladı. Mahkûmlar aralarında kavgaya tutuşurlarsa vakit kazanabilirdi. Lâkin adamlar münakaşa konusu üzerinde anlaşmaya varmışlar gibi, deminki gürültülü konuşmayı kesmişlerdi. Bir ses:

— Pekâlâ, pekâlâ, diye bağırdı. Mademki Reisimiz sensin, ilk lokmayı sana bırakıyoruz. Ama sen de insaflı davran da bizlere de birşeyler bırak.

Bu sözleri korkunç bir kahkaha tufanı takip etti. Anjelik, Nikolas'ın kendi bulunduğu tarafa doğru yöneldiğini gördü. Ayağa kalkıp koşmak istedi ama beceremedi; adam onu görmüş, birkaç adımda yetişip bileğinden sımsıkı yakalamıştı. Gözleri vahşi pırıltılarla yanıp sönüyor, dudakları iğrenç dişlerinin üzerine korkunç bir tebessümle geriliyordu. Öylesine şuursuz, öylesine kudurmuş bir hali vardı ki, genç kadının kaçmaya teşebbüs ettiğini bile anlıyamadı. Ağzının kenarlarından tütünle sararmış salyalar akıyordu. Ve gözü dünyayı görmez bir halde, genç kadını bir kayanın dibinden geçen keçi yoluna doğru sürüklemekteydi. Aşağıdan mahkûmların müstehcen şakalarla karışık kahkahaları duyuluyordu.

— Acele etme Reis, keyfine bak, ama unutma, biz de senin kadar sabırsızlanıyoruz.

Nikolas dişleri arasından homurdandı:

— Ha, ha, sanki onu size bırakacak mıyım, budalalar, o benim, benim, benim o... Kimse alamaz elimden...

Peşinden Anjelik'i sürükleyerek kuru yaprakların, taşların üzerinde sekerek koşuyordu. Rüzgâr genç kadının saçlarını dagıtmış, ipek bir eşarp gibi boynuna, yüzüne dolamıştı.

Çılgın bir feryat kopardı Anjelik:

— Dur...

Mahkûm koşmağa devam etti.

— Dur diyorum, daha fazla koşamıyacağım.

Nihayet durdu. Derin bir uykudan yeni uyanıyormuşcasına etrafına bakındı.

Kayalığın kenarından dolaşıp öbür tarafa çıkmışlardı.

Şimdi deniz pırıl pırıl ayakları dibindeydi. Martılar bembeyaz kanatları ile denizin ve gök'ün mavisi üzerine daireler çiziyorlardı.

Kürek mahkûmu zincirlerinden kurtulmuş olduğunu sanki o anda keşfetmiş gibi derin bir nefes alarak etrafına bakındı.

— Ohh, bütün bunlar... Bu mavilikler benim artık, diye mırıldandı. Kollarını açıp ciğerlerine temiz havayı doldurmak için Anjelik'in elini bıraktı. Kürek çekmekten adaleleri bir hayli gelişmiş olan omuzlarını kabarttı, göğsünü şişirdi.

Anjelik bir tavşan çevikliği ile yana sıçradı, bacaklarının olanca kuvvetiyle koşmağa başladı.

Nikolas canhiraş bir feryatla peşinden atıldı:

— Gel buraya...

Bir kaç adım sonra ona yetişmişti. Fakat genç kadın ellerini kedi pençeleri gibi adamın suratına uzattı:

— Yaklaşma bana... Dokunayım deme...

Bakışları öylesine kıvılcımlar saçıyordu ki, mahkûm olduğu yerde kalakaldı.

— Ne oldu sana güzelim?... Seni öpmemi istemiyor musun?...

— Hayır.

Nikolas, sanki duyduğu sözlerin mânalarını kavramakta güçlük çekiyormuş gibi kaşlarını çatarak düşündü. Sonra genç kadını yakalamak için bir teşebbüs daha yaptı. Fakat bu da akim kaldı. Anjelik hasmını tırnaklamağa hazır bir kedi gibi gözlerinden alevler saçarak bekliyordu. Nikolas çaresizlik içinde inledi:

— Ne oldu böyle sana? Bana bu muameleyi nasıl revâ görüyorsun? On senedir kadın'a el sürmedim... Hattâ kadın yüzü bile görmedim. Sonra... Sen çıkageldin... SEN... Sana yaklaşabilmek için herşeyi mahvettim. Seni o Vivon denen züppenin elinde bırakamazdım. Sana dokunmağa hiç mi hakkım yok sanıyorsun?... Babanın çiftliğindeyken bana cilve yaptığın günleri unuttun mu?...

— Dokunma bana...

Adamın korkunç kara gözleri, birden bire çıldırıvermiş gibi oyluklarından dışarı uğradı. Bir sıçrayışta genç kadını yakaladı. Fakat Anjelik ayni anda tırnaklarını adamın yüzüne geçirdi, aşağıya doğru çekti. Nikolas, suratından kollarından süzülen kan şeritlerine bakakaldı.

— Sana bir şeyler olmuş... diye kekeledi. Beni hatırlamadın mı yoksa?. Samanlıkta kollarımın arasına alırdım seni... Sen de bayılırdın buna... O zamanlar böyle korkunç değildim, tabiî... Sana böğürtlen toplardım... Unuttun mu Nikolas'ı, Anjelik...

Senin için çıldıran Nikolas'ı nasıl unutursun?... Söyle.

— Nikolas çoktan öldü... Sen haydut Kalembreden'sin..

— Ama seni seviyorum... diye bağırdı. Nikolas.

Anjelik kayalıklardan sık fundalıklara doğru koşmağa başladı. Nikolas Kalembreden de peşinden seyirtiyordu. Genç kadının ayağı bir kök'e takıldı, düştü. Nikolas'ın yetişmesine ramak kalmıştı. Anjelik ayağa kalktı, fakat henüz bir iki adam atmıştı ki, Nikolas'ın ellerini belinde hissetti. Döndü adamın göğsünü yumruklamağa başladı. Mahkûm mütemadiyen:

— Seni seviyorum... seni seviyorum... diye tekrarlıyordu.

— Bırak beni... Bırak...

— Bırakamam... Yıllardan beri senin hasretinle kavruldum. Yıllar yılı, o küreklerin başında senin hayalinle yaşadım. Gözlerimin önünden hayalin bir dakika silinmedi. Şimdi elime geçirdim seni...

Genç kadının elbisesini yırtmağa davrandı. Lâkin Anjelik'in sırtındaki erkek kostümünü bir çekişte paralamak pek kolay değildi. O, insan üstü bir gayretle kendisini mudafaaya çabalıyordu, buna rağmen Nikolas nihayet dik yakalı caketin önünü yırtmağa muvaffak oldu. Genç kadının bir göğsü meydana çıkmıştı.

Nikolas'ın artık bir mecnundan farkı kalmamıştı.

— Yalvarırım, sana bir kerecik sahip olayım... diye inledi. İnsaf et Anjelik, tahammülüm kalmadı...

Yere yıkılmışlar ,alt alta üst üste boğuşuyorlardı. Anjelik, adamın rastgele her tarafını ısırıyor, koparıyor, tırmıklıyordu. Birden şaşırarak bakakaldı... Nikolas, kökünden çıkarılmış bir ağaç misali bir kaç karış havalanmış, biraz ileriye fırlayıp yere yıkılmıştı.

Genç kadın dirsekleri üzerinde doğrulmağa çalıştı. Çalılar arasından bir erkek silüeti belirmişti. Yırtık mavi üniformasından göğsü, omuzları açıkta kalmıştı... Yer, yer şişmiş, tanınamayacak hâle gelmiş yüzünde kurumuş kan lekeleri vardı. Ama Anjelik, yine de onu tanımakta güçlük çekmedi.. Genç teğmen Millerand idi karşısında duran adam...

Biraz ileriye fırlayan Nikolas ayağa kalkmıştı.

— Ooo, teğmen efendi, diye sırıttı. Sizi de balıklara havale etmiştik ama lezzetinizi pek beğenmemiş olacaklar... Keşke başka türlü icabınıza baksaydık hiç olmazsa böyle tepemizde bitmezdiniz...

— Haydut... diye bağırdı genç adam. Yaptıklarını yanında bırakmayacağım...

Nikolas, teğmen'e doğru vahşi bir panter gibi atıldı. Fakat Millerand'ın bir yumruğu mahkûmu yere yıktı. Nikolas kudurmuş bir hayvandan farksızdı. Yeniden ayağa fırladı. Aralarında şiddetli bir mücadele başlamıştı... İnsafsız, merhametsiz bir ölüm kalım kavgasıydı bu... İkisi de hemen, hemen aynı boyda ,aynı kuvvette idiler. Kral'ın teğmeni bir kaç defa öylesine fena yere çivilendi ki, Anjelik bir daha kalkamıyacağından korktu. Fakat o yine aynı hışımla kalkıp hücuma geçti. Biraz sonra teğmen Millerand tekrar yerdeydi... Anjelik gözlerini yumdu. Daha fazla seyredemiyecekti.

Millerand bu sefer umulmadık bir süratle dirsekleri üzerinde doğruldu. Nikolas'ın karnına müthiş bir tekme indirdi. Mahkûm acıyla iki kat olunca derhal ayağa fırladı. aynı yere bir tekme daha savurdu. Nikolas elleri karnında, yere yıkılmış inliyordu.

—Ah, Siz kızarmış piliçlerle ense yaparken biz sade suya fasulya çorbasına yatıyorduk.

Millerand, adamın inliyerek ayağa kalkmağa davrandığını görünce suratının ortasına bir yumruk daha kondurdu. Nikolas, bir kaç adım geriledi, uçurumun kenarında muvazenesini kaybetti, kolları havada tutunacak bir yerler aradı.

Anjelik tüyler ürpertici bir feryat kopardı:

— Hayır... Hayır...

Fakat ,genç kadının feryadı dalga, dalga yankılanırken Nikolas havada hâlâ tutunacak bir yer araştıran kolları ile uçurumun mavi derinliğinde kayboldu. Kayalara çarpan canlı bir vücudun yumuşak gürültüsünden başka bir şey duyulmadı.

Teğmen Millerand alnındaki ter damlacıklarını eliyle sildi. Uçurumun kenarından aşağıya baktı:

— Adalet yerini buldu... dedi.

— Öldü... diye haykırdı Anjelik. Öldü... Ah, Nikolas... Bu sefer geri gelemiyeceksin...

— Evet, öldü... Dalgalar cesedini denize çektiler bile.

Genç teğmen, o bitkin haliyle kürek mahkûmunu nasıl mağlûp etmiş olduğunu anlayamamıştı... Anjelik'in uçurumun kenarında elleriyle yüzünü kapayıp ağladığını görünce yanına gitti:

— Korkacak bir şey kalmadı artık Madam... Öldü gitti... Haydi gidelim buradan. Hem susunuz. Sesinizi öteki mahkûmlar duymasınlar...

Genç kadının kalkmasına yardım etti. Beraberce facia mahallinden ayrıldılar.

9. BAHİS

Teğmen Millerand ile Anjelik, ıssız adada uzun bir müddet dolaştıktan sonra, nihayet yalçın kayalardan meydana gelmiş bir burun üzerinde bir şato'ya rastladılar.

— Allaha şükürler olsun... diye mırıldandı Millerand. Şu şatonun sahibinden bir parça misafirperverlik rica edebiliriz.

Genç adam bütün geceyi buz gibi denizde geçirmiş, sabahleyin kendisini yarı baygın bir halde sahilin kumları üzerinde bulmuştu. Ne yapacağını bilmiyordu. Kalktı, bir kaç istiridye ile açlığını bastırdı. Bir yardım bulmak ümidi ile adanın içerlerine doğru ilerlemeğe başlamıştı ki, bir kadın çığlığı duydu.. O tarafa koştu ve Anjelik'in Nikolas ile boğuştuğunu gördü.

Mahkûmu mağlup etmişti ama ondan yediği yumruklar da zaten bitkin olan vücudunu büsbütün mecalsiz bırakmıştı. Artık ayaklarını güçlükle sürüklüyordu.

Anjelik ise susuzluktan bitkin haldeydi.. Karşılarına çıkan şato ikisine de yeni bir enerji vermiş, ümit, perişan vücutlarına âdeta kuvvet aşılamıştı. Adımlarını hızlandırdılar.

Biraz sonra, adanın vahşi manzarası değişmiş, ilerideki kumsalda insan gölgeleri gidip gelmeğe başlamıştı. Patikayı süratle tırmanırlarken bir köşeyi dönünce karşılarına keçi sürüsü çıktı. Millerand keçileri görünce boğuk bir feryat kopardı Anjelik'i bileğinden tutup kayanın arkasına çekti, eliyle yere yatmasını işaret etti.

— Ne var?... Ne oluyor?.

— Bilmem ama bu keçiler bana biraz mânidar göründü...

— Ne olmuş keçilere?.

— Galiba burada oturanlar bu keçilerin boyunlarına fener asıp denize salıveriyorlar.

— Anlıyamadım. Ne demek istiyorsunuz?

Genç adam parmağını dudaklarına götürerek uçurumun ucuna doğru sürüne sürüne gitti. Eliyle Anjelik'i yanına çağırdı:

— Yanılmamışım... Gelin bakın! diye fısıldadı.

Aşağıda, denize doğru geniş bir ırmak akıyordu... Şato da bu ırmağın kıyısında yükselen tepenin üzerindeydi... Irmağın denize karışan kısmında, kayalar arasında, karaya vurup parçalanmış bir geminin kalıntıları göze çarpıyordu... Direk

parçaları, kürek kırıkları, irili ufaklı fıçılar, yelken bezleri... Ve bütün bunların arasında, dalgaların, bir kıyıya bir denize doğru çalkaladığı şişmiş cesetler vardı. Cesetlerden bir kaçı da kıyıdaki kayaların üstünde yatıyorlardı. Sahilde, kadınlı erkekli bir kalabalık, ellerindeki kancalarla denizin üstünde yüzen öteberiyi kıyıya çekiyorlar, bir kısmı da kayalara serilmiş cesetleri denize itiyorlardı.

Millerand:

— Bunlara denizlerin çöpçüleri denir... diye mırıldandı. Alçaklar... geceleri keçilerin boyunlarına fener bağlayıp denize bırakırlar. Hayvanlar su üzerinde yüğmeğe çalışırlarken, uzaktan geçen gemiler bu ışıkları kara zannederek o tarafa yönelirler ve kayalara çarparak parçalanırlar.

— Demek bizim kürek mahkûmları da bu ışıkları kara zannederek bu tarafa dümen kırdılar.

— Onlar müstahak olduklarını buldular. Ama bakalım Mösyö de Vivon donanmasının en büyük gemisini kaybettiğini duyunca ne yapacak?. Zavallı Royale...

— Siz ne yapacaksınız şimdi?.

Teğmen Millerandın cevap vermesine meydan kalmadı. Arkalarından usulca yaklaşan on kişi genç adamı kıskıvrak yakalayıvermişlerdi. Anjelik bağıramadı bile. İkisinin de ellerini bağladılar ve volkanik kayalar üzerindeki şatosunda adanın hâkimi olarak hüküm süren Sinyor Paolo di Viscontinin huzuruna götürdüler.

Sinyor Paolo di Visconti, saten caketinin altından belli olan adaleleri ile iri yarı atlet yapılı bir adamdı. Yüzünün sert hatları, bembeyaz dişleri ile gülümsemesi onun âmansız bir deniz kurdu olduğuna delildi. Korsikalı gemicilerin ondan çekmedikleri kalmamıştı.

Karşısına getirilen iki esiri görünce keyfinden ağzı kulaklarına vardı. Royale'dan elde ettiği ganimet pek hoşuna gitmemişti ama bu son esirlere hiç diyecek yoktu doğrusu...

— Ooo!. Majeste Fransa Kralının bir subayı ha... diye

bağırdı. Her halde size pek düşkün olan bir aileniz vardır Senyor...

Anjelik'in yanına yaklaşarak çenesinden tutup kaldırdı:

— Oh, mio mio... Bu ne güzellik! Bu ne letafet!.

Teğmen Millerand başını dikleştirdi. Anjelik'i korsanların reisine takdim etti:

— Madam du Plessis - Belliére, dedi.

— Che bello madonna... Çok güzel kadın gördüm ama böylesine ilk defa rastlıyorum... Bu güzellik milyonda bir çıkar...

Millerand biraz sonra, Royalein Korsika sahillerine sürüklenmiş olduğunu öğrendi. Burası, Cenevizli korsanların yatağı haline gelmişti.

İtalyan, Anjelik ile teğmeni yemeğe dâvet etti. Şato'nun içi de, emsalsiz bir lüks ile köylere has basitliğin birleşmesinsinden tezatlarla dolu, garip bir atmosfer vardı. Sofra örtüsü en nadide, en kıymetli dantellerle süslü olduğu halde masada çatal kaşık nâmına bir şey yoktu. Ortada dolaşan bir kaç toprak kaşık sadece servis için kullanılıyordu. Venedik'li meşhur bir kuyumcunun markasını taşıyan gümüş tabaklarda gelen yemekleri elleriyle yemeğe koyuldular.

Sinyor di Visconti misafirlerine kestaneli domuz kızartması ikram etti. Uşaklar, içinde kızarmış peynir parçaları yüzen safranlı leziz bir kocaman kâse çorba getirdiler.

Bütün korkusuna rağmen, Anjelik büyük bir iştiha ile atıştırıyordu. Cenova'lı genç kadını gümüş kupasına şarap doldururken gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. Anjelik, karnı doyduktan sonra adamın bakışlarının farkına varabildi. Millerand'a kaçamak bakışlarla durumun vahametini anlatmağa çalıştı. Teğmen genç kadının ne demek istediğini kavramıştı:

— Madam du Plessis - Belliére son derece yorgundurlar.. Sâkin bir köşede bir parça uyumaları mümkün mü acaba?.

— Yorgun mu... Sinyora sizin sevgiliniz mi yoksa?..

Genç teğmen saçlarının diplerine kadar kızardı:

— Hayır, dedi.

— Oh, buna çok sevindim doğrusu... Çok sevindim... Sizi müşkül duruma düşrümek istemezdim...

Anjelik'e döndü:

— Yorgunsunuz, öyle mi, Senyora? Anlıyorum... Ah ben ne düşüncesiz adamım... Sizi... Fransızca'da nasıl derler... dairenize götüreyim...

Satonun kulesinde, havadar bir odaya çıktılar. Burada, işlemeli yatak çarşafları, altın sırmalı örtüleri ile göz alıcı bir yatak vardı. Duvarlar Venedik aynaları, Fransız saatleri, Türk zırhları ile donanmıştı.

Korsika'lı hizmetçi kadın, Anjelik'e sıcak bir banyo yapmasını sırtına gardroptaki çeşit, çeşit elbiselerden birini giymesini söyledi, hattâ bir hayli da ısrar etti.

Genç kadın banyoyu reddedemedi. Sabunlu suyun içinde yorgun bacaklarını uzatarak uzun uzun yattı... Tuzlu su ile mahvolan saçlarını yıkadı. Lâkin banyodan çıktıktan sonra kirli ve yırtık olmasına rağmen yine kendi erkek elbisesini giydi. Altınlarını yine koynuna yerleştirdi. Erkek elbiseleri ve altınlar ona büyük bir itîmat, derin bir huzuru kalb telkin ediyordu.

Yatağa uzandığı zaman tıpkı dalgalar üzerinde sallanan bir gemide imiş gibi hissetti. Nikolasın korkunç çehresi, kürek mahkûmları, Sinyor Paolo etrafında sanki dansediyorlardı. Nihayet huzursuz bir uykunun derinliklerinde kendisini kaybetti.

Demir parmaklıklı, kalın kapıya vurulan tok darbelerle gözlerini açtı. Kısık, boğuk bir ses:

— Hanımcığım... Hanımcığım benim... Açınız kapıyı...

Anjelik gözlerini uğuşturdu. Odanın içine bir yerlerden buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Kapıdaki ses tekrarladı:

— Ben'im... Açınız... Ben Flipot...

Genç kadın yerinden fırladı. Karanlıkta el yordamı ile kapıyı araştırdı. Bulup açtığı zaman karşısında Flipot'u gör-

dü. Genç uşak, elindeki yağ kandilinin ışığında gülümsemeğe çalışıyordu:

— Nasılsınız, Madam Markiz?

— Allahım... Ama nasıl... Nasıl?. diye kekeledi Anjelik. Flipot nereden çıktın böyle?...

— Gemiden... Tıpkı sizin gibi, Madam Markiz.

Genç kadın uzandı, delikanlının boynuna sarıldı, iki yanağından öptü.

— Yağrucuğum ne kadar sevindim, bilsen... Ya mahkûmlar tarafından öldürüldü, ya da denizde boğuldu diyordum.

— Hayır. Henüz gemide iken Kelembreden beni tanıdı. «Bu da bizden» diyerek beni mahkûmların elinden kurtardı. Ben bizim eczacının canını bağışlamasını da rica ettim. İkimizi bir kamaraya kapattılar. Fakat Mösyö Savary kapının kilidini sökmeğe muvaffak oldu. Dışarı çıktık. Fırtına iyiden iyiye azmıştı. Mahkûmların bir kısmı küreklere geçmişlerdi. Can cana baş başaydı. Mösyö Savary ile birlikte sandallardan birini denize indirip, sizi aradık, fakat bulamadık. Beraberce denize açıldık. Ama bu sefer de Sinyor Paolo'nun balıkçılarına yakalandık. Her ne ise hiç olmazsa canımız bedenimizi terk etmemişti. Sizin de kurtulup buraya sığındığınızı öğrenince sevincimiz iki katlı oldu.

— Evet, yavrum, ölümden kurtulduk ama düçar olduğumuz felâketi görmüyor musun?... Amansız bir korsanın eline düştük bu sefer de...

— Ben de onun için geldim size. Yola çıkmak üzere olan bir yelkenli var. Onu da Sinyor Paolo yolundan alakoymuş ama o usulcacık sıvışmak istiyor. Kaptana yalvarıp, yakardık, bizi bir saat beklemesini sağladık. Çok acele etmemiz lâzım.

Anjelik derhal kararını verdi. Zaten bütün varı yoğu üzerindeydi. Odanın içine şöyle bir göz gezdirdi. Duvarda asılı hançerlerden birini aldı, kolunun içine soktu.

— Şatodan nasıl çıkacağız?... diye fısıldadı.

— Şansımızı deneyeceğiz. Ama buradakilerin hepsi, Royale'i batırmanın şerefine çatlayıncaya kadar içtiler. Gemiden bir kaç fıçı şarap getirmişlerdi. Hepsi körkütük oldular.

— Ya Sinyor Peolo?

— O meydanda yok... Her halde o da köşede sızıp kalmıştır.

Anjelik teğmen Millerand'ı sordu. Flipot teğmeni tek başına bir zindan'a kapadıklarını, bu yüzden onu kaderi ile başbaşa bırakmak mecburiyetinde kaldıklarını söyledi.

Sonu gelmiyecek gibi görünen merdivenleri kaplumbağa yavaşlığı ile indiler. Pencere aralıklarından esen rüzgâr ellerindeki yağ kandilinin titrek alevini nerdeyse söndürecekti. Merdivenin son basamağına gelmişlerdi ki. bir kaç adım ötelerinde Sinyor Paolo'nun gülümsiyerek kendilerini seyretmekte olduğunu dehşetle gördüler.

— Ah.. Güzel sinyora, benimle sohbet etmeğe mi geliyorsunuz? Doğrusu ihya edersiniz beni... Geliniz... Geliniz...

Anjelik son süratle düşünmesi icapettiğini hissederek etrafına bakındı. Sinyor Paolo'nun tam başının üstüne gelen noktada tahtadan yapılmış kocaman bir avize asılıydı ve kandillerine yağ konmak üzere avizeyi alçaltıp yükseltmek için raptedilmiş olan makaranın ipi tam Anjelik'in hizasındaki trabzona bağlanmıştı. Genç kadın fazla düşünmedi. Yeninin içine sakladığı hançeri usta bir hokkabaz marifetiyle çıkardı, trabzon'a bağlı olan ipi kesiverdi.

Kocaman, ağır avizenin Sinyor Paolo'nun kafasına inip inmediğini hiç bir zaman göremiyecekti, zira etraf bir anda zifiri karanlığa boğuldu. Adam boğuk bir sesle bağırmaya başlamıştı. Karanlık ve kargaşalıktan istifade ederek Anjelik ile Flipot can havli ile dışarı atıldılar. Kapıdan çıktılar, avluya geçtiler. Flipot, nihayet, kaptanla buluşacakları mahalle giden patikayı gördü:

— Bu taraftan... diye fısıldadı.

Dalgaların hışırtısını duyuyorlardı. Sürünerek patikadan aşağıya indiler. Biraz sonra yelkenli de meydana çıkmıştı. Sa-

hilde kuytu bir girintide bir kaç karaltı gidip geliyordu. Gölgelerin yanına yaklaştıkları vakit, Marsilya aksanı ile konuşan bir ses:

— Demek balıklara yem olmak isteyen sizsiniz, öyle mi? diye sordu.

— Evet, benim. Diye cevap verdi Anjelik, durunuz zahmetinizin karşılığını vereyim.

— Onu sonra konuşuruz. Çabuk gemiye binin.

Biraz ilride Savary karanlık geceye doğru ağzına geleni savuruyordu:

— Bu aç gözlülükle senin başına ne belâlar gelecek, seyret... Fırsat düşkünü seni... Doymak bilmeyen sülük... Varımı yoğumu verdim de hâlâ burun kıvırıyor... İnsafsız...

Anjelik:

— Mösyö Savary'nin yol parasını da ben vereceğim, dedi.

Kaptan yine homurdandı:

— Gemi haddinden fazla yüklü olacak...

Fakat böyle demekle beraber, ihtiyar eczacının çantası, şemsiyesi, ilâç şişeleri ile gemiye bindiğini görmemezliğe gelmek için bir şeylerle meşgul olmağa başladı.

Ezelden beri kaçakların, kaçakçıların, hırsızların, haydutların dostu olan ay, bu felâketzede insanlardan da dostluğunu esirgememiş çoktan bir bulutun arkasına saklanmıştı. Yelkenli, usulca, Cenevizli nöbetçilerin tarassut sahalarına çıkmadan kayalıkları kıvrıldı. Ay, vazifesini yapmış gibi tekrar gümüş ışıklarını denize dökmeğe başladığı vakit yelkenli ufukta kayboluyordu.

Marsilyalı kaptan derin bir oh çekti:

— Allaha şükürler olsun... Tehlikeyi atlattık... Artık bir şarkı söyleyebiliriz... Dümen başına geç Miço...

Kitara'sını aldı. Dikkatle akort etti... Biraz sonra, kalın, tannan sesi, mehtapta gümüş gibi parlayan Akdeniz'i bir baştan bir başa sarmıştı.

— Ooo... diye bağırdı kaptan, Marsilya limanında gör-

düğüm kadınmışsınız Aman Yarabbi... Ille de Girit'e gideceksiniz ha... Ne inatçıymışsınız meğer...

Anjelik kaptanın yüzüne dikkatle baktı. Evet, o idi... Marsilya'da kendisini Akdeniz seyahatinden vazgeçirmeğe uğraşan kaptandı... Tesadüf onları yine aynı teknede bir araya getirmişti.

Kaptanın adı Melşuar Pannasav'dı... Kırk yaşlarında kadar, neşeli yanık yüzlü bir adamdı. Anjelik'in onca bâdireden sonra yine kendi gemesine düştüğünü görünce keyiflenmişti. Bir müddet kendi kendine gülümsiyerek piposunu çekiştirdi. Sonra adamlarından birine döndü:

— Bir kadın aklına bir şeyi koymaya görsün... dedi, Allahın kendisi bile onu o işten caydıramaz.

Kaptanın gevezeliği nisbetinde sükûti bir adam olan ihtiyar, dişsiz Scaiano, bu söze sadece çiğnediği tütünün suyunu yere tükürmekle cevap verdi.

Gemide bir de Miço adında Yunanistanlı bir tayfa vardı. Kaptan Anjelik'e döndü:

— İşte teknemizi gördünüz, Madam. dedi, Hamulemiz çok olduğu için fazla yerimiz yok. Zaten gemide bir kadın yolcu taşıyacağım hiç aklıma gelmemişti.

— Bana da erkek muamelesi yapamaz mısınız? Bu kıyafetimle herkes beni erkek sanıyor.

— Galiba en iyisi de o Ama...

— Elbette. Yine korsanlar yolumuzu kesecek olurlarsa..

— Zavallı yavrucuğum, çok hayalperestsiniz... O haydutlar sizin güzel yüzünüzü gördükleri an, kız da olsanız, oğlan da olsanız yakanızı kurtaramazsınız.

Cezayir donanmasının Amirali Mezzo - Morte'yi bir sorun şunlara... Hah ha, ha...

Konuşmadan oturan dişsiz gemiciye mânalı, mânalı göz kırptı.

Anjelik omuz silkti:

— Mütemadiyen Berberileri, haydut korsanları, sultan-

ların haremlerini düşünüp tasalanacak değiliz ya... Bunlar hep sizin kuruntularınız...

— Kuruntu filân değil, Madam - Ah pardon - Mösyö... Ben, şahsen onların eline on kere düştüm. Beş defasında kolayca kurtuldum ama, geri kalan seferlerde hayatımın tam on dört yılını kaybettim. Bir defasında Türk korsanları beni Istanbul'a götürdüler. Orada bir yufkacının yanında çalıştım.. Mendil inceliğinde baklava yufkası açmayı öğrendim.

Havadaki bulutlar sıyrılmış, denizi köpüklendiren sert bir rüzgâr çıkmıştı. Anjelik:

— Hayret ettiğim bir nokta var, dedi; madem bu kadar belâlara uğramışsınız, ne demeye tekrar denize açılıyorsunuz? Aklınız başınıza gelmedi mi hâlâ?...

— Ha, ha... Kafacığınız işlemeye başladı nihayet. Ticaret yapıyorum Madam ticaret...

Kaptan, yüzünde hülyalı bir ifadeyle, halatların üzerine uzandı; ellerini başının altında kenetledi, Anjelik, baş tarafta, saçlarını çözmekle meşguldü. Yüzünü rüzgâra dönmüş, altın bir çağlayan gibi dalgalanan saçlarını rüzgârın okşayışlarına terketmişti.

Kaptan ile ihtiyar denizci, yarı kapalı gözlerle onu seyrediyorlardı.

— Neden mi denize açlıyorum? diye güldü kaptan; çünkü Marsilya sahilinde doğmuş bir erkek için, uçsuz bucaksız denizin mavi dalgaları üzerinde bir ceviz kabuğuna binip çalkalanmaktan daha zevkli bir şey tasavvur edilemez. Hele insanın yanında, saçlarını rüzgâra koyuvermiş bir deniz kızı da olursa deyme keyfine...

Bir yelkenli... Sancak tarafında!... diye bağırdı dişsiz gemici...

— Kes sesini sersem, hayâllerimi bozuyorsun.

— Yelkenli ve kürekli bir Arap gemisi, kaptan...

— Malta bandırasını çekin...

Genç kamarot, elinde, ortası, beyaz haçlı, kırmızı bir bayrakla göründü. Bayrak biraz sonra direkte dalgalanıyordu.

Herkes, Arap gemisinin bu durumda nasıl bir aksülamel göstereceğini merakla bekleştiler.

Kaptan yeniden halatların üzerine uzanırken:

— Gidiyorlar, dedi. İyi ki şu bayrağı almışız... Avuç dolusu para verdik ama, doğrusu pek işe yarıyor. Insan Akdenize açılırken, işe yarayacak bayrakları yanına almazsa yandı demektir Madam... Görüyorsunuz ya, epeyce hazırlıklıyız.

Küçük yelkenlide, mürettebatın yatıp kalkması için müsait bir kamara, bir yer yoktu. Miço, iki hamak kurdu ve gecenin turubetinden Anjelik'i korumak için mumlanmış bir çuval verdi. Kaptan yine kitarasını eline almış, Napoliden aşk şarkılarına başlamıştı. Anjelik derin bir zevkle dinliyordu. Birden, ilk defa farkına vardı ki Akdenizde hemen herkes şarkı söylemeyi seviyordu; kürek mahkûmları şarkı söylerken dertlerini unutuyorlar, gemiciler, başları üzerinde dolaşan tehlikeyi kıvrak bir Napoli şarkısının nağmelerinde unutmaya çalışıyorlar, âşıklar hasretlerini sevda dolu bir şarkının mısralarında avunuyorlardı. Acaba, Languedoc'un tatlı sesli Kont'u da şu anda bir yerlerde şarkı söylüyor muydu?

Genç kadın, korkunç tehlikelere göğüs gererek peşinden koştuğu erkeği düşünerek uykuya daldı.

Uyandığı vakit, güneş bir hayli yükselmişti. Flipot ile Miço birer köşede kıvrılmış yatıyorlardı.

İhtiyar gemici, sedire uzanmış, tütün çiğniyordu. Kaptan ise baş tarafta horul horul uyumaktaydı. Savary meydanda yoktu.

Genç kadın süratle yerinden fırladı, koştu, kaptanı omuzlarından tutup sarsarak uyandırdı:

— Mösyö Savary'yi ne yaptınız? diye bağırdı. Yoksa gece kıyıya mı bıraktınız?

— Beni böyle sarsmakta devam ederseniz galiba sizi de kıyıya bırakmak zorunda kalacağım küçük kız.

— Nasıl cür'et edersiniz buna... Parası yok diye bir za-

vallıyı nasıl kıyıya bırakırsınız? O'nun parasını da ben vereceğim dedim ya.

— Sâkin olun, sâkin olun... Amma canavar şeymişsiniz haa. Geceleyin limana girdik, çıktık. Tabiatiyle resmî memurların ziyaretine maruz kaldık. Uykunuz ne ağırmış. Hiçbir şey duymadınız mı?

— Peki, Savary nerede? diye bağırdı Anjelik, yoksa denize mi düştü?

Kaptan, yüzünde samimi bir merak ifadesiyle etrafına bakındı:

— Sahi... Nerede bu herif? diye söylendi.

— Buradayım, diye cevap verdi garip, boğuk bir ses.

Ambar kapağı kalkmış, altından maden amelesi gibi simsiyah tozlara bulanmış bir surat yükselmişti. Savary eliyle yüzünü silerek delikten çıktı. Avucundaki siyah bir cisme dikkatle bakıyordu.

Kaptan bir kahkaha attı:

— Boşuna zahmet etme, babalık, onu kıramazsın. Alimallah meşe mazısı'ndan daha serttir.

Savary hayretle başını salladı:

— Garip bir madde... Kurşun madenine benziyor.

Geminin hafif bir yalpası ile muvazenesini kaybeden eczacının elindeki cisim fırladı ağır, tok bir sesle yere düştü.

Kaptan Melşuar Pannasav birden öfkeleniverdi. Feveran ederek Savary'nin üstüne yürüdü.

— Dikkatli olsana! diye bağırdı. Bunu denize düşürseydin bin lira ceza ödemek zorunda kalacaktın...

Eczacı, dudağını bükerek başını salladı:

— Desene kurşun madeni sizin taraflarda epeyce pahalanmış...

Kaptan, kendisini tutamıyarak işlediği hatayı anlamıştı... İhtiyar adamdan özür diledi.

— Kusuruma bakmayın. . dedi, birden sinirlendim... Gemide kurşun nakletmenin cezası filân yok, canım... Ambarda ne işiniz vardı, Mösyö Savary?

— İlâç şişelerinin kırılmasına mâni olmak üzere onları yerleştirecek şöyle münasip bir köşe arıyordum. Her neyse, bir parça tatlı suyunuz var mı acaba, elimi yüzümü bir yıkasam...

— El yüz yıkamağa ayıracak kadar suyumuz yok. Zaten siz su ile temizlenemezsiniz. Limon, ya da sert bir sirke lâzım. Karaya çıkıncaya kadar beklemeğe mecbursunuz.

Savary kömürcü çırakları gibi kapkara olan eli yüzü ile, gidip bir köşeye oturdu:

— Allah, Allah, ne acaip madde!. diye söyleniyordu.

Anjelik, bir kenarda katlanmış yelken bezlerinin üzerine oturdu, kaptanın ikram ettiği tuzlu domuz eti ile peksimeti kemirmeğe başladı. Savary'nin elindeki çam kozalağı şeklindeki cisim onda bazı hâtıralar uyandırmıştı... Kurşuna benzeyen bu cisim, kükürt buharına tutularak karartılmış gümüşten başka bir şey değildi. Bir zamanlar Kont de Peyrac da İspanya ve İngilteredeki madenlerinden bu usul ile kamufle ettiği gümüşleri Fransa'ya sokardı. Savary hâlâ elindeki şeyi kurşun zannediyordu.

Öğle saatinde Melşuar yine her zamanki yerine çekildi.

Anjelik gidip kaptanın yanına sokuldu:

— Mösyö Pannasav... diye fısıldadı.

— Buyurunuz, güzelim.

— Size bir sual sorabilir miyim?... Siz Rescator'a gümüş mü götürüyorsunuz?

Kaptan, yüzünü kızgın öğle güneşinden korumak üzere büyük bir mendili açmakla meşguldü. Birden irkildi. Çehresindeki o neşeli ifade kayboluverdi. Kuru bir sesle:

— Ne dediğinizi duyamadım, dedi. Herkesin içinde dedikodu yapmak doğru olmaz. Rescator dediğiniz adam, Türkler ve Berberiler'le anlaşmış bir Hıristiyan'dır. Amansız bir korsanmış... Kendisini hiç görmedim, görmek de istemem. Benim hamuleme gelince... Sâdece kurşun taşıyorum, Madam.

— Benim memleketimde ona Matte derler... Aslında ham gümüş demektir. Babam, ham gümüşü incecik, karartılmış tabakalar halinde, katırlara yükleyip sahile indirirdi. Yanılmadı-

ğımdan eminim. Dinleyiniz. Mösyö Panasav, size herşeyi anlatacağım.

Bir zamanlar madencilikle de uğraşmış olan sevdiği adamı aramağa nasıl çıktığını anlattı. Kaptan:

— Yani kanaatinizce o adam hâlâ madencilikle mi uğraşıyor?. diye sordu.

— Evet.

Acaba, kaptan, başından geçen maceralar arasında, yüzünde yara izi bulunan, çok malûmatlı, bir bacağı hafifçe topallıyan birine rastlamış mıydı?

Melşuar Pannasav başını salladı:

— Adı neydi? diye sordu.

— Bilmem, belki de adını değiştirmiştir.

— Adsız ha... Tevekkeli aşkın gözü kördür, kurbanlarını rastgele seçer, dememişler.

Adam derin bir düşünceye daldı... Yüz hatları gevşemiş, fakat gözlerine yorgun bir ifade çökmüştü... Nihayet genç kadına döndü:

— Dinleyin beni, küçük kız... Koca dünyada sürü ile yakışıklı, genç üstelik de isimlerini gizlemekten korkmayan erkek dolu, ne demeğe bu aşka saplandınız diye soracak değilim size... Aklı başında bir kadına nasihat vermek bana düşmez... Ne yaptığınızı, ne istediğinizi bilecek yaştasınız. Sizi aldatmağa da kalkmayacağım. Akdenizde gümüş kaçakcılığı yeni bir şey değil... Senelerden beri devam edegeldi. Ve de edecek... Benim babam da yapardı bu işi... Rescator'un kâbına varamazdı ama o da Akdeniz'i epeyce titretmişti. Güney Amerika'dan gelmişti. Rivayete göre, İspanya Kralı babamı, inka'ların altın hazinelerini elde etmek üzere oraya göndermiş. Her neyse, babam Akdeniz'e dönünce kendinden küçük bütün balıkları yuttu. Bu, budur işte... Şimdi de Rescator etrafı titretiyor. Kaçırdığımız gümüş nereden mi geliyor diye soruyorsunuz?... Nereden gelirse gelsin, bana ne... Üzümünü yede bağını sorma demişler...

— Yani Rescator sizin velinimetiniz, öyle mi?...

Kaptanın yüzü yine karardı,

Benim velinimetim filân değil, dedi. Ben o haydut herifle hiç bir şekilde münasebet kurmak istemem...

— Ama madem ki, gümüş kaçırıyorsunuz ve o da bu işin başında...

— Dinleyin beni, yavrucuğum, Akdenizde, insan herşeyin aslını, astarını öğrenmek ihtiyacını hissetmemelidir. Sâdece bir halkasını teşkil ettiğiniz zincirin nerede başlayıp nerede bittiğini bilmeniz lâzım değildir. Ben, umumiyetle Cadiz'e veya İspanya limanlarından birine yük taşırım. Ama her seferinde başka bir limana çıkarım. Yükümü boşaltırım, bana işimin mukabilinde ya nakit para, ya da bir kredi mektubu verirler... Bunu Akdenizin her tarafında paraya tahvil edebilirim. Böylece herşey biter ve yeniden başlar.

Kaptan, bütün söyleyeceklerini söyleyip bitirmiş gibi, uzandı, mendili yüzüne örttü.

Anjelik düşünceye dalmıştı. «Sadece bir halkasını teşkil ettiğiniz zincirin nerede başlayıp nerede bittiğini bilmeniz lâzım değildir» demişti kaptan. Eski Akdeniz biribirini baltalamağa mahvetmeğe uğraşan bir sürü menfaatin çarpıştığı bir harp sahasıydı. İnsan emrinde çalıştığı patronun ismini unutursa bu işlerde daha başarılı olurdu. Anjelik, bulduğu ufacık ipucunu da bu suretle elden kaçırmış oluyordu.

Ayağa kalkarak:

— Teşekkürler, Mösyö Pannasav, dedi. Bana çok enteresan şeyler anlattınız

Kaptan, yerinden doğrularak genç kadına zarif bir selâm verdi:

— Tecrübelerimden faydalanmanızı istedim... Madam...

Akşama doğru, batan güneşin kızıl ışıkları ile pırıl pırıl parlayan bir karlı dağ göründü.

— İşte, Vezüv, dedi Savary.

Etrafı gözetlemekte olan Mico, bir geminin yaklaşmakta olduğunu haber verdi. Hepsi heyecanla yerlerinden doğruldular.

— Bandırası nedir? diye bağırdı kaptan.

Miço'nun sesi sevinçle cevap verdi:

— Fransız.

— Malta bayrağını çekin!... dedi Kaptan.

— Madem Fransız imişler ne diye kendi bayrağımızı çekmiyoruz, kaptan.

— Vatandaşlarımı bir İspanyol harp gemisinde görürsem onlardan şüphe ederim.

Kalyon, Joliette'in önünü kesmeğe çalışıyordu.

Melşuar Pannasav dişleri arasından bir küfür savurdu .

— Demedim mi size?. Buraya gelmek istiyorlar. Yaptıkları kanuna aykırı Napoli sularındayız. Fransa Malta ile harp halinde değil. Bu işde bir bit yeniği var. Durun bakalım, şimdi anlarız.

Kalyon biraz sonra direğindeki Fransız bayrağını indirdi. Yerine, bilinmedik bir bayrak çekti. Mösyö Savary bu bayrağı ilk bakışta tanımıştı.

— Tuscany Gran Dükü'nün bayrağı bu, dedi. Yani demek oluyor ki, Gemide Fransızlar var ama Messina, Palermo ve Napoli ile ticaret yapma yetkisini satın almışlar.

Kaptan:

— Henüz bizi ele geçirmiş sayılmazlar, diye fısıldadı, eğer bu hususta ısrar edecek olurlarsa cümbüşe hazır olunuz.

Kalyon'un burnunda, uzun kırmızı caketli, tüylü şapkalı bir adam, gemici dürbünü ile onları seyretmekteydi. Dürbünü elinden bıraktığı vakit, Anjelik, adamın yüzünde maske olduğunu farketti.

— Bu fenaya işaret işte... diye homurdandı kaptan. Konuşmağa gelirken maske takanlar pek sağlam ayakkabı değillerdir.

Teğmen olduğu anlaşılan cani suratlı biri elindeki megafon'u ağzına götürerek İtalyanca seslendi:

— Hamuleniz nedir?

Pannasav İtalyanca cevap verdi:

— İspanya'dan Malta'ya kurşun götürüyoruz.

Megafon'daki ses bu sefer Fransızca sordu:

— Başka? Hepsi bu kadar mı?

— Bir miktar da ilâçlık otlar ve aktar malzemesi var dedi kaptan.

Kalyonun güverte parmaklıklarına dayanıp vaziyeti seyretmekte olanlardan gürültülü bir kahkaha uğultusu yükseldi. Pannasave irkildi.

Şapkalı adam, teğmeni ile istişareden sonra megafonu eline aldı:

— Yelkenlerinizi indirin ve teftişe hazır olun. Konşimentolarınızı muayene edeceğiz.

Pannasav kıpkırmızı kesildi:

— Ne zannediyor bunlar kendilerini... Kanunu sadece biz fukaralara mı tatbik edecekler? Onları silâhla karşılayacağım...

Kalyondan bir sandal indiriliyordu. Çirkin suratlı teğmenin idaresinde silâhlı gemiciler sandaldaki yerlerini aldılar.

— Miço, yelkenlere geç... Scaiano, sen de emrettiğim anda dümen yekesini alacaksın. Babalık sen göründüğünden daha akıllıya benziyorsun. Gel yanıma... Onlara arkanı dön... Tamam... İşte, barut çekmesinin anahtarı... Biraz da kurşun al... Top dolu ama onu ihtiyaden daha kötü anlara saklayacağız... Topun üstündeki örtüyü açmayın...

Yelkenler inince, Joliette rüzgâr'ın tesirine kapıldı. Kalyondan indirilen kayık, dalgaların üstünde ine çıka yaklaşıyordu. Melşuar megafonu alıp bağırdı:

— Gemime giremezsiniz... Size bu hakkı tanımıyorum...

Cevap rüzgârda savrulan bir kahkaha oldu.

— Uzaktan bu kadarı kâfi, diye mırıldandı kaptan, Sen dümene geç babalık...

Sert bir el hareketiyle topun üzerini örten branda bezini çekiverdi. Bir fitilli, çakmak taşı ile yaktı, topun kuyruğundan içeri bıraktı.

— Sıkı durun, çocuklar... Allah yardımcımız olsun!...

Top, kulakları sağır edercesine gümbürdedi. Gemi öylesine sarsıldı ki, hepsi kendilerini yerde buldular.

Pannasav, ağır bir küfür savurdu:

— İsabet etmedi!. Allah kahretsin!...

Kesif dumanın içinde, el yordamı ile topu yeniden doldurmağa çalıştı. Top güllesi, Joliette'e tırmanmakta olanları sadece ıslatmağa yaramıştı. Adamlar küfrederek silâhlarını doldurdular.

— Dümen, Scaiano, dümen...

Geminin etrafına aynı anda bir sürü kurşun yağdı... Sular ta yukarıya kadar sıçradı. Kaptan bir feryat koparıp sağ kolunu tuttu. Anjelik koştu:

— Yaralandınız !! Diye bağırdı.

— Piçler... Ödeteceğim bunu size?... Babalık, sen top ateşlemesini biliyor musun?

Kalyon kendilerine artık iyice yaklaşmıştı Fakat, baş tarafını onların tarafına doğru çevirmiş olduğu için hiç de iyi bir hedef teşkil etmiyordu.

Kalyondan bir haykırış yükseldi:

— Teslim olun, sersemler...

Melşuar Pannasave arkadaşlarına baktı. Hepsi hayır makamında başlarını iki yana salladılr. O zaman kaptan bağırdı:

— Marsilya'lı bir kaptan aslâ teslim olmaz...

Eliyle Savary'ye işaret etti:

— Ateeeeşş...

İkinci bir infilâk tekneyi yine şiddetle sarstı. Kesif bir duman bulutu her şeyi içine aldı...

Dumanlar dağıldığı vakit, denizin yüzü kürek parçaları, tahta kırıkları ile dolmuştu.

— Bravo... dedi kaptan... Çabuk yelkenleri açalım... Kaçmağa çalışacağız.

Fakat sözünü tamamlamağa vakit bulamamıştı ki, Joliette korkunç bir sademe ile havalanır gibi oldu. Anjelik, teknenin içine hücum eden suların kesdisini bir yonga parçası gibi kaldırdığını hissetti. Ağzına tuzlu sular doldu.

10. BAHİS

Kalyon'un kaptanı maskesini çıkarınca altından, güneş yanığı oldukça genç bir yüz çıktı. Fakat, gözlerinin altındaki mor halkalar ,ince kırışıklar, şakaklarındaki kır saçlar, hayatında her türlü suistimal'e yer verdiğini belli ediyordu.

Yüzündeki alaylı bir ifadeyle:

— Ömrümde bu derece acaip bir mürettebatla ilk defa karşılaşıyorum, dedi. Marsilyalı kaptandan başka elle tutulacak kimse yokmuş meğerse gemide... Kaptan da umuzundan bir kurşun yiyince kuru gürültüyü kesti. Şu hallerine bakın... İki salak oğlan... İki korkak ihtiyar.... Üstelik bunlardan biri de ne hikmetse arap kılığına girmek istemiş... Yüzü gözü kapkara.

Savary'nin sakalını tutup çekti:

— Baksana bana Moruk... Rengini değiştirip de eline ne geçecek sandın. Ak da olsan, kara da olsan leşin benim paramla bir metelik etmez...

Teğmen parmağı ile Savary'yi gösterdi:

— İşte bu... diye bağırdı... Bu sünepe herif batırdı kayığımızı...

Savary'nin üstünden sular süzülüyor, çeneleri biribirine vuruyordu. Diğer üç kişi ile o da sudan çekip çıkarılmıştı. Fakat beş mürettebat dalgalar arasında kaybolmuştu.

Korsan ,yılan bakışlı gözlerini Savary'nin yüzünde alayla dolaştırarak:

Yaa... Demek bu ha?... dedi.

Sonra sıra ile Flipot'u genç kamarot'u, ihtiyra Scaiano'yu süzdü. Marsilyalı kaptan, yüzünde istıraplı bir ifadeyle güvertenin bir köşesine uzanmıştı.

— Bu budalalar da amma kendilerini beğenmiş oluyorlar ha... dedi korsan. Güçlerini, kuvvetlerini hesaba katmadan koskoca bir filo'ya saldırmak sizin nenize a sersemler... Geminiz biraz sağlamca olmasaydı hepiniz çoktan denizin dibini boylamıştınız. Hımmm... ,Aralarında bir de tüysüz oğlan varmış.

Bakındı hele... Galiba... Allahın belâsı gemide bundan başka da dişe dokunur bir şey yokmuş...

Böyle söyliyerek Anjelik'e doğru yürüdü. Genç kadın ıslak elbisesinin içinde tir, tir titriyordu.

Kaptan, onu da diğerlerine yaptığı gibi, alayla süzüyordu. Birden, ıslak elbisesinin üstüne yapışıp yuvarlak vücut hatlarını meydana çıkardığını farketti. Gözleri kısıldı, dudaklarında şeytanî bir gülümseme ile yaklaştı, yaklaştı... Genç kadının ta burnunun dibinde durdu...

— Eee... Söyle bakalım delikanlı, seyahat etmek hoşuna gidiyor mu?...

Birden kılıcını çekti, sipsivri ucu, genç kadının eliyle sımsıkı yakalayıp kapatmağa çalıştığı yakasına doğru uzattı.

— Çek elini oradan...

Anjelik elini çekmedi...

— Oooo... Cesaretlisin de ha?...

Kılcın ucu yakayı kavrayan parmakların üstünden boynunun derisine dokundu. Genç kadın can acısıyla irkilerek elini indirdi ve aynı anda kılıç ceketinin önünü boydan boya yırtıp, açıverdi... Gerdanı ile göğüslerinin bir kısmı meydana çıktı...

— Hah ha... Kadınmış...

Tayfalardan bir kahkaha uğultusu yükseldi .Anjelik, elleriyle açılan göğsünü kapatmağa çalıştı .Gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

Korsan hâlâ o şeytanî tebessümle gülüyordu.

— Kadınmış ha... Bugün şans önümüze pek eğlenceli bir iş çıkarmış da haberimiz yokmuş meğer... Arap kılığına girmiş bir moruk, erkek kılığına girmiş bir kadın... Haa bir de kaptan var... O da kahraman rolüne çıkmış. Anjelik, kahkahaların dinmesini bekledi .Sonra:

— Biz de... dedi, Fransız asilzadesi kılığına girmiş bir domuzla karşılaştık.

Korsan bu hareketi yine aynı tebessümle karşıladı.

— Oooo... Daha sürprizler bitmemiş... Güzel Madam üste-

lik hazır cevap bir kadınmış... Levant limanlarında böylesine pek nâdir rastlanır. Kısa günün kârı az olur derler ama biz zengin bir ganimete konduk beyler... Nereden geldiğinizi sorabilir miyim güzelim?... Siz de mi dostlarımız gibi taşralısınız yoksa?...

Genç kadını ncevap vermediğini görünce yanına yaklaştı, onun mücadele etmesine aldırış bile etmeksizin, kamasını, belindeki altınlarını aldı. Altın kesesini bıyık altından gülümsiyerek eliyle şöyle bir tarttı, sonra çıkarıp teker, teker saydı. Sıra genç kadının kredi mektuplarına, şahsî evrakına gelmişti. Muşambaya sarılı kâğıtlardan birini açtı:

— Madam du Plessis - Bellière diye mırıldandı. Kendimi takdim etmeme müsaade buyurunuz madam... Bendeniz Marki d'Eskrenvil...

Genç kadının önünde yaptığı zarif reverans onun aslında asil bir aileden yetişmiş olduğunu gösteriyordu. Anjelik, korsan'ın bu nezaketini görünce belki kendisine biraz anlayış gösterir diye ümitlendi.

— Ben ,Fransa Mareşalinin dul karısıyım, dedi... Müteveffa kocamın bazı işlerini takibetmek üzere Girit'e gidiyorum.

Korsan'ın dudakları yine sinsî bir tebessümle kıvrıldı ,fakat bakışları yine buz gibi kaldı.

— Bana da Akdenizin dehşeti derler... dedi.

Bir müddet düşündükten sonra Anjelik'i, mümtaz misafirler için hazırlanmış olduğu anlaşılan bir kamaraya götürdü.

Kamarada, bronj kakmalı bir çok dolap göze çarpıyordu. Anjelik, dolapların içinde sayısız denecek kadar çok kadın eşyası buldu... Avrupalı ve şark kadınlarına mahsus esvaplar, tüller, şallar, mücevherat, işlemeli terlikler, ipekli çamaşırlarla dolup taşıyordu dolaplar. Genç kadın bu korkunç gemide soyunup üstünü değiştirmekten çekiniyordu. Sanki görünmeyen deliklerden binlerce göz kendisini seyrediyormuş gibi içinde garip bir his vardı. Sırtındaki ıslak elbiseler iliklerini dondurmuştu. Dişleri birbirine vuruyordu. Nihayet dayanamadı, üstündekileri çıkardı. Dolaptan beyaz bir elbise çıkarıp giydi. Vücuduna mü-

kemmelen uymuştu ama pek süslü püslü, biraz rüküş bir elbiseydi... Omuzlarına bir İspanyol şalı alınca manzarası bir parça değişti. Yumuşak divan'ın bir köşesine kıvrılıp oturdu... Ve orada öylece kaldı, Saçlarının tuzlu ıslaklığı rahatsızlık veriyor, kamaranın küflü kokusu midesini bulandırıyordu.

Denizin ortasında yapayalnız kalmıştı... Tıpkı bir kazazedenin bir tahta parçasına sarılıp Allahtan ümit kesmeden beklemesi gibi o da bir şeyler bekliyordu... Ama artık beklemek faydasızdı... Muhteşem bir hayatı kendi arzusu ile terkedip, meçhullerle dolu bir yolculuğa çıkmıştı. Allahtan başka yardım istiyecek kimse yoktu... Hatta boş bir hayal uğruna kalkıştığı bu çılgınca hareketten sonra Allah bile kızıp, kendisini kollamaktan vaz geçmiş olabilirdi. Şu kibar korsan onu Girit'e götürmüş olsaydı bile orada ne yapacaktı?... Ali Mektup adında Arap bir tacirden başka müracaat edebileceği kimseyi tanımıyordu. Bir de oradaki konsolosluğu idare eden Fransız'dan medet umuyordu. Ona gidip derdini açabilirdi belki... Adı neydi adamın?. Rocher mi, Pocher mi, neydi?...

Birden kapı tokmağının ağır ağır döndüğünü duydu... Elinde fenerle bir kemici içeriye girdi... Peşinden bir yemek tepsisini taşıyarak gelen zenci çocuğa tepsiyi yere bırakmasını söyledi... Genç kadına yiyecekmiş gibi bakarak karnını doyurmasını emretti...

Anjelik, yalnız kaldığı vakit, tepsiden yükselen nefis kokuya dayanamadı ...Açlıktan içi bayılıyordu... Kalktı... Tepsinin yanına oturdu. Dumanları tüten mis gibi balık çorbasını içti... Kızarmış iri karidesleri iştiha ile atıştırdı ...Küçük bir şişe ile getirilen şarabı midesine indirdi... Açlık, korku ve üzüntü onu harap etmişti.

Divan'ın üzerine dönüp yastıkların arasına henüz büzülmüştü ki, dışarıda Marki d'Eskrenvil'in ayak seslerini duyarak, irkildi... Haykırmamak için kendisini zor tuttu .Bu adama korktuğunu belli etmek istemiyordu.

Korsan, anahtarı çevirip girdi. Boyu o kadar uzundu ki, başı, eğilmese kamaranın tavanına değecekti. Fenerin sarı ışı-

ğında kırlaşan şakakları, berrak bakışları ile bir hayli yakışıklı görünüyordu. Yalnız dudaklarından eksilmeyen o mel'un, iblisane tebessüm olmasaydı...

Boş tepsiye bakarak:

— Madam, yemeğimizi beğendiler, ha? Memnun oldum...

Anjelik cevap vermedi... Başını öte yana çevirdi. Marki, genç kadına yaklaştı... Şalın kenarından görünen çıplak omuzlarını elleriyle kavradı...

Anjelik, adamın elinden kurtulup yerinden fırladı... Kamaranın dip tarafındaki daracık köşeye kaçtı. Korsan ,avını takiben bir kedi gibi yumuşak, çevik ahenkli hareketlerle genç kadının peşinden yürüdü:

— Hayır, benden kaçamazsınız... Hele bu gece imkânsız bir şey... Sizden hıncımı alacağım...

— Ne hıncınız olabilir bana karşı... Sizi tanımıyorum bile.

Ha... Ha... Sadece size değil, bütün cinsi lâtife karşı duyduğum hıncı sizden çıkaracağım... Kim bilir kaç erkeğin canını yaktınız... Kimbilir kaç biçareyi inim, inim inlettiniz... Bunun gibi yüzlerce cezayı hak etmişsinizdir siz... Söyleyin bakayım bana kaç erkek o güzel ayacıklarınızın dibinde süründü?... Kaç erkek?...

Adamın bakışlarındaki çılgın pırıltı Anjelik'in aklını başından almıştı... Kaçacak bir delik bulmak için çırpındı.

— Kormağa başladınız ha?... diye bir kahkaha attı Korsan... Ah bu hoşuma gitti işte... Deminki mağrur edalar nerede?... Şimdi önümde diz çökme sırası geldi... Ben, istediğini kolayca almasını bilenlerdenim...

Kılıç kayışını çözüp, kemeri ile beraber bir kenara fırlattı. Ve pervasızlığa misal teşkil edebilecek bir hareketle elbiselerini çıkarmağa başladı.

Anjelik küçük bir ayak iskemlesini yakaladığı gibi adamın kafasına fırlattı. Fakat, Marki d'âskrenvil, tam zamanında eğilerek iskemlenin darbesinden kurtuldu... Genç kadını bir hamlede kolları arasına alıverdi... Anjelik, adamın göğsünü yumruklarken uzandı ,yanağını kuvvetle ısırdı...

— Hay Allah Kahretsin...

Hırstan çılgına dönmüş bir halde, Marki d'Eskrenvil Anjelik'i bileklerinden yakalayıp yere çekti. Ve küçük kamaranın tahta döşemesi üzerinde sessiz, vahşi bir boğuşma başladı.

Anjelik kuvvetinin süratle tükendiğini hissediyordu. Adamın çelik gibi kolları onu her an biraz daha yere çiviliyor, parmağını oynatamayacak hale gelmesini bekliyordu... Nihayet genç kadın boş bir çuval gibi yere serildi... Göğsü şiddetle inip kalkıyor, bitkinlikten göz kapaklarını güçlükle açıyordu. Damarlarındaki bütün kuvvet tükenmiş, ancak erkeğin dudaklarından yüzünü kaçırmak için başını iki tarafa çevirecek kadar mecâli kalmıştı.

— Sâkin ol, güzelim, sâkin ol artık... Yeter kendini harap ettin. Nasıl olsa elimden kurtuluş yok demiştim... Hah şöyle... Bırak kendini bana... Allahın bu ne güzellik... Dur biraz seyredeyim seni...

Bir el hareketiyle kadının esvabını baştan eteğe kadar yırttı... İnce, ipek iç çamaşırları da aynı harekete kurban gitmişlerdi. Marki, günlerce aç ve susuz kalmış bir insanın bir pınar'a rastlayınca yaptığı gibi, pembe sedef misali parlayan diri, dolgun göğüslerin arasına yüzünü gömdü.

Anjelik,, kuvvetinin yettiği kadar çırpınıyor, dudaklarına yaklaşan dudakları ısırmağa çalışıyordu.

Korsan, ayağa kalktığı zaman, Anjelik'in yanakları hicaptan alev alev yanıyordu. Elleri ile yüzünü kapadı.

Marki ,eğildi genç kadını yerden kaldırdı... Yanaklarından süzülen yaşlara bakarak bir kahkaha attı... Kolundan tutup yine fırlattı... Anjelik adamın ayakları dibine düştü...

— Kadınları bu vaziyette görmeğe bayılırım, dedi, böyle anlarda ağlamaktan başka çareleri kalmamıştır.

Kırmızılı elbisesini giydi, kılıç kayışını kuşandı. Anjelik birdirseği üzerinde doğrulmuş, parça parça olan esvabının önünü örtmeğe çalışıyordu. Uzun, altın renkli saçları yüzünü bir peçe gibi örtmüştü. d'Eskrenvil genç kadının kalçasına bir tekme savurdu:

— Ağla... durma, ağla... dedi.

Korsan çıkıp gittikten sonra, göz yaşları yakıcı bir sel halinde akmağa başladı. Bacakları titriyerek kalktı, divan'ın üstüne ilişti. Son günlerde geçirdiği dehşet dolu maceraların üzerine bu felâket de eklenince cesaret ve mukavemet hissini kaybetmeğe başlamıştı. Bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılarak ağladı, ağladı... Gece yarısını bir hayli geçiyordu ki, kapının hafifce tıkırdadığını duydu. Şişmiş göz kapaklarını aralamağa çalışarak yerinden doğruldu:

— Kim var orada?

— Ben... Savary...

Kalktı, kapıyı araladı. Savary, halâ, Joliette'in ambarında simsiyah olan suratını yıkamamıştı...

— Müsaade ederseniz içeriye gireyim.

Anjelik yırtık esvabını kavuşturdu:

— Geliniz tabiî...

Marki d'Eskrenvil giderken kapıyı kilitlemeyi unutmuştu.

Savary içeriye girer girmez vaziyeti kavradı. Bakışlarını genç kadının yüzünden kaçırmaya çalışarak

— Maalesef Madam, bu uğursuz gemiye adım attığımızdan beri erkekliğimden utandım... Erkek cinsi namına sizden özür dilerim, yavrum.

— Sizin ne kabahatiniz var Mösyö Savary? Kabahatin büyüğü bende.

Elinin tersiyle yanaklarını kuruladı. Saçlarını düzeltti:

— İleriyi göremedim, diye ilâve etti. Ama başa gelen çekilir derler, biz de çekeceğiz... Hem hiç olmazsa canlarımızı bağışladılar. Zavallı Kaptan Pannassave nasıl?

— Çok fena. Ateşten kendisini kaybetti.

— Ya siz?... Beni görmeye geldiğiniz için size de ceza vermeye kalkarlarsa?

— Verirler tabiî. Kıbaçlanmak, parmak uçlarından asılmak. Bizim Markinin vereceği cezalar da hep böyle.

Anjelik titredi:

Korkunç bir mahlûk bu, Savary... Yapmayacağı şey yok bu canavarın...

İhtiyar eczacı başını salladı:

— Yüzünü görür görmez anladım, afyonkeş, üstelik de... Bu madde uzun zaman kullanılırsa insanı çıldırtır... Anlıyorsunuz ya, işimiz duman, Madam.

Bembeyaz, kupkuru ellerini uğuşturdu. Anjelik, ihtiyar dostunun beyaz saçlarına, yeşilimtrak bir renk almış olan zayıf yüzüne sevgiyle baktı. Bu ihtiyarcıktan başka tutacak dalı kalmamıştı.

Savary ,sesini alçaltarak ,genç kadına cesaretini kaybetmemesini söyledi. Birkaç güne kadar kaçacaklardı.

— Kaçacak mıyız? İmkânı var mı?... Nasıl kaçarız?...

— Şışşş. Kolay bir iş değil tabiî... Yalnız işimize yarayacak bir nokta var. Bu d'Eskrenvil Rescator'un adamlarından biri. Biliyorsunuz Rescator'un emrinde çalışan bir sürü insan var. Akdenizde, Pannassave anlattı bana da... Siz de onun gümüş kaçırdığından şüphelenmiştiniz ya... Rescator, çalıştırdığı adamları daima esaretten kurtardığı için onu herkes iyi birşey sanıyor.

Savary eğildi, sesini mırıltı halinde alçattı:

Burada bu gemide bile Rescator'un adamları var, dedi. Pannassave muşamba kesenin içindeki o esrarengiz pasaportları sayesinde hüviyetini ispat edebilir.

— d'Eskrenvil'in adamları arasında nasıl Rescator'un adamları bulunabilir?... Bulunsa bile bizi kaçırdıkları haber alınırsa d'Eskrenvil onları öldürmez mi?

— Haber alınırsa diyorsunuz. Alınmaması daha kuvvetli... Üstelik, Rescator'un emrinde çalışanlar esir düşenleri âzat etmek gibi bir iş becerirlerse, Rescator'dan yüklü bir ikramiye alırlar. Rescator'un Berberî mi, Türk mü, İspanyol mu, Müslüman mı, Hristiyan mı olduğunu bilen yok... Yalnız bilinen bir şey varsa, bu adam esir tüccarlarından satın aldığı esirleri âzat etmeyi seviyor.

— Acaba d'Eskrenvil bize ne yapacak dersiniz?

— Bana kalırsa bizi satar, sizi de ya kendisi için alıkoyar, ya da zengin bir bey'in haremine verir.

Anjelik dehşetle gözlerini açtı:

— Desenize iki halde de yandık.

— Boşuna üzülmeyin Madam. Buradan en yakın esir pazarı olan Messina'ya gidiyoruz. Dua edelim de Pannassave iyi olsun. Plânlarımızı ancak o tatbik sahasına koyacak...

Gemi ilerledikçe, Anjelik Girit'e biraz daha yaklaştığını hissederek seviniyor, içini garip bir heyecan kaplıyordu. Bazen ümitsizliğe kapılıyor, «Ben onun peşinden koştukça, galiba o benden kaçıyor... Acaba Joffrey de Peyrac beni hatırlayabilecek mi?» diye düşünüyordu.

Bir sabah şiddetli bir baş ağrısı ile uyandı. Kafasında kurşun gibi bir ağırlık vardı. Vücudu cayır cayır yanıyor, elbiseler fazla geliyordu, ağzının içi kupkuru kesilmişti.

Tepsi ile kahvaltısını getiren zenci uşağa sordu:

— Neredeyiz şimdi?

— Sicilya sahillerinin açığındayız Madam. Dün gece volkan'ın kızıllığı belli oluyordu.

Genç kadın, rüyada konuşur gibi mırıldandı:

— Sicilya...

Etna Yanardağından savrulan küller havada kesif bir duman meydana getirmişti. Anjelik:

— Bu küller beni öldürecek, diye söylendi. Ateşler içinde yanıyorum, ölürken bile kimse imdadıma koşmayacak.

Bu sırada kapı aralandı, aralanan kapıdan bir el feneri uzandı. d'Eskrenvil'in, yer yer çatlamış, fenerin sarı ışığında, genç kadının üstüne eğildi.

— Eee, söyleyin bakayım güzel canavarım. Biraz uslanmaya karar verdiniz mi?

Anjelik başını bir koluna dayamış, yüzükoyun divanın üstünde yatıyordu .Saçları inci gibi parlayan çıplak omuzlarına saçılmıştı. Hiç hareketsiz, mermer bir heykelden farksızdı.

Marki, kaşlarını çatarak elindeki feneri küçük bir masanın

üstüne bıraktı. Gidip genç kadını kolları arasına almak istedi. Fakat Anjelik'in vücudu, birden cansız bir halde, divanın üstüne seriliverdi. Başı, adamın göğsüne düştü.

Korsan ,çıplak omuzlara dokunur dokunmaz yerinden sıçramıştı. Anjelik, ateş gibi yanıyordu. Çenesinden tutup yüzüne baktı. Başı, bu sefer, iri bir çiçek gibi yana düştü. Kupkuru dudakların arasından iki kelime yükseldi:

— Sevgilim, sevgilim...

D'Eskrenvil gülümsedi. Genç kadını divana uzattı. Üstünü sıkıca örttü. Sonra dışarıya çıkıp seslendi:

— Bu kadın hastalandı, gelip bakınız!.

Anjelik, beşikte sallanır gibi bir hisle kendisine geldi. Lumbuz deliğinden içeriye kızgın bir güneş süzülüyordu .Hararet dayanılacak gibi değildi. Dışarıda yüksek sesle konuşmalar, gidip gelmeler duyuluyordu. Kamaranın kapısı önünden çıplak ayaklı birinin geçtiğini hissetti. Islık sesleri, bağırıp çağırışmalar biribirini takibetti.

— Neredeyim ben?...

Elini alnından geçirdi. Ter içinde kalmıştı. Gözlerini araladı... Aman Yarabbi... Elleri ne kadar zayıflamıştı... Derisi âdeta şeffaflaşmış gibi damarları belli oluyordu. Ama saçları ipek gibi ter temiz, hattâ taranmış, kokular sürülmüştü. Elbiselerini aramak için etrafına bakındı... Hepsi intizamla katlanmış, bir sandalyanın üstüne bırakılmıştı. Kalktı. Giyinmeğe başladı... Allah, Allah elbiseleri de ne kadar bollaşmıştı... Paralarını sakladığı kuşağı aradı... Sonra hatırladı:

— Haa, evet... Korsan almıştı, onu...

Yavaş, yavaş hafızası yerine geliyordu. Bir kaç adım atınca farkına vardı... Bacakları titriyordu. Duvarları tuta tuta ilerledi. Kamaradan çıktı.

Kamaranın önünde kimseler yoktu, ama güvertenin baş kısmında gürültülü bir kalabalık toplanmıştı. Serin hava yüzüne çarpınca birden müthiş başı döndü... Az daha yere yuvarlanacaktı. Kendisini parmaklıklara dar attı... Hançeresinden bir sevinç çığlığı yükseldi... Gemi bir adanın önünde demirlemişti...

Ve adanın en yüksek tepesinde bembeyaz bir mabed, koyu mavi gök yüzüne zarif silüetini çiziyordu.

Anjelik biraz ilerisinde bir kapı hızla açıldı... Bir adam hışımla dışarıya çıktı. O kadar öfkeli bir halde idi ki, genç kadını görmeksizin süratle yürüdü gitti... Anjelik nefesini tutarak arkasından baktı... Marki d'Eskrenvil... Küçük kamarada aralarında geçen korkunç, utanç verici mücadeleyi hatırladı. Parmaklığın önüne bir çıkıntı gibi konmuş olan dolabın arkasına büzüldü.

Geminin bütün mürettebatı baş tarafta toplanmışlardı, Anjelik bulunduğu yerden esirleri de görebiliyordu... Aralarında, genç ,yaşlı kadın erkek, çocuk, her ırktan ve renkten insanlar vardı.

d'Eskrenvil çirkin yüzlü teğmen Coriano'ya seslendi:

— Seıt davranmamanın neticesi işte budur... O Allahın belâsı eczacının karşıma geçip dalkavukluk etmesine izin verdim. Gördün mü yediği haltı bizi uyuttu, kaçtı... Kulağını aç, kaçtı diyorum... Şu bir ay zarfında pençelerimden kaçmağa muvaffak olan ikinci esir bu... Ben, ben ki Akdenizin Dehşeti diye anılıyorum. Bu lâkabı boş yere vermediler bana... Benim gibi adamın elinden esir kaçabilir miymiş?... Ama, ihtiyar serseri beni faka bastırdı... Hem de nasıl?... Ağzımdan girdi, burnumdan çıktı, beni bu Allahın belâsi adalara getirdi... Sözde bu adada hiç kimsenin bilmediği bir kıymetli maden varmış ki, bir avucu insanı milyoner yapmağa kâfi imiş... Ah koca budala... Ah koca eşek... Nasıl da kandın?... Üstelik herifin o hınzır Marsilyalı kaptanın gemisinden geldiğini de biliyordum. Ya Marsilyalı kaptan ne nane yedi?... O kırık dökük yelkenlisini onca zahmete girip kalafat ettirdim... Herif bir pundunu bulup gemiye atladığı gibi kaçtı. Hiç kimse beni aldatmamıştı. Şimdi de bu moruk oyun oynadı bana...

— Bana kalırsa ona ya nöbetçilerden ya da esirlerden biri yardım etti.

— Ben de onu araştırıyorum ya... Herkes orada toplandı mı, Cariano?

— Evet, efendim.

— İyi eğleneceğiz desene... Ha... Ha... Kimse Marki d'Eskrenvil ile uzun boylu oynayamaz. O moruk eczacıyı bir elime geçirirsem, bit gibi iki tırnağımın arasında ezeceğim. Herkes toplansın...

Herkes zaten toplanmış oldukları için, kalabalıkta bir kıpırdama olmadı. Hepsi, korku dolu bir sessizlik içinde kaptanın yüzüne bakıp, beklediler.

— Bu hâdisede suçlu olan cezasını fazlası ile çekecektir. Gemimizin can kurtaran sandalı kayboldu. Tecrübelerimle sabittir ki, içinizdeki suçlu, çıkıp itarafta bulunmayacaktır. Onun için, kura çekerek suçluyu ben tayin edeceğim. Esirlerin en genci de en yaşlısı da kura'ya iştirak edeceklerdir. Ancak on yaşından küçük olanları buna dahil etmiyeceğiz... O kadar canavar değilim.

Anjelik, kırmızı ceketli Marki'ye dahşetten büyümüş gözlerle baktı. Geminin üzerine korkunç bir ölüm sessizliği çökmüştü. Kaptan'ın sözlerini takiben kadınlar çocuklarını göğüslerine bastırıp acı, acı feryat ettiler.

— Çabuk olun, diye haykırdı d'Eskrenvil. Gemilerde adalet çok çabuk yerini bulmalıdır.

Tam bu anda geminin sintinasından müthiş bir infilâk sesi duyuldu. Çılgın d'Eskrenvil de dahil olmak üzere, herkes şaşkın bir halde donakaldılar... Sonra bir ses yükseldi:

— Yangın vaaaar...

Geminin hava deliklerinden dumanlar yükselmeğe başlamıştı. Esirler paniğe kapılarak ,yerlerinden kalkıp kaçmak istedilerse de nöbetçilerin kırbaçları onları yeniden yerlerine oturttu.

d'Eskrenvil ile teğmen ok gibi fırladılar:

— İkinci kaptan nerede?...

Bir kaç tayfa, korkudan yüzleri bembeyaz öne baktılaı.

Dördüncü ambar kapağını kaldırınız. Ötekiler de aşağı inip baksınlar. Galiba dumanlar erzak deposundan geliyor.

Esirler yerlerinden kımıldamadılar... Sanki taşlaşmışlardı. Tayfalardan biri:

— Bu şeytanın ateşi efendim... diye kekeledi.

Hakikaten de dumanlar beyaz bir macun gibi, kesif yağlımsı, acaip bir manzara arzediyordu. d'Eskrenvil o tarafa doğru gitti, elini dumana uzatıp, burnuna götürdü:

— Garip bir kokus uvar... Haydi ne duruyorsunuz... İnsenize aşağıya... Yoksa ateş edeceğim, köpekler...

Birden, ambar kapağı kendiliğinden ağı rağır kalkmağa başladı. Kalabalıktan dehşet dolu bir uğultu yükseldi. d'Eskrenvil korku ile bir adım geriledi.

— Bir hayalet...

Kesif beyaz dumanların arasından ,beyaz bir çarşafa bürünmüş bir silüet belirdi

Korsan:

— Bu ne demek oluyor... Nedir bu... diye kekeliyordu.

Ambardan çıkan beyazlı hayalet, üstündeki örtüyü attı... Ve Savary'nin sakallı başı meydana çıktı. Dumandan rahatsız olmuş boyuna öksürüp, tıksırıyordu. Hiç konuşmaksızın, çarşafı yere attı, tekrar biraz önce çıktığı deliğe girip, gözden kayboldu. d'Eskrenvil, kendişini toparlamış, yumruklarını sıkarak haykırmağa başlamıştı:

— Nedir bu?... Allahın belâsı eczacı... Bir de gemiyi mi ateşe vermeğe kalktın?...

Kapak tekrar açıldı. Savary'nin başı göründü:

— Rica ederim telâşlanmayınız, efendim... Korkacak hiç bir şey yok... dedi.

Anjelik ve diğerleri bir büyücülük sahnesine şahit olduklarını sanmışlardı. Fakat bir kaç dakika sonra Savary tekrar yukarı çıktı. Yüzünde, gayet sakin, yaptığı işten memnun bir ifade ile ortada bir yangının bulunmadığını izah etti. Biraz önceki infilâk ve dumanların, denizcilik ve fen sahalarında büyük bir icat sayılabilecek bir konuda yaptığı tecrübeler yüzünden vukubulduğunu anlattı.

Korsan d'Eskrenvil ihtiyar adamı tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Demek kaçmadın ha?... diye sordu.

— Ben mi?. Ne diye kaçacak mışım?... Geminizden çok hoşnudum, Kaptan.

— Peki sandal nereye gitti?

Taa kenarda duran kırmızı yüzlü genç bir tayfa hayretle kaptan'a baktı, öne doğru yürüyerek:

— Bu sabah adadan şarap getirmek üzere sandalı ben alıp gitmiştim, efendim... Biraz önce geldim... Sandalı da yerine bıraktım, dedi.

d'Eskrenvil derin bir nefes aldı. Teğmen Caiano dayanamadı, bir kahkaha attı.

— Ha... ha, Kaptan Marsilyalı kaptan kaçtığından beri bakıyorum size bir kaçma korkusu ârız oldu. Pierrik'e adadan şarap getirmesini bu sabah emretmiştim.

— Budala dedi kaptan.

Canı sıkılmış, o kadar esirin önünde mahcup düşmek onu adamakıllı kızdırmıştı. Döndü... Kamaralara doğru yürüdü. Ve birden Anjelik'i gördü. Yüzündeki asık ifade o anda siliniverdi.

— Ah, güzel Markiz'imiz... Nihayet iyileştiniz mi?... Nasılsınız? Kendinizi daha iyi hissediyorsunuz, değil mi?

Genç kadın kamaranın kapısına yaslanmış, gözlerinde korkunç şüpheyle korsan'a bakıyordu.

Nihayet mırıldanır gibi:

— Bana ne oldu, hiç hatırlamıyorum... dedi, hakikaten hasta mıydım?

— Bir aydan fazladır kendinizi bilmeden yatıyordunuz.

— Bir ay mı dediniz, Aman Yarabbi... Şimdi neredeyiz?

Marki d'Eskrenvil eliyle adayı işaret etti:

— Siklâd adaları ortasında bulunuyoruz, sevgili Madam... dedi...

11. BAHİS

Anjelik, Sicilya sahili önlerinde iken uykuya daldığını hatırlıyordu. Şimdi, aradan bir ay geçmiş olduğu halde, dünyanın öbür ucunda, Yunan adaları, Tanrıların bile adını unuttukları korsan yatağının ortasındaydı.

Tekrar havasız kamarasına sığındı. Kafasını zorlayarak neler olduğunu hatırlamağa çalıştı. Hayır, hiç bir şey hatırlayamıyordu, boş yere kafa yormak nafileydi. Savory'yi çağırttı.

İhtiyar eczacı başını salladı:

— Evet, yavrum, dedi, ben baktım size... Hellis adında Yunanlı bir esir kız'da yardım etti bana... Siz kendinizi hiç bilmiyordunuz. Hellis saçlarınızı yıkadı, taradı. Yakında yine eski güzelliğinize kavuşacaksınız. Merak etmeyin...

Anjelik, garip bir önsezinin korkusu içinde:

— Bana bir ayna veriniz... dedi.

Allahım... Bu ne idi... Kimin yüzü idi bu... Genç kadın aynadaki hayali görmemek için bir an gözlerini sımsıkı yumdu. Kirpiklerinden iki damla göz yaşı süzüldü... Ne korkunç şekle girmişti o güzel yüz?... Yanakları solmuş, avurdu avurduna çökmüş, gözleri çukura kaçmıştı. Versay sarayının en güzel kadınını şimdi gelip görsünlerdi...

Aynayı elinden bırakırken, «Her halde artık beni esir pazarında satmağa kalkışmazlar. Zaten bu halimle metelik etmem.» diye geçirdi içinden.

Eczacı'ya dönüp sordu:

— Filipot nerede?.

— dEskrenvil o zavallıyı Mesina'da bir İtalyan azilzadesine sattı. Adamın oğluna Fransızca dersi verecekmiş. Küçük uşağınız için d'Eskrenvil yüklü bir meblâğ aldı.

Anjelik hiç keyfi olmadığı halde bir kahkaha atmaktan kendisini alamadı:

— Flipot fransızca hocası oldu ha...

Esir tüccarına İtalyan asilzadesinin ismini sorup Flipot'u tekrar almayı tasarladı, ama, d'Eskrenvil'in plânlarını hatırlayınca buna imkân olmadığını anladı.

— Acaba Pannassav bize yardım edebilecek mi dersiniz? diye sordu.

— Ne yazık ki, Pannassav siz iyileşinceye kadar bekliyemedi, Ya her şeyi göze alıp kaçacak ya da Flipot gibi o da satılmaya mahkûm olacaktı. Bana gelince, allem ettim kallem ettim, d'Eskrenvil'i beni satmaması için ikna edebildim.

— Demek benim yüzümden siz de bu canavarların elinde kaldınız... dedi Anjelik.

İhtiyarın sadakati içine dokunmuştu.

— Sizi bunların içinde yapayalnız nasıl bırakabilirdim?... dedi Savary. Ümitsiz derecede hasta idiniz. Hâlâ da iyileşmiş sayılmazsınız. Ama iyileşeceksiniz.

— Bakalım...

— Asıl mühim olan şey bizim bunların elinden bir an önce yakayı kurtarmamızdır.

Bakışlarını kamaranın içinde dolaştırıp kimse olmadığına kanaat getirince ,öne doğru eğilerek sesini alçalttı:

Bir plânım var, dedi.

— Marki d'Eskrenvil'in Girit'e gittiğinden emin misiniz?.

— Hiç şüphe yok. Sizi orada Batistan'a verecek.

— O da kim?

— İnsan değil... Bir han galiba... Pahalı esirlerin satıldığı bir yer. Abur cuburlar açık meydanlarda satılıyor. Girit'in Batistan'ı Koca Akdeniz'de ün salmıştır.

Anjelik tüylerinin diken diken olduğunu hissetti:

— Korkmayınız, diye devam etti. Savary. Yepyeni bir plânım var. Lâkin plânımı tesirli kılmak için, d'Eskrenvil'i kandırıp bütün Yunan adalarını dolaştıracağım. Oralardan koku aldırtacağım.

— Neden diye sordu Anjelik.

— Çünkü bize yardım edecek kimselere ihtiyacımız var.

— Yunan adalarında böyle kimseler bulacağımızı mı sanıyorsunuz?

— Kimbilir?... diye başını salladı Savary. Madam, madem ki, bu belâya beraber düçar olduk, ihtiyar dostunuzun bazı su-

allerine cevap vermekten kaçınmaksınız artık sanırım. Böyle tehlikeli, korkunç bir seyahate çıkmaya sizi zorlayan sebep nedir?...

Anjelik içini çekti. Bir anlık tereddütten sonra, ihtiyar adama sırlarını anlatabileceğine kanaat getirdi. Hikâyesini en başından başlayarak uzun uzun izah etti. İlk kocası Toulous Kont'unun yaşadığına dair deliller elde ettikten sonra, Girit'e gitmeğe karar verdiğini söyledi.

Savary sakalını salladı, fakat hiç bir şey söylemedi.

— Çıldırdığıma mı hükmettiniz? diye sordu genç kadın.

— Evet... Ama sizi affedebilirim. Ben de ihtiyar delinin biriyim zira. Duyulmadık, bilinmedik maceralarla karşılaşmak uğruna her şeyi bir kalemde terkedip yollara revan olmaktan asla geri kalmamışımdır. Ben ilme âşıkım... Siz de kocanıza. Ben de sizin gibi hayallerimin esiriyim... İkimizin de kalblerimizin derinlerinde sönmeyen bir ateş yanıyor. Fakat. hakikatte iki çılgın mıyız?... Hayır, madam... Sevki tabiilerimiz o kadar kuvvetli ki, onların bizi sürükledikleri yöne gitmekten kendimizi alamıyoruz.

İkisi de bir müddet sustular. Nihayet Savary konuyu değiştirdi:

— Yunan ateşi diye bir şey duydunuz mu hiç bilmem... Kadim Bizans'ta âlimler bu ebedî ateşin sırrını nesilden nesile emanet ederlerdi. Bu gelenek nereden tevarüs edilmişti. İşte, uzun araştırmalar neticesinde, bunların Hindistanla İran arasındaki Pers şehrinden gelen ve ateşe tapan bir kavim'e mensup olduklarını buldum... Bizans'lılar ebedi ateşi ellerinde bulundurdukları müddetçe, düşmanlarına karşı kuvvetli kaldılar. Fakat. Haçlılar seferine giden askerler Bizansı istilâ ettikleri vakit, bu ateş söndü... Şimdi, anlıyorum ki, Bizans'lıların ve Yunanlıların ebedi ateşleri, hiç sönmeden yanma hassasına sahip bir maden idi. Bu maden münasip miktarda yakıldığı takdirde, patlayıcı ve yanıcı bir gaz neşreder. İşte bu sabah bu tecrübeyi yaptım. Görüyorsunuz ya, madam, çektiğim zahmetler mükâfatsız kalmadı. Ebedi ateşin sırrını çözdüm.

Savary heyecanlanmış, bilmeyerek sesini yükseltmişti. Anjelik, hâlen âmansız bir haydut'un elinde esir olduklarını hatırlattı.

— Korkmayınız, dedi Savary, buluşlarımdan size sâdece öğünmek için bahsetmiyorum... Bu iş çok işimize yarayacak... Hele kapağı bir Thera adasına atabilsek...

— Thera'da ne var?...

— Zamanı gelince söyliyeceğim...

Akşam yaklaşırken, gemide yeniden yüksek sesle konuşmalar duyuldu. Kadınların feryatları erkeklerin küfürlerine karışıyordu. Ağır gövdelerin yere yuvarlandığı intibaını veren gürültüler, çıplak ayakların dar koridorlarda koşuştukları duyuluyordu. Sonra, işkenceye maruz kalmış hissini veren kadın hıçkırıkları yükseldi. Korsanların kaba, müstehcen şakalarına, kahkahalarına kadın çığlıkları karıştı.

Anjelik, lumbuz deliğinden baktı. Korsanlar yeni ele geçirdikleri esirleri getiriyorlardı. Esirler arasındaki güzel kadınlar, bir kenara ayrılıyorlar, diğerleri işçi olarak satılmak üzere koyun sürüsü gibi bir arada toplanıyordu. Korsanlar her şeyden evvel kadınların karınlarını yokluyorlar, gebe olup olmadıklarını tesbit ediyorlardı. Gebe kadınlar esir pazarlarında diğerlerine nazaran daha fazla para getirmekte idiler, zira, müşteri, bir yerine iki esir aldığını düşünerek kesenin ağzını açıyordu.

Anjelik elleri ile kulaklarını tıkadı. «Bu vahşete daha fazla tahammül edemiyeceğim... diye haykırdı. Teğmen Cariano, yanında yemek tepsisini taşıyan iki zenci uşakla kamaradan içeriye girdiği vakit, genç kadın, adamın üstüne yürüdü... Ağzına ne geldiyse esirgemedi. Getirilen nefis, çeşitli yiyeceklere elini bile sürmedi.

Çirkin teğmen:

— Ama yemeniz lâzım... diye bağırdı. Bir deri bir kemik kaldınız...

Anjelik, tepsiye bir tekme savurdu, ne var ne yoksa etrafa saçıldı.

— Yemek yememi istiyorsanız o biçare kadınlara işkence etmekten vaz geçersiniz, diye haykırdı.

Coriani, telâşla seyirterek kamaradan çıktı. Anjelik biraz sonra d'Eskrenvil'in kükreyerek:

— Demek bu karıda karakter var diyorsun sen de ha?... Galiba istediğini aldım ondan ,ha... Öyle mi?... Kendi gemimizde de istediğimizi yapamayacak mıyız artık?

Kamaranın kapısı bir tekmede açıldı. d'Eskrenvil abus bir çehreyle içeriye daldı:

— Ne o ? Yemeği red mi ettiniz?...

— Siz orada zavallı kadınlara zorla sahip olurken benim burada iştahımın açılacağını mı sanıyordunuz?...

Genç kadın öylesine zayıflamıştı ki, elbisesi üstünden dökülüyordu Bu haliyle, büyüklerine kafa tutan dikbaşlı bir genç kızdan farkı yoktu. d'Eskrenvil gülümsemekten kendisini alamadı.

— Pekâlâ, pekâlâ... dedi. Emir verdim, kadınları bıraktılar...Siz de inatçılıktan vaz geçiniz. Madam du Plessis - Bellière, güvertede beraber yemek yemek şerefini bana bahşediniz.

Alçak masanın etrafına ipek minderler ,yastıklar dizmişlerdi. Gümüş tabaklar içinde yoğurtlu yaprak dolması getirildi.

— Şu dolmadan bir tadınız, dedi Coriano, beğenmezseniz, size balık getireceğim.

d'Eskrenvil teğmene mânalı bir tebessümle baktı:

— İyi dadılık yapacaksın sen ...dedi, zaten bu iş için doğmuşsun.

Coriano bu söze içerlemişti:

— Hasarı telâfi etmek için birimizin bu işi üzerine alması icabeder. Ölmediğine şükredelim yine de... Ölecek olsaydı artık sizin elinizden ömrü billâh kurtulamazdım.

Marki birden kızdı:

— Daha ne yapalım istiyorsun yani?... diye bağırdı. Madamın çıkıp hava almasına müsaade ediyorum. İşte elimden gel-

diği kadar nezaketle yemeğe de dâvet ettim. Ee. adamlarım da günahsız papazlar gibi tavuklarla beraber yatağa girdiler. Aman hasta uyanmasın diye günlerce korsan gemisini yeni doğmuş çocuk odasına çevirdik. Daha ne istiyorsunuz?...

Anjelik, kendisini tutamadı, bir kahkaha koyverdi.

İki azılı korsan biribirlerine hayret'le bakıştılar.

— Gülüyor...

Coriano'nun çirkin yüzüne keyifli bir ifade yayıldı.

— Madonna!! dedi, esir pazarında da bu gülüşü ile gülerse, vallahi bütün müşteriler biribirine girer de paraları koyacak yer bulamayız.

— Sersem... dedi d'Eskrenvil. Esir pazarında satılırken gülene rastladın mi şimdiye kadar?... Hem bizim Madam öyle şeylerden hoşlanmaz. Orada çenesini tutsun razıyım ben... Neden güldünüz, güzelim?

— Mütemadiyen ağlayacak değilim ya... dedi Anjelik.

Genç kadın, masmavi, sâkin gecenin güzelliğine kendisini kaptırmıştı. Önlerindeki küçük ada, incecik sis tabakasının ardında nefîs bir rüya gibi görünüyordu.

Marki d'Eskrenvil, genç kadının bakışlarını takibederek gözlerini adaya çevirdi:

— Bir zamanlar burada altı tane Apollon mâbedi vardı, dedi. Her gün burada Apollon'un güzelliğine tapanlar dans ve şarkılarla ibadet ederlerdi.

— Şimdi de siz, bütün o güzelliğin yerine buralara dehşet ve korku saldınız...

— O kadar hassas olmayınız. Bu dejenere olmuş Yunanlıların bir gayeye hizmet etmeleri lâzımdı.

— Bunun için mi minicik yavruları analarının kucaklarından koparıp alıyorsunuz?

— Ama düşününüz ki, biz olmasak bu kıraç, ıssız adalarda ölüp gidecekler.

— Peki esirler arasında gördüğüm, o mecalsiz, hasta ihtiyarlara ne buyuracaksınız?

Haa, onların durumu daha başka... Ben ihtiyarları esir almakla onlara büyük bir iyilik etmiş oluyorum .

—Yaa, bakındı hele...

— Elbette ya... Çünkü bu adalarda yaşayanlar arasında bir gelenek vardır, bir insan altmış yaşına geldiği vakit, adanın diğer genç sâkinleri tarafından ya zehirlenerek öldürülürler, ya da adadan sürgün edilirler. Buralılar ihtiyarlardan pek hoşlanmazlar.

Bu sırada bir uşak, Marki'ye bir nargile getirdi. Korsan geriye yaslanarak nargileyi tüttürmeğe başladı:

— Bakınız, gök yüzü ne kadar yıldızlı... Yarın sabah şafakta yola çıkacağız... Kuros'a gideceğiz... Orada, zakkumlar altında, harp ilânı Mars uyuyor. Onu her gidişimde ziyaret ederim. Heykelleri sever misiniz?

— Evet... Versay'da Kralın bahçeleri heykel doludur.

Adanın tepesindeki mabet ,sislerden sıyrılmış, gök yüzünün lâcivert zemini üzerinde, âdeta asılmış gibi bir manzara almıştı.

Anjelik, usulca:

— İlâhlar öldüler... diye fısıldadı.

— Ama ilâheler ölmediler... Dedi Marki d'Eskrenvil... Bu esvap size çok yakışmış... Kurnazca dikilmiş. İnsana hayâl hanesini işletmek zevkini artırıyor.

Anjelik adamın sözlerini duymamazlığa geldi. Midesinin feryatlarına daha fazla tahammül edemediği için yemeğe başladı.

— Girit'ten çok uzakta mıyız acaba?

— Pek uzak değiliz. Şu Allahın belâsı eczacı beni adadan adaya sürüklemeseydi şimdiye kadar çoktan Girit'e varmıştık. Ama ne zararı var canım... Aheste beste gidiyoruz işte... Aceleye ne lüzum var?...

Nargile'sinden derin bir nefes çekip, dumanı keyifle üfledi.

— Yoksa Girit'e bir an önce ulaşmak için acele mi ediyorsunuz? diye sordu.

— Âkıbetimin ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum... Beni gerçekten esir pazarında satacak mısınız?

— Sizi burada ne diye tutuyorum sandınızdı?

Genç kadın âni bir ümit ışığı görünmüşcesine heyecanla atıldı:

— Dinleyin beni... Şayet derdiniz para ise size bir fidye ödeyebilirim. Fransa'da büyük bir servetim var...

Korsan başını salladı:

— Hayır... Fransızlarla hiç bir şekilde münasebete geçmek istemem. Çok dalavereci insanlardır. Dediğiniz parayı almak için Marsilya'ya gitmem icabeder. Bu da benim için tehlikeli bir iştir. Üstelik bir haylı da zamana mütealliktir. Beklemeğe tahammülüm yok... Yeni bir gemi satın almam lâzım... Bu kadar paranız varmı?

— Belki...

Anjelik, bu müphem cevabı vermekle beraber, yola çıkarken işlerinin arzettiği perişan manzarayı hatırladı. Sarayda biriken borçlarını ödemek için kendi gemisini rehine koymak zorunda kalmıştı. Ayrıca, Kral'ın gazabını celbettikten sonra, şu sırada Fransa'daki durumu da hiç memnuniyet verici değildi. Çaresizlik içinde alt dudağını ısırdı.

— Gördünüz ya... diye güldü korsan... Kelimenin bütün mânası ile avucumun içindesiniz... Artık sahibiniz ben'im... Kaderinizi istediğim şekilde çizmek benim elimde...

O akşamdan sonra, Marki d'Eskrenvil, Anjelik'i kendi sofrasına dâvet ediyordu. Elinden geldiği kadar nâzik davranmağa çalıştığı belliydi. Coriano'nun bu hususta ona tembihatta bulunduğu anlaşılıyordu. Fakat yine de, arada bir haydutluk damarı tutuyor, açık saçık, yüz kızartıcı hikâyeler anlatmaktan kendisini alamıyordu.

Bazan da eskiden aldığı ve çoktan unutmuş bulunduğu salon adabını hatırlar gibi oluyor, bu sefer de genç kadını tumturaklı lâflara boğuyordu. Anjelik bu garip adamın bir çok şark lisanlarını rahatça konuştuğunu, Klâsik Yunan edebiyatının sadık bir okuyucusu olduğunu öğrendikçe hayretler içinde kalıyordu.

Marki, Savary'nin ot toplamak zere sahil'e indiğini görünce Anjelik'e de müsaade etti. Artık her uğradıkları yerde genç kadın Savary ile birlikte, bir kayığa binip, sahile çıkıyor, saatlerce mis kokulu kır çiçeklerinin, yemyeşil otların arasında dolaşıyordu.

Bir defasında, kendisine birinin baktığını hissederek döndü... Ve beyaz bir sütuna dayanmış olan d'Eskrenvil'in ısrarlı bakışları ile karşılaştı. Adamın büyülenmiş bakışlarında tüyler ürpertici pırıltılar yanıyordu. Evet, eninde sonunda bu adamın elinde bir felâkete uğraması mümkündü... Belki de canına bile kıyabilirdi... d'Eskrenvil artık onu ele geçmez, emsalsiz bir kadın olduğunu anlamış, ilk günkü barbarlığa bir daha cesaret edememişti. Ama bu yüzden de kendisini içkiye ve uyuşturucu maddelere vermişti... Savary, onun geceleri afyon içtiğini söylüyordu.

Genç kadın, kendisini yiyecekmiş gibi seyreden bakışlardan ürpererek, bir iki adım geriledi.

d'Eskrenvil, mütehakkim bir edayla:

— Geliniz buraya... dedi...

Genç kadın ayaklarındaki incecik tabanlı Türk terlikleri ile çakılların üzerinde sendeliyerek bir kaç adım attı.

d'Eskrenvil, uzandı onu kolundan tuttu:

— Sizi yemeğe hazırlanıyormuşum gibi korkuyla bakmayınız bana, dedi. Beni canavar mı sandınız?

— Hayır... Ne olduğunuzu biliyorum.

— Ne imişim?...

— Akdenizin dehşeti.

Anjelik'in kolunu sıkan parmakları gevşedi. Cevaptan hoşlandığı yüzünün ifadesinden belliydi.

Beraberce yürümeğe başladılar... Yavaş, yavaş adanın tepesine çıktılar... Taa aşağılarda, masmavi denizin ortasında kalyon, oyuncak bir gemi gibi görünüyordu.

— Kapatın gözlerinizi, dedi d'Eskrenvil.

Anjelik korkuyla titredi. Haydut bu sefer nasıl bir canavarlık düşünmüştü acaba? d'Eskrenvil genç kadının endişeli

yüz ifadesini farkedince gülümsedi:

— Kapatın gözlerinizi dedim, inatçı keçi...

Anjelik'in yine de dediğini yapmadığını görünce, kendisi elleriyle onun gözlerini kapadı ve arkasından usulca iterek, daracık patikada yürüttü...

— Bakınız! dedi.

— Oh...

Bir düzlüğe gelmişlerdi. Burası eski bir mâbedin kalıntıları idi. Zemini kaplayan mermerlerin aralarından kır çiçekleri fışkırmıştı. Etrafta yabanî çiçekler, sarı, pembe yaban gülleri doluydu. Hasara uğramamış iki sıra mermer heykel, gökyüzünün maviliği üzerine donup kalmış dans figürleri çizmişlerdi.

— Bunlar nedir?

— İlâheler...

Heykellerin arasındaki koridorda ilerilediler Taşlaşmış tebessümlerde huşû ve inanç dolu bir saadet, mavi boşluklara uzanmış zarif kollarda ebedî bir yalvarış ifadesi vardı. Unutulmuş Tanrılara sadık kalmış olan bu bembeyaz, mermer vücutlar, denizin ebedî ilâhi'sini dinleyerek böyle dansedip duracaklardı.

Anjelik, bu içli güzellik karşısında kendisini öylesine kaybetmişti ki, adamın, kolunu beline doladığını farketmedi. Koridorun sonundaki mihrabın üzerinde, çırılçıplak, mermer bir çocuk heykeli gördüler. Okunu atmaya hazırlanan bir Tanrıydı bu...

— İşte Eros...

— Ah ne güzel... diye içini çekti Anjelik; Aşk Tanrısı değil mi?

— Evet... Onun okunun kalbinize saplandığını hiç hissetmediniz mi?

Genç kadın cevap vermek istemedi .Biraz ilerideki şahâne bir Afrodit heykeline doğru yürüdü.

— Kalbinizde aşka yer verseydiniz siz de onun kadar güzel olurdunuz.

Genç kadın, erkeğin gözlerine bakamadı. Onun müthiş bir

azap içinde olduğunu seziyor, sırtından aşağıya buz gibi terler akıyordu. D'Eskrenvil ne yapacaktı acaba?

Korsan, bakışlarını Afrodit'e çevirerek konuştu:

— Sizi geceleri koynuma almayışımın sebebini sizden çekindiğime yoruyorsunuz yanılıyorsunuz güzelim... Kendinize o kadar itimadınız var ki, böyle düşünmüş olmanız gayet tabiîdir. Fakat boşuna mağrur olmayınız. Sebep o değil... Bugüne kadar Akdenizin dehşetini sizin kadar tesiri altına alan bir esir daha çıkmadı. Lâkin ben kollarımın arasına aldığım kadının sadece aşk iniltilerini duymak isterim. Nefret feryatlarını değil... Pençelerinizi etime batırıp beni kendinizden uzaklaştırmaya çalıştığınız müddetçe sizinle sevişmenin hiç de zevkli olmadığını tecrübe ettim. Bu târifsiz bir işkence oluyor. Bana karşı biraz daha yumuşak davranmanız mümkün değil mi?

Anjelik, buz gibi bakışlarla korsanın yüzüne baktı, fakat o, bu bakışları görmemiş, çizmelerini mermer zemin taşları üzerinde gıcırdatarak bir aşağı bir yukarı gezinmeye başlamıştı...

— Kadın sevdiği zaman, olduğundan kat kat güzelleşir. Tıpkı o geceki gibi... Yüzünüz bana doğru dönüktü, gözlerinizi yummuş «Sevgilim» diye mırıldanıyordunuz.

Anjelik şaşkın şaşkın bakakaldı. Neler söylüyordu bu adam?

D'Eskrenvil genç kadının anlamadığını hissedince izah etti:

— Hatırlıyorsunuz değil mi? Hasta idiniz. Ateşten kendinizi kaybetmiştiniz. O ânı ömrümün sonuna kadar unutamayacağım. Sevdiğiniz erkeğin kollarında kimbilir ne çıldırtıcı olursunuz...

Durdu. Başını kaldırıp Eros'a baktı, âdeta bir dua mırıldanır gibi, hüzünle başını salladı:

— O adamın yerinde olmayı ne kadar isterdim, diye söylendi. Beni sevmenizi ne kadar isterdim.

Anjelik bir feryat koparmaktan kendisini alamadı:

— Ne?... Sizi sevmek mi?... Sizi mi?

Birden içinde bulunduğu durum öylesine komiğine gitti ki, kendisini tutamadı. Kahkahalarla gülmeye başladı. Bu çılgın

adam kendisine karşı târifsiz bir nefret duyduğunu anlamıyor muydu? Kalbsiz, mel'un bir haydut... Böyle bir ihtimale kafasında nasıl yer verebiliyordu.

Berrak, kristal gibi çınlayan kahkahası derin sessizliği parça parça etti. Rüzgâr, kahkahanın aksisedâsına karışan söz leri önüne katıp savurdu.

— Ne? Sizi sevmek mi? Sizi mi?...

Marki d'Eskrenvil, yanındaki mermer heykeller gibi, yüzü bembeyaz, donup kaldı. Genç kadına doğru süratle yaklaşarak, elinin tersiyle yüzüne iki tokat indirdi. Anjelik dilinde tuzlu bir kan tadı hissetti. Elini yanağına kaldırmasına meydan kalmadan bir tokat daha şakladı. Ve kendisini yerde buldu. Ağzının kenarından bir kan şeridi sızıyordu.

D'Eskrenvil, nefes nefese, kudurmuş bir boğa gibi soluyarak:

— Bu kahkaha... diye haykırdı... Orospu... Küstah... Nasıl cür'et edersin? Sen... meğer hepsinden betermişsin... Satacağım seni... Korkunç bir Paşa'ya satacağım.

Ya da iğrenç bir Fas bey'ine canını çıkarsınlar iki günde... Sevebileceğin bir erkeğin kollarına hasret gideceksin. Yüzünün aşkla aydınlandığını bir daha gören olmayacak' Haydi... Kalk... Defol buradan. Yoksa şimdi geberteceğim seni... Defol...

Marki d'Eskrenvil ancak iki gün sonra kamarasından çıkabildi. Aradaki hâdiseden sonra kendisini afyon'a ve içkiye vermiş, yarı ölü halde sızıp kalmıştı.

Kalyon, Theıa adasr önünde demirlemesinden birkaç saat sonra, Anjelik ile Savary yine dolaşmak üzere sahile çıktılar. Genç kadın çiçeklere dalmışken arkasında bir koyun sürüsünün çıngıraklarını duydu. Savary yanında bir delikanlı olduğu halde kendisine doğru geliyordu.

— Müsaade ediniz de size Vassos Mikoles'i takdim edeyim Madam, dedi. Bilin bakalım bu yakışıklı delikanlı kim?

Anjelik genç adamın yüzüne bakınca bir hayret çığlığı koparmaktan kendisini alamadı. Yunan erkeklerinin çok yakışıklı

olduklarına dair epeyi hikâye dinlemişti ama, şu karşısındaki delikanlının, bu hikâyelerle hiç ilgisi yoktu. Esmer yüzünü çerçeveleyen sakalı, sıska vücudu ile son derece sevimsiz bir görünüşü vardı. Birden bu delikanlı ile Savary arasında müthiş bir benzerlik farkederek ihtiyarın yüzüne baktı.

— Evet ,iyi tahmin ettiniz, dedi Savary; benim oğlum bu...

— Oğlunuz mu?... Baba olduğunuzu bilmiyordum. Mösyö Savary.

— Ah, Levant adalarında bir kaç oğlum ,kızım vardır, Madam... Malûm ya... Serde gençlik varken de yolum buralara çok düştü... Thera adasına bundan otuz yıl önce ilk defa ayak bastığım vakit, fakir fakat şövalye ruhlu bir gençtim.

Savary daha sonra Vassos'un kendilerini Grit'te bulup bir şişe dolusu patlayıcı madde getireceğini söyledi. Anjelik bundan bir şey anlamamıştı... Fakat Savary bu sâyede kurtulacaklarına inanıyordu. Keyfi yerindeydi...

12. BAHİS

Bir kaç saattenberi, kalyon, Girit adasının başşehri olan Candia limanında demirli idi. Portakal çiçeklerinin kokusunu savuran tatlı bir meltem esiyordu...

Şamdanlara oturtulmuş uzun, zarif mumları hatırlatan minareler, pembe bir sis'in altında manzaraya esrarlı, büyülü bir mâna katıyorlardı. Ada bir müddet önce Türklerin eline geçmiş, Yunan ve Venedik kiliselerinin kubbeleri üzerinde minârelerin zarif silüetleri yükselmişti.

Adaya yanaşır yanaşmaz, d'Eskrenvil kayıkla sahile çıkmıştı. Anjelik, güvertede parmaklıklara dayanıp önünde uzanıp giden adaya bakıyor, yaptığı çılgınlığın nereye varacağını düşünüyordu. Rıhtım boyunca yirmi kadar harp gemisi, ve kadirga demirlemişti. Genç kadın, kadirgalardan birinin bir kaç pâre top attığını duyunca dikkatle o tarafa baktı. Birden ümit ve sevinçle bir çığlık attı:

— Ah... Bu bir Fransız gemisi galiba...

Şemsiyesini dizleri arasına kıstırmış, yanıbaşında oturmakta olan Savary:

— Malta gemisi o, dedi. Beyaz haçlı kırmızı bayrağı görmüyor musunuz? Malta şövalyeleri Akdenizin en cengâver gemicileridir. Hem gemi Fransız olsa bile sizin gibi bir esire ne gibi faydası dokunabilir ki?.

Anjelik, güvertenin üstünde yığın yığın duran mallara baktı.. Kumaş balyaları, balık, yağ fıçıları, küme küme kavun karpuz...

— Peki ama bu gemilerin hepsi harp gemisine benziyor.. Burada ne işleri var?...

— Bizim ne işimiz var?... diye gülümsedi Savary. Gördüğünüz bütün bu toplar ve silâhlar getirdikleri ticaret mallarını korumak gayesine matuftur. Ticaret mallarının da ne olduklarını tahmin edersiniz, madam.

Anjelik korkuyla ürperdiğini hissetti:

— Esirler mi?... Aman yarabbi! Bunların hepsi esir tüccarı mı?...

Savar cevap vermedi. Kalyona doğru, dalgalar üzerinde seke seke bir kayık yaklaşmaktaydı. Tüylü şapkası ile bir Avrupalı kayığın ön tarafında ayakta durmuş, gümüş zemin üzerine altın tambaklar işlenmiş ufak bir bayrağı sallıyordu.

Anjelik helecanla haykırdı:

— Bir Fransız... Gelen bir Fransız...

İhtiyar dostunun ikazına rağmen hâlâ Fransızlardan medet umuyordu. Kayık iyice yanaşmış olduğu için adam Anjelik'in bağırmasını duydu. Şapkası ile genç kadını selâmladı:

— d'Eskrenvil gemide mi? diye bağırdı.

Hiç biri cevap vermedi. Adam, aşağı sarkıtılan merdivenden yukarı çıktı. Güvertede bulunan tayfalar, bu dâvetsiz misafiri görünce hiçbiri itiraz sesi yükseltmemişler, kâğıt oyunlarına devam etmişlerdi.

Yabancı tayfalardan birine yaklaşıp sualini tekrarladı:

Size kaptanınız burada mı diye sordum.

— Şehirde bulursunuz onu belki.

— Benim için bir paket bırakmadı mı?.

— Ne bileyim ben... Ambar memuru muyum?...

Adam çenesini kaşıyarak düşündü. Bu sırada, Yunanlı esir kız Hellis kamaraların birinden çıktı... Adama gülümsedi. Sonra Anjelik'e yaklaşarak kulağına fısıldadı:

— Fransız konsolosu Rochal bu. Konuşmak istemez misiniz onunla?... Belki size bir yardımı dokunur... Durun biraz Fransız şarabı getireyim...

— Aaa... Şimdi hatırlıyorum, dedi. Anjelik, Candia'daki vekilimin adı Richat idi... Sahiden belki bizim için elinden bir şeyler gelir.

Rochat, nihayet, erkek elbisesi içinde bir delikanlı sandığı insanı genç bir kadın olduğunu farketmişti:

— Bizim d'Eskrenvil hâlâ eskisi kadar şanslı imiş... diye gülerek Anjelik'e yaklaştı. Kendimi size takdim etmeme müsaade ediniz, güzel seyyah... Bendeniz Fransa kralının Candia konsolosuyum...

— Ben de, dedi Anjelik, Markis du Plessis - Bellière'im. Fransa kralının Candia konsolosuyum.

Rochat'ın suratı bir anda hayret, şaşkınlık, korku ve hoşnutsuzluk ifadesi ile allak bullak oldu.

Anjelik, sâkin ve keyifli:

— Candia konsolosluğu ünvanını benim satın aldığımı duymadınız mı yoksa? diye sordu.

— Duydum, duydum tabii... Ama biraz şaşırmama müsaade ediniz, Madam. Hakikaten Markiz du Plessis - Bellière olduğunuzu kabul etsek bile buralara kadar gelmenizin sebebini nasıl izah edebilirsiniz? Hüviyetinizi ispat etmeniz gerekir. Değil mi ?

— Bu hususta delil olarak sâdece sözüme itimat etmek zorundasınız. Mösyö, zira «sizin» d'Eskrenvil, bütün kâğıtlarımla beraber, konsolosluk ünvanımı gösteren evrakı da aldı elimden.

Rüküş kıyafetli diplomat. Anjelik ile Savary'ye küçümseyen bakışlarla baktı:

— Anlıyorum, dedi siz arzunuz hilâfına dostum d'Eskrenvil'in misafiri bulunuyorsunuz.

— Evet, Mösyö Savary müşavirimdir.

Savary derhal, Anjelik'in oracıkta tevdi ettiği role girdi. Bilgic, mağrur bir edayla:

— Kıymetli vaktimizi boş yere sarfetmeyelim... Mösyö, dedi, size pek kısa zamanda yüz lira kazandıracak ufak bir teklifimiz var.

Rochat, kendi kendine bir şeyler homurdandı. Uçları tarazlanmış dantel jabo'sunu düzeltti. Bu sırada Hellis, şarap sürahisi ile kadehleri bir tepsiye koymuş, hürmetkâr bir tavır la geldi. Tepsiyi bıraktıktan sonra çekildi. Esir kızın Anjelik'e karşı takınmış olduğu saygılı eda Rochat'ın gözlerini açmağa matuftu. Yani «dikkatli ol karşında ki alelâde bir esir değil, yüksek rütbeli bir leydi'dir.» demek istiyordu.

Bir kaç dakika konuştuktan sonra, Rochat iyice ikna oldu. Fakat bu sefer de adam korkulu bir şüpheye düşmüştü.

— Çok kötü, Madam. d'Eskrenvil'in eline düşmeniz büyük bir şanssızlık eseri olmuş. Kadınlardan nefret eder. Hele kızdırdınızsa intikamı dehşet olur. Benim elimden de bir şey gelmez. Esir tüccarları şehirde istedikleri gibi hareket ediyorlar. Ne resmi, ne gayri resmi hiçbir müdahalem olamaz. Marki d'Eskrenvil'in plânlarını değiştirtmek için bana güvenmeyiniz. Konsolos vekili olarak elimde tuttuğum pek zayıf kuvveti de kaybetmekten korkarım.

Rochat, karşısındaki insanlara daha samimî davranmanın faydalı olacağını düşünmüştü. Anlatmağa başladı. Kendisi Kont de Rochat'ın küçük oğlu idi. Babasından hiç bir şey tevarüs etmediği için onu, henüz sekiz yaşında iken, lisan öğrenmek üzere Ada'ya göndermişlerdi. Orada, mahallî lisanı öğrenecek ,ileride konsolosluk tercümanı olarak vazife görecekti. Aslen İstanbul'un bir Fransız mahallesinde yetişmiş, Türk paşalarının oğulları ile arkadaşlık ederek büyümüştü.

İşte d'Eskrenvil ile de İstanbul'da tanışmış, orada beraberce bir Müslüman mektebinde okumuşlardı. d'Eskrenvil daha sonra İstanbul'da Fransız konsolosunun kâtibi olarak çalışmağa başlamış fakat bu durum fazla uzun sürmeden genç d'Eskrenvil konsolosun güzel karısına âşık olmuştu. Kadının bir âşığı daha vardı... Bu genç adam gırtlağına kadar borca saplanınca, hodbin kadın d'Eskrenvil'in toyluğundan istifade ederek onu avucuna aldı ve konsolosluğun bazı evrakı üzerinde tahrifat yaptırarak, âşığının borcunu ödeyecek parayı elde etti.

d'Eskrenvil kurban gittiği kadın fendinin farkında değildi... Tâ ki, sahtekârlığı meydana çıkıncaya kadar... Sonunda güzel kadın her şeyi inkâr etti d'Eskrenvil ile en ufak bir alâkasının bulunmadığını söyledi. Üstelik, genç adamı, kendisine sarkıntılık etmekle itham etti.

d'Eskrenvil çılgına dönmüştü. Konsolosluktaki vazifesini başka birine devretti. Bir gemi satın aldı ve korsanlık yapmak üzere Akdeniz'e açıldı. Rochat'a göre, pek de iyi etmişti... Hiç olmazsa kendisi gibi hâlâ bu belâlı yerlerde sürünüp durmuyordu. Çektiği sıkıntıya rağmen, Fransız ticaret gemilerinden alması icabeden yüzdeyi bile alamıyordu. Bunlara sebep de hep Fransız Maliye Nazırı Colbert idi...

Anjelik:

— Kabahati biraz da kendinizde arayınız. Fransa Kralının Maliye Nazırını itham etmek müthiş bir şey... Madem sıkıntıda idiniz, niçin Versay'a gidip durumunuzu bildirmediniz?

— Nasıl, neyle gidebilirdim, Madam. Girit'ten Fransa'ya gitmeyi oyuncak mı sanıyorsunuz?... İnanmıyorsanız, size İstanbul elçimizin başına gelenleri anlatayım... Maliye Nazırı Mösyö Colbert, Marki de la Haye adındaki bu elçinin maaşını göndermediği için adamcağız hâlen borç yüzünden hapistedir. Her ne ise... Benim de başımın çaresine bakmam lâzım...

İçini çekerek ilâve etti:

— Şu andaki sahibiniz d'Eskrenvil ile başımı belâya sok-

mamak şartı ile size yardım etmek isterim. Söyleyiniz size nasıl yardım edebilirim?

— İki şekilde... dedi Savary. Bu şehri iyi bilirsiniz... Önce bize, Ali mektup adında bir Arap taciri bulacaksınız. Bu adamın bir de Muhammed Raki adında yeğeni var. Ali Mektup'u bulunca ona söyleyiniz... Allah rızası için d'Eskrenvil'in esirleri satılırken rıhtımda bulunsun...

Rochat derin bir nefes aldı:

— Bu dediğinizi yapabileceğimi sanıyorum... Ali Mektup'un oturduğu yeri bilirim.

Lâkin plânın ikinci kısmını tatbik etmek pek kolay olmadı. Ikinci istek olarak Savary, Rochat'dan cebinde ne kadar parası varsa vermesini rica etmişti. Rochat.ın cebindeki kırk lira Savary'nin kesesine biraz güçlükle aktarıldı. Konsolos vekilini bir düşüncedir almıştı:

— Demek sözünüze itimat edersem, bu kırk liranın yerine yüz lira kazanacağım... Fakat d'Eskrenvil ile Marsilya'da satılmak üzere bir miktar sünger göndermiştim. Gelirken bana bir fıçı da Banyuls şarabı getirecekti. Ne süngerin parasını, ne de şarabı alabildim. Nereye gitti bu adam? Şarap nerede acaba?

Anjelik ile Savary'nin şaraptan haberleri yoktu.

— Hay Allah kahretsin... d'Esktrenvil'i beklemeğe de vaktim yok. Döndüğü vakit ona haber veriniz, eski dostu Rochat'ın, süngerlerin parası ile şarabı almağa geldiğini söyleyiniz, lûtfen... Yok, yok hiç bir şey söylemeseniz daha iyi olur... Neme lâzım... Buraya gelip sizinle konuşmuş olmamı hiç bilmesin daha iyi... Şüphesini celbetmemeliyiz...

Savary bilgiç başını salladı:

— Evet, evet buralarda sağ gözden sol göze itimat etmemeli.

— d'Eskrenvil size ödünç para verdiğimi duyacak olursa hepimizi mahveder. Aman Yarabbi... Ne can sıkıcı işler bunlar... bakalım, sonunda bu cömertliğim felâketime mi sebep

olacak? Vaziyetimi düzelteyim derken gittikçe çıkmaza saplanıyorum...

İstemiyerek karıştığı bu iş onu öylesine endişelendirmişti ki kadehindeki şarabı bile bitirmeden kalktı, gitti.

O akşam esirler gemiden indirilirken, rıhtımın bir kenarında maslahının kapisonunu yüzüne indirmiş bir Arap bekliyordu. Coriano'nun kuş uçurmayan bakışları altında Anjelik rıhtıma henüz adım atmıştı. Savary, yine Blanca ikna kabiliyetini kullanıp, bağlarının biraz gevşek bağlanmasını sağlamıştı. Karaya ayak basar basmaz. Corianonun avucuna para kesesini sıkıştırdı.

Korsan eline tutuşturulan içi para dolu keseye şöyle bir baktı. Gözlerinden şimşekler çakarak:

— Nerede buldun bu parayı, ihtiyar kurbağa? diye kükredi. Eczacı sesini alçalttı:

— Biliyorum, bu para seni zengin etmez... Ama bizi efendine şikâyet etmekle de eline bir şey geçmiyecek. Onun için müsaade et de şurada duran arapla beş dakika konuşayım. Başka paralar da vereceğim sana.

— Arap'la konuşup kaçma plânı tasarlayacaksın ha?...

— Öyle olsa bile senin için ne farkeder?... Hiç bir işe yaramayan, iskelet haline gelmiş gövdemi satarak elde edeceğin para sana verdiğim otuz liradan fazla mı olacak sanıyorsun?...

Coriano kesenin bağını çözüp paraları saydı. Bir an, kolay para kazanmakla efendisine ihanet arasında bocaladı. Sonra başını çevirerek bütün dikkatini diğer «mallar»a, kadınlı erkekli gemiden inmekte olan esirlere teksif eder göründü. Güçlü kuvvetli erkekleri bir yana, genç güzel kadınları öbür yana ayırmağa koyuldu.

Savary, vakit geçirmeden Arabın yanına koştu. Kısa bir konuşmayı müteakip, Anjelik'in yanına döndü.

— Ali Mektup'un ta kendisi... diye soludu. Muhammet Raki adında bir de yeğeni varmış. Yeğeni beyaz bir adamın

Sudan'daki altın madenlerinde uzun müddet çalışmış. Sonra günü birinde bu beyaz adam için Marsilya'ya gitmiş.

— Beyaz adam nasılmış... Tarif edebildi mi?...

— Heyecanlanmayın... Adama fazla sual soramadım. Bu gece ve yarın daha uzun konuşacağız.

— Nasıl becereceksiniz bunu?

— O benim bilecegim iş... Bana itimat ediniz.

Coriano hışımla gelerek ikisini ayırdı. Anjelik, kuvvetli bir muhafızın nezareti altında şehrin Fransız mahallesine gönderildi. Akşam karanlığı iyice bastırmış, meyhanelerin açık kapılarından flüt ve ut sesleri yükselmeğe başlamıştı.

Girdikleri ve ufak çapta bir kaleyi andırıyordu. Avrupa ile Şarkın biribirine karıştığı salonlar, ipek yastıklı divanlar, altın yaldızlı tablolar'la süslenmişti. d'Eskrenvil de oradaydı. Her tarafa ağır bir afyon kokusu sinmişti.

Korsan genç kadını beraber kahve içmeğe dâvet etti. Adadaki mermer ilâhelerin âyininde geçen o hâdiseden sonra böyle bir hareket ilk defa vaki oluyordu.

— Eeee... İşte limana çıktık, güzelim... Bir kaç güne kadar güzel kadın meraklısı zengin müşteriler, şahane vücudunun gizli güzelliklerini yakından tetkik etmek fırsatını bulacaklar. Nadide bir güzellik sembolüne kucak dolusu para verirken insanların müşkülpesent davranmaları tabiidir. Onlar istedikleri kadar zaman vereceğiz.

— Çok hainsiniz. Ama beni çırılçıplak satışa arzedecek kadar hain olduğunuza ihtimal vermiyorum.

Korsan gürültülü bir kahkaha attı.

— Güzelliklerinizi ne kadar gözler önüne serersem istediğim ücreti almam da o kadar kolaylaşır.

Anjelik birden ok gibi yerinden fırladı. Gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyordu.

— Asla müsaade edemem buna... diye haykırdı. Böyle yüz kızartıcı bir işe beni âlet edemezsiniz. Ben esir değilim. Ben Fransa sarayına mensup asil bir kadınım...Aslâ, aslâ taham-

mül edemem bu rezalete... Hele bana bu şekilde muamele etmeyi bir deneyiniz... Sizi, tahminizden yüzlerce kat pişman edeceğim...

— Edepsiz orospu ...diye bağırdı d'Eskrenvil.

Ve kırbacına davrandı.

Bu sırada içeriye giren Coriano, telâşla koştu:

— Bırakınız onu kaptan... kadının güzelliğini hasara uğratacaksınız. O güzelim vücudu kırbaç yaraları ile tahrip etmek bize neler kaybettirir tahmin etmiyor musunuz? Madamı zindana atarsak sertliğini daha kolay yumuşatabiliriz.

Marki d'Eskrenvil bu mantıki sözleri dinleyecek halde değildi. Fakat teğmen onu göğüsledi. Bir kenara itti. Adam, elindeki kırbacı yere atarak, yürüdü, divanlardan birinin üzerine uzandı.

Coriano, Anjelik'i kolundan tuttu. Çekiştirdi. Lâkin genç kadın kolunu adamın elinden hışımla silkerek kurtardı. Kendi kendine yürüyecek kadar kuvvetli olduğunu söyledi. Bu adamdan da hiç hazzetmemişti.

Beraberce yürüdüler, koridorlar geçtiler, daracık merdivenlerden indiler. Nihayet, duvarları rutubetten kabarmış taş bir merdivenden indikten sonra Coriano önlerine çıkan, orta çağlardan kalma demir parmaklıklı bir kapıyı, kocaman paslı bir anahtarla açtı.

— Gir içeriye..

Anjelik, kapının eşiğinde bir an tereddüt etti. Teğmen, genç kadını sırtından itip, üzerine kapıyı kapattı, kilitledi.

Anjelik, tavana yakın ufacık bir pencerenin aydınlattığı, karanlık zindanda yalnız kalınca etrafına bakındı. Uzanacak bir saman yığını bile yoktu. Duvara raptedilmiş kalın zincirlerden el ve ayak bileklerine vurulmak için yapılmış demir halkalar sallanıyordu. Yine talihi vardı ki, haydut onu bu demirlere vurmamıştı.

Genç kadın kendi kendine gülümsedi:

— Güzelliğimi hasara uğratmaktan korkuyorlar... diye mırıldandı. Yere, ıslak toprağın üstüne oturdu. Ağır, tüyler

ürpertici bir mezar sessizliği... Korkunç duvarlar... İğrenç bir koku... Genç kadın kafasını toplamağa çalıştı.

İçinde bulunduğu dehşet verici duruma rağmen yüreği ferahtı. Savary'nin buraya gelirken kulağına fısıldadığı haberden kuvvet alıyordu. Ali Mektup onlara elbette ki yardım edecekti.

Zindanın rutubetli karanlığında ümidini kaybetmeğe başlayınca, zihninden Savary'nin sözlerini tekrarlamağa koyuldu. Demek Girit'e gelmekle isabet etmişti. Pek sönük de olsa bu yolun sonunda bir ümit ışığı yanıyordu. Er veya geç, bu ışığa ulaşacaktı... Acaba Ali Mektup'un yeğeni ile nerede buluşacaktı?... Fakat bunları düşünmenin sırası değildi. Bu korkunç yerden nasıl kurtulacağını bile bilmiyordu daha...

Böyle düşünürken, yaş toprağın üstünde derin bir uykuya daldı. Uyandığı zaman, yani başında bir yemek tepsisi gördü... Kocaman bir fincan, sıcak Türk kahvesi, iri bir parça ballı pasta, bir tabak cevizli şekerleme...

Yiyecekleri bitirmek üzere idi ki, dışarıdaki koridordan sesler duydu. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Paslı kilitte anahtar gıcırtıyla döndü... Teğmen Coriano, iki kadını sırtlarından içeriye itti. Her ikisi de, Anjelik.in bilmediği bir lisanla küfürler savuruyorlardı. Kadınlardan birinin yüzünde bir peçe vardı. Coriano, kapıyı üstlerinden kilitleyip, gitti...

Kadınlar, korkuyla zindanın bir köşesine büzüldüler. Fakat, Anjelik'in de kadın olduğunu anlayınca, sinirli, sinirli gülmeğe başladılar.

Anjelik de onlara gülümsiyerek bakıyordu. Kadınlardan biri Türk usulünde ipek bir şalvar, siyah ipek bir buluz, kadife bir cepken giymişti. Simsiyah saçlarını ensesinde toplamış, başına yine kadifeden bir tuhaf başlık giymişti. Bu başlığın ön kısmından tül bir peçe sarkıyordu. Zindandaki mahpusun kadın olduğunu anlayınca başlığını çıkardı. Uzun kirpikli, iri siyah gözleri vardı. Burnu biraz irice olmasaydı çok güzel bir kadın sayılabilirdi. Boynundan sarkan altın zincirin ucundaki haç'ı öpüp başına koydu. Anjelik'in de aynı hareketi tek-

rarladığını görünce gelip yanına oturdu. Pek düzgün olmayan bir Fransızca ile konuşmağa başladı. Anjelik şaşırmıştı.

Kadın, Tiflisli bir Ermeni aileye mensup olduğunu söylüyordu. Fransızca'yı bir cezvit papazından öğrenmişti. Arkadaşı da, Kief civarından getirilip, burada satışa arzedilecek olan bir Rus kızı idi.

Anjelik, d'Eskrenvil'in eline nasıl düştüklerini sordu. Onlar da işin aslını bilmiyorlardı. İkisini de bir Suriye'li esir tüccarı satın almış buraya getirmişti. Anjelik, Ermeni kadınına hayretle bakıyor, söylediklerini, agzı bir karış açık dinliyordu.

Buraya gelinceye kadar bir çok esir pazarlarında çırıl çıplak müşterilerinin önüne çıkarılmıştı. Buna rağmen el ve ayak bileklerindeki altın bilezikleri, halhalları çalan olmamıştı. Bu kıymetli altınlar mukabilinde hürriyetini satın alması işten bile değildi. Anjelik bunu hatırlatınca genç kadın kahkaha ile güldü... Onun aradığı hürriyet değildi ki... O nüfuzlu bir sahip arıyordu.

Rus kızı daha durgun, daha soğukça idi, fazla konuşmak istemedi. Kaderin onu nerelere sürükliyeceğini pek merak ettiği yoktu. Uyumak üzere bir kenara uzandı.

Ermeni kadın, bilgiç bir edayla gözünü kırptı:

— Bu kızı kendime rakibe saymıyorum, dedi. Güzel kız ama «albeni'si» yok... Size gelince... Siz de benim için tehlike teşkil etmeksiniz, çünkü emsalsiz derecede güzelsiniz... Sizinle boy ölçüşecek kadın, zaten bulunmaz... Onun için kendi çapımda, iyi bir sahip bulma şansına malikim...

— Hiç kaçmayı düşünmediniz mi? diye sordu Anjelik.

— Kaçmak mı? Ben mi? Nereye kaçabilirim ki?... Kafkasyadan geliyorum dedim size Madam... Nasıl, nereye kaçabilirim?...

Bu sefer sual sormak sırası ona gelmişti.

— Siz Malta esir pazarından mı getirildiniz?... diye sordu.

Anjelik gülümsemekten kendisini alamadı. Fakat kendi durumu hakkında kadına fazla bir şey söylemedi.

Tepside kalan yiyecekleri bir müddet sonra üçü araların-

da bölüştüler. Çoğunu Rus kızı yedi. Lâkin fena halde susamışlardı. Uzun uzun kapıyı yumrukladılar... «Su» diye haykırıştılar... Cevap veren olmadı. Gece bastırınca hava serinlemişti. Serinlik, susuzluklarını biraz giderdi ise de sabehleyin büsbütün artmış olarak uyandılar. Üstelik acıkmışlardı da..

Yine bitâp düşünceye kadar kapıyı yumrukladılar... Nafile idi... Ne gelen vardı ne giden... Onları bu zindana kapatanlar, mevcudiyetlerini unutup gitmişlerdi sanki... Her biri birer köşeye büzülüp, aç ve susuz, kendilerinden geçtiler...

Sabahleyin, pek yakınlardan bir yerden gelen nefis börek ve sucuk kokuları ile gözlerini açtılar...

Ermeni kadın burun deliklerini oynatarak:

— Ah, Kafkas böreği gibi kokuyor... dedi.

Kapının ardından madeni tabak, çanak sesleri geliyordu. d'Eskrenvil'in sesi:

— Tepsileri şuraya koyun, dedi.

Biraz sonra, kapı açılmış, zindandan içeriye bir ışık hüzmesi girmişti:

Size biraz oruç tutturduk... Yalnız kalıp canınız sıkılmasın diye de arkadaş yolladık... Onların anlattıkları belki akılcığınızı başınıza getirmiştir. Haydi, başınızı önünüze eğip, «Evet, sahip, her dediğinizi yerine getireceğim» deyiniz, bakayım...

d'Eskrenvil yine içkili idi... Yarım yamalak traş olmuş, yüzünün ötesinde berisinde sakallar bırakmıştı. Anjelik'in cevap vermediğini görünce ağır bir küfür savurarak, artık sabrının tükendiğini söyledi.

— Bu kadını yola getirmedikçe hiç bir müzayedeye giremem diye bağırdı. Her şeyi mahvedecek gibime geliyor. Çabuk... Sabrımı tüketiyorsun... Benimle beraber tekrarla bakayım, «Evet, sahip...»

Anjelik, dişlerini birbirine kenetledi... Dudaklarını kıstı.. Korsan galiz bir küfür daha savurdu. Kırbacını havaya kaldırmıştı ki, teğmen Coriano bir kere daha imdada yetişti. Oksarcasına, elinden kırbacı aldı.

d'Eskrenvil biraz sâkinleşmişti.

Tepsileri getiren gemicilere döndü.

— Öteki kadınları yemek yemek üzere bitişik zindana götürünüz, dedi. Bu inatçı katır'a yiyecek vermiyeceksiniz...

Anjelik'in hayret ve üzüntü ile açılan gözleri önünde, Ermeni kadınla Rus arkadaşı da, yemek yemeği reddettiler. Anjelik'in de yemesine müsaade edildiği takdirde yemek yiyeceklerini bildirdiler. Hapishanenin yazısız kanunları, kader yoldaşlarını bu şekilde biribirlerine bağlıyorlardı.

d'Eskrenvil, kadın neslinin canını cehenneme yolladıktan sonra, adamlarına tepsileri alıp götürmelerini emretti.

Zindan sâkinleri, tekrar açlıkları ile başbaşa kaldılar. Gece bastırdığı zaman artık bütün kuvvetleri tükenmişti. Anjelik uyuyamıyordu... Satışa çıkarılmalarına bir gün daha vardı... Yani bu ıstıraba koca bir gün daha katlanacaklardı. Kendi yüzünden aç kalmış olan kadınlara da acıyordu. Savary, onu bu felâketten kurtaracağına söz vermişti... Fakat, kendisi de esir olan ,ihtiyar, meteliksiz bir adamın bu yabancı diyarda ne gibi bir faydası dokunabilirdi.

Vakit gece yarısını geçtiği halde, hâlâ uyuyamamıştı... Yarı baygın olmasına rağmen uyumamağa karar verdi. Ne olur ne olmaz, belki Savary gelirdi. Sabaha karşı, denizde müthiş bir fırtına çıktı. Genç kadın pencerenin altına kıvrıldı... Nihayet uyuyakaldı.

— Madam du Plessis, bir mektup yazar mısınız?.

Anjelik sıçrayarak uyandı. Gözlerini uğuşturarak baktı. Savary, pencerenin demir parmaklıkları arasından bir parça kâğıt, bir kalem ve bir mürekkep hokkası uzatıyordu.

Genç kadın o kadar şaşırmıştı ki :

— Nasıl yazayım, masa yok ki... diye kekeledi.

— Kâğıdı aduvara dayayın ya da yere yayıp yazın...

Anjelik kâğıdı pürüzlü taşların üstüne koydu. Aklı yavaş yavaş başına geliyordu.

— Mektubu kime yazacağım? diye sormayı akıl etti.

— Kocanıza.

— Kocama mı?

— Evet.. Ali Mektub'u tekrar gördüm. Cezayir'e gidip, yeğeni ile görüşmeğe karar verdi. Yeğeninin onu doğruca kocanızın saklandığı yere götürmesi de mümkün. Onun için, elinde kocanıza hitaben, kendi el yazınızla yazılmış bir mektup bulunması iyi olur diye düşündüm.

Anjelik'in eli buruşuk kâğıdın üzerinde tir, tir titriyordu. Kocasına mektup yazacaktı. Artık bir hayâl, bir hortlak degildi o... Kendi ellerinin dokunduğu bu kâgıda onun parmaklarının da dokunacağını düşünmek bir çılgınlıktan mı ibaretti?...

— Ne yazayım, Mösyö Savary? Ne... ne yazacağımı bilemiyorum...

— Ne yazarsanız yazın... Zararı yok... Tek sizin el yazınızı tanısın... Yeter...

Anjelik, tüy kalemi, boynuz hokkaya batırıp yazdı.

«Bir zamanlar sizin karınızdım ben... Beni hatırladınız mı? Sizi edebiyen seveceğim. Anjelik».

— Çok müşkül durumda olduğumu da yazayım mı? diye sordu. Nerede olduğumu da yazayım mı?

— Ali Mektup söyler onları.

— Acaba hakikaten onu bulabilecek mi dersiniz?

— Elinden geleni yapacak.

— Bizim gibi meteliksiz esirlerin işi için onu tâ Cezayir'e gitmeğe nasıl razı ettiniz?

— Müslümanlar, her yaptıkları işin mukabilinde maddi menfaat beklemezler. İslâm dininde sevap işlemek, hazineler dolusu maddiyata bedeldir. Ali Mektup, sizi ve kocanızı, kendi ayağına Allah tarafından gönderilmiş bir işaret sayıyor... Bu sevabı işlemem için Allah beni vesile ediyor diye sevinip duruyor. Sizin işiniz için Cezayire âdeta Mekke'ye gider gibi derin bir huşu içinde gidiyor. Hattâ Rochat'a vaad ettiğim 100 lirayı bile ondan aldım. Yol parasını da kendisi verecek.

Demek artık Allah bana acımaya başladı. Onüme böyle

iyi bir insan çıkardı... Ama bu seyahat çok uzun sürer. Bu arada ben ne yapacağım?. Bir kaç güne kadar beni satacaklar.

Savary endişeyle başını salladı:

— Biliyorum, dedi. Ümidinizi kaybetmeyiniz... Belki kaçmanızı temin edebilirim. Satışa çıkarılmanızı bir kaç gün daha geciktirmeğe bakın. Bir yolunu bulmağa çalışacağım.

— Ben de öyle düşünüyordum. Burada benimle kalan iki kadın daha var. Onların anlattıklarına göre, satılmak istemeyen esir kadınlar vücutlarını sakat ederlermiş... Benim buna cesaretim yok. Yalnız bir şey geldi aklıma... Saçlarımı dibinden kessem, belki bizim d'Eskrenvil efendiyi çileden çıkarıp, beni satmaktan vazgeçirtebilirim. Sarışın olduğum için bütün ümitleri bende... Şarklılar sarışın kadın severlermiş... Lâkin, saçsız bir kafa ile metelik etmem... O zaman saçlarım uzayıncaya kadar beklemeyi tercih ederler... Biz de vakit kazanmış oluruz, değil mi?

— Fena fikir değil, dedi Savary. Ama ben haydut d'Eskrenvil'in gazabından korkuyorum. Size bir şey yapmağa kalkışırsa...

— Benim için korkmayın ,alıştım böyle şeylere artık. Bir makas bulabilsek.

— Ben yine bu pencereden size bir makas vermeye çalışırım. Buraya kendim pek dönemem sanıyorum, ama başka birini bulur gönderirim.

Siz cesaretinizi kaybetmeyin... İnşallah buradan kurtulacaksınız.

Zindanda üçüncü gün de sona erdi... Anjelik, korsanın işkenceyi arttıracağını sanıyordu. Başının içi boşalmış, bacakları canlılığını kaybetmiş gibi geliyordu. «Galiba ateşim var, hastalanıyorum» diye düşündü. Bir kaç dakika sonra kapının önünde ayak sesleri duyunca titremeğe başladı.

Gelen Coriano idi. Genç kadını önüne kattı, d'Eskrenvil'in hırslı hırslı bir aşağı, bir yukarı dolaşmakta olduğu salon'a çıkardı. Korsan. Anjelik'i karşısında görünce, kor-

kunç bakışlarından kıvılcımlar çıkararak üzerine yürüdü. Cebinden irice bir makas çıkardı:

— Bunu, diye kükredi, bir Yunanlı çocuğun elinden aldık. Zindan penceresinden size uzatmaya çalışıyordu. Makası size getirmişti, değil mi? Ne yapacaksınız bununla?

Anjelik, suratını aşarak başka tarafa baktı. Cevap vermedi. Plânı suya düşmüştü.

Coriano:

— Herhalde kafasında birşeyler kuruyordu. Bilirsiniz. bunlar kaçmak için en akla hayâle gelmedik şeyler düşünürler. Hatırlıyor musunuz, bir defasında Sicilyalı bir kız asit içmişti. Bir başkası da kendisini kale mazgallarından aşağıya atmıştı. Her iki vak'ada da zararımız büyük olmuştu.

— Sen de şimdi burada buna akıl verir gibi konuşmasana, diye çıkıştı d'Eskrenvil.

Sinirli, sinirli bir müddet daha dolaştı. Sonra, genç kadını saçlarından tutup, kafasını geriye çekti.

— Demek, kendini sattırmamaya azmettin ha? diye bağırdı, kaçmak için elinden geleni ardına bırakmayacaksın ha? Müşterilerin önünde bağıracaksın, haykıracaksın, tepineceksin. Elbiselerini soymak için on erkek zor baş edecekler, öyle mi?

Genç kadını silkeleyerek bıraktı, yine dolaşmaya başladı:

— Manzarayı gözlerimin önüne getiriyorum. Hey Allahım. Ne büyük bir rezalet olacak. Batistan'ın sahipleri olan Malta şövalyeleri böyle şeyden hiç hoşlanmazlar. Hele güzel kadın satın almaya gelen müşteriler hiç mi hiç sevmezler inatçı dişileri.

Coriano:

— Onu afyon'la sersemletiriz, dedi.

— Olacak şey söyle Coriano... Adamı deli etme. Afyonla uyuşturulmuş kadını kim alır? Benim paraya ihtiyacım var.

Yine Anjelik'in karşısına gelip durdu:

— Biraz uysal olsan istediğim parayı alırdım... Ama, korkarım ki bizi zarara uğratacaksın.

Hırsla Coriano'ya döndü:

— Ah, diye göğsünü yumrukladı ; şu karıyı başımdan alana üstelik ben para vermek zorunda kalacağım bu gidişle...

Teğmen ümitsiz bir inilti kopardı :

—Onu uysallaştıracak başka usullerimiz de var, efendim.

— Nasıl, herşeyi denemedik mi?

— Hayır, henüz kale siperlerindeki zindanlardan nasibini almadı. Bir de orayı görsün de bize karşı gelmek nasılmış anlasın.

Dişleri dökülmüş ağzına iğrenç, keyifli bir tebessüm yayıldı. d'Eskrenvil de sevinmişti :

— Kırk yılda bir kafan işledi, Coriano. Iyi fikir bu. Bir tecrübe edelim.

Tekrar Anjelik'e yaklaştı :

— Satışımıza mani olursan, senin için nasıl bir ölüm hazırladığımı biliyor musun? diye sırıttı, bize istediğimiz parayı kazandırmazsan seni bekleyen âkibetten haberin var mı? Kendini müşterilerimize beğendirmeyecek olursan yüzünü genç kadına yaklaştırdı, afyon ve şarap kokan nefesini tâ ağzının içine üfleyerek devam etti. ÖLECEKSİN... Benden en küçük bir merhamet hissi bekleme. İstediğim parayı kazanamayacak olursam, öleceksin. Ha ha, haa, haydi... Şimdi nasıl öleceğini merak etmişsindir... Şarkta bir usul vardır. Hususî surette yetiştirilmiş, vahşî kediler... Neyse daha fazla söyleyip de süprizi bozmayayım. Kendi gözlerinizle görünüz, güzel, inatçı Markiz...

Yeni zindanın kapısı Anjelik'in üzerine bir kâbus gibi kapandı. Burası da birincisi gibi, karanlık, rutubetli, korkunçtu.. Genç kadın, bir müddet, donup kalmışcasına ayakta durdu. Sonra, ağır ağır, gidip tahta sıranın üstüne çöktü. Marki d'Eskrenvil'in yanında, içini kaplamaya başlayan korkuyu belli etmemişti ama şimdi öldüresiye bir korkunun pençesine düştüğünü hissediyordu. d'Eskrenvil kapıyı kapatırken, neredeyse ayaklarına kapanıp merhamet dileyecek gibi olmuş, kendisini zor tutmuştu.

Yüksek sesle:

— Korkuyorum... Allahım, çok korkuyorum, diye söylendi.

Zindanın bir mezardan farkı yoktu. Elleri ile yüzünü kapatıp, bekledi. Pek yakınlarda yumuşak bir gövdenin yere atladığını duyar gibi oldu. Sonra yine o ölüm sessizliği.

Fakat, bu izbe'de yalnız olmadığını seziyordu. Sanki, korkunç bir takım gözler kendisini seyretmekte idiler. Gözlerini örten parmaklarını yavaş yavaş araladı. Ve... Dehşet dolu, canhıraş bir çığlık kopardı. Odanın orta yerinde, kuzu iriliğinde bir kedi, parlayan gözlerini, gözlerine dikmiş, bakıyordu. Anjelik, dondu kaldı.

Sonra, tavana yakın bir pencereden bir kedi daha atladı içeriye. Onu, bir üçüncü, bir dördüncü, bir beşinci takip etti. Odanın loşluğunda, genç kadının yegâne gördüğü şey, gittikçe kendisine yaklaşan sivri, çalâk pençeler, kor gibi yanan gözlerdi. İçlerinden biri pençelerini gererek atlamaya hazırlandı. Hedefi, genç kadının gözleri idi.

Anjelik, can havliyle yerinden fırladı, tahta sıranın üzerine sıçradı. Kedinin yumuşak tüylerini ellerinde hissedince, kendisini yere attı, kapıya doğru fırladı. Fakat omuzlarında bir ağırlık, etine saplanan sipsivri pençeler, onu yere yıkmıştı. Kolları ile yüzünü, gözlerini korumaya çalışarak, çıldırmış gibi feryat etti:

— Yetişin, imdat, imdat, böyle ölüm istemiyorum... Böylesini...

Kapı ardına kadar açıldı. Coriano içeriye girdi. Elindeki kırbacı savurarak, vahşî kedileri dağıtmaya çalıştı. Lâkin o bile bunda zorluk çekiyordu. Günlerce aç bırakılmış olan hayvanlar, avlarının ellerinden alınmasına kızmışlar, homurdanarak kırbaca saldırıyorlardı. Coriano, Anjelik'i kolundan sürükleyerek dışarıya çıkardı... Genç kadın inleyerek taşların üzerine serildi.

d'Eskrenvil, bir ölüden farksız, yerlere serildiğini, zevkle keyifle seyrediyordu. Nihayet, korkusu, azmini, ifadesini yen-

meye muvaffak olmuş, onun da diğer kadınlardan farkı kalmamıştı.

Korsanın tebessümü gittikçe genişliyordu. Şimdiye kadar hiç bir esirle bu kadar uğraşmamıştı, ama sonunda kazandığı başarı da o derece zevkli olmuştu... Fakat, yerde yatan güzel kadına bakarken birden içinde bir şeylerin burkulduğunu hissetti... Bu garip hissi bastırmak için dişlerini gıcırdattı:

— Şimdi anlıyor musun?... dedi. Artık uslanacak mısın?

Genç kadın, hıçkırıklar arasında:

— Hayır... Hayır... Kedileri... Kedileri götürün buradan. diye inledi...

d'Eskrenvil başını dikleştirdi:

— Uslanacak mısın? Esir pazarına uslu uslu gidecek misin?

— Evet, evet...

— Müşterilerin önüne çırıl çıplak çıkmağa razı olacak mısın?

— Evet... Evet... Her şeye razı olacağım... Yalnız kedileri....

İki korsan biribirine bakıştılar. Coriano:

— Kazandık, galiba, kaptan, dedi

Eğilip, yerde kıvranmakta olan Anjelik'e baktı. Esvabının omuzu parça, parça olmuştu.

— Haykırır haykırmaz girdim içeriye ama, yine de adam akıllı pençelemişler, diye söyleşti. Müzayede memuru bu yara için fiatı indirmese bari...

Marki d'Eskrenvil alnında boncuklaşan terleri sildi:

— Bu kadarla kurtulduğumuza şükür... Bereket versin ki, gözlerini oymadılar dedi.

— Hakkınız var, kaptan, ben böyle inatçısına ömrümde ilk defa rastlıyorum. Bu zümrüt göz Fransız kızını hayatım boyunca unutmayacağım.

Bu korknç sahneden sonra, Anjelik, cezasına rıza göstermeğe, kadere karşı isyan etmemeğe çalıştı. Zindan arkadaş-

ları, onun perişan bir halde geri döndüğünü görünce, mânalı, mânalı biribirlerine bakıştılar. Saatlerce gözlerini tavanda bir noktaya dikip hiç konuşmadan yatan bu mağrur kadının da süngüsü düşmüştü nihayet. Korsan başı, isyankâr esirlerin icabına bakmakta ustaydı.

Ertesi günü, kalyondaki muhafızlardan biri, yanında iki şişman zenci ile geldi. Başları kocaman kocaman türbanlı, ipek şalvarlı bu zencileri Anjelik önce erkek sanmıştı, ama biraz dikkat edince ikisinin de kadın olduklarını anladı. Kuru erik gibi, buruşuk suratları sakalsızdı... Pörsümüş göğüsleri kocaman göbeklerinin üstüne düşmüştü.

Zencilerin yaşlısı Anjelik'in önüne heyülâ gibi dikildi. Kalın, kısık bir sesle:

— Hammam... dedi...

Anjelik, Ermeni kadına döndü:

— Hammam?... Ne demek istiyor? Ah, evet, Acemce banyo demek galiba...

Şişman zenci bu sefer Türkçe:

— Tamam... dedi, Banyo... Ben Hamamcıbaşıyım...

Ermeni kadın tercüme etti:

— Bunlar kadın harem ağalarıdır... Bizi hamama götürmeğe geldiler.

Ermeni kadın tercüme etti:

— Bunlar hadım harem ağalarıdır... Bizi hamama götürmeğe geldiler.

Genç kadın hayretler içinde kalmıştı. Kadın zannettiği zenciler demek hadım edilmiş erkeklerdi. Ermeni kadın zencilerle konuşuyordu. Nihayet Anjelik'e dönüp izah etti. Harem ağaları onları Türk hamamına götürecekler, yıkayıp, vücutlarına kokular sürdükten sonra giydireceklerdi.

— İstediğimiz elbiseleri ve mücevherleri seçip takabileceğimizi söylüyorlar. Fakat, her şeyden önce peçe takmamızı istiyorlar... Bir kadının erkek elbisesi giymesini ayıpladılar.

Harem ağaları, üç kadını, binanın üst katındaki daireye çıkardılar. Daha önce karınlarını doyurmuş oldukları için li-

monata ve portakal suları ikram edildi. Bu sırada, harem ağalardan biri Anjelik'in saçlarını kaldırıp, omuzundaki pençe yarasına bakıyordu. d'Eskrenvil'in içeriye girdiğini görünce, dönüp ona bir şeyler söyledi. Ermeni kadın, Anjelikin kulağına eğilip, zencinin Türkçe söylediği sözleri tercüme etti «Bu güzelim kadını böyle pençeletmek için deli olmanız lâzım, diyor... Tırnak izlerini gideremezsem, mesuliyet kabul etmem» diyor.

d'Esürenvil yüksek sesle bir şeyler söyledi. Harem ağası, dudaklarını büzerek sustu. Korsanın gözleri kan içindeydi. Anjelik'e bakmamak için büyük bir gayret sarfediyor gibi bir hali vardı. Odadan hışımla çıkıp gitti.

Biraz sonra kadınların giyinmeleri için muhtelif biçim ve renklerde sokak esvapları getirildi. Anjelik'e siyah, bol bir maşlah giydirildi. Açıkta kalan gözleri, beyaz tül bir peçe ile kapatıldı. Dışarıda, rengârenk semerlerle süslenmiş merkepler bekliyordu. Ermeni kadın, hamama götürülürlerken müşteri celbetmek için bu usule başvurduklarını söyledi.

Günlerce, havasız, rutubetli, iğrenç kokulu zindandan sonra temiz havaya çıkmak Anjelik'e tarifsiz bir ferahlık verdi. Yol boyunca arasıra görüp kaybettiği deniz, koyu lâvanta çiçeği rengindeydi.

Küçük merkep kervanı, kalabalık sokaklardan ağır, ağır ilerliyordu. Saatin erken olmasına rağmen, adanın kozmopolit ahalisi sokakları doldurmuşlardı. Her milletten, çeşitli insanlara rastlamak mümkündü. Türkler, Maltalılar, Faslılar, İtalyanlar, Sardunyalılar, tüylü şapkaları, düğmeli botları ile Avrupalı kadınlar...

Terzilerin bulunduğu kısma gelince, Hamamcı başı kafileyi durdurarak, muhtelif dükkânlardan çeşit, çeşit kumaş esvap ve mücevher satın aldı. Yola rıhtım boyundan devam edeceklerini haber vererek öne düştü. Yol kenarlarına kavun karpuz sergileri yığmışlardı. Nihayet rıhtıma yaklaştılar... Kıyıya yanaşmış yelkenlilerin direkleri âdeta bir orman meydana getiriyordu.

Harem ağaları, bu sefer de kafileyi durdurdular, gemileri seyre koyuldular... Kalyonlardan birinin kaptan köprüsünde, upuzun saçlı, uzun sakallı, altın sırmalı yeleği, kırmızı çizmeleri ile bir deniz ilâhı gibi, acaip bir adam duruyordu. Anjelik, bu adamın yirmi yılını Berberilerin yanında geçirmiş olan Danimarkalı Eric Jansen olduğunu söylediler. Bir gece önceki fırtınadan gemisini kurtarmak için, Arnavutluk'a götürmekte olduğu 200 esirden çoğunu denize atmak zorunda kalmıştı. Şimdi, geride kalan, perişan bitkin esirleri yok pahasına elden çıkarıyor, fırtına yüzünden düçar olduğu zararı düşündükçe, kırbacını savurarak, etrafındakileri haşlıyordu. Eric Jansen'in esirleri rıhtım üzerinde teşhir ediliyorlardı. Burnuz'lu Arap ve Berberîler tellâllar, satışa arzedilen kadınların güzelliklerini ballandırarak haykırıyorlar, erkekler gülüşerek o tarafa doğru koşuyorlardı. Anjelik, korka korka dönüp baktı... Allahım... Tıpkı tahayyül ettiği gibiydi! Anadon doğma, çırıl çıplak kadınlar... Şişman, göbekli, yağlı, sakallı erkekler, sıska, iskelet gibi korkunç erkekler... Yani müşteriler.. Kimisi, kadınların bacaklarını, göğüslerini çimdikliyerek, etlerini sıkı olup olmadığını yokluyorlar, kimisi ağızlarını açıp dişlerini muayene ediyorlardı.

Anjelik, gördüğü manzara karşısında titredi... «Olmaz böyle şey...» diye mırıldandı, «Ben, ben tahammül edemem buna!» Bir yardım ister gibi etrafına bakındı... Birden, burnuz'unun kapişon'unu yüzüne indirmiş bir portakalcının kendisini dikkatle süzdüğünü farketti... Adam, ona bir el işareti yaparak, kalabalığa karıştı...

Anjelik, kendisine yardım etmek isteyen bu adamın kim olduğunu düşünmeğe vakit bulamadı... Canhıraş bir kadın feryadı ortalığı çınlattı... Esircilerden biri, gözleri oyluklarından fırlamış bir kadını, çığlık çığlığa haykıran üç çocuktan ayırmış, taşların üzerinde sürüklüyordu. Ermeni kadın:

— Bizi de anneciğimizden böyle ayırmışlardı... Diye içini çekti... Kadını alan adam çocukları istemiyor tabi... Bu za-

vallılar da burada kediler, köpeklerle artıkları yiyerek, yaşayabilirlerse, sonunda bizim akibetimize uğrayacaklar..

Anjelik cevap vermedi... Etrafındaki facia'yı kanıksar gibi olmuştu... Satış sona ermek üzereydi... Satılar esirler, yeni sahiplerinin yanısıra, rıhtımdan ayrılıyorlardı. Baş hamamcı, yolda fazla oyalandıklarını söyliyerek, kafileyi yine hareket ettirdi.

Hamamın kapısına geldikleri sırada, Anjelik, portakalcıyı tekrar gördü. . Adam bir punduna getirip, Anjelik, merkepten inerken önüne çıktı. Ayağı bir yere takılmış gibi, sendeliyerek, genç kadına yaklaştı. Anjelik, bir feryat koparmamak için kendisini zor tuttu. Bornoz'un içindeki adam, Savary idi...

— Bu akşam... diye fısıldadı ihtiyar eczacı, Batista'dan çıkarken hazır olunuz... İşaret olarak havaya mavi bir fişek atılacak. Oğlum Vassi size kılavuzluk edecek. Fakat o gelemeyecek olursa, ne yapıp edip, kaçınız ve rıhtımdaki Haçlılar kalesine geliniz.

— İmkânsız bu... Nöbetçilerin elinden nasıl kaçabilirim...

— O sırada nöbetçiler, sizi bırakıp başka bir şeyle meşgul olmak zorunda kalacaklar...

Savary, bu sözleri söylerken, gözleri şeytanî bir ışıkla parlıyordu.

13. BAHİS

Esirler, üç kadını Candia'nın en lüks, en pahalı esir pazarına götürürlerken, güneş batmak üzere idi. Binanın önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Harem ağaları, kalabalığı yararak kadınları güçlükle içeriye soktular. Burası, mavi taş döşeli yolların arasına dikilmiş gül ve portakal ağaçları ile iç açıcı bir avlu idi. Orta yerdeki Venedik tarzında yapılmış bir havuzdan, tatlı şırıltılarla fıskıyeler yükseliyordu. Pejmürde kıyafetli, gürültücü halk kalabalığı kalın demir kapıların ardın-

da kalmıştı. Derin ve ciddî bir sessizliğin hüküm sürdüğü avlunun etrafında, fırdolayı beyaz mermer sütunların üzerinde parmaklıklı balkonlar uzayıp gidiyordu. Satışların yapıldığı odalar bu balkonun gerisinde kalıyordu. İhtiyar harem ağası, kafilesini avluda bırakıp, satışın hangi odada yapılacağını öğrenmek üzere ortadan kayboldu.

Yüzünü örten kat, kat peçetelerin altında, Anjelik güçlükle nefes alıyordu. Tüllerin ardından, her şey sanki bir rüyada cereyan ediyor gibiydi. Genç kadın daha fazla dayanamadı, peçesini kaldırdı. Fakat, yanlarında kalan harem ağası, eliyle telâşlı işaretler yaparak peçesini indirmesini anlatmağa çalıştı. Anjelik, ihtiyar arabın işaretlerini anlamamazlıktan gelip, başını öte yana çevirdi. Müşteriler, akın akın gelmeğe başlamışlardı. Türkler, Araplar, Avrupalılar avluyu geçip merdivenlerden yukarıya çıkmağa başlamışlardı.

Anjelik, kalabalığın arasında birden konsolos vekili Rochat'ı gördü. Adam kolunun altındaki dosyalarla içeriye girmişti. Genç kadın her şeyi unutarak, Rochat'ın yanına koştu.

— Mösyö Rochat... diye fısıldadı, bir dakika dinleyiniz beni, fazla vaktim yok... Dostunuz haydut d'Eskrenvil beni satmak üzere buraya getirdi... Yalvarırım bana yardım etmeğe çalışınız... Size ömrüm boyunca minnettar kalırım... Fransa'da muazzam bir servetim var... Hem unutmayın ki, size vaadetmiş olduğum yüz lirayı da vermemezlik etmedim. Biliyorum, beni siz satın alamazsınız ama hiç olmazsa, burada çok sözleri geçen Malta şövalyelerinden birinin bana yardım etmesini sağlayabilirsiniz... Beni haremine kapatacak bir Fas beyine satılmak istemiyorum... Ne olur, şövalyelere söyleyiniz, beni bu bâdireden kurtaracak olurlarsa sonradan onlara istedikleri parayı ödemeğe hazırım. Benim gibi garip ellerde tek başına kalmış bir kadına merhamet etmezler mi?

Fransız, önce bu sözlerden sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu. Fakat, biraz düşününce, çehresine yumuşak bir ifade yayıldı. Ensesini kaşıyarak:

— Fena fikir değil... dedi. İşe yaraması da mümkün... Malta şövalyelerinin esir işleri ile uğraşan başkanları Don José de Almada bu gece burada... Şövalye Charlse de la Marche da burada... Sizin için onlarla konuşurum. Müşkül durumda kalmış bir kadına yardım ellerini uzatacaklarını sanıyorum .

— Onlar dini bir teşkilâta mensup oldukları için bir kadını satın almak isterler mi acaba?

— Zavallı yavrucuğum... diye başını salladı Rochat, buraları bilmediğiniz nasıl da anlaşılıyor. Onlar senelerden beri esir alıp satarlar. Bu güne kadar hiç bir itirazda bulunan da çıkmadı. Hem şövalyeler bekâret yemini etmiş kimseler değil ki... Üstelik teklif ettiğiniz parayı duyunca sizinle daha da ilgilenecekleri muhakkak... Duyduğuma göre, siz Fransa Kralı on dördüncü Louis'nin Versay sarayındaki yakınlarından biri imişsiniz3...

— Ah... Teşekkür ederim, Mösyö Rochat, beni siz kurtaracaksınız...

Adamın, kılık kıyafet düşkünü bir zavallı olduğunu unutmuştu. Minnetle elini sıktı... Rochat, rikkate gelmiş, gözleri dolu dolu olmuş bir halde, genç kadının elini okşadı:

— Size bir yardımım dokunursa bahtiyar olacağım, dedi. Ümidinizi kaybetmeyiniz...

Anjelik, biraz ötede biri ile konuşmaya dalmış olan harem ağasının, vaziyeti kavrayıp, şahin gibi kendisine gelmekte olduğunu görünce Rochat'ın yanından ayrıldı. Fakat, zenci, genç kadını kolundan hışımla yakalayıp, sürüklercesine çekmişti... Anjelik, yaradana sığınıp adamın suratına bir tokat aşketti... Harem ağası, kapkara yüzünde bembeyaz gözlerini faltaşı gibi açarak bakakaldı.

Bir esirin kendisine el kaldırdığını ilk defa görüyordu... O kadar şaşırmıştı ki, ne yapması lâzım geldiğini bilemedi. Ürkek ürkek etrafına bakındı... Ah... işte d'Eskrenvil geliyordu... Hem de onları görmüştü... Harem ağası, efendisine koşarak, esir kadının marifetini sızlanarak anlattı... Korsan, dişlerini gı-

cırdatarak, yürüdü... Hiddet'le Anjelik,in kolunu yakaladı, koparırcasına sıktı...

— Verdiğin sözü ne çabuk unuttun, orospu... diye bağırdı. Bu gece ya emirlerimi dinlersin ya da... ya da kedilere yem olursun... Anlaşıldı mı?...

Yüzündeki ifade o kadar korkunçtu ki, genç kadın, bir şeytanın da kendisi ile karşılaştığı vehmine kapıldı. d'Eskrenvil bu surada kendisine doğru bir müşterinin yaklaştığını görünce, toparlandı, adamı gülümsiyerek selâmladı. Gelen, Venedik'li bir banker'di...

— Mösyö d'Eskrenvil, sizi burada gördüğüme çok memnun oldum. Nasılsınız?...

Korsan, alnındaki terleri silerek:

— Pek iyi değilim, dostum, dedi, müthiş başım ağrıyor, şu kadını satmada nda baş ağrımın geçeceği yok...

— Güzel bir şey mi bâri?

— Hükmü kendiniz veriniz.

Venedikli, Anjelik'in yüzünü örten peçeyi ucundan tutup kaldırdı, ve bir ıslık koyverdi:

— Vay, vay vay... Çok şanlısınız, Mösyö d'Eskrenvil... Bu âfet sizi paraya garkedecek...

— İnşallah... Onu on iki bin kuruş'tan aşağıya satmaya niyetli değilim zaten...

Banker, zihninden bir hesap yaptı. Acaba bu kadını kendisi alabilir miydi?

— On iki bin kuruş ha? diye tekrarladı. Eğer doğrusu... Ama çok para...

— Bu kadına bu parayı vermekte bir saniye tereddüt etmiyecek çok insan vardır, dostum... Aslına bakarsanız ben Çerkes Prensi Rion Mirza'yı bekliyorum. Bilirsiniz o, Büyük Sultan Süleyman Paşa'nın baş harem ağası Şâmil Bey de gelecek... Böyle nadide bir inciyi görünce ikisi de keselerinin ağzını açacaklar, göreceksiniz.

Venedikli Banker içini çekti:

— Şarkın hazineleri ile boy ölçüşecek halimiz yok... dedi,

ama müzayedeye ben de gelirim... Biraz gözlerimiz nurlansın... Haydi, şansınız açık olsun, dostum...

Müzayede odası, kocaman bir salon halinde tefriş edilmişti. Pencereleri kapatan, ağır kadife ve ipek perdelerin altlarına alçacık, yumuşak divanlar konmuş, karşı tarafa, bir kaç basamakla çıkılan bir paltform yerleştirilmişti. Kristal âvizelerde yanan kandiller salonu gündüze çevirmişti. Müşterilerin çoğu yerlerini almışlar, uşakların altın ve gümüş tepsilerde sundukları kahve ve şerbetleri içiyorlar, aralarında şakalaşıp, gülüşüyorlardı. Alçak, sedef kakmalı sehpaların üstleri, tabak tabak meyva ve şekerleme ile doluydu.

Müşterilerin ekserisi Şarklı idiler. Fakat, aralarında, sırmalı pantalonları, işlemeli caketleri ile Avrupalı korsanları görmek de mümkündü. Nargilelerin arasında, arasıra uzun Holanda pipoları göze çarpıyordu.

Eric Jansen, üç Tunuslu muhafızı ile, salona girmiş, yaşlı bir sudanlı tacirin yanına oturmuştu. Arabistan ve Afrika beyleri, sultanları için beyaz kadın satın almağa gelmiş birçok esirci, sâkin ve keyifli, biraz sonra şahit olacakları heyecanlı, zevkli sahneyi bekliyorlardı.

Harem ağaları, peçeleri indirilmiş üç kadını, salona aldılar. Platform'un arka tarafında kadife perdelerle ayrılmış bekleme odasına soktular. Kapıda isimlerini deftere kaydetmiş olan Erivan adındaki Ermeni, kadınlara şerbet, veya kahve içip içmiyeceklerini sordu. Sonra Anjelik'e dönüp, saçlarını başının etrafına toplayacaklarını haber verdi. Genç kadın buna şiddetle itiraz etti:

— Ne münasebet? Saçlarım altın bir pelerin gibi vücudumu örtüyor?

Erivan gülümsedi:

— İşime karışmayınız lûtfen... dedi. Müşterilerimiz sürprizlerden hoşlanırlar...

İki hizmetçi kız, Anjelik'in saçlarını kalın iki örgü halinde örüp, başının etrafına doladılar. İncili iğnelerle tutturdular.

Üzerindeki elbiseyi çıkarıp, sâdece omuzlarından elmas iğnelerle tutturulan kat kat tüllere, ipeklere sardılar.

Anjelik, kendisini onların ellerine terketmişti ama, aklı fikri, Rochat'ın konuşup, kendisini kurtarmak üzere anlaşacağı Malta şövalyesinde idi. Perdedeki ufacık bir deliğe gözünü uydurarak, siyah pelerinli şövalyeyi araştırdı. Sırmalı kaftanlardan ,ipek tüniklerden başka bir şey göremedi. Vücudundan buz gibi bir ter boşanmıştı. Ya Rochat bu işe razı olacak birini bulamadıysa?

Müzayede başlamıştı... İlk esir, Fas'lı bir gemici idi. Genç adam, platform'un üstüne çıkınca, salonu derin bir sessizlik kapladı. Herkesin dudaklarından hayranlık nidaları yükseldi... Genç Fas'lının vücudu bronz bir heykelden farksızdı. Herkülvâri adalelerini daha barizleştirmek için hafif yağlamışlardı.

Kapıdan içeriye, siyah pelerinlerini savurarak giren iki Malta şövalyesi, Fas'lı esirin yarattığı sükûneti biraz bozdular. Adamlar. İstanbul'dan gelmiş olan misafirlere hürmetle selâm verdikten sonra, müzayede memurunun yanına yaklaşıp, bir şeyler konuştular. Erivan perdeyi aralayarak, onlara genç kadınları gösterdi.

Anjelik, heyecandan başı dönerek, yerinden kalktı.

Şövalyeler, genç kadını, zarif reveranslarla selâmladılar. İspanyol. diğeri Fransız idi. İkisi de gayet şık ve zevkli giyinmişlerdi. Venedik dantelinden kol kapakları, gümüş tokalı ayakkapları, ipek çorapları vardı. Şövalyelerin daha yaşlı görüneni:

Mösyö Rochat'ın bahsettiği Fransız Leydi siz misiniz? diye sordu.

Genç kadın cevap vermesine fırsat kalmadan kendisini takdim etti.

— Bendeniz de la Marche, arkadaşım da Don José de Almada... Anladığımıza göre, Marki d'Eskrenvill denen iğrenç akbabanın eline düşmüşsünüz. Girit'e Fransa kralının size tevdi ettiği bir vazife ile gelirken yolda geminizi ele geçirmiş, Değil mi?

Anjelik, içinden Rochat'a dualar etti... Vaziyeti ne de gü-

zel allayıp pullayarak anlatmıştı. Garip bir şekilde cesaretlenmişti. Krala olan yakınlığından bahsederek, burada Fransız konsolosu olarak geldiğini, hattâ Amiral Mösyö de Vivon'un, kendisini getirmek için kraliyet donanmasını emrine tahsis ettiğini ballandırdı. Ne yazık ki, donanma yolda korsanların hücumuna uğramış, şansları yaver gitmemişti. Rescator'un eline düşmüşlerdi.

Şövalyeler ,gözlerini iri iri açtılar:

—Ah... Rescator mu? dediler, bir ağızdan.

Genç kadın, anlatmağa devamla yolda başından geçenleri hikâye etti... Rescator'dan kurtulmuşlardı ama, d'Eskrenvil'den kurtulmak mümkün olamamıştı. O anlatırken, şövalyeler, başlarını sallayarak, hayıfla dinliyorlardı. Evet ,hiç şüphe yoktu ki, bu kadın gerçekten Versay'a mensup bir kişizade idi. Kraldan, sarayın en ileri gelen şahsiyetlerinden kırk yıllık arkadaşları gibi bahsediyordu.

Nihayet İspanyol:

— Çok eziyet çekmişsiniz, Madam, dedi, Fransa kralına ve zatı âlinize karşı, sizi bu belâdan kurtarmak vazifemizdir. Her ne kadar artık Girit'in sahibi değilsek de, Türkler anlayışlı ve dürüst insanlardır. Müzayedeye bizim de katılmamıza müsaade ederler. Adanın esir komiseri olduğum için, emrimde, bu işe yarayacak kadar para da var.

— d'Eskrenvil çok aç gözlüdür. dedi. De la Marche, Madam için on iki bin kuruş istiyormuş.

Anjelik telâşla atıldı:

— Kurtulduktan sonra size bunun iki mislini öderim. Söz veriyorum. Kimse ,beni kurtardığı için asla pişman olmayacaktır. Borcumu ödemek için varımı yoğumu satmağa hazırım. Ama bir harem'e kapatırlarsa beni, o zaman Fransa Kralı bile kurtaramaz.

— Çok doğru söylüyorsunuz. Bu gece, ne yapıp yapıp sizi buradan kurtarmamız lâzım. Ümidinizi kaybetmeyiniz. Madam, elimizden geleni esirgemiyeceğiz.

Don José, endişeli görünüyordu:

— Arttırma çok yükseleceğe benziyor. dedi. Sultanın adamı Prens Rion Mirza da burada. Sultan, nadide güzellikteki kadın esirleri satın alması için ona geniş salâhiyet vermiştir. Buraya delmezden önce palermo ve Cezayirdeki bütün esir pazarlarını taramış, aıadığını bulamamıştı. Marki d'Eskrenvil'in getirdiği Fransız kadınının güzelliğini duyunca buraya kişmuş. Madam du Plessis'i beğenecek olursa, kesenin ağzını açacağından hiç şüpheniz olmasın...

— Şamil Bey ile zengin Arap kuyumcu Naker Ali de burada imişler..

İki şövalye bir kenara çekilerek, aralarında fısıldamağa başladılar. Sonra yine genç kadının yanına döndüler.

— Arttırmaya iştirak edip on sekiz bin kuruşa kadar çıkabileceğiz. Bu arada rakiplerimizin cesaretini kıracak ne varsa yapacağız... Bize güvenebilirsiniz, Madam.

Anjelik bir parça ferahlayarak, mecalsiz bir sesle adamlara teşekkür etti. Kalbinin derinliklerinde bir korku alevi titreşiyordu. Bu adamlar, kralın gazabını celbetmiş olduğunu bilselerdi acaba yine kendisine yardım etmek isterler miydi?

Şövalyeler Anjelik'le konuşurlarken müzayede başlamıştı. Faslı esiri bir İtalyan korsan satın almıştı. Sıra, sarışın, iri yarı bir Danimarkalıya gelmişti. Onu da bir Tunuslu korsan aldı. Daha sonra Platform'a bir grup beyaz çocuk çıkarıldı. Ermeni kadın, Anjelik'in kolunu tutup sıktı:

— Ah... bakınız... bakınız... şu sütuna dayalı duran çocuk benim kardeşim Ah... Zavallı Arminak... seni de mi buraya getirdiler?

Kız zannetmiştim. dedi Anjelik. Yüzünü neden boyamışlar öyle?

— Onu da hadım etmişlerdi. Bu çocukları neden boyadıklarını bilirsiniz. Buraya gelen bazı müşteriler bu küçük oğlanları satın alırlar.

Bu sırada, Malta Şövalyelerinin rahibi, Don José'nin kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Don José, çocukların seslerini dinlemek istediklerini bildirdi. Rahip, ayağa kalkıp platform'un

yanına giderek, teker teker hepsini dinledi. Aralarından beşini ayırdı. Armenak da ayrılanlar arasındaydı.

— Hepsine bin kuruş veriyorum.

Çerkeş Şâmil Bey, oturduğu yerden bağırdı:

— Bin beş yüz kuruş.

Ermeni kadın Anjelik'in kulağına eğildi:

— Oh... Ne şans... Şâmil Bey alırsa yaşadılar demektir.

Rahip, sâkin bir sesle:

— İki bin kuruş, dedi.

Şâmil Bey fazla arttırmadı. Rahip, çocukları salondan çıkarırken Ermeni kadın ağlıyordu.

— Gördünüz mü olanları? Hınzır papaz... Ne vardı çocukların kısmetlerine mâni olacak? Kilisede ilâhi söyletmek için aldı onları... Vah, Armenak vah... Ne de şanssızmışsın.

Müzayede devam ediyordu. Bu sırada içeriye, maiyeti ile birlikte, Prens Rion Mirza girdi. Başına astragan bir kalpak, sırtına siyah üzerine sırma işlemeli bir üniforma giymişti. Şeref köşesini işgal etmekte olan Türk valisini hürmetle selâmladıktan sonra, Şâmil Beyle sertçe bir münakaşaya girişti. Ermeni, yine Anjelik'e eğildi:

— Aman Yârabbi, neredeyse kavga edecekler... Prens, Şâmil Beyin «Güzel esire» yi satın almasını istemiyir. Onu kendisi alıp Sultana götürecekmiş. İnşallah benden bahsediyorlardır.

Kalçalarını kıvırarak, kırıttı.

Ama, Anjelik, kimden bahsettiklerini anlamıştı. Korkudan vücudu âdeta taş kesildi. Kulakları duymaz oldu. Kendisinden önce, Rus kızı ile Ermeni kadının satışları yapılırken, olup bitenlerin farkına bile varamadı. Tarifsiz bir panik içinde kıvranıyordu. «Allahım, şuracıkta ölüversem, ne olur,» diye inliyordu.

Perdenin aralandığını hissedince, başını kaldırdı. Faltaşı gibi açılmış zümrüt gözleri ile baktı. Erivan, gülümsiyerek, önünde eğiliyordu:

— Beni takibediniz, güzel leydi.

Biraz ileride, d'Eskrenvil duruyordu. Anjelik'i omuzundan yakalayarak kaldırırken, dişlerinin arasından:

— Unutma... diye mırıldandı... Kediler...

Anjelik, kendisini bekleyen korkunç ölümü hatırlayınca, toparlandı. Şövalyelerin verdikleri söz de elbette bir mâna ifade edecekti. Hayır, korktuğunu belli etmemeliydi. d'Eskrenvil'in peşi peşi sıra azametle yürüdü.

Platform'a çıkar çıkmaz, salon derin bir sessizliğe büründü. Tam üç gündür, Candia, satışa arzedilecek olan «şahane Fransız güzeli» nin dedikodusu ile çalkanmıştı. Salonu dolduranlar, tarifsiz bir heyecan ve zevkle öne doğru eğimişler, nefeslerini tutarak, henüz tüllere sarılı olan bu «nâdide» güvercini seyre koyulmuşlardı.

Erivan'ın bir işareti üzerine, harem ağalarından biri, genç kadının yüzünü örten peçeyi açtı... Sis misali bürümcük, yumuşak büküllüşlerle yere düştü...

Anjelik'in zümrüt bakışları, iki parça yeşil ateş gibi, yanıp söndü... Üstüne yapışırcasına dikilen şehvetli bakışların altında ezildiğini hissetti. Biraz sonra bu iğrenç bakışların karşısında çırıl çıplak kalacağını düşünerek, ürperdi, yüzü sapsarı kesildi. Fakat, uçsuz bucaksız ummanları hatırlatan yeşil bakışlarındaki, o mağrur, ifade değişmedi. Salonda başlar sallanmaya, bıyıklar, mânidar bakışlarla burulmağa başlamıştı. Böyle bir güzelliğe gerçekten ilk defa rastlıyorlardı.

Erivan, arttırmayı açtı:

Beş bin kuruş.

Müzayedeyi seyretmek için salonun uzak bir köşesine çekilmiş olan Marki d'Eskrenvil, titredi. Allahın belâsı herife kaç kere de tenbih etmişti. on iki bin kuruştan açacaktı... Ne demek oluyordu bu? d.Eskrenvil hışımla etrafına bakındı... Ve yüzünde bir memnuniyet ifadesi yayıldı. Hınzır Erivan... Köpoğlu köpek... Nasl da biliyordu müşteri kızıştırmasını... Fransız dilberi için herkesin burnundan soluduğunu nasl da anlamıştı... Müzayedeyi daha da yükseltmek için azdan başlamıştı...

Çerkes Prensinin sesi duyuldu önce:

— Yedi bin kuruş...

Şâmil bey, ağzının içinde bir rakam geveledi. Prens Mirza, müzayedeyi hemen oracıkta bitirivermek arzusu ile haykırdı:

— On bin...

Salon'a bir sessizlik çöktü. Anjelik, henüz ağızlarını açmamış olan Şövalyelere doğru kaçamak bir nazar atfetti. Don José, sert hatlı ağzının kenarlarında oynaşan bir tebessümle eğilmiş, Prense şunları söylüyordu:

— Prens hazretleri, Sultan'ın hazinelerine karşı büyük hürmetim vardır amma, biraz müsrif davranıyorsunuz gibi geldi bana. Bu kadar parayı bir kadın esire uğruna sarfetmek doğru olur mu?

Prens Mirza, tambul yüzü ümitsizlik içinde kararan Şâmil beyden gözlerini ayırmaksızın:

— Sultanlar Sultanı isterse, bir kadın uğruna koca bir hazineyi feda eder.

Sessizlik devam ediyordu. Anjelik, birden, genç harem ağasının ellerini, omuzlarında hissetti. İki sert el hareketi, göğüslerini örten ipekli kumaşı sıyırıverdi ve Versay sarayının güzel Markizi, yarı beline kadar çırıl çıplak kaldı.

Anjelik'in yüzü ile beraber bütün vücudu pespembe kesildi. Her tarafını incecik bir ter kapladı. Avizelerden saçılan altın renkli ışığın altında, yuvarlak omuz başları, göğüslerinin dimdik, dolgun yuvarlakları mat inciler gibi parlıyordu.

Harem ağası, başına dolanan örgüleri de çözdü. Altın saçlar, ipek çileleri gibi omuzlarından aşağıya kaydılar. Anjelik, elleri ile göğüslerini örtmeyi bir saniye için unutarak, gayri ihtiyarî firketeden kurtulan saçlarını toplamak için kollarını başının üstüne kaldırdı. Bu haliyle, yatak odasında ,saç tuvaletini yaparken yakalanmış bir kadını andırıyordu.

Salonda bir uğultu yükseldi... Bir İtalyan korsan, işitilir bir sesle küfretti.

Şâmil bey, efendisinin, bu emsalsiz güzel uğruna sarfettiği paraya acımayacağına kanaat getirerek ,heyecanlı bir sesle haykırdı:

— On bir bin...

Sudanlı tâcir ayağa kalktı ve âdeta bir şiir okur gibi, uzun uzun birşeyler söyledi. Erivan, adamın sözlerini tercüme etti:

— Bütün varım yoğum olan on bir bin beş yüz kuruşu, bu nâdide mücevher uğruna feda ediyorum.

Yine derin bir sessizlik... Anjelik'in kalbi biran durur gibi oldu. Sonra, Malta şövalyelerinin, esmer göz kapaklarını indirerek, ağır ağır:

—— On iki bin... dediği duyuldu.

— On üç bin... diye bağırdı Rion Mirza.

Don José bir kere daha Prense alayla baktı:

— Sultanlar sultanı bu israfınız için size teşekkür edecek mi sanıyorsunuz?

— Ben, sultanın yerine konuşmuyorum, diye cevap verdi Prens. Bu kadını kendim için istiyorum.

— Her iki halde de biraz ileriye gidiyorsunuz.

Prens, sabırsız bir edayla:

— On üç bin... diye tekrarladı.

Don José içini çekti:

— On beş bin, dedi.

Salonda bir uğultu daha dolaştı... Şâmil beyin dudakları sinirli sinirli kımıldıyordu.

Rion Mirza, başından astragan kalçağını çıkardı ,alnında biriken terleri sildi:

— On altı bin... diye bağırdı.

Müzayede memuru, aynı cümleyi birkaç dilde tekrarladı:

— Daha fazla veren yok mu?

Don José, sâkin, heyecansız bir sesle:

— On altı bin beş yüz... dedi.

Avrupalı korsanlar ağız açmadan bakıyorlardı. Hay, Allahın belâsı d'Eskrenvil... Tek bir esirden amma da para alacaktı ha...

Prens cevabı vermekte gecikmedi:

— On yedi bin...

Son iki arttırma, biribirini tabanca sesleri gibi takip etmiş-

ti. Fransızca, Yunanca, Arapça, Türkçe, İtalyanca, Ermenice konuşan sesler, Anjelik'in beynine sipsivri burgular gibi döne döne, acıta acıta giriyordu. Etrafında olup bitenlerden hiç haberi yoktu. Sadece korkuyordu. Müthiş korkuyordu. Birden, Don José'nin yüz hatlarının gerilmiş olduğunu gördü. Titreyerek saçları ile çıplak göğüslerini örtmeye çabaladı. Bu işkence ne zaman sona erecekti?.

Salonun geri tarafında oturmakta olan beyazlar giyinmiş, uzun boylu bir Arap, ağır ağır yerinden kalktı, bir panter'in yumuşak, çevik, zarif hareketlerini hatırlatan, yaylı adımlarla Platform'a yaklaştı. Anjelik, Erivan'ın «Naker Ali» diye fısıldadığını duydu... «Kuyumcu Naker Ali»...

Kırmızı, beyaz çizgili türbanının altında, simsiyah gözleri garip bir ışıltı ile yanıyordu. Çenesini çerçeveleyen parlak, siyah sakalı, esmer yüzüne, umulmadık bir şekilde yakışmıştı.

Gözlerini Anjelik'ten ayırmaksızın boynundan sarkan ufak torbaya elini daldırıp, çıkarıp uzattı... Esmer avucunda, rengârenk kıymetli taşlar parıldıyordu... Son Hindistan seyahatinden getirmişti bunları... İki gök yakut, ceviz iriliğinde bir yakut, bir zümrüt, bir firuze, birkaç elmas taş...

Erivan'ın gözleri parladı... Mücevherler, ada'da cari olan Osmanlı parası ile bir servet teşkil edebilirdi. Naker Ali partiyi kazananlara has bir edayla:

— Yirmi bin kuruş... dedi.

Anjelik, Don José'ye bir bakış atfetti. Onun koymuş olduğu hududu bir anda aşıvermişti bu hınzır Arap... De la Marche, Don José'nin kulağına eğildi:

— Bir kere daha şansını dene, dostum, diye fısıldadı.

Prens Rion Mirza dişlerini gıcırdatıyordu. Vaz geçmişti bu işten... Gözleri kamaştıran bu emsalsiz güzeli ele geçirememişti. Çok yazık olmuştu doğrusu... Ne idüğü belirsiz bir Arap kuyumcuya mı kısmet olacaktı bu nâdide inci?...

Don José'yi bir kenara çekti:

— Arttırmaktan vaz geçersen seni öldürürüm, diye fısıldadı kulağına.

Malta şövalyesi, yüzünde azizlere has mâsum bir ifade ile salondaki uğultunun dinmesini bekledi. Sonra, ağır ağır:

— Yirmi bin bir kuruş, diye seslendi.

Candia'nın Türk valisi, gözlerinde muzip bir ışıltı ile, nargilesinden bir nefes çekti, pek eğleniyormuş gibi keyifli bir sesle.

— Yirmi bir bin beş yüz... dedi...

Don José adama, kama gibi saplanan bir bakış fırlattı. Elinde dünyanın en güzel kadınlarından müteşekkil bir hareme sahip olan Vali'nin, sırf ortalığı karıştırıp zevklenmek için arttırmaya katıldığını biliyordu. Erivan da bunu anlamış, Vali'ye işin ciddî olduğunu ihsas etmek maksadiyle, müzayedeyi bir kaç dakika durdurmuştu. Zeki Vali, durumu derhal kavradı ve fazla ileriye gitmedi. O zaman Erivan, Don José'ye bakarak sordu:

— Başka arttıran yok mu?

— Yirmi iki bin, dedi Don José.

Bunu, epeyce uzun bir sessizlik tâkibetti. Erivan, erkeklerin bazı ahvalde, kafalarından ziyade hisleri ile hareket ettiklerini biliyordu... Bu Don José, prensiplerine aykırı olarak giriştiği bu işte pek muvaffak olacağa benzemiyordu. O halde, müşterileri biraz daha tahrik etmekte bir mahzur yoktu... Harem ağasına, çenesi ile bir işaret geçti. Genç çocuk, onun ne demek istediğini derhal anlamıştı. Anjelik'e yaklaştı, kalçalarına sarılı ipek tülleri tutan incili broşu açtı... Kumaşlar, havada dalgalanarak, genç kadının ayakları dibine yığıldılar...

Anjelik, erkeklerin, âdeta ispazmoza tutulmuşcasına titriyerek, gözlerini ve ağızlarını açarak baktıklarını gördü. Gözlerin önune bir Yunan heykeli serilmişti sanki... Ama canlı, ılık, yumuşak, kadife ciltli bir heykeldi bu... Çırıl çıplak, bütün gizli güzellikleri ile hicaptan korkudan titreyen, ve bu haliyle erkekleri büsbütün çileden çıkaran bir heykel... Bütün gözler, bu nefis kadına sahip olmanın hayali ile süzülmüştü bütün bakışlar bu emsalsiz güzelliğin büyüsü ile tutuşmuştu.

Anjelik, önce vücudunu bir alev dalgasının sarıp kavurduğunu hissetti. Sonra müthiş bir üşüme ile dişleri biribirine vur-

mağa başladı. Elleri ile yüzünü kapadı... Duyduğu utanç hissiyle âdeta kendisini kaybetmişti. Bir anda kör ve sağır olmuş gibi, kulakları uğulduyor, başı dönüyordu. Gözlerini sımsıkı yummuştu... Naker Ali'nin koynundan iri bir elmas çıkarıp Erivana doğru uzattığını göremedi.

Yirmi üç bin... diye bağırdı Erivan.

Prens Mirza, tırnaklarını yüzüne batırarak inledi. Naker Ali'nin çehresindeki hafif bir tebessüm ışığı belirdi.

Bu sırada, Şâmil Bey, çekildiği loş köşede, uzun hesaplardan sonra karara varmıştı. Öne doğru bir iki adım atarak, soğuk bir edayla:

— Yirmi beş bin... dedi.

Kuyumcunun yüzündeki tebessüm sönüverdi. Mücevherlerini toplayıp, bir gölge gibi salondan dışarı süzüldü.

Erivan, Şâmil Bey'e dönüp, elindeki ufak çekici kaldırdı. «Sat-tım», diyecekti... Diyemedi... Eli, öylece havada kalakaldı... Salon bir anda, ölüm sükûnetine bürünmüştü. Anjelik, bu garip sessizliğin farkına vararak ,ellerini yavaşça yüzünden çekti...

Gördüğü manzara karşısında gözleri dehşetle açıldı... Bağırmak istedi, bağıramadı... Aklını oynattığını sandı. Nihayet korkunç bir feryat kopardı...

Platform'un dibinde, baştan aşağıya kadar siyahlar içinde bir silüet duruyordu. Simsiyah bir pelerin'e bürünmüştü. Elleri simsiyah eldivenlerin içinde, idi. Bütün yüzünün siyah kadife bir maske saklıyordu... Sâdece karga kanadı kadar siyah ve parlak sakalı dışarıda idi. Tüyler ürpertici bir kâbustan fırlamış gibiydi. Bir kaç adım arkasında, kaptan Jason duruyordu.

Erivan, çekici tutan elini ağır, ağır indirdi. Yerlere kadar eğilerek, yeni gelen müşteriyi selâmladı, korkudan titreyen bir sesle:

— Bu... Bu kadın satılık, efendim... diye kekeledi, onunla iligilendiniz mi, **Lord Rescator?**

Siyah maskenin ardından, kalın, derin bir ses yükseldi:

— Son arttıranın **verdiği** fiat **nedir?**

— Yirmi beş bin kuruş...

— Otuz beş bin...

Erivan'ın ağzı bir karış açık kaldı. kaptan Jason, salondakilere döndü. Mütehakkim bir sesle:

— Efendim, Lord Rescator otuz beş bin kuruş veriyorlar, arttırmak isteyen var mı?

Şâmil Bey, tek kelime söylemeksizin, divanın üzerine yığıldı.

Anjelik, müzayedenin bittiğini bildiren çekiç darbesinin küçük masanın üstüne indiğini duydu. Siyahlı adam, âdeta gittikçe büyüyerek kendisine yaklaştı, omuzlarından savurarak çıkardığı pelerini, çıplak vücuduna sardı. Pelerin yerlere değiyordu. Genç kadın, gayri ihtiyarî pelerine sımsıkı sarıldı. Şu uğursuz platform'un üzerinde duyduğu utancı ömrü boyunca unutamıyacaktı. Birden dizlerinin gevşediğini hissetti... Fakat yere yığılmadı, kuvvetli iki kol, onu tüy gibi havaya kaldırdı. Derin, kalın bir ses:

— Bu gece işler iyi imiş, ha? dedi, bir fransız kadını... kim satıyordu bunu, Erivan?

Marki d'Eskrenvil, sarhoş gibi sendeliyerek yaklaştı. Gözleri alev, alev yanıyordu. Parmağını Anjelik'e doğru uzatarak:

— Kahpe... diye bağırdı... Dünyanın en rezil kahpesi... Dikkat edin Rescator, sizin kalbinizi de yemesin...

Bir köşeden olup bitenleri seyretmekte olan Coriano, süratle yerinden fırladı:

— d'Eskrenvil'e kulak asmayınız, efendim, dedi. Kazandığı paraların sevinciyle aklını oynattı. Çok tatlı, çok uysal kadındır o...

— Yalancı, diye mırıldandı Rescator.

Elini cebine soktu. Bir avuç para çıkarıp Carionoʼta fırlattı. Coriano şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi.

— Ama fendim, ben ganimetten hissemi alacağım...

— Bunu da benden al. Bu gece herkesin mesut olmasını istiyorum.

— Bravo... Bravissimo... diye bağırdı Coriano.

Kasketini havaya atıp tuttu:.

— Lord Rescator, çok yaşa Rescator elini kaldırdı:

— Eğlenceler başlasın...

Kaptan Jason, salondakileri, daha önce tertiplenmiş olan eğlencelere davet etti. Akdenizin en büyük gümüş taciri, ünlü ve âmansız Rescator herkesi, kadınlı, müzikli, danslı, yemekli bir ziyafete davet ediyordu. Limanda demirli bulunan bütün korsan gemilerinin mürettebatına dağıtılmak üzede kesilmiş danalar, şehir sokaklarında halka ikram edilmek için otuz fıçı şarap hazırlanmıştı. Lord Rescator'un adamları fakirlere sepet sepet yiyecek, bohça bohça giyecek dağıtacaklar, damların üzerinden havai fişekleri atılacaktı. Bu gece, güzeller güzeli Fransız kadınının şerefine bütün Candia çılgınca eğlenecek, yiyecek, içecek, gülecek, oynayacaktı... Bu gece Candia'da herkes mesut olacaktı. Lord Rescator böyle istiyordu.

— Herkes — Korsanlar ve Prensler — ziyafet'in hazırlanmasını beklemek üzere yumuşak yastıklara gömüldü. Sâdece, iki Malta şövalyesi kapıya doğru yöneldiler. Rescator, arkalarından bizzat seslendi:

— Efendiler, bizim misafirimiz olmayacak mısınız?

Don José, döndü, Rescator'a buz gibi bir bakış fırlatıp, pelerinini savurarak, kapıdan çıktı. De la Marche onu takibetti.

14. BAHİS

Anjelik, satılmış olduğunu yavaş yavaş farkına varıyordu. Evet, hem de Akdenizi titreten bir korsan'a satılmıştı. Daha doğrusu bir sahibin elinden, bir diğerine geçiyordu. Her emre boyun eğmesi gereken, kendisinden her hususta itaat beklenen bir esirdi. Belki de ömrü boyunca böyle kalacaktı.

Bu düşünce ile, birden içini bir korku kapladı... Bütün kuvvetine rağmen, kafese konduktan sonra, âciz bir mahlûk kesilen dişi bir kaplan gibi, acı, boğuk bir feryad kopardı:

— Olamaz... Satılmadım ben... Satılmadım...

Bir anda etrafını sarıveren Rescator'un adamlarıyla birkaç dakika mücadele etti. Fakat, adamlar, onu kıskıvrak yakalayıp, efendilerinin ayakları dibine attılar... Siyah pelerin açılmış, çıplak vücudunun inci pembeliği yine gözler önüne serilmişti.. Yerde, hâlâ aynı nakaratla inliyordu:

— Satılmadım ben... Hayır...

Rescator'un müstehzi sesi, kulaklarında alaylı bir kahkaha ile çınladı:

— Ah, Fransız kadınları hep böyle dekolte giyinmeğe bayılırlar .Hiç olmazsa giyininiz de öyle hırçınlık ediniz... Çırıl çıplaksınız, Madam... Sizin giyebileceğiniz pek çok kadın esvabı var... Bir bakınız da beğendiğinizi seçiniz...

Anjelik, ürkek ürkek, siyah kadife maskenin altındaki yüzün ifadesini görmeğe çalıştı... Siyah gözlerde oynaşan istihza pırıltılarından başka bir şey göremedi. Rescator gülmeğe başlamıştı.

Elini uzatarak:

— Kalkınız... dedi.

Anjelik, korsanın kuvvetli eline tutunarak ayağa kalktı. O zaman, Rescator, eğildi, kadife maskenin açıkta bıraktığı dudaklarını, küçük mâsum bir çocuğu öper gibi, Anjelik'in yanağına dokundurdu.

— Satılmak ne kelime, Madam... dedi... Bu gece benim misafirimsiniz. Hepsi bu kadar... Haydi, şimdi kendinize bir esvap seçiniz...

Elinin, geniş, zarif bir hareketi ile, biraz ileride, kollarında elbiselerle bekleşen üç zenciyi çağırdı. Tıpkı peri masallarındaki gibi yerden bitiverdikleri zehabını uyandıran bu ipek türbanlı zencilerin biri pembe ipekli, diğeri beyaz brokar, üçüncüsü de Nil yeşili, saten bir esvap tutuyorlardı.

— Tereddüt mü ettiniz? Ah şu kadınlar... Hangi şartlar altında olurlarsa olsunlar, kendilerine en yakışanı seçmek isterler. Fakat herkes bizi bekliyor. Size yardım edeyim, müsaadenizle, Ben, en çok şunu beğendim...

Parmağı ile Nil yeşili saten esvabı gösteriyordu. Aslına bakarsanız bu elbiseyi, bizzat sizin için seçip getirttim... Çünkü güzel Fransız kadının deniz yeşili gözleri var demişlerdi. Bu elbisenin içinde bir deniz kızına benzeyeceksiniz. Güzel bir Markiz'in dalgalardan kurtuluşunu temsil ediyor bu yeşil esvap...

Genç kadının ses çıkarmadığını görünce de devam etti:

— Ne düşündüğünüzü anlıyorum. Allahın uçsuz bucaksız ummanı ortasındaki bu adada en son Versay modasına uygun kadın esvaplarını nereden bulduğumu merak ediyorsunuz. O güzel kafacığınızı fazla yormayınız, Madam... Benim torbamda daha buna benzemez ne oyunlar vardır. Duymadınız mı, bana «büyücü» diyorlar.

Kısa, parlak sakalıyla siyah maskenin arasında kalan ağzı, müstehzi bir tebessümle bükülmüştü. Anjelik, onun büyüsüne tutulmuş gibi bir an yüzüne baktı... Sonra dudaklarında hafif bir gülümseme dolaştı. Rescator'un garip bir câzibe taşıyan, kalın tatlı sesi ,içinde korkuya benzer tuhaf bir his yaratmıştı. Korsanın kendisine her hitabedişinde bütün vücudu, garip bir şekilde ürperiyordu. Adamın karşısında adeta aptallaşmıştı.

İki küçük esir, Fransız stilinde dikilmiş elbiseyi başından geçirmeğe çalışırlarken, derin bir uykudan uyanır gibi silkinip kendisini toparladı. Esirler, elbisenin kopçaları ,kordelâları ile acemi, acemi uğraşırlarken, birden sinirlendi. Bu kadar beceriksiz oda hizmetçilerine ilk defa rastlıyordu. Esvabı kopçalarını, düğmelerini kendisi ilikledi, fiyonkları, dantelleri düzeltti. Rescator, hareketlerini dikkatle takip ediyordu. Korsan, kahkahalarla gülmemek için, kendisini zor tuttu, ve güldüğünü belli etmemek maksadiyle bir öksürük nöbetine yakalanmış gibi, gürültü ile öksürmeğe başladı. Sonra:

— İnsan bir ömür boyunca alıştığı şeylerden ,ne olursa olsun vaz geçemiyor, dedi. Bir ayağınız mezarda iken bile güzel giyinmekten hoşlanıyorsunuz... Ah, siz Fransız kadınları!... Tamam, şimdi bir de şu mücevherlere göz atınız, güzelim...

Uşaklardan birinin getirdiği kocaman bir mücevher kutusuna eğildi. Kenarları elmaslarla çevrili iri zümrütlerden ya-

pılmış, muhteşem bir gerdanlığı, kendi elleri ile genç kadının boynuna taktı. Gerdanlığın klipsini iliştirmek için ensesindeki saçları kaldırdığı vakit, Anjelik, korsan'ın parmaklarını bir an cildinde hissetti.. Bu parmaklar, korkunç kedinin pençelediği yeri, âdeta okşar gibi, bir saniye ensesinde dolaştı... Fakat, yeni efendisi hıç bir şey söylemedi... Gerdanlığa eş küpeleri, küçük birer deniz kabuğuna benzeyen pembe kulaklarına yine kendi elleriyle taktı.

Bu sırada, müzisyenler gelmiş, salondaki yerlerini almışlardı. Rescator, küçük bir çocuğa sorar gibi, garip bir şefkatle Anjelik'e eğilerek:

— Karnınız aç mı? diye sordu. Bir parça cevizli helva yermisiniz?

Genç kadın cevap vermedi.

— Ne istediğinizi biliyorum, dedi Rescator. Şu anda dünyanın en nefîs yiyecekleri bile sizin iştihanızı açamaz... Siz ağlamak istiyorsunuz, güzelim.

Anjelik'in dudakları kıvrıldı. Boğazına bir şeyler tıkandı:

— Yooo... olmaz, dedi korsan... Burada olmaz... Benimle yalnız kaldığınız zaman istediğiniz kadar ağlayabilirsiniz ama, şimdi, bu iblislerin karşısında göz yaşı dökmenize müsaade edemem. Siz, esir değilsiniz ki... Bakın yüzüme bakayım...

Anjelik, garip bir büyünün tesiri altında imiş gibi itaatle başını kaldırdı. Fakat, kadife maskenin deliklerinden bakan bir çift ateşli bakış da yüreğine işledi... Gözlerini önüne indirmeğe mecbur oldu.

— Ha şöyle... Şimdi aynada kendinize bir bakınız... Bu gece bir kraliçesiniz... Akdeniz'in kraliçesi... Veriniz elinizi bana...

Anjelik, kraliçelere lâyık, muhteşem elbisesi içinde, bir eli Rescator'un eli üzerinde, esir platform'unun basamaklarını ağır, ağır indi... Salondakiler, iki tarafa ayrılıp, önlerinde eğilerek, ikisi de garip bir asalet taşıyan bu çifti selâmlıyordu.

Rescator, Sultan vekilinin yanına oturdu. Anjelik'i de sağına aldı. Yarı çıplak dansözler, tüllerini savurarak, kitaraların tatlı nağmeleriyle dansetmeğe başlamışlardı.

— Candia'nın şu meşhur kahvesinden içelim... dedi. Rescator..

Önlerindeki alçak sehpanın üzerinde, dumanları tüten bir fincan kahve alıp Anjelik'e uzattı:

— Sıkıntı dağıtmak için bire birdir kahve... Nefis kokusuna dikkat ediniz, Madam.

Genç kadın geçirdiği işkenceden perişan olan sinirlerine kahvenin gerçekten iyi geleceğini biliyordu. Fincanı, hiç itirazsız aldı.

Rescator, maskesinin deliklerinden onu seyrediyordu. Acaip bir maske idi bu... Burnunun üzerinden, ağzının kenarlarına kadar iniyor, burun deliklerini açıkta bırakıyordu.

Anjelik, maskenin altında kimbilir ne korkunç bir suratın saklandığını düşündükçe, tüyleri ürperiyordu. Yalnız dudaklarını açıkta bırakan simsiyah maskeli yüzün kendi yüzüne eğildiğini tahayyül ettikçe içi korkuyla titriyordu.

— Evet, dedi korsan, şu anda kafanızdan geçenleri söyleyin, bakayım... Titrediğinizi farkettim...

— Bir zamanlar bana, sizin dilinizin kesilmiş olduğunu söylemişlerdi, dedi Anjelik.

Rescator, başını geriye atarak, gürültülü bir kahkaha koyverdi.

— Ne, tuhaf... Sesinizi duymak için sabırsızlanıyordum... Ağzınızdan çıkan ilk söz, hakkımda korkunç düşünceleri yüzüne vurmanız oldu... Düşmanlarım hiç boş durmazlar. Madam... Bana dair her gün yeni bir masal uydururlar... Ismim etrafındaki efsaneye her gün bir yenisini ilâve ederler... Tekgözlü, tek kollu, kambur bir insan olsaydım her halde daha da memnun olurlardı. Yüz yıldır fırtınalara, yıldırımlara göğüs germiş, yüzü yaralarla kaplı, korkunç bir mahlûk diye biliyorlar beni... Allaha şükür ki henüz kadınlarla konuşacak bir dile sahibim. İnsan ırkının nâdide incileri olan cinsi lâtif'e karşı

dil'imi de kaybetmiş olsaydım, hayat her halde benim için yaşanmaya değmezdi Madam…

Genç kadına doğru eğilmiş, sanki, ikisi yapayalnız imişler gibi konuşuyordu… Anjelik, erkeğin bakışlarının hararetini, yanaklarında, boynunda hissederek, hafifçe kızardı…

— Bir şeyler daha söyleyiniz, Madam… Sesiniz, bir musiki nağmesi kadar tatlı… Bakın, benim sesim için aynı şeyi iddia edemezsiniz. Çünkü, bir gün, çok uzaklarda olan birini çağırırken, sesim kısıldı… Ve o kısılış… Yâni, kendi sesimi kaybettim.

Anjelik, kendisini tutamadı :

— Kimi çağırıyordunuz? diye sordu.

Rescator, nargile ve buhurdanlıklardan çıkan dumanların mavi bir bulut gibi biriktiği tavanı işaret etti.

— Allah'ı dedi… Cennet bahçelerinde oturan Allahı… Orası bizden çok uzaktadır, bilirsiniz… Ama sesimi O'na duyurabildim… Allah, sesimi duydu ve bana istediğim şeyi, hayatımı, bağışladı.

Anjelik, Rescator'un, kendisiyle alay ettiğini sandı… Biraz kızar gibi oldu. Fakat, içtiği kahve, sinirlerini yatıştırmıştı. Hislerini belli etmemeğe çalışarak, önündeki tabakta duran pastaya uzandı.

— Benim evimde, dünyanın her çeşit yiyeceğini bulabilirsiniz, dedi Rescator, her gittiğim yerden, oranın yerli yemeklerini pişirebilen ahçı getirdim. Misafirlerime, kendi evlerinde imişler hissini vermek için, memleketlerinin yemeklerini ikram ederim.

— Sizin evinizde de… kediler… var mı?

— Hayır, benim evimde kediler yok… Madam… Benim evim de sizi korkutacak hiç bir şey yok… Sâdece güller… Işıl ışıl avizeler var. Pencereler denize açılıyor… Geliniz, hiç hoşlanmadığınız bu yerden sizi götüreyim… Dostum d'Eskrenvil sizi uslandırmak için epey ileriye gitmişe benziyor.

Anjelik, birden yerinden doğruldu, başını diklettirerek, Rescator'a fırtınalı bir bakışla baktı… Korsan güldü :

— İşte... Ben de bunu bekliyordum... dedi, Şu anda, yine o mağrur Markiz hüviyetine girdiniz... Mağrur, muhteşem, büyüleyici...

Anjelik, kendi kendisine konuşur gibi mırıldandı:

— Keşke tekrar o kadın olabilsem... Akdeniz, kurbanlarını kolay kolay pençesinden bırakmıyor.

— Çok doğru... Akdeniz, kucağına düşenleri bütün suniliklerden sıyırır. Ruhunu arındırır... Ona meydan okuyacak kadar cesurları, sonunda eşsiz meziyetlerle mükâfatlandırır...

Anjelik, hayretle, erkeğin gözlerine baktı... Versay sarayının göz kamaştıran ışıklarını bir daya göremiyecekti, belki de... Daha bir kaç ay önce, o muhteşem âlemin en şaşaalı kadını iken, şimdi, bütün o güzellik, Şarkın sihri içinde eriyip, kaybolmuş gibiydi.

Genç kadın, âni bir hissin tesirinde, titreyerek, korsanın gözlerini aradı... Siyah maskenin aralıklarından ateş saçan bu bakışlarda istediği cevabı bulmaya çalıştı... Rescator'da âdeta bütün ruhunu bir kaç kelime ile kendisine bend eden bir kudret, bir büyü vardı... Nasıl bir adamdı bu, Yarabbi? Anjelik, günlerden beri akıntıya kapılmış bir saman çöpü, kırık bir tahta parçası kadar, âciz, zavallı biçare bir mahlûk hissediyordu kendisini... Bu adam, onu, sonsuz bir girdabın içinden, bir anda çekip çıkarmış, ona şahsiyet ve hüviyetini bir bakış ile kazandırmıştı... Ona rastlamadan önce, susuzluktan ölmüş, yerlerde sürünen bir nebat idi de, şimdi, onun elinden kana kana su içip, mağrur gövdesini dimdik gök yüzüne uzatan bir taze fidan olmuştu sanki... Bakışları, Fransız kralını esir eden o gururlu pırıltı ile yanıp sönüyordu.

— Mağrur mahlûk... diye mırıldandı Rescator, sizi hep böyle görmek istiyorum...

Anjelik, hayatını bağışlaması için bir tanrı'ya yalvarır gibi Korsan'ın gözlerine baktı... Her istediğini elde etmeğe çalışıyordu.

Rescator'un tâ kalbe işleyen bakışları, genç kadının heyecanını yatıştırmağa kâfi gelmişti. Artık, etraftaki türbanlı,

kefyeli başlar, esrarlı bir dumanın ardında kayboldular... Anjelik, bütün ruhu, maskesinin deliklerinden görünen gözlerinde toplanmış olan bu erkeğin büyüleyici câzibesi ile sarıldığını, bir garip, bir anlatılmaz sarhoşluğa kapıldığını hissediyordu... Sanki, o kalabalık salonda, sâdece Rescator ve kendisi vardı ...Sanki yapayalnızdılar...

Korsanın elbiselerinden taşan deniz kokusu içini gıcıklıyordu. Tütünle karışmış deniz kokusu ...Birden, kendisini pek yorgun, pek halsiz hissetti... Gözlerini yumdu...

— Yoruldunuz... dedi Rescator... Bu gece, şehrin dışındaki sarayımda uyuyacaksınız... Yıldızların altında, terasta yatacaksınız... Arabistanlı doktorum size, deliksiz bir uyku uyuyabilmeniz için bir iksir içirecek... Dalgaların hışırtısı, müzisyenlerin çaldığı meltem gibi harp sesi size ninni söyleyecek... Nasıl, hoşunuza gitti mi?

— Galiba... diye mırıldandı Anjelik, siz zalim bir sahip olmayacaksınız.

Korsan'ın gözlerinde neşeli bir kıvılcım dansetti.

— Belki günün birinde ben de zalim olurum... Zira, güzelliğiniz uzun müddet mukavemet edilecek cinsten değil. Fakat, siz istemediğiniz müddetçe, arzularınıza aykırı en ufak bir hareketim olmayacak. Yalnız, bu gece sizden bir tek şey isteyeceğim... Benim için eşsiz, emsalsiz, paha biçilmez bir ihsan olacak bu... Bana bir kerecik gülümseyiniz... Artık mahzun ve ürkek olmadığınızı görmek istiyorum... Gülümseyiniz bana...

Anjelik'in pembe dudakları aralandı... Zümrüt gözleri bir an ışıkla doldu...

Bu sırada birden, salonun uğultusunu bastıran bir haykırış duyuldu. Dumanların arasından, Marki d'Eskrenvil'in kırmızılı silüeti tâ önlerinde belirdi. Elindeki yalın kılıcı havada sallayarak kükrüyordu... Yanına yanaşmağa kimsenin cesareti yoktu.

— Onu satın aldın... Senin oldu artık. Değil mi? Bak... İyi bak... Kimseye göstermediği sevdalı bakışlarını senden

esirgemedi... Bana bir saniye bile böyle bakmamıştı... Çünkü ben Akdenizin Büyücüsü... Heey, kulaklarınızı açınız... Bana dehşet derler. Büyücü değil... Ama artık tahammülüm kalmadı... İkinizi de öldüreceğim...

d'Eskrenvil, ağır kılıcı sallarken bir an muvazenesini kaybeder gibi olunca Rescator yerinden fırladı. Kendi kılıcını kınından çekmişti. İki kılıç havada şakırdadılar... d'Eskrenvil, hayatını gözden çıkarmışlara has bir cüretle saldırıyordu. İpek yastıkları, alçak sehpaları devirerek ileri atıldılar...

Danseden kızlar çığlık çığlığa kaçıştılar. Kılıçlar amansız darbelerle havada parlayarak savruluyordu. Olüm kalım mücadelesiydi bu ...Salondakiler, nefeslerini tutmuş, neticeyi bekliyorlardı.

Rescator'un kılıcı bir kere daha parladı. Ve d'Eskrenvil'in dişleri arasından bir küfür savrulduğu duyuldu... Bileğinden yaralanmıştı... Ağzından köpükler saçıyordu. Rescator, hasmının kılıcını yere attırdıktan sonra Erivan'a işaret etti... Erivan, kudurmuş gibi etrafına saldıran korsanı kollarından kıskıvrak yakaladı. Coriano'ya teslim etmek üzere dışarı çıkardı...

Rescator, kılıcını kınına sokarken sadece:

— Zavallı... diye mırıldandı.

Erivan yetişmeseydi belki de d'Eskrenvil, sattığı yüzlerce esirin kurbanı olarak, oracıkta can verecekti.

Rescator, elini kaldırarak, salondaki misafirlere döndü:

— Ziyafet sona erdi, dedi.

Sağa ve sola derin reveranslar yaparak, önce Türkçe, sonra İtalyanca ve İspanyolca herkese teşekkür etti. Misafirler, insanı hayran bırakan bu adama son derece hürmetkâr reveranslarla salonu terkettiler.

Rescator, Anjelik.in yanına döndü. Siyah şapkasının tüyünü yerlere kadar savurarak genç kadının önünde eğildi:

— Beni takip eder misiniz Madam?

O anda Anjelik, onu dünyanın öbür ucuna kadar takibedebilirdi. Beraberce salondan çıktılar. Genç kadın, satıl-

mak üzere buraya getirilirken geçtiği bahçeyi bile tanıyamadı. Rescator, çocuğuna ihtimam gösteren bir anne şefkatiyle, siyah pelerinini yine genç kadının omuzlarına sardı :

— Gece serin, ama hava çiçek kokulariyle dolu, diye mırıldandı.

Binanın önündeki meydanda, geniş bir ateşin üzerinde, kocaman bir dana çeviriyorlardı. Ateşin etrafını kuşatan kalabalığın yüzlerinde memnun ve mesut bir ifade göze çarpmaktaydı. Biraz ileride, kalabalık bir grup Candia'lı, bir fıçı şarabın etrafında pür neş'e, çılgıncasına şarkı söylüyorlar, dansediyorlardı. Rescator'un binadan çıktığını görünce, hepsi kasketlerini havaya atarak bağırıştılar. Korsana, tâ kalblerinden kopan sevgi tezahüratında bulundular...

Tam bu sırada, uzun kuyruklu, mavi bir havaî fişeği, hışırdayarak gökyüzüne tırmandı... Orada patlayıp, kandil kandil aşağıya süzüldü.

— Bakınız... Fişekler...

Bir hâdisenin patlak vermek üzere olduğunu ilk farkeden Rescator oldu. Anjelik'i oracıkta bırakıp, ileriye atıldı. Gök, kıpkırmızı kesilmişti.

Herkes, kızıllığın geldiği yöne dönerek, bir ağızdan haykırıştılar :

— Yangın!...

Anjelik, bir anda, o tarafa doğru seyirten kalabalığın ortasında kaldı... İtilip, kakılarak yere yıkıldı. Eğri, büğrü kaldırım taşlarının üstünde sürünerek, bir kapı girintisine kadar geldi. Ve birden elinin üzerine bir el kapandı :

— Geliniz, geliniz.

Başını kaldırınca, Savary'nin oğlu Vassos Mikolas ile yüz yüze geldi. Savary'nin sesi kulaklarında çınladı: «Batistan'dan çıkınca, havaya mavi bir fişek atılacak».

İhtiyar eczacı, genç kadına söz vermişti; esir pazarında satıldığı takdirde, onu yeni sahibinin elinden kurtaracaktı. Savary verdiği sözü tutmuştu... Ama, Anjelik, bütün vücudunun buz kesildiğini hissediyordu. Oysa, birkaç saat önce,

böyle bir kurtuluş için varını yoğunu vermeğe hazırdı.

Kalbi bir buz parçası idi sanki... Bütün adaleleri taşlaşmıştı. Hareket kaabiliyetini kaybetmişçesine, bomboş gözlerle Vassos'un yüzüne bakıyordu. Genç Yunanlı sabırsızlandı:

— Haydi... Geliniz benimle...

Genç kadın, onu takip etmek için kendisini bütün gücüyle zorladı. Hürriyete değil de, ölüme gider gibi ayağa kalktı. Daracık sokaklardan, rıhtıma doğru koştular. Halk, feryatlar koparararak kaçışıyordu. Kediler bile canhıraş miyavlamalarla balkonlardan, alev almış pencerelerden atlıyorlar, etraf, kıyamet gününün nasıl olacağı hakkında insana kesin bir fikir veriyordu. Birden, yine, kalabalıktan tek bir feryat yükseldi:

— Gemiler... Gemiler tutuştu.

Anjelik, Vassos'la birlikte, rıhtıma çıktığı vakit, bu sözün mânasını kavrayabildi. Marki d'Eskrenvil'in gemisi meşale gibi yanıyordu. Hattâ her tarafı yanıp bitmiş, sadece iskeleti kalmıştı. Havada yana yana uçuşan tahta parçaları, limandaki diğer gemilerin üstüne düşmekteydi. Danimarkalı korsanın gemisi de tutuşmuştu. Anjelik, birden Rescator'un kalyonunu gördü. Onun da burnundan alevler yükselmekteydi. Mürettebat ,yangını söndürmeye çalışmış, fakat başaramayacaklarını anlayınca gemiyi terketmişlerdi. Son kalanlar da simsiyah dumanların arasında ,denize atlamaya çalışıyorlardı.

— Savary!.

Savary, hiddetlice bir sesle:

— Deminden beri sizi bekliyorum, dedi; o tarafa değil, şu tarafa bakınız Madam!...

Savary'nin işaret ettiği yerde, nöbetçilerin hepsi yangına koşuşmuşlardı. Boş kalan bu kısımda, karanlıklar içinde bir yelkenli harekete hazırlanmaktaydı. Bu Vassos Mikoles ile dayılarının getirdikleri gemiydi.

— Çabuk, geliniz...

— Ama, bu yangın Savary...

— Sönmeyen ateş o... diye bağırdı Savary... Nihayet hiç sönmeyen ateşi yakmağa muvaffak oldu... Bırakın istedikleri kadar söndürmeğe çalışsınlar... Asırlık Bizans sırrı bu... Sönmeyen ateş... Onu ben yeniden keşfettim...

İhtiyar eczacı, cehennemden kaçmış bir şeytan gibi kahkahalar savurarak dansediyordu.

Anjelik, Vasos'un yardımıyla yelkenliye atladı... Alev alev yanan gemilerin kızıllığı etrafı gündüz gibi aydınlatmıştı. Geminin burnunda durmuş olan Savary, kızıl alevleri, muhteşem bir temaşa karşısında imişçesine mest olarak seyretmekteydi. Zevkle ellerini uğuşturarak; Anjelik'in kulağına eğildi:

— d'Eskrenvil'in gemisine patlayıcı maddeyi kendi elceğizimle serpiştirdim... d'Eskrenvil uyurken ben uyanıktım. Hep bu anın hayali ile yaşadım... Nasıl?... Yangın, kasırga gibi yayıldı... İki dakika içinde koca şehir tutuştu... Derya tutuştu...

Anjelik, o kadar şaşırmıştı ki, heyecandan konuşmuyordu. Savary, emektar dürbünü gözlerine götürdü.

— Ne yapıyor?... Delirmiş galiba bu adam...

Hepsi aynı noktaya bakıyorlardı... Rescator, alevler içinde kalmış olan kalyonunun pruvasında, siyah bir hayalet gibi beliriverınişti. Tayfalar, halatları kesmişler, kalyon alev deryasından uzaklaşmağa başlamıştı... Hareket haline geçince alevler daha da şiddetlendi... Civarda düştü... Sonra kulakları sağır eden bir infilâk duyuldu...

Barut deposu!... diye bağırdı Anjelik...

— Hayır...

Savary hâlâ deliler gibi dansediyordu... Bir ara kocaman ayakkapları ile Anjelik'in ayağına bastı... Vassos, babasına yalvarıyordu... Fakat onu sâkinleştirmek imkânsızdı...

— Su seviyesinde bir beyaz bulut belirdi... diye bağırdı Savary... Nedir o? Nedir o?

Kalyonun içinden dışarıya kesif, sarı bir duman yükselmeğe başlamıştı... Yavaş, yavaş su sathına yayilan bu du-

man, gemiyi, ta direklerinin tepesine kadar sarıyordu. Alevlerin kızıllığı, sarı dumanın içinde kayboldu.

Ve kalyon, bir hayalet gemi misali, sarı dumanların içinde, gözlerden silindi...

Anjelik'in binmiş olduğu sandal, süratle limandan uzaklaşmaktaydı. Biraz sonra yelkenleri de fora ettiler... Dalgaların üzerinde sekerek ilerlediler.

Evet, akıl almaz bir işti bu... Cayır , cayır yanan gemiyi bir kaç dakika içinde söndürmüştü... Savary ile Anjelik, derin bir düşünceye daldılar...

Candia artık çok gerilerde kalmıştı... Onun bulunduğu tarafta sâdece bir kızıllık vardı... Anjelik, birden uykudan uyanır gibi hâlâ Rescator'un pelerinine sarılı olduğunu farketti... Tarifi ve izahı imkânsız bir yeis, kalbini doldurup tastı. Elleriyle yüzünü kapatarak, hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı.

Yanında oturan esir kadınlarda nbiri, usulca uzanıp koluna dokundu:

— Ne oldu size? Niçin ağlıyorsunuz? Esaretten kurtulduğunuza sevinmiyor musunuz?

— Bilmiyorum... diye hıçkırdı, genç kadın ,bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum...

Ve sonra müthiş fırtına patladı...

İki korkunç gün devam eden fırtına, ancak üçüncü günün sabahı dindi. Koca yelkenli dalgalar üzerinde saman çöpü gibi sallanıyordu... Direği çoktan kırılmıştı. Fakat bir mucize kabilinden, yolculardan hiçbirine bir şey olmamıştı. Deniz sâkinleyip de güneş açtığı zaman, endişe ve heyecanla ufku araştırdılar. Göz alabildiğine uçsuz, bucaksız bir deniz uzanıyordu önlerinde... Nihayet, akşama doğru, ufukta bir Malta gemisi belirdi. Dikkati celbetmek üzere gömleklerini sallayarak imdat istediler.

Malta şövalyelerine ait bir harp gemisiydi bu. İki gün denizde çalkanmış olan yolcular, harp gemesine alındılar... Yün battaniyelere sarılıp, sıcak çorba içerek kendilerine gel-

meğe çalıştılar. Biraz sonra Anjelik, kaptan'la tanıştı. Kaptan elli yaşlarında kadar, Baron Wolfvon Nessenood adında, sarışın, şakakları hafifçe ağarmış bir adamdı... Bir muharip ve iyi bir gemici olarak haklı bir şöhreti vardı.

Bir Fransız şövalyesi olan, otuz yaşlarındaki ikinci kaptan, Anjelik'i görür görmez, hürmetkâr bir tavır takındı. Genç kadın onlara, kendisini Fransa'daki ünvanları ile takdim ettikten sonra başından geçenleri anlattı.

Gemi, Valetta'ya varınca, Rochebrfune adında bir Şövalye genç kadını şeref misafiri olarak karşıladı. Şövalye Rochebrune, Versay sarayında alıştığı âdetleri Malta'da da devam ettirmeğe çalışan, neşeli, ihtiyar bir adamdı.

Anjelik, öylesine muhteşem bir tantana ile karşılandı ki, buradan acele ile ayrılmak arzusunu duymadı bile... Maltada hiç olmazsa Şövalyelerin himayesi altındaydı. Valetta şehri, deniz kıyısında, mermer âbideleri, kuleleri, sarayları ile bir rüya ülkesini andırıyordu. Kont de Rochebrune'un, pek mütevaziyane «bir han» diye isimlendirdiği muhteşem sarayı, genç kadına Versay'ı hatırlattı. Kont, konuşma esnasında, Dük de Vivon'un, harıl, harıl Anjelik'i aradığını haber verdi... Royale'ın Sardunya adası civarında battığını öğrenince, Vivon sinir krizleri geçirmişti. Kral'ın Amirali olarak, bu kayıp onun için büyük bir darbe olmuştu. Fakat, Anjelik'e âşık olması, koca Kraliyet donanmasından ziyade genç kadının akibetine yanıp yakılmasını intaç etmişti... Once oğlu, sonra anası. Aman Yarabbi, onlara sâdece felâket getirmişti...

Vivon, nihayet, Madam du Plessis Bellière'in feci bir akibetten kurtulmuş olduğunu Teğmen Millerand'dan öğrenince biraz teselli buldu. Millerand, halâ Baron Paolo'nun elinde esirdi. Genç adam, bir yolunu bulup, Mösyö Vivon'a mektup yazarak, kendisini Paolo'nun elinden kurtarmak için bir miktar fidye istemişti. Millerand bu mektupta, Marki du Plessis'in her halde, bir ticaret gemisi ile Girit'e gitmiş olacağını tahmin ettiğini yazıyordu.

Amiral Vivon, Valetta limanında, yeniden bir donanma

tertipleyip, Girit'e gitmek üzere yola çıkmıştı. Fakat, ne yazık ki, onun yola çıkmasından bir kaç gün sonra, güzel Markiz Anjelik du Plessis Bellière Maltaya ayak basıyordu. Sırtında halâ Rescator'un siyah pelerini olduğu halde, tuzlu sulara batıp çıkmış, yorgun ve bitap... ve ümitsiz...

Anjelik, Vivon'un hikâyesini dinledikten sonra, bu garip saklambaç oyununa gülümsemekten kendisini alamadı. Vivon, korkunç suratlı kürek mahkûmları, Nikolas'ın kanlı gözleri, artık uzak birer hayal olmuştu... İnanamıyordu... Bütün o felâketler başından geçmiş miydi sahiden? Hayat, gerçekten başdöndürücü bir süratle akıp gidiyordu...

Genç kadın, Malta'ya çıkışından bir hafta sonra, bir gün şehirde gezinirken, Don Jose de Almada'ya rastladı... Genç şövalye, arkadaşı Chaeles de la Marche ile ada'ya henüz gelmiş bulunuyordu. Anjelik, kendisini çırıl çıplak görmüş olan bu erkeklerin karşısında hiç kızarmadığını farkedince hayretler içinde kaldı. Eskiden olsaydı, adamların yüzlerine bakamazdı... Ama, artık, felâketler onu da olgunlaştırmış, kalbini taşlaştırmaya başlamıştı.

Don José ile biribirlerini, iki eski dost gibi sevinçle karşıladılar. Anjelik, başından geçenleri anlattı. İspanyol şövalye, genç kadını sağ sâlim, hunhar korsanların elinden kurtulmuş gördüğüne çok memnun olduğunu söyledi.

— Allah sizi bir daha Rescator'un eline düşmekten korusun... dedi de la Marche, o geceki hengâmeden siz sorumlusunuz... Sizin yüzünüzden koptu kıyamet... Rescator'un ününe halel getirdiniz. Dünyanın parasını ödediği esir'i iki dakikanın içinde kaybetti... Ona yaman bir oyun oynadınız, Madam... Rescator'un önüne çıkmamağa dikkat ediniz...

Şövalyeler, o korkunç gecede Candia'da olup bitenleri anlattılar. Yangın, süratle yayılarak, bütün şehre sirayet etmiş yüzlerce ev yanmış kül olmuştu... Limandaki gemilerin çoğu da bu arada yanmıştı. Marki d'Eskrenvil, gemisinin alevler içinde sulara gömüldüğünü görünce, bir anda aklını oynatmış gibi kendisini yerden yere vurmuştu. Diğer tarafta,

Rescator, esrarengiz bir vasıta ile kalyonunu kurtarmağa muvaffak olmuştu.

Anjelik'in şövalyelere rastladığı günden sonra, Savary, adamların peşlerinden ayrılmaz oldu. Merakından çatlayacaktı. Rescator yangını söndürmeğe nasıl muvaffak olmuştu? Söndürme ameliyesi ne kadar sürmüştü? Kullandığı madde neydi?

Don José bu suallerin hiçbirine cevap veremiyordu. Yalnız de la Marche, hararetle temas haline gelince buhar haline geçen bir maddenin mevcudiyetini duymuştu. Bunu da Araplar biliyorlardı. Arapların, simya denen bir ilimle uğraştıkları dilden dile dolaşmağa başlamıştı... Rescator kendi gemisini söndürdükten sonra ,diğer gemilerden bazılarını daha söndürmeğe çalışmıştı ama, gayretleri sayesinde ancak pek az bir şeyler kurtulabilmişti.

Savary, gözlüklerinin ardında şeytanî bir parıltı ile yanan gözlerini kısarak:

— Elbette ya... diye böbürlendi... Ebedi ateş'ti o... Söndürmek kolay mı... Ebedi Yunan ateşi...

Öyle esrarengiz konuşuyordu ki, şövalyelerin şüphesini uyandırdı. Don José, kaşlarını çatarak, ihtiyara baktı:

— Ne o... Yoksa yangını çıkaran esirlerden biri de siz misiniz? Biz de gemilerimizden birini yangına verdik...

Savary bu sözü duyunca telâşla bir işi olduğunu bahane ederek, şövalyelerin yanından uzaklaştı. Soluğu Anjelik'in yanında aldı... Buradan nereye gitmeliydi acaba?

Paris'e dönüp, Tabiî İlimler Akademisine bulduğu patlayıcı maddeyi bildirmesi daha mı iyi olurdu. Yoksa, Rescator'un peşine düşüp, yangını söndüren o esrarengiz maddenin ne olduğunu mu öğrenmeye çalışsaydı? Yahut da, sonu belli olmayan bu seyahate devam mı etseydi? O kadar kararsızlık içinde idi ki, her zaman yanında taşıdığı patlayıcı madde şişesini bile kaybetmiş olduğunun farkında değildi.

Peki, Madam du Plessis ne olacaktı?... O nereye gidecekti?. Anjelik nereye gideceğini bilmiyordu. Yalnız içinden bir ses, mütemadiyen kulağına şöyle fısıldamaktaydı; Memleke-

tine dön... Kral'dan af dile... Onun merhametine sığın...» Fakat genç kadın bu sese kulaklarını tıkıyor, dalgın bakışlarıyla yeni bir ümit ışığı ararcasına denizi seyrediyordu.

Güneş batmak üzereydi... Şehrin bütün kiliselerinde akşam çanları çalmağa başlamıştı. Anjelik pencereyi kapattı. Çanların gürültüsü rahatça düşünmesine mâni oluyordu.

Rescator'un pelerini yatağın üzerine atılmıştı. Fırtınada yer yer lekelenip, harabolmasına rağmen, Anjelik, bu pelerini bir türlü atamamıştı. Onu bir hâtıra, bir yadigâr olarak saklıyordu... Yatağın üstüne uzanıp yüzünü pelerinin kıvrımları arasına gömdü... Fırtınada o kadar ıslanıp, hırpalandığı halde, o garip kokusu hâlâ uçmamıştı... Bu kokuyla, gözlerinin önünde, upuzun boyu ile siyahlı bir hayaleti andıran o esrarengiz adam canlanıyordu.

Kulağında, Rescator'un, derinden gelen, insanın içini bayıltan sesi çınladı... Allahım... Candia'da, o salonda, buhurdanlıklardan tüten esrarlı kokuların, hayal âlemlerini andıran dumanların arasında kitara'ların nağmelerini dinliyerek ne acaip bir saat geçirmişti. Rescator'la başbaşa... Siyah kadife maskenin deliklerinden tâ ruhuna işleyen siyah, ateşli bakışlar altında kalbi hızla çarparak...

Genç kadın, bir inilti kopararak, pelerini göğsüne bastırdı. Tariften âciz kaldığı bir garip hissin, bir kayıp acısının ıstırabı ile kıvrandı...

Çanların sesi gittikçe azalıyordu. Anjelik, daldığı hayal âleminden kapının hızlı hızlı vurulmasıyla ayıldı...Belki de uzun bir müddettenberi vuruluyordu kapı. Ayağa kalkarak:

— Giriniz... diye seslendi.

Siyah pelerinli bir genç şövalye içeriye girdi:

— Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Madam... Aşağıda sizinle görüşmek istediğini bildiren bir Arap bekliyor. Adı Muhammet Raki imiş. Kocanız nâmına gelmiş buraya...

Bu sözler kulağına çarpar çarpmaz Anjelik bir robot gibi hareket etmeğe başladı... Tek kelime söylemeksizin, bir ha-

yalet gibi âdeta kayarak, süzülerek odadan dışarı fırladı, mermer merdivenleri bir kuş misillû uçtu... Aşağıda, Venedik sütunlarının arasında, Berberî ırkının haş habeşi tenli, Fransız köylüsü tarzında giyinmiş, seyrek sakallı bir adam duruyordu... Genç kadın, merdiven parmaklıklarına tutunarak, büyülenmiş gibi adama bakarken, o, yerlere kadar eğilerek selâm verdi.

— Adınız Muhammet Raki mi?

— Muhammet Raki emirlerinize âmadedir, Madam.

— Fransızca biliyor musunuz?

— Uzun yıllar hizmetinde bulunduğum bir Fransız asilzadesinden öğrendim Fransızcayı Madam...

— Kont Joffrey de Peyrac mı?

Arabın dudaklarında bir tebessüm uçuştu. Bu isimde hiç bir kimse tanımamış olduğunu söyledi.

— O halde...

Muhammet Raki, genç kadını susturmak ister gibi bir elini kaldırdı. Hizmetinde bulunduğum adamın, Cafer el Haldun adında biri olduğunu bildirdi.

— Arapça ismi böyle idi... diye izah etti, onun bir asil olduğunu biliyordum. Ama asıl rütbesini kimseye söylememişti. Beni, bundan dört yıl önce, Marsilya'da bir Lazarist papazını görüp, Madam de Peyrac adında bir kadın hakkında malûmat almaya gönderdiği vakit, patronumdan ziyade dostum olan bu adamın hatırı için, Madam de Peyrac adını unutmam icâbetti.

Anjelik, derin bir nefes aldı. Dizleri tirtir titriyordu. Eliyle Arab'a işaret ederek, salona doğru yürüdü. Külçe gibi divanlardan birine oturdu. Adam, hürmetkâr bir tavırla karşısında durmuştu.

Genç kadın, heyecandan tıkanırcasına:

— Bana onu anlatınız biraz... dedi.

— Uzunboylu, zarif endamlı bir adamdı... İlk bakışta İspanyol intibaını uyandırdı. Yüzündeki yara izleri insanı

korkutacak kadar derindi. Sol yanağında şöyle bir yara izi vardı (eliyle kendi yanağı üzerinde bir V harfi çizdi) diğer bir iz de şakağından gözünün üstüne doğru iniyordu. Allah onu kör olmaktan bir mucize ile kurtarmıştı... Saçları simsiyah, aslan yelesi gibi gürdü. Siyah gözlerinin şahin bakışları insanın tâ ciğerine işlerdi. Son derece kuvvetli ve çevik bir vücuda sahipti. Onun gibi, kılıç kullanan görülmemişti. En vahşi atları bile bir kaç günde kuzuya çevirirdi. Bütün bunlara ilâveten zekâsının keskinliği, malûmatının derinliği ile herkesi hayran bırakır, İslâm üniversitesindeki profesörlerle münakaşalara girişirdi.

Anjelik, damarlarındaki kanın gittikçe ısındığını hissediyordu.

Muhammet Raki devam etti:

— Cafer Ek Haldun, Merakeş şehrine, bir esir olarak değil, fakat hepimizin hürmet beslediğimiz, büyük kimya âlimi Abdül Mehrat'ın dostu olarak geldi. Zaten, onunla uzun yıllar, bu ilim konusunda mektuplaşmışlardı. İkisi de kimya ilminde derin bir vukuf sahibi idiler. Abdül Mehrat, onu kanatları altına aldı, böylece kılına halel gelmemesini sağladı. Iki arkadaş beraberce Sudan'a altın aramağa gittiler. İşte, Fransız asilzadesinin hizmetine ben de o sıralarda katıldım. Araştırmalara Tafilalet kralının oğlu ile beraber devam ediyorlardı. Fransız'ın, Kuassi - Ba adında, hiç peşinden ayrılmayan, sadık bir zenci uşağı vardı.

Anjelik elleriyle yüzünü kapadı. Arab, kocasını, dosdoğru olarak tarif ettikten maada, emektar Kuassi-Ba'nın adını bile söylemişti. Böylece, hakikati gölgeleyen son perde de açılmış oluyordu. Şimdi, bunca ıstırap ve zahmetle takibetmiş olduğu yol, önünde pırıl pırıl aydınlanmıştı. Joffrey de Peyraç'ın hayali sanki o anda hayata dönmüş gibi, gözlerinin önünde canlandı.. Onu göğsünün üzerine bastıracağı an belki de pek yakındı.

— Nerede, kocam nerede? Bana ne zaman gelecek? Gelirken onu niçin getirmediniz?

Arap, genç kadını sabırsızlığına şefkatle gülümsedi. Cafer el Haldun'un yanından ayrılalı iki sene olmuştu. O zamandan beri kendisi de küçük bir iş kurmuş, evlenmişti. Lâkin, eski efendisine dair sık sık haberler alıyordu. Cafer el Haldun, Afrika sahilinde Bone şehrinde yerleşmişti. Sık sık seyahatlere çıktığı söyleniyordu, kendisini fennî araştırmalara hasretmişti.

Anjelik:

— O halde, yapılacak bütün iş Bone şehrine gitmekten ibaret, dedi.

— Hepsi bu kadar, Madam... Şayet kocanız kısa bir seyahate çıkmadıysa onu elinizle koymuş gibi bulacaksınız... Oturduğu yeri kime sorsanız gösterir size... Zira ünü bütün Afrika'ya yayılmıştır.

Genç kadın, Allah'a şükretmek için, oracıkta yere diz çöktü. Fakat ,bir baston sesi duyunca dönüp baktı... Şemsiyesini takırdatarak Savary, geliyordu.

Arabı görünce, şemsiyeye dayanarak, durdu. Muhammet Raki, derin bir reveransla, dayısının bahsettiği zatı görmekle ne kadar memnun olduğunu bildirdi.

Anjelik, heyecandan boğulan bir sesle...

— Kocam... diyebildi... Kocam sağmış... Bone şehrindeymiş... Gidip onu bulacağım.

İhtiyar eczacı, Arabı gözlüklerinin üstünden, şöyle bir süzdü.

— Oooo... dedi, Ali Mektup'un yeğeninin Berber olduğunu bilmiyordum.

Muhammet Raki, bu keşif karşısında hem hayret etti, hem memnun oldu... Ali Mektup dayısı oluyordu... Annesi, yani Ali Mektup'un kız kardeşi Arab'tı, ama, babası Dabilia dağlarından gelme bir Berberî idi.

— Peki, dayınız neden sizinle gelmedi?. diye sordu Savary.

— Candia'ya dönerken yolda rastladığımız bir gemiden, bize, bir Fransız kadınının kaçtığını, şimdi Malta'da olduğunu

haber verdiler. Dayım Candia'ya acele dönmek zorunda idi, zira işleri yüz üstü kalmıştı. Ben de gemiye geçip, buraya geldim.

Bir an muzaffer ve müstehzi bir ifadeyle Savary'ye baktı:

— Akdenizde haberler çok süratle yayılır, efendim, dedi.

Sonra, pelerininin kıvrımları arasından, Anjelik'in zindandan yazmış olduğu mektubu çıkarıp uzattı.

— Yazıp, dayıma verdiğiniz mektup bu değil miydi? diye sordu.

Savary gözlüğünü düzeltip, mektubu okudu:

— Evet, tâ kendisi... Peki, bu mektup niçin yerine ulaşmadı.

Muhammet Raki'nin yüzüne muztarip bir ifade yayıldı. Üzgün bir sesle, Savary'nin kendisine itimat etmediğinden şikâyette bulundu. Sayın Mösyö Savary, Bone şehrinin Ispanyolların elinde olduğunu ,bu koyu katolik beldesine iki Merakeşli Müslüman'ın girmelerine imkân bulunmadığını bilmiyorlar mıydı?

— Ama Malta'ya girdiniz, dedi Savary.

Arab, büyük bir sabırla, bir kere Malta'nın Ispanyolların elinde olmadığını, aslında oraya da, Aden kralının kardeşi Prens Lai Lum ile bir anlaşma yapmağa giden Prens Ahmet Sidinin uşağı kılığında girmeğe muvaffak olduğunu izah etti.

Savary, bu izahatı kabul etti. Anjelik'e döndü:

— Şüpheci davrandığım için mazur görünüz beni, dedi.

Sonra, tekrar Berberîye' baktı:

— Siz, aradığımız adamın hizmetinde bulunduğunuzu nasıl ispat edeceksiniz.

Adamın yüzü yine karardı, sabrını kaybetmemek için Allahtan imdat ister gibi, bir an gözlerini yumup açtı.

— Efendim beni severdi, dedi, bana bir hâtıra vermişti.

Biraz önce mektubu çıkardığı deri kesenin içinden, gümüş üzerine monte edilmiş iri bir taş çıkardı. Anjelik, yüreği hoplayarak, taşı derhal tanıdı... Safir...

Bu, fazla kıymetli bir taş değildi ama, Joffrey de Peyrac,

bir çok nesiller boyu aileden alileye intikal etmiş olan bu safir'e büyük bir önem atfederdi... «Şans taşım bu benim» derdi. Anjelik, onun, bu taşı gümüş bir zincirin ucunda, boynuna taktığını gayet iyi hatırlıyordu. Daha sonra, hüviyetini ispat etmek için, safir'i Marsilyada Rahip Antoine'a da göstermişti.

Anjelik, taşı, adamın elinden aldı. Derin bir huşu içinde gözlerini yumarak dudaklarına dokundurdu. Savary, hiç sesini çıkarmadan onu seyretti. Sonra, usulca:

— Ne yapmak fikrindesiniz? diye sordu.

— Bone'a gitmeğe çalışacağım... Her ne pahasına olursa olsun...

Malta Şövalyelerini kandırıp, genç Markiz'i gemilerinden birine alıp Bone'a götürmelerini sağlamak kolay bir iş değildi. Kont de Rochebrune, de la Marche, de Roguier, hattâ Don José de Almada, genç kadını böyle çılgın bir macereya atılmaktan vazgeçirmeye çalıştılar. Hristiyan dinine mensup bir kadının meçhul tehlikeleri göze almadan Afrikaya gidebilmesinin imkânsızlığını anlatmaya çabaladılar. Afrikalılar için bir kadın, ya ne iğrenç hayvanî hisleri tatmine yarayan bir âlet, veya hareme kapatılacak bir odalık idi. Orada sadece Yahudı kadınlar serbestçe dolaşabilirlerdi.

— Ama ben Bone'a gideceğim, diye direndi Anjelik. Orası Katoliklerin elinde.

— Daha beter ya, diye cevap verdiler.

Afrika sahilindeki bütün şehirlerde olduğu gibi orada da İspanyollar. Berberîlerin her an damarlarına basıp duruyorlardı. Allahın bile unuttuğu bu vahşî diyarda, Fransa sarayına mensup bir âsil kadının işi neydi? Geçirdiği tehlikeler az geliyordu da yenilerini —ve bu sefer daha beterlerini— mi arıyordu?

Anjelik, nihayet, şövalyelik teşkilâtının büyük Efendisi'ni görmeye gitti. Büyük efendi, İngiliz asıllı, Prens Cotoner adında bir asılzâde idi. Genç kadın, on sene sonra kocasının sağ

olduğunu nasıl öğrendiğini, bedbaht aşkını uzun uzun anlattı.

Büyük efendi, genç kadını dikkatle dinledi. Anjelik sözlerini bitirdiği vakit, bir müddet hiçbir şey söylemedi, sonra içini çekti. Bu hikâyede bazı aksaklıklar vardı. Meselâ kocası gibi ünlü bir asılzâde, Bone'a denen o Allahın belâsı yere gidip yerleşemezdi.

— Sık sık seyahatlere çıkıyormuş öyle mi?

— Öyle dediler bana efendim.

— Belki de dinini de değiştirmiştir. Belki de bir Müslüman gibi elli kadından müteşekkil bir haremi bile vardır. Onu bulmak korkarım ki size sadetten ziyade keder getirecek, madam... Hayatınız ve ruhunuz bu yüzden mahvolabilir.

— Kocamın ne durumda olduğunu bilemem. Fakir mi, zengin mi, harem mi kurdu? Bildiğim sadece bir tek şey var ki, o da, onun, Allah huzurunda hâlâ benim kocam oluşudur.

Büyük Efendinin yüz hatları yumuşadı:

— Böyle derin, böyle eşsiz bir sadakati ilham eden erkeğe ne mutlu! diye başını salladı.

Fakat yine de tereddüdünü yenemiyordu.

— Ah yavrucuğum, gençliğiniz ve güzelliğiniz beni endişelendiriyor. Akdeniz denen canavarlar yatağında sizin başınıza neler gelebilir, neler.

Anjelik derin bir düşünceye dalan şövalyeye baktı:

— Beni oraya niçin göndermek istemediğinizi biliyorum, dedi, çünkü beni esaretten kurtaracak paranız yok.

Eski korsanın gözlerinde keyifli bir ışık yandı:

— İtiraz edeyim ki, sizi bu çılgınlıktan menetmek için bu bahaneyi öne sürmek isterdim... Fakat, Leghorn'daki bankacılarımızdan öğrendik ki, Parísteki menajeriniz, bize istediğimiz parayı vermeyi kabul etmiş.

— Madam, hürriyetini satın alan bir insan isterse, onu yine kendi elleriyle mahvedebilir. Buna kimse karışamaz. Bir haftaya kadar Baron von Nessenud'un kadırgası denize çıkıyor. Bu gemiye binmeniz için müsaade ediyorum size.

Anjelik'in yüzü derin bir sevinçle pırıl pırıl aydınlan-

mıştı. Buna rağmen Büyük Efendi, o düşünceli halini elden bırakmadı:

— Önüme oturunuz yavrucuğum, dedi, sizi takdis edeyim. Allah yardımcınız olsun...

Ve dudakları kıpırdamağa başladı.

Kadırga, Malta'nın amber renkli kalelerini geride bırakıp, mavi sularda süzülmeye başlamıştı. Baron von Nessenud, kendisinden emin bir amiral edasiyle güvertede dolaşıyordu. Aşağıdaki kamarada bir Fransız mercan tüccarı, zengin bir Hollandalı banker, babası ile buluşmaya giden genç bir Ispanyol talebe, Bone garnizonuna bağlı bir subay oturmuş konuşuyorlardı.

Anjelik ile Savary de dâhil olmak üzere, gemideki siviller bunlardan ibaretti. Söz, dönüp dolaşıp, Afrika sahilindeki korsanların eline düşme tehlikesinin münakaşasına dayandı.

Kadırga, Fransız Royale'den daha büyücekti. Güvertenin altında, yolcuların dinlenmeleri için sıralar, iskemleler konulup bir gölgelik meydana getirilmişti.

Anjelik, sabırsızlıktan âdeta hasta gibiydi. Içinde de garip bir korkunun müphem kımıldanışını hissediyordu. Safir taşı görmemiş olsaydı, onu getiren haberciden şüphe edebilirdi. Adamın gözlerinde tuhaf bir sahtekârlık sezer gibi olmuştu. Ağzından fazla bir teferruat da öğrenmek mümkün olmamıştı.

Genç kadın, polis şefi Desgrez'in bir sözünü hatırlayarak irkildi. Bunca yıl sonra Jofrey de Peyrac onu nasıl karşılayacaktı bakalım. Kalblerini ve derilerini damgalayan seneler... Her ikisi de başka heyecanlar, başka aşklar tanımışlardı. İki kalbin yeniden bir arada çarpması biraz güçtü.

Anjelik, saçlarında iki tel beyaz bulmuştu. Seyahatte geçirdiği korkular, ıstıraplı günlerin yadigârı idi bu ak teller. Zira yüzü ve vücudu henüz on altı yaşının bütün teravetini taşıyordu. Hattâ Joffrey de Peyrac'la evlendiği günlerde olduğundan daha da güzelleşmiş, güzelliği bir kraliçe mânası,

mağrur ve âsil bir ifade kazanmıştı. Bütün bu değişmeler, Joffrey de Peyrac'dan sonra vukubulmuştu. Kaderin haşin eli onu kocasından uzakta, yapayalnız bırakmış, başkalarının kucağına itmişti.

Ya kocası kimbilir nelere, ne gibi değişikliklere mâruz kalmıştı? Türlü felâketlere düçar olmuş, servetini kaybetmiş kendi dünyasından koparılıp atılmış, hiç tanımadığı bir âlemde yaşamak zorunda kalmıştı. Bütün bunlara rağmen, acaba hâlâ, o çılgınca âşık olduğu Joffrey mi idi?

— Korkarım ki... diye mırıldandı genç kadın, kendi kendine.

Genç kadının içindeki şüpheler onu âdeta felce uğratıyordu. Çocuk gibi kendi kendisine mütemadiyen tekrar ediyordu... «Onu görmek istiyorum. Görmek istiyorum». Ve Allaha yalvarıyordu... Karşısında bir yabancı bulunması için. Sesini duymak için deli olduğunun farkındaydı. Muhammed Raki, onun şarkı söylediğinden hiç bahsetmemişti... Acaba, Afrikada şarkı söylemesi mümkün olmuş muydu?

Genç kadın, geçmiş hâtıraları zihninde canlandırmağa çalıştı... Gay Learning Şatosu'nun mermer kemerleri, sütunları altında yaşamış olan Kont de Toulouse'u bir kere daha hayalinde yaşatmağa çabaladı... Fakat, hayâl, gözlerinin önünden süratle kaçıyordu.

Nihayet, yorgun düştü, uykusu geldi... Gözleri kapandı... Uykunun derin, kesif sisli kıvrımları arasında, belki sevdiği erkeğin hayâlini daha rahat yakalayabilirdi.

Kulağının dibinde, bir sesin mırıldandığını duyuyordu:

— Yorgunsunuz... Benim evimde uyuyacaksınız... Güller var orada... Lâmbalar... Pencereler denize açılıyor...

Anjelik, canhıraş bir çığlık attı, gözlerini açtı... Savary yüzüne doğru eğilmişti...

— Madam du Plessis... Uyanınız... Bütün kadirgayı ayağa kaldıracaksınız.

Anjelik, daracık kamara yatağında doğruldu. Gece bastırmıştı. Kürek mahkûmlarının sesleri dinmiş, gemi yelkenlerin

eline teslim edilmiş, süzülürcesine akıp gidiyordu. Bu derin sessizliği, sâdece güvertede gezinen Baron von Nessenud'un ayak sesleri bozuyordu.

Anjelik içini çekti:

— Rüyamda bir büyücü kovaladı beni... dedi.

— Yalnız rüyada kalsa iyi...

— Ne demek istediniz? Anlayamadım?

— Rescator gibi gözünü budaktan esirgemeyen bir korsan, sizi pek serbest bırakacağa benzemez... Kendisine ait olan bir kadını geri almak istiyecektir elbette...

— Ama ben ona ait değilim ki...

— Sizin için dünyanın parasını ödedi, unutmayınız.

— Bundan sonra beni kocam koruyacak... diye mırıldandı. Anjelik, ama sesinde söylediği söze inanmayan bir ifade vardı.

Savary cevap vermedi.

— Mösyö Savary... diye fısıldadı Anjelik, acaba bu... bir tuzak olabilir mi? Muhammet Raki'yi şüphe ile karşılamıştınız... Ama elinde de inanılır deliller taşıyordu...

— Evet...

— Benim mektup elinde bulunduğuna göre, her halde dayısı Ali Mektupu görmüş olacak... Kocamı da görmüş. Benim bile unuttuğum bazı teferruatı hatırlattı bana... Ah, Savary, yoksa ben müthiş, âmansız bir büyünün esiri mi oldum.. Yoksa, bu hayâl, peşinden koştuğum bu garip câzibe, beni bir felâket uçurumuna mı sürüklüyor... Oh, korkuyorum... Savary. Korkuyorum...

— Böyle şeyler olabilir... dedi ihtiyar eczacı. Fakat sizin durumunuz için ayni şeyleri söyleyemeyiz. Belki bir tuzak mevcuttur ama, büyülü esrarengiz bir tuzak değil... Galiba Muhammet Raki bize bütün hakikati olduğu gibi anlatmadı. Hele işin sonucuna bir varalım, bakalım. O zaman ak mı, kara mı görürüz.

Bir maşrapanın içinde bir şeyler ezip genç kadına uzattı.

— Şunu içiniz bakayım. Daha sâkin uyumanıza yardım edecek.

— Ne o? Patlayıcı maddenizden mi içiriyorsunuz bana?

— Elimde patlayıcı maddenin katresi kalmadı. Hepsini Candia'da sarfettim.

— Savary, hiç tasvibetmediğiniz bu seyahate benimle birlikte katılmak için neden ısrar ediyorsunuz?

— Sizi nasıl yalnız bırakabilirim?

Bir an ilmî bir meseleyi çözercesine daldı. Sonra ağır, ağır :

— Evet, bu seyahati hiç tasvibetmiyorum ama, sizinle Cezayir'e geleceğim, Madam, dedi.

— Bone kadar mı?

Aynı şey...

— Orada hristiyanlar, Cezayir'dekinden daha büyük tehlikelere maruz kalıyorlarmış.

Savary, dalgın, başını salladı :

— Kimbilir?

Birden, kamaranın pencerelerinde kıpkızıl bir ışık yandı. Gözyüzü birkaç renk değiştirdikten sonra, tâ yükseklerde bir patlama duyuldu... Ve kıvılcım kıvılcım kandiller süzüldü gökte...

— Havai fişeği attılar...

Derin bir sessizlik içinde seyretmekte olan gemide bir anda çığlıklar yükseldi... Güvertede tayfalar, gemiciler koşuşuyorlardı.

Anjelik, Savary'nin göğsüne kapandı. Rescator'un gemisine ilk rastladıkları andaki kargaşalığı hatırlamıştı.

— Savary, acaba o korsan'a tekrar rastlar mıyız dersiniz?

— Madam, her havai fişeğin atılışında karşımıza Rescator çıkacak değil ya... Belki Cezayirli, Tunuslu veya Faslı devriyelerdir.

— Ama fişek bizim gemiden atıldı galiba.

— Öyleyse gemimizde bir casus var demektir.

Öteki yolcuları uyandırmaksızın, usulca güverteye çıktı-

lar. Kadirga, düşmanı şaşırtmak için âdeta zig zag bir rota tâkibetmeğe başlamıştı. Anjelik, Reguier'in Alman Şövalyesi ile konuştuğunu duyunca onlara seslendi:

— Gemimizden havai fişek atan casusu araştırdınız mı?

— Aradık ama bulamadık, Madam. Onun cezasını veririz. Şuraya bakınız...

Genç kadın kadirganın burnundan epeyce uzakta, bir dizi ışık gördü. Acaba bir ada'ya veya bir sahile mi yanaşıyoruz diye düşünmeğe kalmadan, ışıkların hafif hafif hareket ettiklerini farketti. Ağır, ağır da yaklaşıyorlardı...

— Tuzağa düştük... Tehlike var... diye bağırdı Baron von Nessenud.

Herkes süratle vazifesinin başına koştu...

Anjelik, gittikçe yaklaşmakta olan ışıkları saydı... Otuz tane idiler... Kendi kendisine:

— Berberiler... diye fısıldadı...

O sırada yanından geçmekte olan de Rgier, genç kadının mırıltısını duymuştu.

— Evet... Onlar, ama korkmayınız... dedi. Sadece küçük gemilerden müteşekkil bir filo... Geriden kuvvet gelmezse bize hücuma cüret edemezler.

Ama merak ettiğim bir nokta var... Bunlar pusuya yatmış bizi mi bekliyorlardı, dersiniz? Atılan fişeğe bakarsanız herhalde bekliyorlardı... Her ne hal ise bu serseriler için cephanemizi israf edecek değiliz... Bir yolunu bulup kaçacağız elbette... Baron von Nessenud, harpte aslan kesilir... Yalnız, onun parmağını oynatması için önüne koca bir donanmanın çıkması lâzım. Böyle çocuk oyuncakları için gemisini ve adamlarının hayatlarını tehlikeye atmak istemez...

Şövalyenin teminatına rağmen, Anjelik, heyulâ gibi yaklaşmakta olan gemilere dehşetle bakmaktaydı.

Bir müddet sonra, gemilerin ışıkları söndü. İki şövalye küçük bir fenerin titrek alevinde haritaları tetkikle meşguldüler. Alman:

— Şurası Can adası... diyordu. Koy'a giren geçit biraz dar-

cadır ama, Allahın izniyle başarırız. Orada su ikmalimizi yaptıktan sonra hazır vaziyette ortaya çıkabiliriz. Adada bir kaç balıkçıdan başka kimse yoktur. Onlar da bize bir zarar vermezler.

Anjelik'in biraz geriden kendilerini dinlemekte olduğunu fark eden Baron von Nessenud:

— Malta şövalyelerinin korkak olduklarını sanmayınız, Madam, Sizi, Bone şehrine salimen götüreceğim. Bunu hem kendim istiyorum, hem de büyük Efendinin bu hususta emirleri var.

Genç kadın samimî bir heyecanla teşekkür etti.

Gün ağarmağa başlamıştı. Anjelik, zeytin ve palmiye ağaçları ile çevrili küçük koy'a girdiklerini gördü. Mânasızlık ettiğinin farkında idi ama, Bone'a varıncaya kadar uyku tutmayacağını biliyordu.

Kadirga, gün iyice yükselinceye kadar koy'da bekledi. Baron von Nessenud, elinde dürbünü ile etrafı tarıyordu.

Birden, de Roguier'e döndü... İkisi birden kaptan köşkünden içeri girdiler. Dışarı çıktıkları vakit, sırtlarında kırmızı caketler vardı.

Anjelik telâş ve endişeyle sordu:

— Ne oluyor?...

Alman şövalyenin gözleri erimiş çelik gibi parlıyordu.

— Araplar geliyor... Çabuk silâh başına

Ve aynı anda güvertenin üstüne oklar, gülleler yağmağa başladı. Sahilde, çalılar arasına altı tane top gizlenmiş, hepsinin namluları da kadirgaya doğru çevrilmişti. Von Nessenud, bir ateş deryasının ortasında, sesini duyurmak için avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Gemi manevra yaparken, tayfalar, güverteye cephane taşımağa başladılar. Etraf bir kaç dakikanın içinde yaralılarla doluvermişti. Gemiciler bu arada, derhal harekete geçerek sahildeki toplardan ikisinin idaresini elinde tutan Arapları öldürmeğe muvaffak oldular.

Roguier:

— Cephaneleri tükenirse onları mat edebiliriz, diye bağırdı.

Fakat, sahildeki tepelerde, bir kaç saniye içinde sayısız beyaz türbanlı silüetler belirmişti. Hepsi bir ağızdan:

— Teslim olun köpekler... diye haykırışıyorlardı.

Daha ilk ağızda, Savary, Anjelik'i kolundan yakalayıp, kamaraya sürüklemişti, ama genç kadın, heyecandan içeride duramamış kapının önüne fırlamıştı. Kadirga, deniz seviyesindeki atışlardan gayrısına elverişli olmadığı için, fazla isabet kaydedilmiyordu. Araplar, kolay kazanılan bu zaferle sarhoş olmuşcasına birer ikişer suya atlamağa başladılar. Malta kadirgası, artık kocaman yaralı bir kuşu andırıyordu.

Yüzerek yaklaşan Araplar, «Allah, Allah» sesleri ile gemiye tırmanıyorlardı. Malta'lı silâhşörler bütün gayretleri ile çalışmalarına rağmen çekirge sürüsü gibi kaynaşan Arapların sayılarını eksiltmekte pek tesirli olamıyorlardı. Öne atılan Baron ile diğer şövalyeler, yavaş yavaş geri çekilme pozisyonuna düşmüşlerdi.

Anjelik, mercan tacirlerinden birinin iki Arap delikanlısı ile diş dişe boğuştuğunu dehşet içinde seyrediyordu. Bu sırada, bir gülle Baron von Nessenud'a isabet etti... Adam yere yıkıldı. Roguier, bir saniye ona bakmak üzere başını çevirdiği esnada, hasmının kılıcı, bir elini bileğinden uçuruverdi. Arapların elinden kurtulmağa muvaffak olan mercan taciri, sürünerek Anjelik'in yanına geldi, onu kamaradan içeriye itti. Banker ile genç İspanyol talebe de oraya sığınmışlardı.

— Her şey bitti... Şövalyeler mağlup oldular. Neredeyse bizi esir almağa gelecekler. Kıymetli kâğıtlarımızı denize atıp, başka kıyafetlere bürünelim... dedi tacir, (İspanyol talebeye baktı) bilhassa siz... Allaha dua ediniz de Bose garnizonuna mensup bir subayın oğlu olduğunuzu anlamasınlar... Yoksa, başınızı babanıza hediye ederler...

Bütün erkekler Anjelik'in mevcudiyetini fark bile etmeyerek oracıkta soyundular. Kâğıtlarını elbiselerinin içine sarıp, pencereden denize attılar. Sonra, bir dolabın içinde buldukları eski püskülere sarındılar.

Tâcirlerden biri dehşet içinde Anjelik'e baktı:

— Dolaptan hiç eski kadın esvabı çıkmadı, dedi: yazık, Madam, sizin kibar bir kadın olduğunuzu anlarlarsa isteyecekleri fidye de ona göre olur.

Savary gülümsedi:

— Benim o bakımdan korkum yok, işe yaramaz diye ilk denize atacakları insan ben olacağım.

Kamaraya inen birkaç basamak merdivenin başında heyulâ gibi bir zenci belirmişti. Gözlerini devirerek, elindeki palayı havaya kaldırdı.

Muharebenin gürültüsünden sonra çöken derin sessizliği, sadece yaralıların iniltileri bozuyordu.

Koy'a giren dört geminin ilkinde bulunan Amiral, Malta kadirgasına geçti. Yanında kıymetli malların listesini yapmaya memur edilen kâtibi bulunuyordu. Amiral kadirganın fazla tahribata uğradığını görünce suratını astı.

İlk olarak, Cezayirli esirler serbest bırakıldı. Bütün Maltalı mürettebat zincirlere vuruldu. Anjelik, Roguier'in kanlar içinde, ayakları, elleri zincirlere vurulmuş bir halde geçtiğini gördü. Ağır yaralı olan Baron'u ise zincirlerinden sürüklüyorlardı.

Esirler, Hacı Ali adındaki Amiral'in huzuruna çıkarıldılar. Kılık değiştirmelerine aldırış eden olmadı. Yaptıkları işleri kestirmek için elleri muayene edildi. Sonunda hepsi, hüviyetlerini açıklamak zorunda kaldılar. Araplar, Savary'yi görünce kahkahaları koyuverdiler. Onun kemikleriyle Cezayir'in av köpeklerini doyurmaya karar verdiler.

Sıra Anjelik'e geldiği zaman bütün yüzlerde derin bir hayret ve hayranlık belirdi. Cezayirli subaylar ,genç kadını bir hilkat garibesi gibi merakla, hayretle tetkikten geçirdiler. Hacı Ali'nin yanına koşup birşeyler fısıldadılar. Amiral, Anjelik'in yaklaşmasını emretti.

Böyle bir seyahati göze alan herkes için, Berberîler tarafından yakalanmak kadar tabiî bir şey olamazdı. Anjelik, bu nâhoş hâdiseyi önceden bildiği için, plânlarını yapmış nasıl hareket edeceğini tasarlamıştı. Cezayirlilerin pek pahalı satabilecek-

leri güzel bir Avrupalı kadın görünce, şehvetten önce parayı düşünecekleri muhakkaktı. Bunu bildiği için aç bakışlarla kendisini süzen erkeklerin siyah gözlerine mağrur bir edayla baktı. Onlara hüviyetini söylerken yıllardan beri kullanmadığı ismi verdi. Kocası Joffrey de Peyrac'ın, kendisini Bone'da beklediğini bildirdi. Kocasının onlara istedikleri fidyeyi vereceğini ilâve etti. Hattâ Joffrey de Peyrac, ona Müslüman bir haberci ile nerede olduğunu bildirmişti. Haberci olarak gelen Muhammed Raki'nin belki de esirler arasında olacağını tahmin ettiğini söyledi.

Hacı Ali, duyduklarından memnun olmuş gibi gülümsedi. Yakalanan Muhammed Raki'nin huzura getirilmesini emretti. Anjelik, kocasından haber getiren adamı görünce çocuk gibi sevindi. Evet, işte bu adamdı.

Filo koydan çıkmış, denize açılmıştı. Hacı Ali, gözlerini Anjelik'den ayıramıyordu. Arada bir yanındaki kâtibi ile ona dair bir şeyler konuşuyordu ama, genç kadın ne konuştuklarını anlayamıyordu.

Savary, yine bir yolunu bulup onun yanına gelmişti. Genç kadın eczacının kulağına eğildi:

— Muhammed Raki acaba benim onlara söylediklerimi teyid etti mi dersin Savary? Acaba, kocam namına benim için isteyecekleri fidyeyi verir mi? Allahım, hiçbir şey bilmiyorum. Joffrey, uzun yıllar bu Berberîlerin arasında yaşadı ise onların usullerini iyi bilir, değil mi. İyi ki asıl hüviyetimi saklamadım... Ha, ne dersiniz Savary?

— İyi ettiniz, dedi Savary; işler zaten karmakarışık, hakikati söylemeseydiniz büsbütün çorbaya dönerdi. Bir İslâm mahkemesi huzuruna çıkarılacak olursanız hiç olmazsa kendinizi müdafaa edebilirsiniz. Kur'an, kocası hayatta olan bir kadınla evlenmeyi meneder. Zina suçunun cezası çok büyüktür. Üstelik, siz huzura getirilince, Hacı Ali, «tâ kendisi, evet o kadın... Vazifemiz sona erdi... Araştırma burada bitti» demişti.

— Ne demek istedi acaba, Savary?

Savary acz içinde ellerini açtı.

3. KISIM
Mezzo — Morte

Gemiler sahile yaklaşırken, küreklerin dalgalar üzerinde çıkardıkları tatlı hışırtıdan başka bir şey duyulmuyordu. Anjelik, başını kaldırıp, Baron Von Nessenud'un baktığı noktayı araştırdı. Kara görünmüştü:

— Cezayir, dedi Baron.

Şehrin gürültüsü gittikçe daha kuvvetlenerek yaklaşıyordu. Gemi limana girerken toplar ganimeti müjdelemeye başladılar. Sahilden atılan toplar, insan çığlıkları bu müjdeye cevap verdiler.

Gemiden önce şövalyeler, sonra tayfalar, nihayet yolcular çıkarıldılar. Anjelik, diğerlerinden ayrı olarak silâhlı muhafızların nezaretinde esir pazarına götürüldü. Bir binanın üst katında, beyaz badanalı bir köşeye büzüldü. Bir müddet sonra, kenardaki perde aralandı, buruşuk yüzlü, ihtiyar bir kadın ortaya çıktı. Sıcak, şefkatli bir tebessümle:

— Benim adım Fatima ,dedi: burada çalışıyorum, esirler bana Mirelya derler.

Bir tepsi'nin içinde iki iri ballı çörek, bir kupa şerbet getirmişti. Ayrıca bir de, yüzü güneşten muhafaza için kullanılan dantel bir peçe vardı kolunda. Ama bu son tedbir biraz geç kalmıştı, zira Anjelik'in yüzü güneşten bronz rengine döneli çok olmuştu.

Genç kadın, banyo yapmak istediğini söyledi.

— Öteki esirler satılsın da sizi öyle hamama götüreyim... Satış öğle namazına kadar sürer sanıyorum.

Aslında Fransız olan Fatima, genç yaşında esir düştükten sonra bir daha buradan kurtulamamıştı. On altı yaşında iken, bir leydi'nin yanında fam dö şamb olarak, onunla seyahat eder-

ken Cezayirlilere esir düşmüşlerdi. Fatima - Mirelya, artık, buruşuk, kuvvetsiz bir ihtiyarcıktı. Esirlerin ihtiyaçlarına bakarak birkaç kuruş kazanıyor, geçinip gidiyordu.

— Beni sizin hizmetinize verdikleri için o kadar sevindim ki, Madam diyordu. Siz, Rescator'un kucak dolusu paraya satın alıp elinden kaçırdığı güzel Fransız leydisisiniz. Mezze - Morte, sizi Rescator'dan önce ele geçirmek için yemin etmişti.

Anjelik, gözlerinden müthiş bir korkuyla kadına bakakaldı.

— İmkânsız, diye kekeleli. Mezzo - Morte benim nerede olduğumu ne biliyordu?

— Ah o herşeyi bilir Madam, Her yerde casusları vardır onun. Fas Sultanının baş harem ağası Osman Faracî, beyaz kadın satın almak üzere buraya gelmişti... Sonra sizi aramaya çıktı.

— Neden?

— Çünkü sizin için «Akdenizin en güzel beyaz esiri» diyorlar.

Anjelik çaresizlik içinde ellerini uğuşturdu:

— Allahım, ne olur çirkin olsaydım!... Çirkin, sakat, eciş bücüş, yüzüne bakılmaz bir mahlûk olsaydım.

— Benim gibi, dedi ihtiyar kadın; esir düştüğüm zaman, On altı yaşındaydım, iri, güzel göğüslerim vardı ama, hafifçe topallıyordum. Beni satın alan adam, sonradan benimle evlendi. Hiçbir zaman bir odalık tutacak kadar parası olmadı. Ben ömrüm boyunca çalışmak zorunda kaldım.

Anjelik, parmakları ile ağrıyan başını uğuşturdu.

— Hiç anlayamıyorum... dedi. Beni yakalamak için bu tuzağı nasıl kurdular.

— Mezzo - Morte, sizin aranmanız için en kurnaz müşaviri olan Amar Abbas'ı, Malta'ya yolladı ve size sözde kocanız hakkında malûmat vererek gemiye binip Akdenize açılmanızı, bu suretle yakalanmanızın kolaylaşmasını sağladı.

Anjelik, kadının sözlerindeki mânayı kavramaktan korkar gibi acele acele başını salladı:

— Hayır... Ben Malta'da kimseye tesadüf etmedim ki... Yalnız... Kocamın bir hizmetkârı gelip beni buldu... Muhammed Raki adında...

— İşte Amar Abbas o idi...

—— Hayır... İmkânsız bu... Olamaz.

— Sakallı bir Berberî değil miydi bu adam?

Anjelik, dili tutulmuş gibi kadına bakakaldı. Ağzından tek kelime çıkaramadı.

— Durun... dedi ihtiyar kadın, bir fikrim var... Bir kaç dakika önce, Amar Abbas'ın burada Sadi Hasan ile konuştuğunu görmüştüm. Gidip bir bakayım, kâlâ buralarda ise size işaret eder, gösteririm.

Bir kaç saniye sonra, elinde bir tül ile döndü.

— Şunu sarınınız...

Ve öne düşerek, Anjelik'i uzun bir koridordan geçirdi... Binanın avlusuna bakan bir balkona çıkardı.

Esirlerin satışı başlamıştı. Yeni getirilenler çırıl çıplak idiler... Avrupa'lıların beyaz sarı tüylü vücutları ile şarklı esirlerin çikolata renkli tenleri garip bir tezat yaratıyordu. Sağ tarafta, resmî şahsiyetler, eski korsanlar, kendileri için hazırlanmış ipek yastıkların arasında oturuyorlardı. Bunlar esir alıp satarak servet sahibi olmuşlar, kendileri de harem kurmuşlardı. Paşanın, idare müdürü de onların yanında yerini aldı.

Mirelya, Anjelik'i dürttü:

— Bakınız... Bakınız... İşte... Orada... Paşanın idare müdürü ile konuşuyor... Amar Abbas...

Anjelik dikkatle baktı ve... Muhammed Raki'yi gördü...

— Ah... İşte orada... Muhammet Raki...

Bağırmamak için eliyle ağzını kapattı...

— Amar Abbas o işte.

— Hayır. Olamaz... Bana mektupla, safir taşı göstermişti...

Anjelik, öylesine şaşkın ve perişan bir halde idi ki, bütün gün, kendisini nasıl olup da buraya kaçırdıklarını düşünmekle geçirdi... Savary'nin hakkı vardı... Berberî haberciden şüphelenmekle ne kadar doğru hareket ettiğini şimdi anlıyordu. Aca-

ba Savary nerelerdeydi şimdi? Satışa arzedilen esirler arasında onu araştırmayı akıl etmediği için kendi kendisine kızdı. Ama görmüş olsaydı, dalgınlığına rağmen fark ederdi... Esirler arasında iki şövalyeyi de görememişti.

Yavaş, yavaş dışarıdaki uğultu dindi. Alıcılar, yeni esirleri ile evlerine döndüler, Ve Cezayir'in üzerine bir kere daha karanlık bir gece indi...

Fatima - Mireilya, Anjelik'in uyumağa çalıştığı divanın yanındaki saman şilteye uzanmıştı. Genç kadının uykusunu getirmek için ona uzun, uzun hikâyeler anlattı.

Ertesi gün, Anjelik'i Hacı Ali'nin yanına götürdüler. Adamın etrafını sarı ipek şalvarlı, sarı türbanlı genç delikanlılar sarmıştı... Çoğu Fas veya Cezayir'li idiler ,ama aralarında mavi gözlü Kuzeylilere de rastlanıyordu. Delikanlılar, Anjelik'i somurtarak, düşman bakışlarla süzdüler...

Birkaç saat sonra rıhtım'da idiler. Biraz ileride kendilerini beklemekte olan bir kadirgaya bindikleri vakit, Anjelik'in yüreğini yine bir korku aldı...

— Nereye gidiyoruz?

Bu suale hiç kimse cevap vermedi.

Kadirganın baş tarafında, sarı türbanlı, ipek elbiseler giymiş bir adam duruyordu. Türbanında ve parmaklarında kıymetli, iri taşlar ışıldamaktaydı. Bin bir gece masallarından fırlamış bir padişahı andırıyordu. Buna rağmen yüzünde hâlâ, bir İtalyan balıkçısı olduğunu hatırlatan kaba bir mâna vardı. İtalyan şivesine çalan bir Fransızca ile:

Ben Mezzo - Morte'yim. dedi.

Anjelik, korkuyla adamın yüzüne bakarak, hafifçe selâm verdi. Bu, Akdenizi titreten, Cezayir Amiral'i ünlü korsan Mezzo - Morte'nin ta kendisiydi.

Mezzo - Morte, genç kadını derin bir hayranlık ifadesi ile süzdükten sonra, Hacı Ali'ye dönerek bir şeyler söyledi. Anjelik, öğrendiği bir kaç arapça kelime sâyesinde, Amiral'in, bu başarısından dolayı Hacı Ali'yi tebrik ettiğini anlar gibi oldu. Yalnız, Mezzo - Morte'nin bakışlarında ,yeni bir esir elde etmiş

bir tacirin memnun ifadesinden daha başka, daha kötü bir mânâ sezmişti. Korku ile bir adım yaklaşarak:

— Amiral, dedi, lûtfen beni ne gibi bir âkıbetin beklemekte olduğunu söyler misiniz? Sizden hüviyetimi saklamağa çalışmadığımı unutmayınız lûtfen... Bu seyahati kocamı aramak üzere yapıyorum. Fransada büyük bir servetim var... Kocam Bone şehrinde imiş... O size, beni kurtarmak için istediğiniz fidyeyi verecektir.

Mezzo - Morte, tasdik makamında başını salladı. Sessiz bir kahkaha atar gibi yüzü, gözlerinin kenarları kırış, kırış oldu.

— Pek güzel, Madam... dedi, Fidye'nizi almak için Bone'dan daha uzağa gitmek zorunda kalmayacağımız için memnun oldum. Fakat, söylediklerinizin hakikat olduğundan emin misiniz?

Anjelik, hakikati söylediğini ısrarla tekrarladı. Mezzo-Morte şüphe ediyorsa, Malta'dan kendisi ile ayni gemide gelmiş olan Muhammed Raki'ye sorabilirdi. Onu, Bone'dan kocası yollamıştı.

Mezzo - Morte.

— Biliyorum, biliyorum. dedi.

Gözleri hain bir tebessümle ışıldıyordu.

— Biliyor musunuz? diye bir çığlık attı Anjelik... Ah, Allahım... Kocamı biliyor musunuz? Söyleyin... Yalvarırım... Onu tanıyor musunuz?

Korsan, «hem biliyorum, hem bilmiyorum» der gibilerden başını salladı. Sonra bir kahkaha daha attı. Fıstık yeşili ve acı pembe ipek elbiseler giymiş delikanlılar, onu taklit ettiler... Mezzo - Morte, onlara emreder gibi bir şeyler söyledi... Genç çocuklar koşup gözden kayboldular... Fakat, biraz sonra ellerinde şekerleme tabakları ile döndüler... Korsan ağzını avuç avuç şekerleme ile doldurdu.

Anjelik, adamın müphem baş sallayışından ümitlenmişti:

— Amiral ,rica ederim, hakikati söyleyiniz bana, kocamı tanıyor musunuz?

Mezzo - Monte, siyah bakışlarını bıçak gibi genç kadının gözlerine sapladı:

— Hayır... Hem benimle bu şekilde lâübali bir ses tonu ile konuşmayınız... Esir olduğunuz aklınızdan çıkmasın. Sizi, can düşmanımız Baron von Nessenud ile aynı gemide bulduk. Ne şanslı günmüş, heey. Bir taşla iki kuş vurmuş olduk. Fransızlar da bilir bu darbı misali değil mi?

Anjelik, Girit'ten dönerken gemisinin kazaya uğradığını, Maltada Cezayir'e gelmek üzere Baron'un kadirgasına binmiş olduğunu anlattı.

— Demek Girit'ten geliyordunuz, dedi korsan ,orada ne işiniz vardı?

— Burada ne işim varsa orada da ayni idi, diye cevap verdi genç kadın. Bir hristiyan korsanın eline düşmüştüm, beni esir pazarında sattı. Ama, ben kaçmağa muvaffak oldum.

Bu sözü söylerken mağrur bir eda ile korsanın yüzüne baktı.

— Ah, siz Rescator'un kucak dolusu para verip satın aldığı güzel Fransız kadınısınız... Ayni gece onun elinden kaçtınız, değil mi?

— Evet, o Fransız kadınının ta kendisiyim.

Mezzo - Monte birden kahkahalarla gülmeğe başladı. Güldü, güldü, güldü... Nihayet sakinleşti. Akdenizin büyücüsünün elinden nasıl kaçabildiğini sordu.

— Limanı ateşe verdim, dedi Anjelik.

— Ooo, herkes bir yangından bahsediyordu, o olmasın...

Korsanın gözleri keyfinden pırıl pırıl yanıyordu...

— Peki ama, dedi, ne diye Rescator'un yanında biraz kalıp da onun bahşedeceği zevklerden istifade etmediniz? Sizi lüks ve ihtişama garkedeceğinden bahsetmedi mi?

— Benim lüks ve ihtişamda gözüm yok... Akdeniz'deki korsanların birine odalık olmağa da hiç niyetli değilim. Ben kocamı aramak için geldim buralara... Onu on senedir ölü sanıyordum.

Mezzo - Morte yine bir kahkaha nöbetine tutuldu... Anje-

lik, birden dehşetle ürperdi. Bu adam deli miydi yoksa?. Tepine, tepine kasıklarını tuta tuta gülüyor, biraz nefes almak için duruyor, sonra yine çılgınca gülmeğe başlıyordu.

Kahkahalar arasında, gözlerinden yaşlar gelerek:

— Hacı Ali, duydun mu? Aynı... aynı... Ta kendisi... diye bağırıyordu.

Arap da gülüyordu...

Anjelik, sabırla, biraz önce söylediklerini tekrarladı. Karşısında kahkahada nkırılan bu adamın aklını başına getirmek için ne yapsaydı acaba?

Fransa'da parası olduğunu, istedikleri fidye'yi rahatça verebileceğini tekrar anlatmağa koyulmuştu ki, Mezzo - Morte bir den gülmesini kesti:

— Siz galiba bir tuzak sayesinde elimize düştüğünüzü anladınız?

Genç kadın başını salladı. Mezzo - Morte, yakalanıp esir edilmenin üzüntüsü içinde iken bile hakikati görebilen bir kadına ilk defa rastladığım söyledi.

— Artık hiç şüphem kalmadı. Hacı Ali... Ayni kadın bu... d'Eskrenvil'in aklını başından alan, Rescator'un elinden kaçmağa muvaffak olan, Candia limanını ateşe veren Fransız kadınının ta kendisi...

Şahin gibi bakışları ile Anjelik'i süzüyordu. Mezzo - Morte kaba bir adamdı ama, etrafındakileri derhal kudreti altına almasını sağlayan garip bir hassasiyete sahipti. Güneşten yanmış yüzü, karma karışık olmuş saçları, kirli yırtık elbisesi ile karşısında duran bu güzel kadını seyrederken, bakışları yavaş yavaş acaip bir pırıltı ile yanmağa başladı...

— Şimdi anlıyorum... dedi usulca... Evet... O kadın bu, Hacı Ali... Mektupta tarif edilen Candia'da «O» nun satın aldığı kadın... Hey Allahım... Ne şans bu... Rescator avucuma düştü artık... Ayaklarıma kapanmağa mecbur olacak... Onun da zayıf noktası vardı - Kadın... Bütün budalaların müşterek bir zayıf noktası vardır - Kadın... Aklı sıra esir ticaretinde hepimizin efendisi rolünde görünmek istiyor... O olmasaydı, şimdiye ka-

dar çoktan Sultan'ın Amirali olacaktım... Artık istediği kadar Merakeş'ten İstanbul'a altın taşısın, bütün dostları istedikleri kadar onu desteklesinler, ona son oyunu ben oynayacağım... Onu Akdeniz'den kaçıracağım, duyuyor musun, Hacı Ali? Akdenizi terkedip gidecek... Ve bir daha dönmiyecek...

Kollarını havaya kaldırarak, mağrur bir eda ile bağırdı:

— Artık, efendi ben olacağım... En amansız düşmanım Rescator'u perişan edeceğim...

Anjelik, belirsiz bir alayla:

— Pek çok düşmanınız var galiba... dedi.

Genç kadının ses tonu, korsanın keyfini kaçırmağa kâfi geldi:

— Evet, dedi buz gibi bir sesle, çok düşmanım var, ama hepsiyle baş edeceğim. Zavallı yarım akıllı d'Eskrenvil'i nasıl çileden çıkardığınızı anlıyorum. Oturunuz.

Anjelik, adamın işaret ettiği kadife kanapeye, âdeta çökercesine oturdu. Başı müthiş dönüyordu. Cezayir Amiral'i de karşısına geçti... Türk lokumu dolu tabağı genç kadına uzattı. Anjelik, öylesine halsiz ve bitkin hissediyordu ki, belki biraz kuvvetlenirim diye düşünerek lokumlara uzandı... Fakat, uzanmasıyla bir feryat koparması bir oldu... Amiral'in etrafındaki delikanlılardan biri, uzun tırnaklarını genç kadının eline batırıp kan revan içinde bırakmıştı.

Bu hareket, Mezzo - Mortenin keyfini yerine getirmeğe kâfi geldi.

— Oh, oh, kuzucuklarım sizi kıskandılar... Pek yakınımda bir kadın görüp de ona iltifat ettiğime şahit olurlarsa küplere binerler... Benim gibi bir adam için nâhoş bir durum bu... Kadınları yanıma yaklaştırmam ben... Büyük liderlerin kadınlarla alâkadar olmamaları onların başarılarının sırrıdır. Kadın, erkeği daima aptalca hareketlere sürükler. Kadınsız erkeklerin başaramayacakları iş yoktur. Ama, kadınsız erkekler, işi biraz izâm ediyorlar... Tahriklere karşı kendilerini fazlaca müdafaa eder vaziyete düşüyorlar. Ben, zevklerimi çok iyi ayarlamışımdır...

Yine bir kahkaha attı... Yüzü bir kadın gibi boyalı, küçük bir zenci oğlanın saçlarını okşadı.

— Bu çocuklar bana bütün varlıkları ile, ruhen ve bedenen bağlıdırlar... Ağzımdan çıkacak tek kelime ile sizi şuracıkta param parça ederler. Size nasıl bakıyorlar, gördünüz mü? Bir hristiyan gemisini elde ettiğimiz vakit, yakalanan Hristiyanların kanlarını içmekten büyük bir zevk duyarlar... Kendilerine şarabı yasak ettim...

Anjelik, içini saran korku ile öylesine donup kalmıştı ki hiç bir şey söyleyemedi.

Mezzo - Morte, genç kadının biraz önceki alaylı sözlerini unutmamıştı... Böyle bir hareketi unutacak adam değildi.

— Siz mağrur bir kadınsınız dedi... Kadınlarda gurur'a hiç tahammülüm yoktur. Kadınlar mağrur olmak hakkına sahip değillerdir.

Birden yine kahkahalarla gülmeğe başladı.

— Niçin gülüyorsunuz? diye sordu Anjelik.

— Çok mağrur çok kendini beğenmiş oluşunuza... Çünkü sizin başınıza gelecekleri biliyorum. Gülüşümün sebebi bu... Şimdi anladınız mı?

— Hiç bir şey anlamadım.

— Zararı yok. Yakında anlarsınız.

O geceyi Anjelik, Mezzo - Morte'nin kadirgasında geçirdi. Hizmetine yine Fatima - Mirelya verilmişti. Genç kadın bileziklerinden birini kadına verdi ve gece yanından ayrılmamasını rica etti. Sarı türbanlı delikanlıların gazabından fena halde korkmuştu. İhtiyar kadın kapının önüne yaydığı bir şiltede yattı. Anjelik, yatağına uzanır uzanmaz, yorgunluktan sızlayan vücudu ile derin bir uykuya daldı.

Ertesi gün, filo limanın kapılarından birine doğru yol aldı. Burada karaya çıktılar... Kafile ile beraber, Anjelik, de eğri büğrü taşların üstünde sendeliyerek Mezzo - Morte'nin peşi sıra yürüyordu. Nihayet, Babı Azun'da durdukları vakit, muhafızlar yerlere kadar eğilerek Mezzo - Morte'yi selâmladılar. Kor-

san sık sık garnizonu teftişe gelmek âdetinde idi ama bu sefer böyle bir niyetle hareket etmemişti. Birini bekliyor gibi bir hali vardı.

Beklemeleri uzun sürmedi. Biraz ilerideki sokağın başından zenci bir atlı ile müsellâh bir muhafız sökün etmişti. Atlı, Mezzo - Morte'nin karşısına gelince yere atladı, on derece hürmetkâr bir tavırla temennahlar etti... Koran da aynı şekilde mukabelede bulundu.

Mezzo - Morte, arap prens'e karşı derin bir hürmet beslediğini belli ediyordu. Adam, kendisinden daha uzun boylu idi. Üst üste tekrarlanan «Aleyküm selâm» teatilerinden sonra, Arapça bir şeyler konuştular. Sonra ikisi de güzel esir'e döndüler. Arap Prens, ellerini açarak, yerlere kadar eğildi... Mezzo - Morte'nin gözlerinde alaylı bir ışık yandı:

— Fransa kralının sarayındaki nezaket kaidelerini unuttum. Size, Osman Farici'yi tanıştırmadım... İşte, Fas Sultanı Mulay İsmail'in baş harem ağası Ekselans Osman Faraci...

Anjelik, uzun boylu Arap'a korkudan ziyade hayretle baktı. Adamın harem ağası olduğunu hiç anlamamıştı. Gördüğü diğer harem ağalarına hiç benzemiyordu. Onların çoğu katıner, katıner gerdanlı, göbekli kimselerdi... Demek meşhur Osman Faraci bu idi... Fas Sultanının baş harem ağası... Adını çok duymuştu bu adamın...

Mezzo - Morte:

— Bir kişiyi daha bekliyoruz... dedi.

Sanki bir komedi tertiplemiş de rol verdiği aktörlerin sahneye zamanında girip çıkmalarını ayarlıyormuş gibi heyecanlı ve keyifli idi Mezzo - Morte...

— Ah, işte geldi...

Yeni gelen Muhammed Raki idi. Adam, Anjelik'in yüzüne bile bakmadı. Cezayir Amiralının önüne doğru yürüdü.

— Artık hareket edebiliriz, dedi Mezzo - Morte.

Hep beraber kalkıp, batıya doğru ilerlemeğe başladılar. Bir müddet sonra şehirden çıktılar. Güneş batmak üzere idi... Uzun bir yürüyüşten sonra, bir uçuruma doğru uzanan yalçın bir te-

peye çıktılar. İnsana korku veren, acaip bir yerdi burası... Akşamın alaca karanlığında, etrafta uçuşan akbabalar, kargalar atmosferi biraz daha korkunçlaştırıyordu.

— İşte...

Mezzo - Morte, biraz ilerideki bir yığıntıyı işaret ediyordu...

— İşte...

Anjelik, adamın neyi kastettiğini anlayamadan o tarafa baktı.

— İşte... diye tekrarladı.

Genç kadın, nihayet, kocaman bir küme demir, taş parçalarının arasında beyaz bir insan eli farketti...

— Kadirganıza kumanda eden şövalyeler, şimdi o taş yığınının altında yatıyorlar... Yerliler, akşam namazı saatinde onları taşlayarak öldürmek üzere buraya getirmişlerdi.

Anjelik, dehşet içinde elleri ile yüzünü kapadı.

Yine yürüdüler. Yüksek bir kale duvarı gök yüzüne doğru uzanıyordu. Duvarın bütün sathına, balık oltası biçiminde, uçları kıvrık demir çubuklar çakılmıştı... Kaleden atılan esirler, bu çubuklara takılıyorlar ve böylece diri, diri akbabalara, kartallara yem oluyorlardı. Biraz daha yaklaştıktan sonra, Anjelik, yırtıcı kuşların, çubuklara takılı iki cesedi gagaladıklarını gördü...

Müthiş bir baş dönmesi ve bulantı ile başını başka tarafa çevirdi, fakat Mezzo - Morte, ona, bu nefis manzarayı dikkatle seyretmesini emretti...

— Beni de böyle bir akibet mi bekliyor? diye sordu genç kadın.

Mezzo - Morte güldü:

— Hayır, Size yazık değil mi? Ben kadından pek anlamam ama, sizin gibi bir güzel, meşhur Cezayir duvarını süsleyip, akbabaların karınlarını doyurmaktan daha iyi işlere yarayabilir. Dikkatle bakınız, dedim size... Çubuklara takılı cesetlerden birini tanımadınız mı?

Bir an, müthiş bir panik içinde, Anjelik, işaret edilen cese-

din Savary'ye ait olduğunu düşündü... Korkunun pençesinde yere yıkılmamağa gayret ederek başını kaldırdı... Hayır, Allaha şükür, Savary değildi... Bunlar, iki Fas'lının cesetleri idi.

— Ceset seyretmek kadar zevkim henüz sizinki kadar gelişmedi, dedi, bunları tanıyamadım.

— O halde isimlerini ben size söyleyeyim. Soldaki, Kocanıza götürmesi için Candia'da iken bir mektup verdiğiniz Arap kuyumcu Ali Mektup'dur... Ah, bakıyorum «benim» cesetler ilginizi çekmeğe başladılar. Öbürünün adını da öğrenmek ister miydiniz

Anjelik, gözlerinden ateş fışkırarak korsana baktı. Adam, kendisiyle, bir kedinin fare ile oynaması gibi, ağzını şapırdatarak oynuyordu...

— Yaa, dedi Mezzo - Morte, öteki de Ali Mektup'un yeğeni Muhammed Raki...

Anjelik, elinde olmayarak bir feryat kopardı, süratle dönüp, Malta'da kendisine Muhammet Raki adı altında gelmiş olan adama baktı.

— Kafanızdan geçenleri okuyabiliyorum, dedi Mezzo - Morte. Ama ,olup bitenler pek basit... Burada gördüğünüz adam, size yolladığım casustur. Yani sahte Muhammed Raki... Gördünüz işte, hakikisi duvardaki çengel'e asılı...

Anjelik'in ağzından tek bir kelime çıktı

— Niçin

— Ah, şu kadınlar... Ne de çok sual sorarsınız... Her şeyin iç yüzünü öğrenmeğe meraklısınız... Pekâlâ, bende size her şeyi anlatacağım... Mektubun elime nasıl geçtiğini anlatmağa kalkışmayacağım, uzun sürer... Mektubu okuyunca, senelerce önce kaybolan kocasını aramaya çıkan bir Fransız kadınının, onu bulabilmek için elinden geleni yapmağa hazır olduğunu öğrendim. Kafamda hemen bir fikir kök salmağa başladı. Ali Mektub'u sorguya çektim; kadın güzel miydi? Zengin miydi? Evet. Derhal kararımı verdim. Bu kadını esir edecektim. Yapacağım bütün iş, kocasının yem olarak kullanıp bir tuzak kurmaktan ibaretti. Ali Mektup'un yeğeni Muhammed Raki'yi de karşıma alıp

bir çok sualler sordum. Raki, kadının kocasının yanında uzun yıllar çalışmıştı. Adamın kolayca tanınacak bazı hususiyetleri vardı... Meselâ, yüzünde bir yara izi bulunuyordu. uzun boylu, ince vücutlu idi, bir ayağı da hafifçe topaldı. Bir şans eseri olarak, adam ,yanında çalıştırdığı Muhammed Raki'ye, karısının tanınmamasına imkân olmayan bir mücevher hediye etmişti. Casus olarak tayin ettiğim adam, Muhammed Raki'nin anlattıklarını can kulağı ile dinledi. Safir taşı aldı. Artık bütün iş, bu arada Candia'da satılmış olması muhtemel bulunan kadını bulmağa kalıyordu. Çok geçmeden bu husus da aydınlandı. Kadın, Rescator'un elinden kaçtıktan sonra Maltaya gelmişti.

— Bunu size kendim söyledim.

— Evet, ama ben daha önceden biliyordum. Fakat bu nokta beni öylesine keyiflendirmişti ki, bir kere de sizin ağzınızdan duymak istedim. Her neyse, ondan sonra işler son derece kolaylaştı. Casusumu Muhammed Raki adı altında, sizi bulması için Maltaya yolladım. Ve, Cac adası'nda tuzağımızı kurduk. Casusum, gizlice geminize çıkmıştı... Posta güvercini bana tuzağın başarılı olduğuna dair haber getirdi. Ben de Ali Mektup ile yeğenini öldürttüm.

Anjelik mecalsiz bir sesle:

— Niçin? diye inledi.

— Çünkü ölüler konuşamazlar, Madam.

Genç kadın ta içinden titredi. Bu adamdan öylesine nefret etmişti ki, birden, artık korku sınırlarını aştığını hissetti. Zümrüt gözleri kıvılcım kıvılcım:

— Siz bir canavarsınız, diye bağırdı... Üstelik yalancısınız da... Anlattığınız hikâyenin elle tutar tarafı yok... Sözde bana, hiç görmediğiniz, kaça satacağınızı bile bilmediğiniz bir kadını esoir alabilmek için bir filo hazırladığınızı mı anlatmak istiyorsunuz? Bu yüzden bir sürü zarara girdiniz, cephane ve insan kaybettiniz... Aç gözlü olduğunuzu çok iyi biliyorum ama, bu derece aptallık edeceğinize ihtimal veremem.

Mezzo - Morte, genç kadını, yarı kapalı gözlerle dinlemişti.

— Bütün bu hesaplara sizin aklınız nasıl eriyor? diye sordu.

— Hesap bilirim.

— Desenize iyi bir armatör olurdunuz.

— Armatör sayılırım. Batı Hint adaları ile ticaret yapan bir gemim var. Yalvarırım, beni dinleyiniz. Size çok zenginim diyorum. Tahayyülünüzden daha büyük bir fidye verebilirim.. beni yakalayıp satmakla elinize paradan başka ne geçecek? Belki de beni ele geçirmeniz sizin için hiç de iyi olmadı... Bu işten belki zararlı bile çıkacaksınız.

Mezzo - Morte, başını ağır, ağır iki yana salladı:

— Hayır... Asla zararlı çıkmıyacağım. Bilâkis sizi ele geçirebildiğim için kendi kendimi tebrik ediyorum.

Anjelik öfkeyle haykırdı:

— Size inanmıyorum... İki Malta şövalyesini öldürmeğe muvaffak olduysanız bile, bu demek değildir ki, benimle ilgili bütün plânlarınız sonuna kadar başarı kazanacak... Benim bir Malta kadirgasına bineceğimi bile bilmiyordunuz. Tuzağınızda muvaffak olmak için neden kocamla temasa geçmediniz. Bu işte sadece, casusunuzun öne sürdüğü zayıf delillere inanmak hususunda göstereceğim aptallığa güveniyordunuz. Pekâlâ delillerden şüphelenip, kocamın el yazısı ile yazılmış bir kâğıt istiyebilirdim...

— Bunu düşünmedim, ama mümkün değildi.

— Neden?

— Zira kocanız öldü... dedi Mezzo - Morte, evet, kocanız veya bir zamanlar kocanız olan adam - üç yıl önce bir salgın hastalık sırasında öldü. O günlerde Tetuan'da aynı hastalığa on bin kişi kurban olmuştu. Muhammet Raki'nin efendisi, Peyrac adındaki hristiyan âlim de o zaman hayata gözlerini yumdu.

— İnanmıyorum size, dedi Anjelik, inanmıyorum, inanmıyorum...

Sanki adamın sözleri ile kendi ümitleri arasında sesten bir duvar yükseltmek ister gibi avazı çıktığı kadar haykırarak konuşuyordu. «Şu anda ağlayacak olursam her şey mahvolur, her

şey mahvolur diye inliyordu içinden.

Amiralin muhafızları, şimdiye kadar efendilerinin suratına bu şekilde haykıran birini görmemiş oldukları için, heyecana kapılmışlar elleri kamalarının kabzasında bekleşiyorlardı.

— Bana her şeyi anlatmadınız...

— İhtimal... Ama artık size hiç bir şey anlatmayacağım.

— Bırakınız beni, gideyim Fidyemi ödeyeceğim.

— Hayır, dünyanın bütün altınları pahasına, duyuyor musunuz, dünyanın bütün altınları pahasına sizi bırakmayacağım... Servet ve paradan ziyade kudret ve nüfuz istiyorum ben... Bunlara da sizin vasıtanızla erişebileceğim... Bu yüzden sizi ele geçirmek için para pul, adam gözüm görmedi. Ne demek istediğimi anlamışsınız, anlamamışsınız vızgelir bana...

Anjelik, alaca karanlıkta gittikçe seçilmez olan duvara baktı oradaki çengele takılı insan, hakikî Muhammet Raki, Jofrey de Peyrac'ı tanıyan yegâne insandı... Ve o da artık konuşamıyacaktı...

«Tetuan'a gidersem» diye düşündü, «belki onu tanıyan başkalarına rastlarım. Fakat oraya gidebilmek için önce hürriyetime sahip olmam lâzım».

— Şimdi size, hakkınızda tasarladığım plândan bahsedeyim biraz, dedi Mezzo-Morte, Ekselâns Osman Faraci ile, aziz dostum Sultan Mulay İsmail'e göndereceğim hediyeler arasına sizi de ilâve edeceğim. Bana tarif ettiklerinden daha güzel olduğunuzu görüyorum... Makbule geçen bir hediye olacaksınız... Şu andan itibaren Ekselânsın emrindesiniz. O size, daha az mağrur olmayı öğretecektir.

Anjelik, korsanın dediklerini artık duymuyordu. Adam, maiyeti ile birlikte veda edip oradan uzaklaşırken kendisine geldi. Osman Faraci'nin elini omuzunda hissetmişti.

— Beni takibediniz, Madam.

Genç kadın hiç sesini çıkarmadı, hiç bir hareket yapmadı. Sâkin ve itaatkâr, adamın peşinden yürüdü.

Ölüm sessizliğine bürünmüş bir geceydi. Mehtapta, oymalı pencere parmaklıklarının dantel gibi gölgesi odanın zeminine vuruyordu. Havada, çay, ve nane karışımı tatlı bir koku vardı. Anjelik, derin düşüncelerden sıyrılarak doğrulup oturdu. Korkunç bir çığlıkla o ölüm sükûneti birden parçalanıvermişti sanki... bmitsiz anlarında olduğu gibi, bu sefer de genç kadın kendisine müthiş kızıyordu. Madam de Montespan'ın âkibetini öğrenince ne söyleyeceğini düşündükçe, öfke kızgın bir demir misali yüreğini dağlıyordu.

«Madam du Plessis - Bellière... duydunuz mu? Ha, ha, ha. Berberilere esir düşmüş... Ha, ha, ha... Cezayir Amiral'i onu Fas Sultanına hediye etmiş ...Ha, ha, ha... Ne komik değil mi? Zavallı, sevgili Anjelik...»

Güzel Athénais'nin çıngıraklı kahkahası kulaklarında çın, çın ötüyordu. Anjelik yerinden kalkıp etrafına bakındı... Duvara fırlatıp parçalayacak bir şey arıyordu. Fakat, bulunduğu oda, bir rahip hücresi gibi, tamtakırdı... Bütün konfordan mahrum, bomboş bir dört duvar. Eşya nâmına, sadece üzerine uzandığı ot şilte vardı. Pencere diye açılmış olan yegâne boşluğu da oymalı ,dökme demir parmaklıklar kapatıyordu. Genç kadın can havliyle oraya koştu, parmaklıkları tutup, hırsla sarsmağa başladı. Ve, birden hayretle bakakaldı. Bütün kuvveti ile asılınca parmaklık yerinden çıkıvermişti.

Anjelik, bir saniyeden fazla tereddüt etmedi. Açılan delikten hemen aşağıya süzüldü... Önüne bir koridor çıkmıştı. Bir iki adım atmıştı ki, karanlıklardan bir nöbetçinin silüeti belirip, usulca onun peşine takıldı.

Genç kadın, koridorun sonundaki merdivenlere atılmıştı ki, en üst basamakta duran bir nöbetçi, uzun sopası ile yolunu kesti. Anjelik, vücudunun olanca kuvveti ile adama saldırıp, bir kenara itmek istedi... Fakat adam, onu kıskıvrak bileğinden yakalamıştı bile. Kurtuluş ümidini kaybetmek üzere olduğunu anlayınca, Anjelik'in kuvveti bir anda birkaç misline çıkıvermişti. Nöbetçinin pörsük yanaklarına bir tokat savurdu, kolunu boynuna dolayıp, onu yere yıktı... Bu sırada

arkadan gelen nöbetçi de yetişmişti. Genç kadın ona da bir tekme savurdu... İki adam, arkasından maymunlar gibi cırlak seslerle bağırıştılar...

Anjelik, merdivenin en alt basamağına indiği vakit, üç zenciyle daha karşılaştı... Üç kişi ile baş edemiyeceğini düşünmeye fırsat bulamadan, onlarla da dişi bir kaplan gibi boğuşmaya başladı. Birinin elinde siyah bir kırbaç vardı... Adâm, kırbacı havada savurarak, ona iyi bir ders vereceğini haykırdı.

Gürültü öylesine artmıştı ki, koridorun biraz ilerisinde bir kapı açıldı ve Osman Faraci göründü. Baş harem ağası, zenciye elindeki kırbacı bırakmasını emretti... Sonra, sâkin bakışlarını Anjelik'e çevirdi:

— Bir fincan çay içmek ister miydiniz? Ya da Limonata? Yoksa biraz kuzu kızartması mı yemek istersiniz? Badem ezmeli kurabiyeler de çok nefistir... Her halde aç ve susuz olmalısınız.

— Ben sadece hürriyetimi istiyorum, dedi Anjelik, gök yüzünü görmek istiyorum. Bu hapishaneden çıkmak istiyo'rum.

Osman Faraci, sâkin bir sesle:

— Bütün arzunuz bundan ibaretse, dedi, lûtfen beni takibediniz, Madam.

Zenciler, kadının yanlarından uzaklaştığına âdeta sevinmişlerdi. Anjelik, Osman Faracinin peşi sıra, merdivenleri çıktı... Onu başka bir merdiven takibetti... Sonra bir üçüncüsünü tırmandılar... Nihayet, geniş bir teras'a ulaştılar. Pırıl, pırıl yıldızlı gökyüzü, olanca ihtişamı ile meydana çıkmıştı... Gümüşi bir ışık içinde denizden yükselen mavi sis herşeyi bir hayâl âlemine çevirmişti. Biraz ilerideki bir camiin ince minaresi, mehtabın hülyalı ışığında âdeta şeffaflaşmış gibi görünmekteydi...

Osman Faraci, Anjelik'i dikkatle süzüyordu. Ani bir ilhamın tesirinde kalmışcasına:

— Türk kahvesi içer misiniz- diye sordu.

Genç kadının burun kanatları, zevkle oynadı... Cezayir'e geldiğinden beri nefîs Türk kahvesinden içmemişti. Osman Faraci, kadının cevabını beklemeden ellerini çırptı...

Yerden bitercesine ortaya çıkan uşağa birşeyler söyledi. Bir kaç dakika sonra, mermer zemin üzerine, yumuşacık bir halı yayılmış, ipek yastıklar atılmış, alçacık bir sehpa getirilmiş, gecenin ılık karanlığında, kahvenin nefîs kokusu, yasemin rayihalarına karışmıştı.

Osman Faraci, esirleri uzaklaştırdı. Anjelik'in karşısına bağdaş kurup oturdu. Kendi eliyle kristal kadehlere kayısı likörü doldurdu. Genç kadın, derin bir vatan hasreti içinde gözlerini yummuştu... Bu hasretin içinde bir başka yerin, bir başka hatıranın ,yüreğinde kalan buruk tadını da hissediyordu...

«— Kahve kokusu bana Candia'yı hatırlattı. Tütün kokusu ile kahve kokusunun karıştığı o müzayede odası. Bir el çenemden tutup başımı kaldırmıştı. O ânı bir kere daha yaşamak için tekrar Candia'da o müzayede salonunda olmayı ne kadar isterdim... O an saadetin kanatları ile uçuyordum. Kahvenin kokusu da ne tatlıydı...»

Kahvesinden bir yudum aldı. Birden ağlamaya başladı. Gırtlağında düğümlenen hıçkırıkları bastırmaya çalışıyordu. Osman Faraci'nin karşısında bu itirafta bulunmayı, ona mağlûp olmuş görünmeyi hiç istemediği halde kendisini tutamamıştı... Evet, Candia'da amansız bir esir muamelesine mâruz kalmış, esir pazarında satılmıştı ama, o zaman yine de yüreğinde bir ümit ışığı vardı. Savary, canını dişine takıp onun imdadına yetişiyordu. Zavallı Savary, kimbilir nerelerdeydi şimdi? Belki de gözlerini oyup değirmen taşı çevirtiyorlardı bîçareye. Belki de köpeklere yedirmişlerdi.

Osman Faraci, bir müddet susmasını bekledikten sonra:

— Niçin ağladığınızı anlayamıyorum, dedi; kendinizi harap edeceksiniz.

— Ah, nasıl anlayamıyorsunuz? Bir kadın ,kendi yakınla-

rından uzakta hunhar ellere düşünce ağlamaz da ne yapar? Hem ağlayan yalnız ben değilim. Bakın, bir kadın ağlaması daha geliyor.

— Ama, sizin durumunuz onunki gibi değil ki. (Parmaklarının herbirinde iri bir taş parlayan elini kaldırdı) siz ki Akdeniz dehşeti d'Eskrenvil'i deli ettiniz, en aklı başında diye tanınmış olan Don Jose de Almadayı arttırmaya iştirak ettirdiniz, Rescator gibi bir korsanın elinden kaçmaya muvaffak oldunuz, Mezzo - Morte'nin suratına haykırarak hakaretler yağdırdınız... Bütün bunlar rekor sayılacak hareketlerdir. Sizin gibi bir kadın, gözyaşı dökmez Madam, sinir buhranları geçirmez...

Anjelik, burnunu çekiştirerek mendilini araştırdı. Fincanda soğuyup kalan kahvesini bir yudumda içti. Osman Faraci'nin takdirkâr sözleri, matlûp tesiri yaratmış, genç kadının mâneviyatı biraz düzelmişti.

— Biraz fıstık yer misiniz? Bunlar Istanbul'dan geldi. Çok lezzetlidir...

Anjelik tabaktan bir fıstık alıp ağzına attı.

— Sultan Mulay İsmail'in hareminde yüzden fazla kadın vardır. Bütün Afrika'da en lüks döşeli harem dairesi Sultanımızın sarayındadır. Mekke'ye gidince kendi gözlerinizle de göreceksiniz.

Anjelik birden yerinden fırladı. Hırsla yumruklarını sıktı:

— Ben Mekke'ye gitmeyeceğim... Hürriyetimi istiyorum..

— Hürriyetinizi elde edince ne yapacaksınız?

Bu sual, öyle sâkin bir sesle sorulmuştu ki, Anjelik'in öfkesi, bir anda bir balon gibi sönüverdi. Birden bütün mevcudiyeti son derece gülünç, mânasız bir hüviyete bürünüverdi. Buralara gelebilmek uğruna, biricik oğlunun hasretine bile katlanmayı göze almıştı... Ama, netice bir hiçten ibaretti...

Osman Faraci:

— Allah, nerede olmamızı isterse orada bulunmaya mecburuz ve bulunduğumuz yerde hayatın zevklerini tatmamız

icap eder. Kadınların intibak kaabilyetleri sonsuzdur. Derilerimizin rengi sikinkine benzemiyor, lisanımızı anlamıyorsunuz, ama bizden bu kadar korkmanız için bunlar sebep olabilir mi— Korkuyorsunuz Madam, zira İslâmiyetin ne olduğunu bilmiyorsunuz. Halbuki siz korkak olarak yaratılmamışsınız. Biraz uysal olunuz. Size kimsenin zararı dokunmayacaktır. İslâm usullerine yavaş yavaş alışacaksınız.

— İnsan hayatına hiç kıymet vermiyorsunuz, buna aslâ alışamam.

— Siz Hıristiyanlar, ölüme karşı şaşılacak bir korku duyuyorsunuz. Tahminime göre, dininiz sizi Allahın huzuruna çıkmak üzere hiç de lâyıkiyle hazırlanmıyor Madam.

— Mezzo - Morte de buna benzer birşey söylemişti.

— Biz Müslümanlar, yaşama zevki gibi ,ölüm zevkinin de hak olduğuna inanırız. Ölümden korkmayız. Bu konuda siz Hıristiyanlardan daha üstünüz. Her neyse, Mulay İsmail'in haremine girip, karısı olduktan sonra siz de Müslüman olacaksınız.

Anjelik cevap vermedi, sadece dudaklarını ısırdı.

Sultan Mulay İsmail, henüz çok uzaklarda idi. Anjelik, nasıl olsa, bir yolunu bulup, yine kaçabilirdi. Ve bulacaktı da..

Anjelik, pek kısa bir zaman sonra Allahın, kendisini terketmediğine bir nişâne gibi, Savary'ye tekrar kavuştu.

Cezayirde, Faslıların kaldıkları bina, hem otel, hem depo maksatlarına hizmet eden bir yerdi. Ortası, geniş bir avlu şeklinde boş bırakılmış, dik dörtgen biçiminde bir bina... Avlu, limon, portakal ağaçları ile dolu. Şakır şakır akan üç kocaman çeşme... Ve giriş kapısından hiç eksik olmayan silâhlı muhafızlar...

Dam, geniş bir teras şeklinde yapılmıştı. Alt kat, ahır olarak kullanılıyordu. Anjelik, bir gün ahırda barındırılan develeri görmek üzere aşağıya indi...

Arap kısraklarının, develerin şaşılacak güzelliklerini seyrederek dolaşırken, birden biraz ilerisindeki bir saman yığını-

nın bir yana yıkıldığını altından Savary'nin çıktığını görünce, bir çığlık atmamak için yumruklarını ağzına tıkadı...

— Savary... Oh, sevgili Savary... Burada ne işiniz var?

— Baş harem ağasının eline düştüğünüzü duyunca, size mümkün olduğu kadar yaklaşmadan edemedim. Yine şansın varmış, beni bu ahırlara bakan bir seyis satın aldı... Onun hususi işlerini yapıyorum. Nihayet size kavuştum.

Akibetimiz ne olacak Savary? Beni Fas Sultanı Mulay İsmail'in haremine götürmek istiyorlar.

— Üzülmeyin, Fas çok enteresan bir memlekettir. Orada benim pek çok eski dostlarım vardır.

Anjelik, hafifçe gülümsemekten kendisini alamadı:

— Yoksa, yine bir oğlunuz mu var?

— Hayır, maalesef, burada, Cezayir'de hiç oğul bırakmamışım. Buradan kaçmamız biraz güç olacağa benziyor.

Oracığa mıhlanıp kaldı. Yastığın üzerinde alev gibi parlayan bir tutam kızıl saç görmüştü. Yorganın içinde, baş parmağı ağzında, Onorin mışıl, mışıl uyuyordu.

Anjelik bir an, geçirmekte olduğu müthiş kâbusun bir parçası sandı bu hayali... İnanmayan gözlerle Maitre Gabriel'e baktı... Sonra bakışları adamın ayakkabılarına kaydı.

— Demek sizdiniz... diye soludu.

— Evet, bendim... Hâkimle görüşümüş dönüyordum.. Zindanın bahçesinden geçerken bir kadını bana çocuğunu kurtarması için yalvardığını duydum. Bir ata atlayıp, hücuma uğradığımız yere gittim... Bereket versin henüz hava kararmamıştı. Zindan penceresinden feryat eden kadını çocuğunu söylediği yerde buldum. Yavrucak uzun müddet haykırıp ağladıktan sonra yorgun düşümüş uyuyakalmıştı. Fazla üşümüş görünmüyordu. Onu paltoma sarıp buraya getirdim.. Hizmetçi kızlardan birine teslim ettim.

Anjelik, ömrü boyunca yüreğinin hiç bu kadar rahatladığını hissetmemişti.. Çocuğunu ormanda bırakmanın dayanılmaz yükü yüreğinden kalkıverince, hayat, birden kolaylaşıvermiş, bütün kederlerini unutmuştu. Bu mucize olduktan sonra,

bütün mucizeler olacak demekti. İnsanlar iyiydi ve dünya güzel bir yerdi...

Heyecan ve sevgiyle titreyen bir sesle:

— Allah sizden razı olsun, dedi, bana ve kızıma yaptığınız bu iyiliği ebediyen unutmıyacağım, Maitre Gabriel, Sadakatime güvenebilirsiniz artık. Hizmetinize âmâdeyim...

ÜÇÜNCÜ KISIM

LA ROŞEL PROTESTANLARI

Maitre Gabriel Berne'nin arabası La Roşel'e girerken akşam bastırmak üzereydi. Koyu lacivert gök yüzünde hâlâ gün ışığından bir nebze kalmıştı. Etrafta görülen yıkıntılar, Rişliyö'nün yerle bir ettiği mağrur kalelerin kalıntıları idi.

Yol kavşaklarında fenerler yanıyordu. Kasaba, temiz ve intizamlı bir çehre arzetmekteydi. Saatin bir hayli geç olmasına rağmen, hâlâ sokaklarda dolaşanlar vardı ama, sarhoşlara, keyifsiz yüzlere rastlanmıyordu.

Maitre Gabriel önce üstü kapalı bir sundurmanın önünde durdu:

— Bunlar benim depolarım,dedi, öteki kapıları tâ rıhtıma açılır. Ama, ben buğday çuvallarını sinsi gözlerden saklamak için bu taraftan boşaltırım...

Onları karşılamak için telâşla koşuşan adamlarına emirler verdi. Tekrar arabaya atladı... Atlar nallarında kıvılcımlar çıkarak ileriye atıldılar.

— Burada hayat çok sakindir, diye izahat verdi genç kadına, oysa iskeleye bir kaç adım mesafedeyiz.

Maitre Gabriel, daha çok şeyler anlatacaktı.. Meselâ, iskelenin gürültüsünden uzak oldukları halde, nimetlerinden istifade ettiklerini söyliyecekti... Fakat, sözleri yarım kaldı.. Zira, köşeyi döndükten sonra birden, pırıl pırıl ışıklar, bağırıp çağıran seslerle karşılaştılar.

Ellerinde meşaleler, baltalı mızraklarla, oradan oraya koşuşan askerler görünüyordu. Meşalelerden yüselen alevler, beyaz bir binayı aydınlatmaktaydı.

Maitre Gabriel homurdandı:

— Avlu okçularla dolu. neler oluyor burada?

Buna rağmen, arabadan heyecansız, telâşsız bir tavırla indi:

— Kızınla beraber beni takibet, dedi, dışarıda kalmana lüzum yok.

Anjelik, olduğu yerde kalakalmış, tereddüt içinde ne yapacağını şaşırmıştı. Askerlerin içine girmeye hiç niyeti yoktu. ama, dikkati çekmemek için, yeni efendisini takibetmekten başka çare olmadığını seziyordu.

Avludan içeriye girecekleri sırada, askerlerden bir kaçı mızraklarını uzatıp yolu kestiler:

— Misafir kabul etmiyorlar... Kalabalığı dağıtmak emri aldık.

— Ben misafir değilim, bu evin sahibiyim.

— Oo, girebilirsiniz öyleyse.

Avluyu geçtiler. Maitre Gabriel, bir kaç basamak merdivenle çıkılan alçak tavanlı, karanlık bir odaya girdi. Bir kenardaki konsol'un üstünde altı kollu bir şamdan yanıyordu. Duvarlara resimler, ağır perdeler asılmıştı.

Küçük bir oğlan çocuk, merdivenlerin ikişer ikişer atlayarak odaya girdi:

Anjelik omuz silkti. Savary de yarı meczup d.Eskrenvil gibi konuşmağa başlamıştı. Eh, bunca maceradan sonra, zavallı ihtiyarcığın beyni sulansa da yeriydi, doğrusu... Zira, her defasında umulmadık bir çare ile ortaya atılan Savary, bu sefer işleri Allahın merhametine bırakıyordu. Belki de ancak Allahın yardımı ile kurtulabilecekleri bir belâya çatmışlardı... Bakalım bu çıkmazın sonu nereye dayanacaktı...

Savary'ye şehirde, bir «Mukanga» yani «Büyücü doktor» olarak serbestçe gezme müsaadesi verilmişti. Eczacı, ilâç hazırlamak için çarşı pazar dolaşırken bir hayl ıda haber top-

lamak fırsatını elde ediyordu. Cezayir'e dünyanın dört bucağından gelen insanlardan her türlü malûmatı almak mümkündü. Fakat, bunların hiç birinden Joffrey de Peyrac adında, topal bir adam hakkında bilgi almak mümkün olamıyordu.

Anjelik, kocasının Akdenize geldiğini, fakat ne olduysa aradan uzun yıllar geçtiği için izini bulamadıklarını iyice kafasına koymuştu. Acaba, Mezzo - Morte'nin hikâyesine inanıp, Kont de Peyrac'ın bir sâri hastalık sırasında öldüğünü kabul etmeli miydi? Kararsızlığın ve emin olmamanı nverdiği azap öylesine tahammül edilmez bir hal almıştı ki, genç kadın onun ölümünü kabul ettiği takdirde, hiç olmazsa bir parça rahatlayacağını hissediyordu... «Ümitlerimin peşinde koşarken biraz ileriye gittim» diye hayıflanmamak elinde değildi...

Bazı anlar, Savary'yi daha iyi anladığını hissediyordu... O da, ömrü boyunca, «sönmeyen ateş'in sırrı» nı bulmak için diyar, diyar dolaşmamış mıydı? Ömrü boyunca körü körüne oradan oraya sürüklenip durmamış mıydı? Aslında, hayat denilen şey de ,asla ele geçmiyecek bir hayalin peşinde koşarak, günleri tüketmekten ibaret değil miydi?

Hayır, hayır, bu altın kafesin içinde yumuşayıp gevşemek istemiyordu. Buradan kaçmayı şiddetle arzuluyordu. Bu arzuyu hiç bir zaman akıldan çıkarmamalıydı... Kocasının izini yeniden aramaya koyulacaktı... Tâ ki, ölmüş olduğuna kanaat getirinceye kadar... Bu arada ,kendisini, hâdiselere kurban etmiyecekti... Gayesine ulaşmak için kullanacağı en emin anahtar ise, arapçayı adamakıllı öğrenmek olacaktı...

Osman Faraci'nin verdiği parşömenler üzerindeki acaip yazıları sökmek için, olanca gücü ile çalışmaya koyuldu. Çalışırlarken, adamın bakışlarının, bir an olsun yüzünden ayrılmadığını seziyor, garip bir şekilde elleri titremeğe başlıyordu. Onun odada olduğunu unutabilseydi, belki de daha iyi çalışabilecekti... Fakat, uzun bacakları daima beyaz harmaniyesinin kıvrımları altında gizli duran bu adamın mevcudiyetini unutmağa imkân yoktu...

— Azim, sihirli ve tehlikeli bir silâhtır... dedi Osman Faraci.

Anjelik, âni bir öfkeyle başını kaldırdı. Adamın her sözü, sanki, zihninden geçenleri okuduğuna bir delildi.

— Kendisini dalgaların merhametine bırakmış bir yaralı köpek misali, kendimi hayatın akışına bırakmam daha mı iyi olur?...

— Kaderimiz kendi ellerimiz de değildir... Yazılan yazılmıştır...

— Kaderi hiç kimse değiştiremez mi demek istiyorsunuz? Osman Faracı, her zamanki mağmun tavrı ile cevap verdi:

— İnsan kaderini değiştirebillr... Kadere karşı gelmek için her insanda sonsuz bir kuvvet mevcuttur. Bunun için, azim, sihirii ve tehlikeli bir silâhtır dedim. Allahın, güçlüklere karşı bize verdiği kuvvet işte bu silâhtır. Fakat, kaderleri ile her an harp halinde olan hristiyanlar, azimlerinin amansız kuvveti yüzünden başlarına türlü belâlar açarlar. Bu sebeple de hallerinden daima şikâyetçidirler.

Anjelik, ağır, ağır başını iki yana salladı:

— Sizi anlayamıyorum, Osman Bey, dedi, ikimiz apayrı iki dünyanın insanıyız.

— Aklı selim bir gün içinde elde edilemiyecek bir şeydir. Hele mantıksızlık ve budalalık içinde bocalayan biri için... Güzel ve iyi kalbli bir insan olduğunuz için, Allahın sizin için hazırladığı kaderi zorlamanız yüzünden başınıza gelmesi muhtemel felâketlerden koruyacağım sizi...

Anjelik, verecek cevap bulamadı... Yalnız, akibetinin karanlık köşelerine, sâkin ve berrak bir ruhla ışık tutan bu adamın, garip bir şekilde tesirinde kaldığını hissediyordu.

— Osman Bey, siz kâhin misiniz?.

Baş harem ağasının dudaklarında beliren tebessüm, her zamanki kadar soğuk ve mağrurdu:

— Hayır, ben sâdece insanın kalb gözünü kör eden arzu ve ihtiraslardan sıyrılmış, bir insanım... Size şu kadarını ha-

tırlatmak isterim ki, Firuze, Allah, temiz kalble edilen duaları kabul buyurur...

Nihayet, kervan Atlas dağlarının Aures bölgesine doğru hareket etti... Vahşi bir tabiat ortasında, uzun bir kurt gibi ilerleyen kervan, iki yüz deve, bir o kadar at, üç yüz merkep, bir zürafa ile cüce filden müteşekkildi. En önde, çoğu zencilerden mürekkep muhafız bölüğü ilerliyordu. Kafilenin en arkasında ve ara yerlerinde de yine müdafaa ekipleri yer almışlardı.

Anjelik, bir devenin hörgüçleri arasına yerleştirilmiş bir tahtırevana binmişti. Bu, gerçekten bir şeref alâmeti idi. zira Sultan'ın haremi için götürülen diğer kadınlar, ya merkeplere bindirilmişler, veya, yaya bırakılmışlardı.

Bu garip kervan'ın lideri, yine Osman Faraci idi... Bembeyaz atının üzerinde, tozu dumana katarak ilerliyor, kısa fasılalarla, geri dönüp kervanı kontrol ediyordu. Arada sırada, subayları ile konuşuyor, bütün bunları yaparken de en kıymetli esiresine soğuk meşrubat ikram etmekten geri kalmıyordu.

Kafilenin önüne çıkan eşkiya kılıklı insanlarla da yine Osman Faraci konuşuyor, tehlikeyi kolayca savuşturuyordu. Yol kesicilerle uğraşmak hakikaten pek önemli bir mesele idi... Onlarla savaşmağa kalkışmak büyük bir tehlikeyi göze almak demekti. Bu sebeple Osman Faraci, bir an evvel, kendi ülkesinin hudutlarından geçmek için sabırsızlanıyordu. Kervanın önemi ve taşıdığı servet, eşkiyaları, bala üşüşen arılar misali celbetmekteydi. Savary Anjelik'e, Cezayir Amirali'nin Sultana gönderdiği hediyelerin bir listesini vermişti. Insanın aklını durduracak bir liste idi bu...

İran Şahının sarayından çalınmış som altından, tekmil mücevher kakmalı bir taht (Mezzo - Morte bu tahtı bir Venedik kadirgasında bulmuştu), ciltleri en kıymetli mücevherlerle murassa iki Kuran, Altın iplikle dokunmuş, incili elmaslı bir yata körtüsü, mücevher kakmalı iki kılıç, yetmiş iki

parçadan müteşekkil som altın bir tuvalet takımı, kavuk ve türban için kullanılan en nadide muslinden bin arşınlık bir top, İran'dan gelme iki top ipekli, beş top Venedik ipeklisi. Bunlardan başka, Somali, Libya ve Sudan'dan devşirilmiş yirmi, zenci ve beyaz delikanlı, her ırkın en güzel kadınları arasından seçilmiş yirmi genç kadın..

Anjelik, zihninden bütün bu serveti şöyle bir hesapladı... Fransız parası ile her halde iki üç milyonu geçiyordu. «Mezzo - Morte yabana atılacak adam değilmiş, ben suratına haykırıverdim ama» diye geçirdi aklından. «Her halde Mulay İsmail'in de karşısına dikilip, hakaretler yağdıracağım...»

Akşamları konakladıkları yere çadırlar kuruluyordu. Yakılan ateşlerin dumanı, portakal rengine bürünen gök yüzüne yükselirken, Osman Faraci, Sultanın haremi için götürmekte olduğu kadınları eğlendirmek maksadıyla kervana kattığı bir kaç akrobat'ı bir dansöz'ü bir yılan oynatıcısını ortaya çıkarıyordu. Aralarında şarkı söyleyen bir de âmâ vardı.

Bir akşam, âmâ derviş şarkı söylerken, Osman Faraci, Anjelik'in tepesinde bitti.

— Şarkının sözlerini anlayacak kadar ilerledi mi arapçanız, Madam?

— Geceleri kâbus görecek kadar ilerledi... Sizin Mulay İsmail kana susamış bir vahşiden başka bir şey değil, galiba...

Osman Faraci cevap vermedi. Bir esirin getirdiği kahveyi aldı, fincanı dudaklarına götürdü.

— Hangi imparatorluk, harp, kan ve cinayet üzerine kurulmamıştır, sorarım size? Mulay İsmail, erkek kardeşine karşı giriştiği mücadeleyi yeni bitirdi. Babası Arap ,annesi Sudanlı bir zencidir...

— Osman Bey, beni gerçekten hükümdarınızın sayısız odalıkları arasına katmayı mı düşünüyorsunuz?

— Katiyen... Siz, sâdece, «gözde» adını alan üçüncü karısı olacaksınız.

Anjelik, o zaman, yer yüzünde hiç bir kadının istiyerek yapmayacağı bir hileye başvurmayı denedi... Hakikî yaşına,

on beş yaş ilâve ederek, «ne yazık ki, ben kırkımı geçtim, hükümdarınızın arzularına bu geçkin yaşımda nasıl cevap verebilirim?... Beni, tekaüde sevk edilen odalıkların dairesine koymanız icabedecek» dedi.

Osman Faraci, onu, dudaklarında alaylı bir tebessümle dinledi... Müstehzi bir edayla kaşlarını kaldırarak...

— Demek o kadar yaşlısınız?... diye mırıldandı.

Anjelik, yaş kompleksine yakalanacak yaşta olmadığı için, katî bir sesle:

— Çok yaşlıyım... dedi. Görüşüme bakmayınız... Sarayda iyi yaşarız biz...

Osman Faraci, gülmemek için kendisini tutarak:

— Bu husus efendimin nazarında hiç bir mahzur teşkil etmez... O, geçkince kadınların zekâ, akıl ve malûmatlarını takdir edecek kadar olgun bir erkektir... Bahusus, sizin gibi, yirmi yaşının bütün tyaravetini muhavaza etmiş bir «geçkin» kadın olursa...

Bakışlarında, muzip bir parıltı ile ilâve etti:

— Genç bir kadının binbir güzellik dolu vücudu, olgun bir kadının havası ve zarafeti, aşk sanatının bütün inceliklerine vakıf olmanın o bulunmaz nimeti, hisleri tahrik eden tatlı bir inatçılık... kısaca, güzelliğinin en muhteşem devrini yaşayan emsalsiz bir kadın... İşte siz «bu» sunuz, Madam... Vasıflarınızın, hisleri kamçılayan tezatları, efendimin nazarlarından kaçmayacaktır... Bütün gençliğine ve ihtirasına rağmen, insanların ruhlarına nüfuz etme hünerine sahiptir.

Zenci ırkının verdiği şehveti susturmasını bilir... Sizi görünce ona vaad ettiğiniz sonsuz zevklerin mevcudiyetini derhal sezecektir. Şehvet ve tahriklerin üstüne çıkabilen bir yaradılışa sahiptir. Sultanımız... Bazan, bütün odalıklarının cazibelerini bir kenarda unutup tek bir kadına bağlanmasını bilir... Şayet onda, kendi cevval ruhunun bir aksini görebilirse tabiî... Bir numaralı karısının kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz? Kırkını çoktan aşmış olan bu kadın Sultanın hâlen gözdesidir... Onu sık, sık ziyaret eder. Son derece şişman, ken-

disinden bir hayli uzun boylu ve kuzgunî siyah bir kadın. Onu gördüğünüz vakit, Sultanın üzerindeki kudretli tesirini siz de anlayacaksınız. İki numaralı karısı, aksine henüz yirmisinde var yoktur... Annesi ile Tanca'ya gelirken yakalanan bir İngiliz kızıdır... Babası da Tanca'da Garnizon kumandanıdır... Pembe beyaz, zarif bir genç kız Mulay İsmail'in çok hoşuna gidiyor, fakat...

— Fakat?

— Bir numaralı karısı Leylâ Ayşe, onu küçük parmağının ucunda oynatıyor... Oysa, Kadın Sultan'a sormadan adım atmaz, efendisine karşı son derece itaatkârdır. Küçük Daisy - şimdi ona Valina diyoruz - hiç de tatsız, sevimsiz bir kız değildir, ama, Leylâ Ayşe ona katiyen fırsat bırakmaz... Kendisi, sarayda Sultana diye çağırılır...

— Sultana Leylâ Ayşe'nin siz de sadık bir kulu değil misiniz?

Baş harem ağası, bir kaç kere yerlere kadar eğildi, elini önce başına sonra iki omuzuna koydu, böylece Sultanlar, sultanası Leylâ Ayşe'ye karşı beslediği sadakat ve hürmeti ifade etmek istiyordu.

— Biraz da ü çnumaralı karısını anlatın.

— Üç numaralı kadın efendi ,hem Leylâ Ayşe'nin muhteris zekâsına, hem de İngiliz kızının gül renkli vücuduna sahip olacak...

— Ve baş harem ağasının bütün nasihatlerini harfiyen takip edecek öyle mi?

— Benim nasihatlerimi dinleyecek olursa, hem kendisi, hem de Fas Sultanlığı bundan fayda görecek, her ikisi de sonsuz bir refah ve servete kavuşacak...

— Cezayir'de iken bana nazik davranmanızın hikmeti anlaşıldı...

— Şüphesiz.

— Oysa herkes beni kırbaçlatacağınızı söylüyordu... Neden bunu yapmadınız?

— Beni asla affetmezdiniz. Sizi kırbaçlattığım takdirde,

bana karşı duyacağınız kini hiç bir şey silemezdi. Öyle değil mi, küçük Firuze?

Anjelik başını salladı. Osman Faraci ile konuştuğu vakit, mevzular dikkenli bile olsa bir rahatlık hissediyordu. Bu adam da, hâdiseclere en mükemmel zaviyeden bakmak ustalığı gibi eşsiz bir kaabiliyet vardı. Onunla konuşurken, neredeyse esirliğini kabul edip, önünde uzanan yeni hayatına rıza göstermek arzusuna kapıldığı bile oluyordu. Bu rahat bir histi... Kadere rıza gösterince insan derin bir huzura kavuşuyordu... Genç kadın, içinde yine bir tevekkül hissinin uyandığını fark edince, isyankâr bir sesle haykırdı:

— Bana hiç güvenmeyiniz. Osman Faraci... Benim akibetim, asla, melez bir Sultanın odalığı olmak değildir...

Baş harem ağası, tek adalesini bile oynatmadı.

— Sizi bekleyen akibet hakkında ne biliyorsunuz? dedi, geride bıraktığınız hayat o kadar imrenilecek bir şey mi?

«Sen hangi dünya için yaratılmışsın, Anjelik?» diye sormuştu Anjelik'in erkek kardeşi, bir gün.

— Sultan Mulay İsmail'in hareminde, bir kadının isteyebileceği her şeye sahip olacaksınız; nüfuz, zevk, zenginlik...

— Bana Fransa Kralı da bütün bunları ayaklarımın dibine sermişti, ama ben hepsini reddettim... dedi Anjelik.

Osman Faraci'yi nihayet gerçekten şaşırtabilmişti. Adam, bir an gözlerini hayretle açarak, Anjelik'in yüzüne bakakaldı. Sonra:

— Olur şey değil... dedi... Kocanızı aldatmamak için mi hükümdarınızı reddettiniz, Madam?

— Hayır. Senelerden beri kocam yok.

— Aşk'ın bahşedeceği zevklere karşı lâkayt kalabilecek bir kadın olduğunuza hiç ihtimal veremem... Hudut tanımayan ruhunuz, dişilik akan tavırlarınızla erkeklerden uzak kalamazsınız siz... Sizde hakikî bir saraylının o hayat dolu edasını, eşsiz güzelliğini ve büyüleyici kahkahalarını müşahede ettim... Yanılmadığıma eminim.

Harem ağasının kendisi ile bu derece yakından ilgilenmiş olması Anjelik'i memnun etmişti.

— Belki öyle... dedi, ben bütün âşıklarımı sukutu hayâle uğrattım... Gördüğünüz gibi şimdi dulum, ve aşk maceralarının getireceği ıstıraplardan uzak, sâkin bir hayat geçirmek niyetindeyim. Bu mevzudaki soğukluğum, Kral XIV. Louis'yi büyük bir hüsrana uğrattı, ama başka ne yapabilirdim ki? Çok geçmeden onu da aldatacak değil miydim? O zaman da o bana anamdan emdiğim sütü burnumdan getirmiyecek miydi? Bilirsiniz, hükümdarlar aldatılmaktan pek hoşlanmazlar, Sizin Mulay İsmail de, yatağına benim gibi bir metres koyduğunuz için, korkarım ki, size pek müteşekkir kalmayacak.

Osman Faraci, şaşkınlık içinde ellerini uğuşturdu... Genç kadının sözleri içinde derin bir öfke kasırgası yaratmıştı... Evet, plânlarının iyi yağlanmış mekanizmasında bir hatalı nokta vardı. Görünüşe bakılınca, Mulay İsmail'in ince zevklerini emsalsiz bir şekilde tatmin edecek gibi görünen bu şahane kadın, onun kollarının arasında buz gibi durursa ne olacaktı? Hay Allah, ne berbat işti bu...

Osman Faraci, sırtından aşağıya soğuk terlerin indiğini hissetti. Sultan'ın köpürerek haykırdığını duyar gibi olmuştu. Kendisini tutamadı, Arapça olarak bağırdı:

— Ben şimdi sizi ne yapacağım?.

Anjelik, bu sözleri anlamıştı. Vakit kazanmak için biraz sustu... Sonra:

— Beni Mulay İsmail'e gösteremeyebilirsiniz. dedi. hareminde sekiz yüz kadın var diyorsunuz. Kadın esirlerin aralarına karışır giderim... Sultanla yüzyüze gelmemeğe çalışırım. Yüzümden peçemi hiç kaldırmam... Herkese iğrenç bir çilf hastalığım olduğunu söylersiniz.

Osman Faraci, genç kadının hayallerine bir son vermek için eliyle sabırsız bir hareket yaptı... Bu meseleyi enine boyuna düşünecekti. Anjelik, adamın yüzünü derin bir memnuniyet içinde seyrediyordu. Fakat, kalbinin derinliklerinde

onun huzurunu kaçırmış olmaktan garip bir rahatsızlık duymaktaydı...

Fas hududunu aşar aşmaz, etrafta, gözle görülecek kadar bir değişiklik olmuştu... Eşkiyalar kaybolmuş, yer, yer Mulay İsmail'in emriyle yapılmış olan taş kaleler belirmişti. Kervan yaklaştıkça, kalelerden kırmızı türbanlı zenciler çıkıyorlardı.

Kervan, yol boyunca, Arap köyleri civarına konaklıyor, köylüler, onlara tavuk, kuzu eti, süt gibi yiyecekler getiriyorlardı.

Mulay İsmail'in yeğenlerinden biri ile harp ettiği haberi, daha huduttan girerken kulaklarına gelmişti. Abdül Mâlik, kendi tarafına celbettiği kabilelerle birlikte, Fez'de mevki almıştı. Fakat, daha şimdiden Sultanın galip geldiği söyleniyordu. Bir haberci, Osman Faraci'ye, Sultan tarafından «hoş geldin» mesajını getirmişti. Mulay İsmail, yakın dostu ve baş müşavirini bir an önce görmek için sabırsızlanıyordu. Kısa bir müddet önce Fez teslim olmuştu.

Fez'e yaklaşırlarken çarpışmanın izlerine tesadüf ettiler. Pembemsi kumların üzerinde hâlâ cesetler yatıyordu. Akbabalar, kara bir bulut gibi şehrin üzerinde dolaşmaktaydılar. Cesetlerin taaffün etmesi ile şehri dayanılmaz bir koku sarmıştı. Osman Faraci, şehrin dışında kamp kurmalarını emretti.

Ertesi gün gelen haberciler, Abdül Mâlik'in yakalandığını, askerler tarafından geri getirildiğini bildirdiler. Zincirlere vurulan Abdül Mâlik'i getiren 200 piyade askerinin başında bizzat Mulay İsmail vardı. Kırk kadar Hıristiyan esir, büyük bir kazan ile, bin kilo zift bir o kadar don yağı getiriyorlardı. Onları da bir araba odun ve elleri baltalı altı oduncu takibediyordu.

Meknes'e yaklaştıkları sırada, karavan ikiye ayrıldı. Bir kısmı şehre girdiler, diğer kısım ise orada kamp kurdular. Osman Faraci, esirler arasından, en güzel üç kadın seçti,

Mezzo - Morte'in genç askerlerinden müteşekkil bir kaç süvariyi yanına alarak, yola çıkmağa hazırlandı.

Kadınların her birini beyaz, gri ve sarı develer üzerine bindirdi. Sonra Anjelik'in yanına geldi:

— Yün peçenizi iyice indirin. Maşlahınıza sarılın sıkıca... Mulay İsmail'in karşısına bugün çıkmak istemiyorsunuz biliyorum...

Anjelik, atının üzerinde oturuyordu... Harem ağasının dediklerini iki ettirmedi... Sarındı, sarmalandı. Kampta kalacağını sanıyordu ama, Osman Faraci onun da şehre gelip, yanında bulunmasını istedi. Yanına üç harem ağası tahsis etmişti... Üçü de, efendilerinin tembihi veçhile, tek kelime konuşmuyorlardı. Osman Faraci, kendisini göstermeden Sultanı görmesini böylece sağlamış oluyordu.

Kayalık bir düzlüğe geldikleri sırada, Anjelik, Mulay Ismail'in atlılarının, dört nala yaklaştıklarını gördü... Atlar, o güne kadar görmediği bir güzellik taşıyorlardı... Sanki hiç ağırlıkları yokmuşcasına havada uçar gibi yaklaşan atların binicileri rüzgârla yarış halindeydiler.

Süvarilerin rengârenk kıyafetleri ile müstehzi bir tezat gibi, Anjelik, sol tarafta, toz ve tere bulanmış, saçları, sakalları keçeleşmiş bir takım insanların belirdiğini farketti... Bacaklarında kırbaç izleri bulunan bu esirler cehennemden çıkarılmış intibaını uyandıran kocaman pirinç bir kazanı taşımağa çalışıyorlardı. Kazan, Rom imalinde kullanılmak üzere Amerika'ya götürülürken, Salé korsanları tarafından ele geçirilmiş, onlar da bunu Mulay İsmail'e hediye etmişlerdi.

Biraz ilerideki bir dört yol ağzına ulaştıkları vakit, bir kuyunun etrafını çeviren palmiye ağaçları ile karşılaştılar. Odun arabası da oduncularla beraber oraya gelmişti.

Ağaçlar altında hazırlanmış kırmızı bir platform'un üstünde, sarılar giyinmiş bir adam oturmaktaydı. Arkasında duran iki zenci tüy yelpazelerle, ağır, ağır onu yelpazeliyorlardı.

Osman Faraci, atından inip, adamın önüne doğru yürüdü.

Arap usulünde temennah ede, ede önüne kadar gitti... Ve orada, dizleri üzerine çöküp, secde edercesine, başını yere koydu... Sarılı adam -her halde büyük mevki sahibi biri olacaktı - elini önce göğsüne sonra alnına dokundurdu, nihayet Osman Faraci'nin başına dokundu... Ayağa kalktı... Baş harem ağası da onu taklit etti...

Adam, Osman Faraci'nin yanında kısa görünüyordu ama, aslında vasattan uzun boylu idi. Kıyafeti basitti. Geniş kol ağızları bileklerinin üstünde geriye kıvrılmış sarı bir entarinin üstüne, daha koyu sarı, bol bir harmaniye giymişti. Başında krem rengi muslinden, büyük bir türban vardı.

Yaklaştığı sırada, Anjelik, onun, pırıl pırıl esmer cildi ile genç bir adam olduğunu farketti. Biçimli çenesini, zarif, siyah bir sakal süslüyordu. Osman Faraci'nin kervanını görünce, bembeyaz, muntazam dişlerini göstererek gülmeğe başladı. Zenciler onun silüetini seçer seçmez, derhal, derin bir huşu içinde, toprağa kapandılar...

Anjelik, kendi harem ağalarından, Rafai isimli, şişman adama doğru eğilerek, arapça:

— Kim bu adam diye fısıldadı.

Zencinin gözleri ,hayretle faltaşı gibi açıldı:

— Oh... Bilmiyor musunuz? Sultanımız Mulay Ismail Hazretleri...

Gözlerini devirerek ilâve etti:

— Güldüğüne bakmayın... Galiba keyfi yerinde değil... Zira, sarı elbise giymiş... Sarı öfke rengidir...

Bu sırada kazanı taşıyan esirler, yorgunluktan bitik bir halde hep bir ağızdan bir inilti kopardılar:

— Kazanı nereye, koyacağız efendimiz? Kazan nereye koyacağız?

Mulay İsmail, biraz ileride yakılan ateşi işaret ederek, kazanı onun üstüne koymalarını emretti. Köleler bu emri de derhal yerine getirdiler... Kazanın içine, zift'i eritebilmek için don yağı kondu.

Bundan sonra geçen bir kaç saat zarfında Sultan'a Cezayir'den getirilen hediyeler takdim edildi.

Kazandaki zift kaynamağa başladığı sırada, silâhların salvo ateşi ve teflerin kulakları sağır eden gürültüsü ile âsi esirin getirildiği müjdelendi.

Sultanın yeğeni Abdül Mâlik de, hemen hemen kendi yaşlarında genç bir adamdı... Elleri arkasına bağlanarak bir katırın üstüne bindirilmişti... Peşi sıra, teğmeni Muhammed el Hamet de, aynı şekilde elleri bağlı vaziyette bir katırın sırtında geldi. Onların arkasından da, çarpışma sırasında yakalanmış diğer şefler ilerliyorlardı. Aralarında bulunan kadınlar, tırnaklarını yüzlerine geçirerek saçlarını yolarak ağlaşıyor, dövünüyorlardı...

Mulay İsmail, siyah atının getirilmesini emretti... Bir sıçrayışta atın sırtına bindi... Birden garip bir tahavvulâta uğramış gibi, âdeta büyümüş, irileşmiş, rüzgârda uçuşan harmaniyesinin içinde haşmetli bir manzaraya bürünmüştü.

Göğün, berrak, mavi panosu üzerinde, yüzü bronz bir heykel gibi parlıyordu. Siyah **kaşlarının biçimli kavisleri** altında bakışları değdiği yeri delip geçen kamalar misali, korkunç ışıltılarla yanmağa başlamıştı. Atını mahmuzlayarak, ok gibi ileri atıldı... Tam suçluların önüne gelince, sert bir hareketle dizginleri frenleyip, durdu.

Abdül Mâlik, katırdan inmiş, kendisini toprağın üstüne atıvermişti... Sultan, mızrağını, yeğeninin karnına dokundurdu... Talihsiz prensin korku dolu gözleri fokur, fokur kaynamakta olan kazana dikilmişti. Ölümden korkmuyordu ama, Mulay İsmail, düşmanlarına reva gördüğü işkenceler sâyesinde korkunç bir şöhret yapmıştı.

Abdül Mâlik ile Mulay İsmail, çocukluk yıllarını aynı haremde geçirmişlerdi. İkisi de aynı sülâlenin torunları idiler. Küçük yaşlarda, ikisi de hunhar iki kurt yavrusundan farksızdılar. En zararsız eğlenceleri, güneş altında çalışan esirlere ok atmaktı. İlk aslan avına beraber gitmişler, Tafilalet çarpışmalarına beraber iştirâk etmişlerdi. Biribirlerini kar-

deş gibi severlerdi ...Ancak, Atlas dağlarının güneyindeki kabileler, bir gün Abdül Mâlik'in gözlerini açtılar; Fas tahtı üzerinde, bir Sudanlı odalığın oğlu olan Mulay Ismail kadar onun da hakkı vardı. Saf kan Fas'lı olan Abdül Mâlik, halkının bu çağırısına cevap verdi. Başlangıçta, amcasını yenecek gibi görünüyordu ama, Mulay İsmail'in zeki stratejisi, inadı, ve akılları durduran usulleri sâyesinde, şimdi mağlup bir halde ayaklar altında yatmakta idi.

Abdül Mâlik:

— Allah aşkına, diye bağırdı, akraban olduğumu unutma...

— Sen bunu pek çabuk unutmuştun, köpek!.

— İki kardeş gibi geçirdiğimiz günleri hatırla, Mulay İsmail...

— Erkek kardeşlerimden iki tanesini kendi ellerimle öldürdüm... On tanesini de başkalarına öldürttüm. Bir yeğenin benim nazarımda ne kıymeti olabilir?

— Peygamber aşkına, beni affet...

Kral cevap vermedi. Prens'i yerden kaldırıp, arabaya koymalarını emretti. İki muhafız yerlerinden fırlayıp, Abdül Mâlik'i kollarından bacaklarından yakalayıp arabaya bıraktılar.

Kral, oduncalardan birisine işaret etti... Kasaplık vazifesi görecekti. Bu arada, Abdül Mâlik'in, elleri, arabada bulunan bir kütüğün üzerine yerleştirilmişti.

Faslı oduncu bir an tereddüt etti. Gizlice Abdül Mâlik'in zaferini isteyenlerden biriydi. Genç Prens'in ölümü ile, memlekette âdil bir hükümdar ümidi de suya düşecekti.

Zavallı oduncu, hislerini gizlemeye çalıştı ama, Sultanın keskin bakışlarından hiç bir şey gizlenemezdi... Elinde baltası ile arabaya çıktı... Sonra, âni bir kararla, geri dönüp, bu derece asil bir aileye mensup bir adamın, hele Sultanın öz yeğeni olan bir Prensin ellerini kesemiyeceğini bildirdi. Onun elleri yerine kendi başını kesilmesine razı olduğunu söyledi.

— Öyle olsun... diye bağırdı Mulay İsmail...

Ve, kılıcını süratle kınından çekti... Bu konuda tecrübeli

olduğunu belirten tek bir kılıç darbesi ile, adamın kafasını uçuruverdi...

Oduncunun gövdesi, yere yuvarlandı... Keskin kılıçla tüy gibi uçan kafa biraz ileriye fırladı... Orada zıplamağa başladı... Başsız gövdenin boynundan sıcak kumların üzerine oluk gibi kan fışkırıyordu.

Kasaplık ödevini ifa için bir oduncu daha seçildi. Bu seferki biraz önceki arkadaşının akibetine uğramak korkusu içinde titriyerek arabaya tırmandı. O sırada, Sultan da, Abdül Mâlik'in karılarının ve çocuklarının, manzarayı iyice görebilmeleri için daha yakına getirilmelerini emrediyordu.

— Geliniz... Yaklaşınız... Krala karşı gelen şu vahşi hayvanın elleri nasıl kesilecek görünüz... Kral'a karşı yürüyen ayağı nasıl uçacak...

Oduncu, baltayı havaya kaldırıp, kütüğün üzerindeki ellere indirirken, kadın ve çocuk çığlıkları semaya yükseliyordu. Eller, bileklerinden kesildikten sonra, oduncu, Prens'in bir ayağını da kesti .

Sultan, arabaya yaklaşarak bağırdı:

— Şimdi benim krallığımı tasdik ediyor musun? Aklın başına geldi mi?

Abdül Mâlik cevap vermedi. Bilek damarlarından akan kan oluklarına dalıp gitmişti.

Mulay İsmail, atını çevirdi... Biran başını haşmetli bir eda ile gökyüzüne kaldırdı. Sonra, âni bir hareketle dönüp, mızrağını oduncunun kalbine saplayıverdi.

Bunu gören Abdül Mâlik, kanlar fışkıran elsiz bileklerini havaya kaldırarak, canhıraş bir feryatla haykırdı:

— Bakınız, bakınız, ne kahraman adam!... Kendisine itaat edenleri de öldürüyor, etmeyenleri de. Bütün işleri beyhude... Sadece Allah âdildir... Sadece Allah büyüktür...

Mulay İsmail, kurbanının sesini bastırmak ister gibi kükremeğe başladı... Ona, hakikî işkencenin ne olduğunu tattırmak için zift katranını getirdiğini, fakat büyük ve âdil bir hükümdar olduğunu ispat edebilmek maksadiyle bundan vaz

geçtiğini haykırıyordu. Gazaba gelmiş bir kral gibi hareket etmiştir ,lâkin, Abdül Mâlik'in ölümüne veya yaşamasına ancak Allah karar verebilirdi. Duyduğu acı öylesine büyüktü ki, biraz önce oduncunun baltası, sanki kendi elleriyle ayağını da kesmişti... Fakat, Abdül Mâlik şerefsiz bir casustan başka birşey değildi. Şayet bu müsademede o kazanmış olsaydı, kendi ellerini, yahut da kafasını kesmeyecek miydi?

Bu minval üzere bir müddet daha bağırıp çağırdıktan sonra, yeğeninin kanlar fışkıran bileklerini, kaynar zift kazanına daldırmalarını emretti. Her ne pahasına olursa olsun onu diri olarak Meknes'e getirmelerini söyledi.

Mulay İsmail ve Osman Faraci'nin renkli kervanı, güneş batarken Meknes kapılarından girdi. Ilk bakışta tekmil mermerden yapılmış hissini uyandıran şehrin, altın kubbeli câmilerinde akşam ezanı okunuyordu. Kocaman kapının siyah kanatları, kervanı meydana getiren kalabalığı ; esirleri, prensleri, atlıları, develeri ve merkepleri ile, âdeta yutarcasına içine alıp, ağır ağır bir devin çeneleri gibi kapandı.

Anjelik, kapının altından keçerken, kemer'e ellerinden çivilenmiş, devasâ bir esiri görmemek için başını önüne eğdi.

18. BAHİS

Anjelik, sarayın uzun koridorlarında çın çın öten canhıraş kadın feryatlarını daha fazla dinleyemedi. Elleri ile kulaklarını tıkadı. Abdül Mâlih'in karıları, saatlerden beri, aynı minval üzere, ağlayıp, bağırışıyorlardı.

Cezayirden çıkarken, Anjelik'in yanından ayrılmayarak onunla birlikte Fas'a gelmiş olan Fatima, genç kadına sıcak veya soğuk birşeyler içirmek, bir parçacık meyve veya çörek yedirebilmek için boşuna uğraştı. Anjelik, alçak sehpanın üstünde duran tabak tabak tatlıları ,meyveleri gördükçe, içinde bulunduğu müthiş durumu daha iyi idrak ediyormuşçasına târif-

siz bir ıstırapla kıvranıyordu. Evet, artık bir HAREM'de idi... O kadar korktuğu, tahayyül ettikçe ecel terleri döktüğü bir haremde ...Bir Sultanın hareminde...

Ellerini uğuşturarak mütemadiyen:

— Korkuyorum... Buradan çıkmak istiyorum... diye inliyordu küçük bir çocuk sesiyle.

Evini, annesini kaybetmiş küçük bir çocuk gibi sızlanıyordu. İhtiyar kadın, onun bu âni ümitsizlik buhranına bir mâna veremeden, etrafında dönüp dolaşıyor, bir çare bulmak için çırpınıyordu. Yolda ne kadar da cesur davranmış, bütün tehlikeli anlarda en ufak bir şikâyette bulunmamıştı. Mulay İsmail'in sarayı gibi saray var mıydı? İnsan düyasında bile bu kadar şahane bir saray tahayyül edemezdi.

Ömrü boyunca, Cezayirin pis sokaklarında sürünmüş, karnını doyurmak için bir atvuç kuru incirden başka birşey bulamamış olan Fatima'nın bu ihtişam ve debdebe başını döndürmüştü.

Haremde, birçok dedikoducu yaşlı kadın, kâhya veya hizmetçı mertebesine yükselmiş esirler, Sultanın gözünden düşmüş odalıkları bulunuyordu. Osman Faraci'nin üzerlerinden eksik olmayan baskısına rağmen dedikudu ve entrika alıp yürümüştü, Bu kadınların her biri Sultanın halihazırdaki odalık ve gözdelerinin hizmetlerine tahsis olunmuşlardı. Onların giyim kumaşları, güzellik bakımları, mücevherleri, şahsî hizmetleri ile meşgul olduktan maada, Sultanın sevgi ve alâkasını kaybetmemek konusunda da onlara akıl hocalığı ediyorlardı. Fatima, burada kendisini hiç yabancı hissetmemişti. Hattâ, Sultan'a, Leylâ Ayşe'nin nedimeleri arasında. kendisi gibi Marsilyalı bir halayığın bulunduğunu duyunca, çok sevinmişti. Şu Anjelik de biraz kendini toparlayıp, şansına şükretseydi ne olurdu sanki... Bitişik odada, Abdül Mâlik'in karıları gibi başını yolarak, dövünerek ağlamanın âlemi var mıydı? Bu gece Sultanın yatağına verilecek olan Çerkes kızına da kızıyordu doğrusu... O da, hazırlanmaya götürülürken etrafındakilerin üstlerini başlarını parçalamış, acı feryatları uzun koridorlar boyunca çın çın ötmüştü.

Fatima, Anjelik'in kötü bir hareket yapmasından korkuyordu. Cezayirde iken, esirlerin kendilerini balkondan aşağı atıp, beyinlerini parçaladıklarına şahit olmuştu.

Ne yapacağını bilmez bir halde, kendi hizmetlerine verilen Harem ağası Refai'ye başvurdu. Ondan Anjelik'i teskin edecek bir çare rica etti. Harem ağası, genç kadına ,hususî surette hazırlanmış bir müsekkini içirmesini tavsiye etti. Çerkes kızına da aynı ilâçtan vermişlerdi.

Anjelik'in başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Kıpkırmızı, şişmiş gözleriyle başını kaldırıp baktı. Karşısındakileri korkunç bir kâbustan fırlamış mahlûklar gibi görüyordu. En çok sinirine dokunan şey ise, Refainin kendisine ihtimamkâr bir dadı tavırları takınmasıydı. Etrafındakilerin hepsinden nefret ediyordu... Kadınların sesleri şimdi pek uzaklardan geliyordu, ama birden kulaklarında, bir köşede toplanmış harem kadınlarının kahkahaları çınladı... Genç kadın, kulaklarını elleriyle tıkadı... Biraz sonra, huzursuz bir uykuya dalmıştı...

Gözlerini açtığı vakit, yine, üzerine eğilmiş bir zenci yüzü gördü. Önce, onu harem ağalarından biri zannetti, ama biraz daha dikkat edince, dağ gibi göğüslü, başında tül örtüsü ile şişman bir kadın olduğunu anladı. Kadının elindeki şamdandan saçılan sarı ışık, yanında duran genç kadının pembe beyaz yüzünün örtüsünden taşan altın buklelerin etrafında bir hâle meydana getiriyordu. Biri beyaz, biri siyah bu iki kadın, Arapça olarak fısıldaşıyorlardı.

— Çok güzel, diye fısıldadı sarışın melek.

Haddinden fazla güzel... dedi siyah şeytan.

— Onun alâkasını celbeder mi dersin?

— Etmez olur mu? Allah kahretsin o Osman beyi... Sinsî kaplan...

— Ne yapacaksın şimdi Leylâ?

— Bekliyeceğim... Belki Kralın hoşuna gitmez... Onu elde edecek kadar kurnaz değildir belki...

— Değilse ne olacak?

— Onu kukla yapacağım.

— Osman Faraci'nin kuklası olarak kalırsa?

— Haddinden fazla güzel olan yüzleri mahvedecek asitlerimiz, insanı çileden çıkaran tatlı sesleri boğacak ipek kordonlarımız vardır.

Anjelik, canhıraş bir feryat kopardı. Melek ve şeytan, karanlıklar içinde kayboldular.

Genç kadın yerinden fırladı... Bir elinin insan üstü kuvveti yayılmıştı damarlarına... Haykırdı, haykırdı, haykırdı... Fatima yanındaydı. Zenci oğlanlar öteye beriye koşuşuyorlardı. Önlerine çıkan ipek yastıkları tekmeliyorlar ,ne olduğunu anlamak için ellerinde şamdanlarla sesin geldiği tarafa seyirtiyorlardı.

Birden Osman Faraci'nin iri cüssesi, zeminin mermerleri üzerinde ağır, ağır yaklaştı... Adamın görünüşü o kadar serin, öylesine mütehakkim ve zeki idi ki, Anjelik, küçük bir çocuk gibi haykırmayı kesti. Yüzünü elbisesinin etekleri arasına gömüp, omuzları sarsılarak hıçkırmağa başladı... Bir yandan, boğulurcasına:

— Korkuyorum, çok korkuyorum... diye inliyordu...

Baş harem ağası, eğildi, elini genç kadının saçları üstüne koydu.

— Neden korkuyorsunuz, Firuze? diye sordu. Siz ki, Mezzo - Morte'nin gazabından bile korkmamıştınız.

— Mulay İsmail denen kana susamış canavardan korkuyorum... Beni boğmak için buraya gelen karılarından korkuyorum.

— Ateşiniz var' sizin, Firuze... İyileştiğiniz zaman korkunuz zail olacak.

Genç kadının yatağına yatırılıp, ateşinin düşürecek bir ilâç ve çorba verilmesini emretti...

Anjelik, yatağına yatırdığı vakit, lâlâ soluk soluğa idi. Cezayirden buraya kadar ağır şartlar altında geçen, yolculuk, kızgın güneş, burada gördüğü manzaraların tüyler ürpertici dehşeti, cesetlerin taaffün etmiş kokuları, onu bir kere daha, d'Eskrenvil'in gemisinde tutulduğu hastalığa düçar etmiş, Akdeniz hümması ile yine yataklara serilmişti.

Baş harem ağası, yatağın yanına oturdu ...Genç kadın inliyordu...

— Osman Bey bana neden o sahneleri seyrettirdiniz?

— Osman Faraci, «hangi sahneleri?» diye sormadı. Anjelik'in, neyi kasdettiğini pek iyi biliyordu. Mulay İsmail'in adalet'i yerine getirme usulleri, o tüyler ürpertici, kanlı sahneleri genç kadını perişan etmişti... Yalnız Osman Faraci, Anjelik'in riyakâr olup olmadığını iyice kestirememişti... Zira, umumiyetle kadınların kanlı sahnelere karşı büyük bir merak ve heyecan - hattâ sadist bir zevk - duyduklarına şahit olmuştu. On sene önce Müslüman olan ve Sultanı çılgınca seven İngiliz kızı kapadığı parmaklarının arasından gizlice seyrederdi... Fakat Daiys Valina bile, çoğu zaman bu gibi kanlı sahneleri, yüzüne kapadığı parmaklarının arasından gizlice seyrederdi. Fakat bu seferki çok zeki idi... Hassasiyetinden kolay kolay sıyrılacağa pek benzemiyordu.

Osman Faraci sabırlı idi... Bekliyecekti...

Genç kadına şöyle cevap verdi:

— O sahneleri seyretmenizin lüzumlu olduğunu hissettim. Sizin için seçtiğim efendinin ihtişam ve kudretini gözlerinizle göresiniz istedim... Onu kendinize esir etmelisiniz...

Anjelik, o haline rağmen sinirli bir kahkaha ile gülmekten kendisini almadı. Fakat bu kahkaha zonklayan başına o kadar büyük bir ıstırap verdi ki, yüzünü acı ile buruşturarak, ellerini şakaklarına bastırdı.

Mulay İsmail'i esir edecekti ha... Rüzgârda uçuşan sarı harmaniyesi içinde bir gazap ve zulûm tanrısı gibi tek kılıç darbesi ile kafaları uçuran Sultan Mulay İsmail... O müthiş manzara hayalinden ebediyen silinmiyecekti...

— Siz «esir etmek» kelimesinin mânasını bilmiyorsunuz galiba, Osman Bey... Sizin Mulay İsmail bir kadının parmağı etrafındaki dönecek erkeklerden değil...

— Mulay İsmail şayanı hayret derecede kudretli bir prensdir. Herşeyi büyük bir vuzuh ve kesinlikle görür. Süratle ve âdilâne hareket eder... Fakat, doymak bilmez bir boğadır. Kadın-

lara tarifsiz bir zaafı vardır... Ve daima, kurnaz bir küçük kadının tesirinde kalma tehlikesi içindedir. Daima yanında bulunup kaprislerine cevap verecek, kalbinin sonsuzluğunu giderecek, fetih rüyalarını körükliyecek bir kadına muhtaçtır. O kadını bulduğu zaman, Sultan Mulay İsmail eşsiz bir hükümdar olacak. O zaman Emir el Mümunin pâyesine bile erişebilecektir.

Baş harem ağası, ağır, ağır ve biraz da tereddütle konuşuyordu. Mulay İsmail'in hakikî kudret ve hırslarını meydana çıkarabilecek bir kadın aramıştı yıllar yılı... Ve işte, tam aradığı evsafta uygun bir kadın bulmuştu. Fakat, hâlâ zihninin derinliklerinde bir şüphe vardı. Kadın denen mahlûkları anlamak, onlar hakkında kesin hükümler vermek imkânsızdı... Anjelik'in, kâh önünde acz içinde kıvrandığını, kâh parmakları arasından kayıp kaçmağa muvaffak olacak kadar kurnazca davrandığını en mağlup andan en büyük bir zaferle sıyrıldığını görmüştü...

Osman Faraci, kendi hesabına Ulu Tanrıya şükrediyor, onu gençlik yıllarında hadım ederek, kaprisli bir kadının oyuncağı olmaktan kurtaran büyücü doktoru daima rahmetle anıyordu.

Majeste Fas Sultanı'nın baş Harem ağası, usulca sordu:

— Onu genç ve yakışıklı bulmadınız mı?

— Yaşından çok cinayet işlemiş... diye cevap verdi Anjelik, kendi elleri ile işlediği cinayetlerin sayısını kim bilebilir?

— Fakat kurtulmağa muvaffak olduğu suikastları bir düşününüz... Size daha önce de hatırlattığım gibi, büyük imparatorluklar daima ,cinayetler üzerine kurulmuştur. Kürrei arzın kanunu bu... İnşallah, siz, güzellik ve cazibenizin sihirli zehirini Mulay İsmail'in kanına akıttıktan sonra o da, d'Eskrenvil gibi, Fransa Kralı gibi, ömrü boyunca susuzluğunuzdan kavrulacak. Pek zalimce incittiğiniz Fransa Kral'ının sizi asla unutamayacağını biliyorsunuz, değil mi? Muhteşem XIV. Louis sizi elinden kaçırdıktan sonra, hiç bir zaman büyük ve iyi işler başaramayacaktır... Kudretinizi Mulay İsmail üzerinde de gösteriniz, Firuze, Güzelliğinizin zehirli okunu onun kalbine de saplayınız...

Sesini alçaltarak ilâve etti:

— Ama, benim elimden kurtulabileceğinizi aklınızdan çıkarınız...

Anjelik, gözleri yumulu yakın bir dostunun sesini dinler gibi dinliyordu. Osman Faraci'nin genç kalmış sesini... Gözlerini açıp da, karşısında bu sesle hiç alâkası olmayan, simsiyah, zeki bakışlı bir zenci yüzü görünce hayretler içinde kaldı...

— Dinleyiniz beni, Firuze... Başa biraz güven veriniz... Hastalığınızın geçmesi ve vücudunuzun şehevî arzularının farkına varmanız için size yine mühlet veriyorum... Sizi ona göstermeme müsaade edeceğiniz güne kadar, Mulay İsmail varlığınızın mevcudiyetinden haberdar olmayacaktır.

Anjelik birden baş ağrısının hafifler gibi olduğunu hissetti. İlk raund'u kazanmıştı...

Odalıklarla dolup taşan bu haremde, saman yığınları içinde kaybolup giden bir iğne misalî saklanması mümkündü. Üstelik, kendisine verilen mühleti istediği kadar uzatıp kaçmak hususunda bir şeyler bile yapması ihtimali dahilinde idi.

— Beni aldatmayacaksınız, değil mi? diye sordu. Kazaen ağzınızdan bir lâf kaçırıp, Mulay İsmail'in benim mevcudiyetimi anlamasına meydan vermeyeceksiniz söz mü?

— Herkese emir vereceğim. Bu haremde benim emirlerim. Sultanın emirlerinden önde gelir. Sultana Leylâ Ayşe de dahil olmak üzere, herkes benim emirlerime boyun eğer... Leylâ Ayşe, kendi menfaati uğruna dilini tutmak zorundadır. Zira çok geçmeden sizin kudretinizden korkmağa başlayacak.

— Beni burada görür görmez yüzümü asitle mahvetmeğe, beni boğmağa kalkıştı, diye fısıldadı Anjelik, daha işin başlangıcında olduğumuz halde...

Osman, bir el hareketi ile, böyle âdi tehditlerin beş para etmediğini ima etmek istedi.

— Tek bir erkeğin ilgisini cezbetmek isteyen bütün kadınlar biribirlerinden nefret ederler, Aralarında mücadele eksik olmaz. Hıristiyan kadınları böyle değil midir? Fransız sarayında sizin hiç rakibeniz yok muydu?

Anjelik yutkundu. Gözlerinin önünde Madam Montespanın hayali belirmişti.

— Vardı tabiî, diye mırıldandı...

Nereye giderse gitsin, hayatı bitip tükenmek bilmeyen bir mücadele içinde geçmişti. Bütün hayallerinin, birbiri peşi sıra parçalandığını görmüştü... Yaşamaktan usanmıştı artık...

Osman Faraci, genç kadının solgun, ateşten gerilmiş yüzüne bakıyordu. Bu yorgun, perişan çehrede, her zamanki canlılığın, pembe, yuvarlak yanakların gizlediği bir hakikat okunuyordu şimdi... Bu güzel yüzün emsalsiz kemik yapısı, kırılmaz bir azmin, mağlûbedilmez bir karakterin sağlam hatlarını taşımaktaydı. Osman Faraci, bir an, genç kadının ileri yaşlardaki hayalini görür gibi oldu... Anjelik'in yüzü asla pörsüyüp sarkmayacaktı, hiç bir zaman o derin mânâsını kaybetmiyecekti... Fildişi gibi, seneler geçtikçe daha da güzelleşerek ihtiyarlayacaktı... Cildi kırışsa, saçları gümüş bir hâleye kalbolsa bile güzelliğinden hiçbir şey eksilmiyecekti. Gözleri ışıltısını, ancak ölümün soğuk parmakları ile kapandıkları vakit kaybedecekti, Derin denizlerin berrak sularını hatırlatan bu zümrüt gözler amansız kudretini ebediyen muhafaza edecekti...

Mulay İsmail'in yanına oturtmak istediği kadın, işte buydu. Anjelik isteseydi, Sultan'ı ebediyen kendisine köle yapabilirdi. Osman Faraci, müstebit bir hükümdarın şüphelerini çok iyi biliyordu. İşi tek bir kılıç darbesi ile kafa uçurmak raddelerine vardırdığı o korkunç gazap nöbetlerinin münasını anlamak çok güç değildi. Mulay İsmail, böyle anlarda, etrafındaki insanların budalalıklarına, halletmesi gereken büyük meseleleri neticeye vardırmamanın aczi içinde bulunuşuna kızıyordu. O zaman, kendi kuvvetini karşısındakilere kabul ettirmek endişesi ile, kudurmuş gibi etrafına saldırıyordu.

Bütün bunlardan kaçıp saklanacağı, sıcak kalbli, anlayışlı, zeki bir kadına muhtaçtı. Bu kadın sâyesinde, onun telkin edeceği güç ile, dünyayı fethetmesi işten bile değildi.

Arapça mırıldandı:

— Sizin yapamayacağınız şey yoktur...

Anjelik, yarı uyumuş yarı uyanık bir haldeydi ama bu sözleri duydu. Daha önce de müteaddit defalar, karşısındakine ayni hissi verdiğini hatırladı. Versay'da iken bir defasında Savary de aynı sözleri sarfetmişti... «Sizin yapamayacağınız şey yoktur, Madam»... Hey gidi günler hey... Nasıl da özlemişti o günleri... Leylâ Ayşe ile İngiliz kızının tasarladıkları gibi o zamanlar da Montespan onu zehirlemeğe kalkmıştı...

— Size çok sevdiğiniz o ihtiyar eczacıyı göndereyim mi, Firuze?...

— Ah, gönderin, tabiî... Savary'ciğimi çok özledim... Onun hareme girmesine müsaade eder misiniz?

— Benim iznim olursa girebilir. Yaşı, bilgisi ve maharetleri onun haremde tehlikesiz olacağını ispata kâfidir. Onu burada görmekle kimse hayret etmiyecek... Kendisini Allaha adamış bir Müslüman'dan farkı yok... Bütün seyahat boyunca sihirli ilâçları ile uğraştı durdu... Bir kap içinde acaip dumanlar tüten büyüler kaynattı durdu... Onun sırrını biliyor musunuz? Size hiç açmadı mi?

Anjelik başını salladı.

— Ben kadınım, ne anlarım öyle şeylerden...

Bu mütevazi cevapla, Osman Faraci'nin nazarında, Savary'nin hikmet ve dehasını yükseltmek istemişti.

Anjelik, neredeyse Savary'yi tanıyamıyacaktı. Eczacı, sakalını acaip bir kırmızıya boyamıştı Üstüne pek bol gelen deve tüyü harmaniyesi ile Fas'lı bir dervişe benzemişti. Güneşten simsiyah kesilip, bir hayli de zayıflamış olmasına rağmen sıhhati yerinde görünüyordu. Genç kadın, onu, kalın gözlüklerinin ardında ışıldayan bakışlarından tanıyabildi.

Savary, genç kadının yatağı dibine bağdaş kurup otururken:

— Her şey yolunda gidiyor... diye fısıldadı... İşlerin bu derece lehimize döneceğini hiç tahayyül etmiyordum. Allah, nihayet elimizden tuttu.

— Kaçmak için çare mi buldun yoksa?

— Kaçmak mı... Zamanı gelince o da olacak elbette... Endişe etmeyiniz... Hele şuna bir göz atınız...

Belone bağlı bir torbanın içinden parça parça siyah, tozlu bir şeyler çıkarmağa başladı.

Anjelik'in ateşten gözleri kapanıyordu. Gösterdiği şeyin ne olduğunu iyice göremediğini söyledi.

— Göremiyorsanız bile kokusunu da duymuyor musunuz?

Avucundaki siyah parçacıkları genç kadının burnuna doğru uzattı.

— Oh, Savary... Patlayıcı madde...

Savary, ağzı kulaklarına vararak:

— Yaaa... dedi... İrandaki mukaddes kayalıklardan sızan patlayıcı maddenin ta kendisi... Ama bu mayi değil... Katılaşmış şekilde...

— Ama... nasıl mümkün oldu?

Eczacı güldü:

— Şimdi her şeyi anlatacağım...

Etrafına kaçamak nazarlar atfedip, kendisini kimsenin duymayacağına kanaat getirdikten sonra sesini alçaltarak anlattı. Kervanla gelirken, Fas ve Cezayir hududundaki tuz gölleri dikkatini celbetmişti. Güneşi aksettiren pırıl pırıl tuz tabakalarını hatırlıyor musunuz? O zaman buralarda yatan kıymetin farkına bile varmamıştım. Ne oldu tahmin edin bakaytm...

Anjelik, ihtiyar eczacının çocuksu heyecanı ile hislenerek:

— Bir mucize mi? diye sordu.

Savary soluk soluğa bağırdı:

— Ta kendisi... Fazla hayalperest olsaydım buna «devenin mucizesi» derdim. Dinleyin şimdi...

Savary, konakladıkları sırada, develerden birinin gövdesinde yer, yer tüylerinin döküldügünü farketmişti... Hayvanın nasıl bir hastalığa düçar olduğunu kestirmek için biraz ileriye oturup onu dikkatle süzmeğe başladı .Deve, rüzgârın yığdığı kum tepeciklerini kokluyordu.

Savary'yi bir meraktır almıştı... Devenin konak yerinden uzaklaştığını görünce, hemen fırladı... Peşine takıldı... Hayvanı tutup geri getirmek, böylece yaptığı hizmete karşılık sürücüden biraz yiyecek koparmak niyetindeydi. Aslında ise, onu devenin peşine Allah göndermişti.

Deve, uzun bir müddet sonra burada dolaştı. O kum tepeci-

ğinden bu kum tepeciğine seyirtip duruyordu. Rüzggr şiddetlenmiş Savary'nin ağzı burnu kum dolmuştu.

Hayvan nihayet tepeciklerden birinde karar kıldı... Ayakları ile kumları eşelemeğe başladı... Biraz sonra genişçe bir çukur açmıştı. İhtiyar adam, anlatırken durdu, gülümsiyerek Anjelik'e baktı:

— Bir devenin ayakları ile toprağı eşeleyeceğine ihtimal vermediniz... Anlattıklarıma inanmıyorsunuz, değil mi? diye sordu.

— Ama...

— Hayal görmüş olacağımı mü düşünüyorsunuz?

— Hayır... Hayır...

— Deve, biraz önce avucumda görüp derhal tanıdığınız maddeyi eşeliyordu. Madam. Hayvan açtığı çukurda, sırtını kaşıyan bir merkep gibi yuvarlanmağa başladı...

— Ve böylece devenin uyuz hastalığı mucizevi bir şekilde iyileşti, öyle mi?

— Uyuz iyileşti tabiî, ama bunun mucize denecek tarafı yok ki... Bu maddenin cilt hastalıklarına ne kadar iyi geldiğini bilirsiniz. İşin tuhaf tarafı şu ki, ben sevinçle bu maddeden alırken onun yıllardır aradığım patlayıcı madde olduğunu bilmiyordum. Sadece cilt hastalıklarına merhem yapmak niyetindeydim. Fakat, bir an sonra oracıkta ilmî bir keşifte bulundum.

— Başka bir keşif mi? O da ne?

— Bu madde tuzlu topraklarda bulunuyordu. Tıpkı İrandaki kayalıklar gibi... O zaman bunun patlayıcı madde olduğunu anladım. Artık İran'a gitmeme hacet kalmadı. Güney Cezayir'e inersem orada bu maddeden mebzul miktarda bulabileceğimi sanıyorum. Üstelik buradaki yataklar, İrandaki gibi muhafaza altında değil...

Anjelik içini çekti:

— Buradakiler muhafaza altında değil, sevgili Savary'ciğim ama, unutmayın, siz, Fas'ın göbeğinde sımsıkı kilitli kapılar ardındasınız. Bu durum plânlarınızda hafif bir değişiklik yaratmaz mı?

Genç kadın böyle söylemekle beraber, birden en yakın dostuna karşı takındığı şüpheci tavırdan utandı... Savary'yi ha-

raretle tebrik etti. İhtiyar eczacı, bir mangal getirtip, patlayıcı madde üzerinde ufak bir tecrübe yapacağını söyledi.

Anjelik, telâşla haremin orta yerinde böyle bir tecrübeye aslâ müsaade edemiyeceğini bildirince, Savary bu işten vaz geçti.

Genç kadının baş ağrısı yavaş yavaş hafifliyordu. Osman Faraci'nin içirdiği çorbalar tesirini göstermiş, bütün vücudundan rahatlatıcı bir ter boşanmıştı.

Savary, gözlüklerinin üstünden bakarak:

— Ateşiniz düşüyor... dedi.

Anjelik, şimdi vuzuhla düşünebiliyordu da...

— Bulduğunuz patlayıcı maddenin kaçmamıza yarayacağına ihtimal veriyor musunuz?

Savary, hazinesini yine torbasına koyarken, başını iki yana sallayarak sordu:

— Kaçmak fikrine niçin bu kadar takılıp kaldınız, yavrucuğum?...

Anjelik, hırsla yerinden doğruldu, hırçın bir sesle:

— Şimdi kaçmayı her zamankinden fazla düşünüyorum... dedi.

Fakat, bu kadar hırslanmaha, kalkıp oturmaya mecali yoktu. Yine yastıklara yığıldı kaldı. En yakın, en aziz dostu bile kaçmak fikrini beyhude buluyor, onu ümitsizliğe düşürmekten çekinmiyordu. Demek buradan kaçabilmek sandığı kadar kolay bir iş değildi.

Savary, onun hislerini anlamış gibi:

— Ben de sizin fikrinizdeyim, dedi. Buluşum üzerinde çalışmalar yapmak üzere Paris'e dönmek için can atıyorum, tecrübeler yapmamı mümkün kılacak âletleri ancak Pariste bulabileceğim.

Derin bir merak ve ilgiyle torbadan yine bir parça maden alıp, koynundan çıkardığı bir büyüteçle muayeneye başladı. Lüzumlu bütün âlet ve edevatı üzerinde taşıdığı için hiç sıkıntıya uğradığı olmazdı.

Anjelik, merakla sordu:

— Büyüteci de nereden buldunuz?

— Bunu bana damadım hediye etti.

— İlk defa görüyorum.

— Daha evvel görmenize imkân yoktu, zira alalı henüz bir kaç saat oldu. Damadım pek beğendiğimi görünce, hemen bana hediye etti.

— Damadınız da kim? diye şaştı Anjelik...

Savary, büyüteci, bağa muhafazasına koyup, yine harmaniyesinin içine sakladı.

— Damadım, Meknes'de oturan bir Yahudidir, dedi... Babası gibi o da kuyumculukla iştigal ediyor. Size bunları anlatmak fırsatını elde edemedim, ama, Meknes'e geldiğimiz günden beri boş durmuyorum. Mulay Arşi'nin zamanından beri bir hayli değişmiş burası. Mulay İsmail bütün kuvveti ile imar işlerine girişmiş...

— Şu damat meselesini anlatınız...

— Oraya geliyorum işte... Yıllarca önce burada esir bulunduğum sıralarda samimî iki arkadaş edindiğimi size söylemiştim.

— İki de oğul...

— Tamam... Yalnız, hafızam beni yanıltmış... Oğlan sandığım çocuklardan biri meğerse kızmış... Rebecca Kayan'dan olan bir kız...

Buraya gelince, kızımı büyümüş, evlenmiş buldum. Bana büyüteci hediye eden Samuel Maimoran ile evlenmiş...

Anjelik, o halinde gülmekten kendisini alamadı.

— Ah, Savary... Hiç gülecek halim yok... Tam bir Fransız erkeğisiniz. Sizi, bütün Fransızlığınız ile karşımda görmek bilseniz beni ne kadar mesut ediyor... Vatan hasretimi gideriyorsunuz. Paris dediğiniz zaman, bütün dertlerimi unutuyorum... Korkuların beni terkediyor... Kendimi Versay'ın bahçelerinde tahayyül ediyorum, yeniden Madam du Plessis Bellière olup çıkıyorum.

— Demek tekrar o kadının hüviyetine avdet etmek işti-

yakını duyuyorsunuz... dedi Savary kaçmayı iyice aklınıza koymuşsunuz.

Anjelik, öfkeyle sesini yükseltti:

— Kaç kere söyleyeceğim bunu size!. Hâlâ mı inanmıyorsunuz.

— Kaçmayı göze almakla ne gibi tehlikelere maruz kalacağınızı hiç düşündünüz mü? Dinleyin beni... Sâdece haremden çıkmak için elli defą, saraydan kaçmak için yirmi defa, Meknes'den çıkmak için on, Centa veya Ogadir'e gidebilmek için on beş, Hıristiyan teşekküllerinden birine kapağı atabilmek için de en az üç defa ölmeyi göze almanız lâzım.

— Yani bu hesaba göre, bana, yüzde iki kurtuluş şansı tanıyorsunuz.

— Öyle...

— Ne olursa olsun, ben bu işi başaracağım, mösyö Savary,

İhtiyar eczacı endişeyle başını salladı:

— Bazan inatçılıkta fazla ileriye gidip gitmediğinizi düşünüyorum. Kaderi bu kadar kurcalamak doğru değildir.

— Şimdi de Osman Faraci'nin ağzıyla konuşmağa başladınız.

— Bazı anlar bu Prens edalı adamdan hoşlandığınızı düşünüyordum... Her ne kadar Mulay İsmail'den nefret ediyorsanız da... Prenseslere lâyık bu harem hiç de bu derece korkulacak bir yer değil...

Anjelik'in gözlerinin dolu dolu olduğunu görünce hemen ilâve etti:

— Mânasız konuştumsa kusurumu affediniz, yavrum... Sözlerimi geri alıyorum.

Uzandı, genç kadının elini okşadı. Her ne pahasına olursa olsun, bu kadını ağlatmak istemiyordu. Madam du Plessis - Bellière, kendisine daima en yakın dostu gibi davranmış, sözlerini daima derin bir inanç ve ilgiyle dinlemişti.

Bazan şaşıyordu Savary... Bu güzel kadın, neden XIV. Louis'nin metresi olmamıştı?... Ama, Anjelik, herşeyi ayakları altına alıp, aklına koyduğu şeyi yapan kadınlardandı.

Müşfik bir sesle:

— Kaçacağız yavrucuğum. Kaçacağız... Anlaşıldı... Dedi. Sonra uzun uzun, Meknes'den kaçmanın, Cezayirden kaçmaktan daha kolay olacağını anlattı... Şartları izah etti. Buradan kaçmaya teşebbüs eden pek çok kimse bu işi başarmıştı. Kral bütün esirlere sahip olduğuna göre, aralarında pekâlâ bir teşkilât kurabilirlerdi. Hattâ daha şimdiden başlarına bir lider seçmişlerdi bile... Bu Saint-Valér-en-Caux'-dan. Colin Paturel adında bir normandı. Hıristiyan esirler, mezheplerine göre, kendilerine bir başkan tâyin etmiş bulunuyorlardı. Bir Rus ve bir Giritli Ortodoks'ları, bir İngiliz ile bir Hollandalı Protestanları, bir İspanyol ne bir İtalyan da Katolikleri temsil ediyorlardı. Colin Poturel ise, hepsinin üstünde, hepsinin lideri idi.

Colin Paturel, o güne kadar hiç bir esirin yapamadığını yapmış, kellesini koltuğuna alarak, şâyanı hayret ikna kudreti sâyesinde Mulay İsmail'in kendisini dinlemesini sağlamış. Bu sâyede de, perişan vaziyette olan esirlerin yaşama şartları bir hayli düzelmişti.

Esirler, kendi aralarında para toplayıp bir fon kurmuşlar, ihtiyaçlarını karşılamayı kolaylaştırmışlardı. Eski bir banka memuru olan Venedikli Picci nino muhasebeci tâyin edilmiş esirler böylece kendilerine sağlam bir durum temin edince Para'ya düşkün olan Faslı'lar kaçaklara yardıma başlamışlardı. Son ayda Faslı muhafızların yardımı sâyesinde altı kaçak hürriyetlerine kavuşmaya muvaffak olmuşlardı. Esirlerin Kralı Colin Paturel, bu hâdiselerin üzerine, elleri ile şehrin kapısına asılarak, ölünceye kadar orada bırakılmak cezasına çarptırıldı.

Kralları ellerinden alınan esirler isyan ettilerse de, muhafızların mızrakları ile bir kaç saat içinde teskin edildiler... Fakat bu sırada müthiş bir şey oldu... Colin Paturel, bizzat, ayaklanan esirlerin yanına gelerek, onlara sâkin olmalarını emretti...

Genç adam, kapıda on iki saat asılı kalmış, elleri paramparça olmuş, fakat yere henüz canlı iken düşmüştü. Colin Paturel, yere düşünce, kaçmayı aklına bile getirmeksizin, dosdoğru şehre girdi ve Sultan'la konuşmayı arzu ettiğini bildirdi... Mulay İsmail, Colin Paturel'in Allah tarafından korunduğuna inanmıştı. Hattâ bu devâsâ genç adama karşı garip bir korku ve huşu duymaya başladı. Onunla konuşmak hoşuna gitmişti.

Savary, bütün bunları anlattıktan sonra:

— Cezayir batakhanelerinde görünmektense Fas'ta esir olmak evlâdır, Madam. dedi. Burada hayat çok müthiştir.

— Ölüm de öyle... dedi Anjelik.

— İkisi de bir kapıya çıkar... Bir esirin en büyük silâhı mücadele kudretine sahip olmasıdır. Madam. Bir insan ki, tüyler ürpertici işkencelere göğüs gerip de, her gece yatağına girince hâlâ yaşadığına şükrediyorsa onda ümit var demektir. Ras Sultanı esirlerden bir ordu meydana getirip saraylar inşa ettiriyor, ama pek yakında bunlar başına belâ olacak... Çünkü rivayetlere bakılırsa, Colin Paturel, Sultandan bir ricada bulunmuş; Trinitan papazlarının Fas'a gelip hıristiyan esirleri satın almalarına müsaade edilmesini istemiş. Papaz heyeti geldiği zaman, onlardan biri ile Fransa Kralına bir mektup göndererek uğradığınız akıbeti bildirmeniz pekâlâ mümkündür.

Anjelik yanaklarının kızardığını hissetti. Ateşi yeniden yükseliyordu ...Şakakları zonklamağa başlamıştı.

— Fransa Kralı beni kurtarmak için ordularını mı gönderecek sanıyorsunuz?

— Mulay İsmail'in, Fransa Kralının arzularını hiçe saymayacağını sanıyorum... XIV. Louis'ye karşı derin bir hayranlık beslediği muhakkak ...Her sahada onu taklide yelteniyor... İmara önem vermesi de bunu gösteriyor...

— Kralımız XIV. Louis'nin beni bu durumdan kurtarmağa can atacağını hiç sanmıyorum.

— Belli olmaz...

Anjelik, ihtiyar adamın aklın sesi ile konuştuğunu biliyordu ama, yardım talebinin kral tarafından reddedildiğini görmektense bin defa ölmeğe hazırdı.

Başı müthiş dönüyordu. Meknes semalarında yeni bir gün başlarken, Savary'nin sesi kulaklarında gittikçe uzaklaştı... Uzaklaştı... Ve genç kadın derin bir uykuya daldı...

19. BAHİS

Harem kadınları, bileziklerini şıngırdatarak, tiz, cırlak seselerle bağırışıyorlardı:

— Seyir'e gidiyoruz... Seyir'e gidiyoruz...

Osman Faraci'nin ciddî sesi, sevinç çığlıklarını bastırdı:

— Hanımlar, hanımlar... Biraz sâkin olunuz...

Sıra sıra dizilmiş, peçeli, şallara, tüllere bürünmüş kadınların aralarında dolaşarak, her birinin kıyafetini, mücevherlerini peçelerin sımsıkı kapanmış olup olmadığını dikkatle gözden geçirdi. Peçeler kadınların sadece gözlerini açıkta bırakacak şekilde bağlanmıştı. Bu rengârenk güzel gözlerin hepsi, bayram yerine giden çocuklarınki gibi, sevinç ve heyecanla pırıl pırıl parlıyorlardı.

Seyire gidenler, sadece gözde olan ilk yüz kadından müteşekkil bir grup idi... Mulay İsmail, her gün, gözdelerini karşısına dizer, bir kumandan edası ile önlerinden geçerek, o gece yatağına almak istediği kadının önünde ipek mendilini düşürürdü.

Takdim merasimi sırasında, Mulay İsmail'in üst üste bir kaç defa seçmeden önünden geçtiği kadın, derhal gözdeler sınıfından alınır başka bir işe verilirdi... Sarayda, takdim me-

rasimine iştirakten alıkonulmak kadar haysiyet kırıcı bir şey yoktu. Bu muameleye maruz kalan bir kadın, artık bütün tatlı hayallerini kaybetmiş demekti.

Bugün de, geride kalan kadınlar, eğlencelerin başladığını haber veren silâh seslerini duyunca ağlaşmağa başladılar...

Osman Faraci, bizzat gelerek onları susmağa davet etti. Kral hareminde ağlama sesi duymaktan bıkıp usanmıştı. Yoksa onlar da Abdül Mâlikin karılarının ve kızlarının âkibetine mi uğramak istiyorlardı?

Abdül Malik, ellerinin ve bir ayağının kesilmesinden iki gün sonra, yaralarının gangren olması neticesi ölmüştü. Bunun üzerine kadınlar tekrar vaveylâyı koparınca, Sultanın sabrı tükendi... Susmadıkları takdirde, hepsini kılıçtan geçireceğini bildirdi.

Sultan Sarayda bulunduğu müddet kadınlar seslerini biraz kıstılar ama, o saraydan çıkar çıkmaz yine feryatlar ayyuka yükselmeye başladı. O zaman Mulay Ismail, kadınlardan dördünü, diğerlerinin gözleri önünde boğdurmak zorunda kaldı.

Osman Faraci, Anjelik'in dairesine girdi. Halayıklar, genç kadını giydirmekle meşguldüler. Saçlarını yüzünü tüller ardına saklamışlardı. Genç kadını, eğlencelere katılmak hususunda hiçbir arzu izhar ettiği yoktu ama, baş harem ağası ona, Efendi'sini sık sık görme imkânları hazırlamakta hiç ihmalkâr davranmıyordu.

Osman Faraci'nin sinsi plânına göre, Anjelik, Sultanın iştirâk ettiği bütün merasimlere, eğlencelere, gezintilere katılıyordu. Genç kadını Sultan'ın bakışlarından korumak hususunda üç zekî harem ağası vazifelendirilmişti. Mulay Ismail, tesadüfen, Anjelik'in bulunduğu tarafa fazlaca bakacak olsa, bu adamlar, derhal belli etmeksizin harekete geçip, bir nevi vaziyet alıyorlar, ya da genç kadını usulca onun baktığı taraftan uzaklaştırıyorlardı.

Osman Faraci'nin bu usulü tatbik etmesindeki maksat, Anjelik'in, Mulay İsmail'i sık sık görerek ona alışmasını, korkularının zail olmasını sağlamaktı.

Genç kadın herşeye rağmen hâlâ Sultan'ın âni feveranlarından eskisi kadar ürküyordu ama, zamanla her huyuna alışacaktı. Onu Sultan'ın yanındaki mevkie oturtmak istiyordu.

Böylece Anjelik, bir defa daha, yola çıkmak üzere bahçede beklemekte olan kadınların arasına katıldı. İngiliz kızı da oradaydı. Sultan'dan doğurduğu iki küçük habeşî kızın ellerinden tutmuştu. Yüzünde peçe yoktu. Bu ikiz kızları doğurmakla, bir numaralı zevce ünvanını kaybetmişti. Çünkü Leyla, Ayşe, Sultan'a bir oğlan doğurmuş bulunuyordu. İngiliz kızı gibi, Leylâ Ayşe de yüzü açık olarak hepsinin arkasından bahçeye çıktı.. Herkesten geriye kalması Saraydaki mevkiini belirten bir nişâne idi. Arkasında yürüyen bir halayık, kudretini ifade eden kılıcını taşıyordu. Uzun boylu, şişman vücudu, beyazlı kırmızılı ipekli kumaşlarla sarılmıştı.

Her iki gözdenin peçesiz oluşları, Osman Faraci'nin emirlerine pek kulak asmadıklarını gösteriyordu. Leylâ Ayşe, uzun bir müddetten beri, kendi muhafızı Raminan'ı baş harem ağalığına getirmek için el altından türlü dalâvereler çevirmekteydi.

Raminan, alnından mavi dövmeleri ile. Osman Faraci'nin kabilesine mensup, kuzgunî bir zencî idi.

Küçük Prens Zidan, annesinin arkasından yürüyordu. Yuvarlak, çikolata renkli çehresini iki taraftan zencî olan ebeveynine borçluydu. Başına beyaz bir türban sarmış, fıstık yeşili ile çilek pembesi karışımı elbise giymişti.

Anjelik bu çocuktan çok hoşlandığı için ona Prens Bon-bon adını takmıştı. Buna rağmen Prens Bon-bon daha şimdiden —henüz altı yaşında idi— babasının hediyesi olan küçük kamanın beline asılmasında ısrar etmiş, tahta kamaların kafa uçurmadığından şikâyet etmişti. Şimdi, siyah boncuklar

gibi ışıldayan gözlerini yeni kamasından ayıramıyordu. Bununla, Mathieu ile Jean Badiguet'nin kafalarını ne güzel uçurum, diye hayaller kurup duruyordu. Mathieu ile küçük Fransız esir idiler.

İki baş gözde, peçelerini ancak saray bahçelerinden dışarıya açılan büyük kapıdan çıkarlarken örttüler. Oysa, bahçede, Mulay İsmail'in hususî camii ile hamamını inşa etmekte olan erkek işçilere rastlamak ihtimali vardı. Fakat, bugün işçilere de izin verilmiş, inşaat yerinde çalışan kimse kalmamıştı.

Harem kadınları. Kral'ın atlı muhafızları tarafından kuşatıldılar. Mulay İsmail, iki zenci delikanlının taşıdığı geniş bir şemsiyenin altında yürüyordu. Etrefında, ber mûtad saray erkânı yer almışlardı; Yahudi müşavir Samuel Baidoran, Müslüman olmuş bir İspanlyol, Juan di Alfero yeni ismiyle Sidi Muşarî Müsüman olduktan sonra Sidi Rodani adını alan Fransız Romain de Montfleur...

Osman Faraci, Sultan'ın maiyetine katıldığı sırada, Mulay Ismail onu iltifatkâr sözlerle karşıladı.

Kızgın güneş altında Araplar, beyaz harmaniyeleri içinde, karınca gibi kaynaşıyorlardı. Kafile, Meknes'in büyük meynes'in büyük meydanına girdiği vakit, muhafızlar kalabalığı yararak yol açtılar. Paçavralar içinde, yarı çıplak, perişan insanlar mızrakların sivri uçlarından kaçıştılar. Fakat bir anda, bütün ağızlardan Arapça veya muhtelif Avrupa lisanlarında aynı feryat döküldü:

— Colin Paturel... Colin Patural... Colin'i affediniz...

Mulay İsmail, kafileyi durdurdu. Feryatlara kulak veriyormuş gibi, dudaklarında müstehzî bir tebessümle etrafı dinledi. Sonra, maiyeti ile birlikte, yarışları seyretmek üzere hazırlanmış yüksekçe bir plâtform'un üstüne çıktı. Kadınlar anfiteatr şeklindeki sıralara oturdular. Anjelik, o zaman, meydanın ortasında, altı metre kadar derinlikte, dik dörtgen biçiminde oldukça geniş, kuyu gibi bir mahallin bulunduğunu

gördü. Kuyunun toprak zemininin kenarlarına beyaz kum serpilmişti.

Oraya buraya yerleştirilmiş kayalar, bazı çöl nebatları, kuyuya bir bahçe manzarası veriyordu. Boğucu havaya karışan pislik kokusu genç kadının burnuna çarpınca, bütün vücudu dehşetle ürperdi. Burası aslanlar ini idi...

Daha sonra, Anjelik, kuyunun içinde hayvan —veya insan— kemiklerinin bulunduğunu farketti. Tâ dip tarafta, aslanların kafeslerine giden tünelin kapısı görünüyordu.

Mulay İsmail elini kaldırdı. Kapılardan biri, görünmeyen bil el tarafında nağır ağır açıldı.

Kuyunun taş çevrilir ağzı etrafında toplanmış esirler, heyecanla dalgalandılar. Öyle ki ön sırada bulunanlar neredeyse içeriye yuvarlanacaklardı.

Nihayet esneyen, karanlı kbir ağız gibi açılan kapıdan elleri ve ayakları zincirlere vurulmuş bir esir çıkarıldı... Ve kapı arkasından gıcırdayarak kapandı.

Genç esir, gün ışığına çıkınca gözlerini kırpıştırdı. Seyircilerin bulunduğu yerden bakınca esirin devâsa bir vücuda sahip olduğu ilk bakışta göze çarpıyordu. Sırtındaki kolsuz gömlek ve kısacık kilot, vücudunun emsalsiz adalelerini açıkta bırakmıştı. Geniş kıllı göğsü üzerinde, zincire takılı bir madalyon sallanıyordu.

Genç adamın sarı saçları, kumral sakallarının arasından istihza ile etrafını süzen keskin mavi gözleri vardı. Ve şayet biraz daha yakından bakmak mümkün olsaydı, keçeleşmiş saçlarının arkasındaki sayısız beyaz telleri görmek kaabildi. Zira, esir kırk yaşlarında kadardı ve on iki yıldan beri Mulay İsmail'in elindeydi.

Önce bir mırıltı halinde başlayan uğultu, bir saniye sonra korkunç bir haykırışmaya kalb oldu:

— Colin... Colin Paturel... Aslan Paturel...

Kızıl saçlı genç delikanlı, kuyunun ağzına abanarak bağırdı:

— Colin, dostum... Bütün gücünle döğüş... Onüne geleni öldür ama, sen ölme... Sen ölme...

Esir, kalabalığı susturmak ister gibi elini havaya kaldırdı. O zaman Anjelik, adamın avuçlarındaki kanlı delikleri gördü. Evet, bu adam, şehrin kapısından girdikleri sırada orada asılı olan esirin tâ kendisiydi.

Colin Paturel ölçülü adımlarla aslanın kuyusunun ortasına kadar yürüdü, başını Mulay İsmail'e doğru kaldırdı. Sert bir sesle ve Arapça olarak:

— Efendimiiz selâmlarım, dedi: efendimizin keyifleri nasıl?

— Senden daha iyiym, köpek... Senelerdenberi bana yutturduğun hakaretlerin hesabını ödeyeceğin saatin gelip çattığını anlayabildin mi, nihayet? Daha dün bile, rahipleri ülkeme çağırıp esirlerimi satmak hususundaki teklifinle beni bir kere daha kızdırdın. Hayır, esirlerimi satmaya hiç niyetim yok. Hepsi bana aittir onların... Ben esir tüccarı değilim... Sabrımı tükettin artık... Dün boynuna sarılıp teklifini kabul etmiş göründüğüm zaman aslan kuyusu hiç aklına gelmemişti, değil mi? Ha, hah, haa...

Esir, ürkek bir sesle:

— Hayır, efendimiz... diye cevap verdi.

— Girip taraftarlarına beni kandırıp istediğini elde ettiğini müjdeledin değil mi? Colin Peturel, öleceksin...

— Evet, efendimiz.

Mulay İsmail, dalgın bir çehreyle yerine oturdu.

Esirler yine feryat etmeğe, yalvarmağa başlamışlar, askerler tüfeklerini onlara doğru çevirmişlerdi. Sultan gittikçe kararan bir yüzle onları seyrediyordu.

— Seni ölüme mahkûm etmekten hiç zevk almıyorum, Colin Paturel. Bir kaç defa kendimi zorlayarak seni ölüme yollamak istedim. ama her seferinde, bütün işkenceleri mağlûp edip sapasağlam karşıma çıktığını görünce memnun oldum. Ama, bu sefer hiç ümitlenme... dostlarına seni kurtarmaları için fırsat vermiyeceğim. Aslanlar son kemiğini de sıyırmadıkça buradan kalkıp gidecek değilim... Buna rağmen senin ölümünü seyretmek bana keyif vermiyecek.

Esirle, Sultan konuşurlarken, kalabalığın üzerine derin bir sessizlik çökmüştü... Kuyunun dip tarafındaki kapı, ağır ağır açıldı... Tünel'in karanlık ağzında muhteşem bir aslan belirdi...

Hayvan güneş ışığına çıkınca, mağrur bir eda ile yelesini silkti. Kedi gibi sinsi bir çeviklik taşıyan bacakları üzerinde ağır ağır ilerledi.

Onun peşi sıra dişi bir aslan ile Atlas dağlarından getirilmiş kırmızı yeleli bir başka aslan sükûn etti. Ağır, sinsi adımlarla tek adalesini kımıldatmadan öylece duran esire yaklaştılar.

İlk gelen aslan kuyruğunu sallamağa başlamıştı. Bu hırçınlığı hareketsiz duran esirden ziyade, kuyunun etrafını çeviren yüzlerce insan simasının mevcudiyetinden ileri geliyordu. Gözlerini bir müddet kalabalığın üzerinde dolaştırdıktan sonra, art ayakları üzerinde tembel tembel gerildi.. Bir iki kere homurtuyla kükredi.

Anjelik, yüzünü peçesine gömmüştü. Sonra kalabalıktan mırıltıların yükseldiğini duyunca başını kaldırdı. Aslan yüzlerce meraklı gözün kendisini seyretmekte olduğundan bihaber kayalardan birinin gölgesine gidip uzanmıştı... Esirin yanından geçerken son derece lâkayt bir tavırla, âdeta bir ev kedisi munisliği ile sırtını adamın bacaklarına sürmüş, sonra kayanın dibine uykulu uykulu uzanıvermişti.

Araplar, çılgınca haykırışmağa başladılar... Yerden kaptıkları taş toprak parçalarını, hayvanı tahrik etmek maksa-

dıyla kuyunun içine fırlatıyorlardı. Fakat aslanların üçü de sadece tembel tembel homurdanmakla yetindiler, ve bir kaç çark çevirdikten sonra diğer iki aslanda birer köşeye kıvrılıp yattılar... Sanki, öğle uykularını sükûnet içinde uyumaktan başka hiç bir istekleri yoktu...

Mulay İsmail'in gözleri oyluklarından dışarıya uğramıştı. Tekrar, tekrar:

— Aslanları büyüledi, aslanları büyüledi... diye söyleniyordu.

Sonra ayağa kalktı, kuyunun ağzına kadar gitti:

Colin Paturel, aslanlar sana zarar vermek istemiyorlar. Onlar üzerindeki bu tesirin sebebi nedir? Bu sırrını bana söylersen hayatını bağışlayacağım...

— Önce hayatımı bağışlayınız. Sonra sırrımı söylerim...

Sultan sabırsızlıkla:

— Öyle olsun, öyle olsun... diye bağırdı.

Eliyle bakıcılara işaret ederek, kapıyı açmalarını emretti. Aslanlar, esniyerek yerlerinden kalktılar. Tünelin karanlık ağzından içeriye atladılar... Kapı, gıcırdıyarak üzerlerine kapandı.

Esirlerin hançerelerinden çılgın bir sevinç sayhası koptu. Biribirlerine sarılarak zıplamağa başladılar. Liderleri kurtulmuştu.

Mulay İsmail, sabırsızlık içinde kıvranarak bir kere daha haykırdı:

— Haydi, anlat... Çabuk ol...

— Bir ricam daha var, efendimiz, dedi Colin Paturel, Papazların Meknes'e gelip hıristiyan esirleri satın almalarına da müsaade buyurunuz...

— Bana silâhımı getirin, bu herifi kendi ellerimle geberteceğim.

— O zaman sırrımı da beraber götürürüm, efendimiz.

— Dediğin olsun, o halde... Papazlar gelecekler. Bakalım gelirken bana ne hediyeler getirecekler... Gel buraya, Pature!.

Esir, ağır zincirlerine rağmen, kuyunun duvarındaki taş çıkıntılara tutunarak yukarıya çıktı. Arapların aralarına ayak bastığı vakit hiç biri ona dokunmaya cesaret edemediler. Sukutu hayale uğramış, aslanların bu adamı parçalamadıklarına pişman olmuşlardı.

Colin Paturel, Mulay İsmail'in oturduğu taht şeklindeki koltuğun önüne gelince, yere diz çöktü, alnını toprağa koydu.

Sultanın kalın dudaklarında şaşkın bir tebessüm belirmişti:

— Ayağa kalk, lânetli köpek... diye bağırdı...

Esir ağır ağır ayağa kalktı. Boyunun bütün haşmeti ile dim dik durdu.

Anjelik, biribirine meydan okurcasına bakışlarından şimşekle çakan bu iki adamdan gözlerini ayıramıyordu. O kadar yakınlarında idi ki, en küçük bir adalesini hareket ettirmekten ürkerek, nefesini bile tutmuş, öylece bakıyordu... İki erkeğin vücutlarından sessiz dalgalar halinde yayılan şiddetli kudret ve ihtiras, genç kadını âdeta büyülemişti... Osman Faraci'nin hakkı vardı... Onu Mulay Ismail'in tesir sahası içinde bulundurmakla akıllılık etmişti... Bu adamın karakterinden, tıpkı sıcak bir sobadan hararetin neşredilmesi gibi, kudret ve şehvet sızıyordu.

Ona uzaktan bakınca, sadistik kaprislerine esir olmuş tehlikeli bir kukla gibi görüyordunuz ama, o, bu da değildi...

Daha tehlikeli bir tarafı vardı. Pırıl pırıl parlayan yakışıklı, bronz çehresi harbin korkunç sahneleri için de yoğrula gelmiş kabile reislerine bile korku ilham ediyor, âdeta efsa-

neleşmiş varlığı onların sadakat ve canla başla çalışmalarını sağlıyordu.

Anjelik, XIV. Louis'in karşısında durduğu zaman da aynı hislere kapıldığını hatırladı. Fransa Kralı gibi Mulay İsmail in de acze hiç tahammülü yoktu... Karşısında zayıf ve âciz mahlûklar görünce, bunu kendi içinde kaynayan volkan'a karşı işlenmiş bir suç, bir hakaret addediyordu. Etrafındakilerin hepsinde, kendi kudreti ile boy ölçüşen cesaret ve kuvvet görmek istiyordu. Tıpkı, şu silâhsız esir gibi...

Bu iki erkek biribirlerine ne kadar benziyorlardı... Biri kudret'in zirvesinde, diğeri zincirlere vurulmuş, fakat ikisi de, ancak ve ancak bir tek düşman tanıyorlar... Ölüm meleği Azrail...

Ölümün siyah kanatlı meleği, böyle insanlar karşısında, ümitsizliğe kapılarak gagasını kanatları arasına sokmak zorunda kalırdı. Azrail onların ruhlarını kabzetmek için daha çok bekliyecekti. Her ikisinin de ölüm meleğine karşı açacakları mücadele, gerçekten emsalsiz ve âmansız olacaktı... Bunu anlamak için şu anda onların yüzlerine bakmak kâfiydi.

Mulay İsmail'in sesi bir kere daha kükredi:

— Haydi... Konuş... Aslanların pençelerinden kurtulmak için nasıl bir büyü yaptın?

— Ortada büyü filân yok, efendimiz... Yalnız, zatı âlileri bana b ucezayı verirlerken benim uzu nbir müddet, aslanların kafeslerinde bakıcı olarak çalıştığımı unutmuşlardı. Aslanlarınız beni çok iyi tanırlar müteaddit defalar onların kafeslerine girip çıktım. Bana hiç bir zararları dokunmadı. Dün, onlara bakan adamın yerini aldım. Mutaddan iki misli yiyecek verdim onlara... İki misli mi dedim. Hayır, hayır, üç misli... Benim vücudumla ziyafet çekmek istediğiniz bu üç aslanın karınlarını bir top namlusu gibi doyurdum. Kuyuya bırakıldıkları vakit hiç aç olmadıklarını ilâveye, bilmem lü-

zum var mı? Canlı veya ölü, bir parça et gördükleri zaman mideleri ağızlarına gelecek kadar tok idiler. Ustelik, yiyeceklerine uyutucu bir madde de karıştırmıştım...

Mulay İsmail, bir volkan ağzı gibi ateş püskürdü:

— Küstah köpek ...Tabamın önünde beni aptal yerine koyduğunu nasıl nasıl bülbül gibi anlatmaya cüret edersin? O dalavereci kafanı omuzlarının üstünden ben uçuracağım...

Süratle ayağa fırlayarak kılıcını çekti. Fakat, esirlerin lideri itiraz etti:

— Size sırrımı söyledim. Böylece sözümde durmuş oldum. Sizde sözünüzde durun bir Prens olarak ün salmışsınız. Bana hayatımı bahşetmeğe ve papazların gelip esirleri satın almalarına dair söz vermiştiniz.

Sultan kılıcını havada sallayarak bağırdı:

— Beni saçma sözlerle daha fazla kızdırma...

Sonra homurdanarak kılıcını kınına soktu.

Uşaklar, bir dizi halinde, kocaman bakır tabaklarla yemek getirmeğe başlamışlardı. Mulay İsmail, ağızlarını şapırdatarak Colin Paturel'i yiyecek olan aslanların karşısında, şöyle iştiha ile bir yemek yiyebilmek için servisin burada yapılmasını daha önceden emretmişti.

Sultan ipek yastıklarına yaslanıp, maiyetini etrafına topladı. Uşaklar, aslanlara yem olduğunu tahmin ettikleri esirin Sultanın yanında durduğunu görünce hayret ve dehşetle dona kalmışlardı.

Mulay Ismail, bir kere daha Colin'e döndü:

— Seni aslanlara yem yapacağımı nereden biliyordun.. Bu kararımdan, bu şafak'tan önce kimseye bahsetmemiştim.

Esirin mavi gözleri kısıldı:

— Sizi iyi bilirim, efendimiz... Sizi iyi bilirim...

— Demek plânlarım, beni iyi bilenleri kandıramayacak kadar âşikâr, öyle m?

— Siz tilki kadar kurnazsınız ama, ben de Normandiya'lıyım, efendimiz...

Sultan, esmer yüzünde güneş gibi pırıldayan bembeyaz dişlerini göstererek güldü. Colin Paturel'in sırrını öğrenip de gülmemek için kendilerini zor tutan esirler de kahkahayı koyverdiler.

Mulay İsmail, sıcak, âdeta sevgi dolu bir gülüşle:

— Siz Normandiya'lıları severim. dedi. Korsanlarıma emredeceğim, gidip Normandiya sahillerinden bana esir getirsinler... Senin yegâne hoşuma gitmeyen tarafın nedir biliyor musun, Colin Paturel? Haddinden fazla irisin sen... Boyun benden daha uzun... İşte buna hiç tahammülüm yok.

— Bu kusurumu giderecek bir çok usuller bulabilirsiniz, efendimiz. Meselâ bir kılıç darbesi ile kafamı uçurabilirsiniz.. Yahut da yanınıza oturmama müsaade edebilirsiniz... Her iki halde de benden uzun görüneceğiniz şüphesizdir... Başınızda o türban olduktan sonra...

Sultan bir an düşünüp bu sözlerle öfkelenecek bir taraf olmadığına karar verdikten sonra:

— Öyle olsun... dedi. Gel otur...

Esir, uzun bacaklarını, Sultan'ın yanıbaşındaki ipek minderlere oturdu. Mulay İsmail ona yiyecek ikram etti.

Kabile reisleri ile ileri gelenler bu durum karşısında homurdanmağa başladılar... Leylâ Ayşe ile Daisy-Valina da hırsla bir şeyler mırıldanıyorlardı. Mulay İsmail onlara öfkeli bir bakışla baktı:

— Ne homurdanıyorsunuz? Size servis yapmadılar mı?

Vezirlerden biri, sonradan Müslümanlığı kabul etmiş olan İspanyol Sidi Ahmet, gülerek cevap verdi:

— Endişemiz o değil, efendimiz. İğrenç bir esirin zatı

şahanelerinin yanına oturması hoşumuza gitmedi.

Sultanın gözlerinden kıvılcımlar saçıldı:

— İğrenç bir esire neden eşit muamele yaptığımı sanıyorsunuz? Çünkü bu güne kadar müşavirlerimden hiç biri esirler için bana tek kelime, söylemek lüzumunu hissetmediler... Onların temsilciliğini üzerlerine alan kimse çıkmadı. Esirlere ceza vermem icabettiği zaman garip ve müşkül durumlara düştüm bu yüzden... Meselâ siz, Sidi Ahmet Muşadi, eski bir hıristiyan olmanız hasebiyle, hıristiyan esirlerin işleri ile meşgul olmayı üzerinize alamaz mıydınız? Rodani, siz de bir zamanlar hıristiyan idiniz...

Mulay İsmail konuştukça coşuyor, öfkesi artıyordu. İspanyol'un bu sözlerden hiç korktuğu yoktu, çünkü mevkiinin sağlamlığından emindi.

Colin Paturel, elindeki et parçasını kaldırarak, ürkek bir sesle sordu:

— Yiyebilir miyim, efendimiz?

Senelerden beri böyle nefis yiyeceklerle dolu bir sofraya oturmamıştı.

Bu sual, Mulay İsmail'i çileden çıkarmağa kâfi geldi. Zira, kabile reisleri, kendisine böyle nazik bir sual sormağa lüzum görmeden, eve efendilerinin yemeğe başlayıp başlamadığına aldırış etmeden yemeğe koyulmuşlardı.

Sultan, bir kere daha kükredi:

— Ye... Siz de, efendiler, senelerden beri kuru ekmek ve su ile beslenmiş esirler gibi aç gözlülük etmekten vaz geçiniz... Benden çaldığınız paralarla hâlâ işkembelerinizi doyuramadınız mı?

Uşaklara, reislerin, maiyet erkânının önlerine konmuş olan yiyecekleri kaldırmalarını emretti.

Esirler, kabile reislerinin önlerinden alınıp kendilerine

verilen yiyeceklerin üzerine aç kurtlar gibi üşüştülür... Bir kaç dakika içinde, tabaklardaki tavuk kızartmalarından, butlardan, pilâv ve zerdelerden eser kalmadı.

Kalabalığın arasına gizlenmiş olan Anjelik, yiyeceklere hücum eden zavallı mahlûkları tarifsiz bir acı ve merhamet içinde seyrediyordu. Bu biçarelerin arasında belki de bir zamanlar ünvan ve mevki sahibi bulunan bir çok insan vardı. Birden Savary'yi düşündü... O da bunlardan biri idi... Onun da açlıktan nefesi kokuyordu... Zavallıya yiyecek yardımı yapmayı niçin bugüne kadar akıl edememişti?...

Genç kadın oturduğu yerden, Colin Paturel ile Sultan'ın konuşmalarını işitebiliyordu. Mulay Ismail'in hırçın, huzursuz şahsiyeti Anjelik'i hem büyülemiş hem isyana sevketmişti. Böyle bir erkeği yola getirmek vahşi bir hayvanı ehlileştirmekten çok daha güç bir işti...

Nil kıyılarından getirilmiş küçük bir Çerkes kızı, başını Anjelik'in omuzuna dayamış, gözlerini ayırmaksızın Sultanı seyrediyordu. Bir ara, genç kadının kulağına, Mulay Ismail'in câzibesine hayran olduğunu fısıldadı.

— Hiç de korkunç bir adam değil... Beni güldürdü... Göz yaşlarımı unutturdu... Sonra bu bileziği verdi. Elleri vücuduma tatlı okşayışlarla dokunduğu zaman kendimden geçtim... Göğsü altın gibi parlıyordu... Kadın olduğumu onun kolları arasında hissettim... Her gece onun koynunda yepyeni, hiç tadılmamış zevkler keşfediyorum...

Osman Faraci, «Çerkes kızı Sultan'ın çok hoşuna gitti» demişti. «Genç kız bir kedi yavrusu gibi Sultanı oyalıyor. Bu arada böyle uysal bir kadın bulmamız iyi oldu... Dişi kaplanı hazırlamak için vakit kazandım».

Bu sözler karşısında Anjelik, omuz silkmiş, hiç cevap vermemişti. Bu direnme devrinin böyle uzayıp gidemiyeceğini çok iyi biliyordu... Haremde fındık fıstıklarla beslenerek, gü-

zellik banyoları yaparak, kadınların aşk hikâyelerini dinleyerek ilâni haye yaşayıp gidemezdi. Harem de herkes Mulay İsmail'in etrafında dönen pervanelerden farksızdılar. Sultanın nüfuzu, her şeyin üzerine bir kâbus gibi çökmüştü. Anjelik o hâle gelmişti ki, bazı geceler korkuyla uyanıyor, Sultanın karanlıklar içinden çıkıp, üzerine doğru geldiğini sanarak çığlıklar atıyordu...

Sultanı, şimdi oldugu gibi şahsen görmek, onu geceleri tahayyül ettiği korkunç efsane idi...

Kendisini gözleri ile gördüğü zaman, hiç olmazsa hakkında tahayyül ettiği o korkunç efsaneyi biraz olsun unutabiliyordu...

Colin Paturel, iri iri lokmaları ağzına tıkıştırırken sordu:

— Papazların gelmelerine ne zaman müsaade edeceksiniz, efendimiz?

— Ne zaman isterlerse gelebilirler, onlara karşı âdilâne muamele edeceğimi kendilerine bildiriniz.

Colin, bu hususta iki mektup yazılmasını teklif etti; biri, Sultanın ağzından, Ceuta şehrindeki Emir Ali'ye, diğeri de Trinitarian papazlarına yazılacak olan bu mektupları yerlerine, Cadiz'le ticaret yapan Fransız tacirleri vasıtası ile göndermek mümkündü.

Mulay İsmail, derhal ellerini çırparak kâğıt ve kalem ge-getirilmesini emretti.

Colin Peturel, kalabalık arasından biraz önce kendisine «Colin sen ölme» diye bağırmış olan kızıl saçlı genç Fransız esirini çağırdı. Esirler arasında yegâne Parisli o'ydu... Fransızlar onu kendi aralarında İean İean'a diye çağırıyorlardı.

Colin Paturel, Jean - Jean'a mektupları dikte etti. Birinci mektup Trinitarian rahiplerine hitaben, derhal bir heyet hazırlayarak Meknes'e gelmelerini, buradaki hıristiyan esir-

leri satın almalarını söylüyor, ayrıca, gelirken, Sultan'a takdim edilmek üzere kıymetli hediyeler, bilhassa güneşi temsil eden altın kadranlı saatler getirmelerini tembih ediyordu.

Sultan'ın gözleri ışıl ışıl yanmağa başlamıştı. Heyetin yola çıkmasını kolaylaştıracak hazırlıkları tamamlaması için, Emir Ali'ye de bir mektup yazıldıktan sonra, mektuplar mühürlendi, bir deri kesenin içine konup, postacılık vazifesi gören adama teslim edildi. Fakat, Mulay Ismail'in çehresi birden bulutlanmıştı:

— Bana bak, Paturel, dedi, senin bu Trinitarian rahipler dediğin, Allahı üçe ayıran doğma'nın taraftarları değil mi? Hayır, hayır... Bu günahkârları memleketime sokmam... Bizim dinimizde Allah bir'dir.

Colin Paturel; sâkin bir edayla, postacıdan mektupları aldı. Açtı, yazdıkları adresi değiştirdi:

— Mâdem ki, onları istemiyorsunuz, o halde, biz de başka bir mezhebin mensuplarını çağırırız, dedi...

— Siz Hristiyanlar baba, oğul ve ruhülkudüs diye Allah mefhumunu üç şekle sokuyorsunuz... Böylece Allah fikrini zedelemiş oluyorsunuz...

— Ben bu konuda size cevap verecek kabiliyette değilim, efendimiz.

Mulay İsmail birden aklını başına topladı. Esirler üç saattir bomboş oturuyorlardı... Etrafı tir, tir titreten korkunç bir sesle haykırdı:

— Artıklarımı yiyen köpekler hâlâ buradalar mı? Onları senin ölümünü seyretsinler diye çağırmıştım. Yanıma oturup karnını doyurmanı değil. Yeter artık... Yıkıl karşımdan, domuz... Seni bu günlük affettim. Ama yarın... Yarından kork, Colin Paturel...

Ve Colin Paturel'in ölümünü seyretmek için bütün sabah saatlerini boşuna geçirmiş olan Fransız esirlerine yüzer sopa vurulmasını emretti.

20. BAHİS

Meknes'in bahçeleri tarifsiz bir güzelliğe sahiptiler. Anjelik, diğer kadınlarla ,veya yalnız başına sık, sık bahçeleri gezmeğe gidiyordu. İki küçük merkebin çektiği, yanları perdeli hafif gezinti arabalariyle, etrafı seyrede ede, ılık güneşin altında dolaşmak gerçekten büyük bir zevkti. Fakat, genç kadın bu gezintiler esnasında, Osman Faraci'nin bir oyununa gelip, bir dönemeçte Sultan'la karşılaşıvermekten müthiş korkuyordu.

Zira, Mulay İsmail de, taklide yeltendiği XIV. Louis gibi, bahçede dolaşmaktan büyük bir zevk duymaktaydı. Yaptırdığı işlerin bizzat başında bulunmaktan hoşlanıyordu. Onu, peşinde maiyeti, kedileri veya son doğan çocuklarından biri ile oynayarak bahçede gezerken görmek her an için mümkündü.

Saray ve bahçeler dünyanın dört tarafından getirilmiş nadide hayvanlarla doluydu. Ağaçların altında rengârenk, cins cins kediler dolaşırdı. Mulay İsmail, kedilerinden sonra atlarını severdi. Mavi ve yeşil mozaikler döşenmiş, fıskıyelerle yıkanan ahırlarda, dünyanın en güzel, en kıymetli atları bulunmaktaydı.

Havuzların kenarlarında pembe filâmingolar, zarif kuğular, pelikanlar, gözlere eşi bulunmaz bir güzellik ziyafeti çekerlerdi.

Bazı noktalarda ağaçlar öylesine sıklaşıyordu ki, insan, kalın duvarlar arasında mahpus bulunduğunu unutup, kendisini uçsuz bucaksız bir ormanda sanabilirdi.

Bahçe gezintilerinde kadınlara ekseriya harem ağaları refakat etmekteydi. Bir sabah, Anjelik, Savary'ye rastlamak ümidi ile, cüce fili ziyaret etmek arzusunu izhar etti.

Mulay İsmail'in en yeni gözdesi olan Çerkes kızı ile, odalıklarından bir kaçı da gezintiye katılmak istediler.

Kafile, üç harem ağasının nezareti altında ,filin bulunduğu

hayvanat bahçesine doğru yola çıktılar.

Anjelik,in tahmini doğru çıkmıştı. Savary orada idi. İki esirin yardımı ile, hayvanı tedavi etmeğe uğraşıyordu. Beraberlerinde getirmiş oldukları küçük Prens Zidan, fazla armut yemekten hastalanmış olan file bir miktar daha armut yedirmek için ter ter tepinmeğe başladı. Savary, çocuğu ağlatıp Sultan'ın gazabını üzerine çekmektense, Fil'in bira zdaha armut yemesine razı oldu.

Anjelik bu kargaşalıktan istifade ederek elbisesinin kıvrımları arasına saklayıp getirdiği bir kaç küçük ekmek somununu Savary'ye usulca verdi. Şişko Rafai genç kadının bu hareketini görmüş, fakat onu fazla disiplinle sıkmamak hususunda Osman Faraci'den almış olduğu emri hatırlıyarak sesini çıkarmamıştı.

Anjelik, Savary'nin yüzüne bakmayarak fısıldadı:

— Kaçmamız için bir plân hazırlayabildiniz mi?

Eczacı ihtiyatla etrafına bakındıktan sonra dişleri arasından:

— Damadım Samuel Maimoran, muhafızlara rüşvet vermek üzere bana hatırı sayılır bir para getirecek. Colin Paturel buradan daha önce kaçmağa muvaffak olan bir kaç kişiye yardım eden muhafızları biliyor.

— Onlara güvenebilir miyiz?

— Colin, adamların itimada şayan olduklarına dair yemin ediyor.

—— Peki, neden kendisi kaçmamış şimdiye kadar?

— Colin'in el ve ayaklarındaki zincirler bir an olsun çıkarılmıyor. Onun kaçması da sizinki kadar zor... Şimdiye kadar buradan kaçmağa muvaffak olmuş bir kadına rastlamadığını söylüyor Colin. Benim size tavsiyem rahipler gelinceye kadar sabretmenizdir. O zaman onlar vasıtası ile Fransa Kralından

yardım isteriz.

Anjelik, Kral'ın ismini duyar duymaz yüksek sesle bir şeyler söylemek üzere ağzını açtıysa da, Rafai'nin ihtarı ile kendisini toparladı... İki esirin bu kadar uzun konuşmalarına artık tahammülü kalmamıştı.

Harem ağaları kadınlara dönmüş vaktinin geldiğini ihtar ettiler ama küçük Prens Bonbon'u dönmeğe razı etmek pek mümkün değildi. Nihayet Raminan onu kucağına aldı...

Atlar için yetiştirilen yonca tarlasını geçtikten sonra gül ve portakal ağaçlarından müteşekkil küçük bir ormana girdiler. Burası bahçenin en sevimli köşelerinden biriydi.

Ormanı tanzim eden İspanyol bahçıvan portakal ağaçlarının diplerine gül fidanları dikmişti. Birbirine karışan gül ve portakal kokuları insanın içine tatlı bir ferahlık veriyordu...

Bahçede çalışmakta olan iki esirin yanlarından geçerken Anjelik, adamların fransızca konuştuklarını duydu. Gayri ihtiyarî dönüp baktı. Biri çok genç, hareketleri zarif ve ölçülü bir delikanlıydı... Genç kadın, bir an onu şık dantelli jabo'su, ipek perukası ile saray kıyafeti içinde tahayyül etti... Bu genç mutlaka Fransa sarayına mensup bir kişizade olacaktı...

Genç esir, Anjelik'in kendisine baktığını farketmiş, dönüp çapkınca gözünü kırpmıştı... Ah şu Fransız erkekleri... Kat, kat peçeler içindeki güzelliği bile görmeğe muktedir olabiliyorlardı.

Birden Çerkes kızı, heyecanlı bir çığlık attı:

— Ağacın tepesindeki şu kocaman portakalı istiyorum ben. Söyleyin esirlere onu koparsınlar benim için...

Aslında istediği portakal değildi. Yakışıklı genç Fransız esiri o da farketmişti. Mulay İsmail'in kolları arasında edindiği aşk tecrübeleri, bu mâsum yavrucağı, güzelliğini ve dişiliğini başka erkekler üzerinde de denemek sevdası ile yanan ateşli bir kadın haline getirmişti. Sarayda ise, sultandan maada ilk rastladığı erkek işte şu yakışıklı genç esirdi.

Güzel çerkes kızının gözleri peçesinin altından ,beyaz esirin kuvvetli adalelerini seyrediyordu. Onun kolları ile sarılmak nasıl olurdu acaba? Hristiyanların sevişmeleri de Müslümanlarınkine benziyor muydu?... Onlarda sünnet âdeti olmadığını duymuştu...

— O portakalı istiyorum... diye israr etti.

Rafai, genç kadına portakalı istemeğe hakkı olmadığını, zira sarayda her şeyin Kral'a ait olduğunu sert bir lisanla bildirdi.

Bu sözler üzerine çerkes kızı öfkeden köpürdü .Kral'a ait olan her şeyin kendisine de ait bulunduğunu, bunu bizzat kralın söylediğini, bu hareketini krala ş'kâyet edeceğini haykırdı.

İki beyaz esir hâdiseyi gözlerinin kuyruğu ile takibediyorlardı. Sarışın genç, bir kaç ay önce esir düşmüş olan Marki dö Vaucluse, genç bir kadın sesi duymuş olmanın zevki için de gülümsiyerek dinliyordu. Yanındaki arkadaşı ise, yirmi yıldır Fas'da esir bulunan yaşlı bir Fransızdı.

Bu gibi hâdiselerde tecrübeli olduğu ıçın, genç Marki'ye usulca, işiyle meşgul olur görünmesini tavsiye etti. Kral'ın kadınlarına bakan esirlerin ölüm cezası ile tecziye edildiklerini bilmiyor muydu?

Marki dö Vaucluse omuzlarını silkti... Genç kadın ne de tatlı şeydi... Tam kendi zevkine uygun, şipşirin bir şey olmalıydı örtüler altındaki şu çocuk - kadın...

Yaşlı arkadaşı kadının sözlerini tercüme etti:

Ağacın tepesindeki portakalı istiyor.

Marki de Vaucluse hayretle bakakaldı:

— Bu kadar güzel bir kızın arzusu nasıl reddedilir?

Elindeki budama bıçağını bıraktı... Uzun boyu ile doğruldu... Arkadaşının işaret ettiği ağaca doğru yürüdü ,bir sıçrayışda dalı yakalayıp iri portakalı kopardı... Çerkes kızının önünde,

sanki Madam Montespan imiş gibi, derin bir reveransla eğilerek, meyvayı takdim etti.

Henüz doğruluyordu ki, havada şimşek gibi bir şey uçtu... Siyah bir bıçaktı bu!.. Ve rüzgâr hızı ile gelip, genç Fransız esirinin çıplak göğsüne saplandı... Ta sapına kadar... Marki de Vaucluse iki kat, oracığa yığılıverdi.

Otlar fışkırmış dar bir yolun ağzında ,beyaz atının üstüne Mulay İsmail duruyordu. Yüzü korkunç bir öfke ile gerilmişti. Atını mahmuzlayarak, yere yığılmış olan esirin yanına geldi. Eğilip, uzun saplı bıçağı esirin kalbinden çekti... Arkadaşını da oracıkta çivilemek ister gibi elini havaya kaldırdı.

Fakat, yaşlı Fransız, ileriye doğru fırlayarak kendisini atın ayakları dibine attı. Acı bir feryatla:

— Canımı bağışlayınız, efendimiz. Mukaddes atınızın başı için canımı bağışlayınız.

Mulay İsmail, atın karnı üzerinden adama yetişmeğe çalıştı... Lâkin hayvanın ayakları altında çiğnenmeyi göze alan esir, yerinden kımıldamadı...

Sultan'ın Mekke'den getirilen atları mukaddes addedilirdi. Esir atın bunlardan biri olduğunu tam zamanında farketmişti. Mulay İsmail atının başı için kendisinden merhamet dilenen bu esiri öldüremezdi:

— Canın cehenneme... diye haykırdı... Hiç olmazsa dinimize hürmetin var. Yıkıl karşımdan. Bir daha da gözüme görünme.

Fransız, atın ayakları dibinden sürünerek kalktı. Arkadaşının cesedi üzerinden atlayıp ormana doğru bir koşu tutturdu.

Sultan ,elinde bıçağı ile bu sefer harem ağalarına döndü. Dikkatsizlikleri yüzünden bu hâdiseye sebep oldukları için onları da ayni şekilde cezalandırmayı tasarlamıştı.

Fakat Raminan canını kurtaracak usulü bulmakta gecik-

medi. Kucağına aldığı Prens Zidan'ı babasına doğru uzatarak:

— Oğlunuzun başı için... diye inledi... Efendimiz oğlunuzun başı için...

Harem ağası, affedildiğini anlar anlamaz, hâdisenin nasıl başladığını, Çerkes kızının portakal için nasıl israr ettiğini Kral'a ai tolan her şeyin kendisine de ait olduğunu söylediğini anlattı...

Mulay İsmail'in çehresi gittikçe kararıyordu. Sonra, dudakları müstehzi bir tebessümle aralandı, bembeyaz dişleri göründü.

— Buradaki her şey bana aittir... dedi, bunu hayatın pahasına öğreneceksin, Marrianti...

Atının başını süratle çevirerek, geldiği yoldan dört nala, rüzgâr gibi uzaklaştı.

Kadınlar derhal harem'e götürüldüler. Bütün gün, harem'in bütün dairelerinde korkunç bir ölüm sessizliği hüküm sürdü. Tembel tembel çaylarını yudumlayan odalıklar, aralarında korkuyla fısıldaşıyorlardı.

Küçük çerkes kızının yüzü kâğıt gibiydi. Dehşetle irileşmiş çocuksu bakışları, âkibetine dair bir şeyler sezmek endişesi ile kapı yoldaşlarının sararmış yüzlerinde dolaşıp duruyordu. Mulay İsmail onu cezalandıracaktı, bunda hiç şüphesi yoktu, ama... nasıl?...

Raminan hâdiseyi Leylâ Ayşe'ye anlattığı zaman ,kadın derhal kalktı, kendi eli ile, sadece kendisinin bildiği bazı otları kaynattı. Meydana gelen çayımsı mâyii bir fincana koydu. İKİ uşak çağırıp, bunu çerkes kızına içirmelerini emretti .Genç kadın bunu içince hiç bir acı çekmeden ,tatlı bir uyku içinde ölüme geçecekti...

Marrianti, kendisine sunulan içkinin mahiyetini öğrenince, harem dairelerini çın çın öttüren korkunç bir çığlık kopardı. Fincanı yere fırlattı. Yastıklara kapandı...

Leylâ Ayşe, üzüntü ile başını sallayarak ,yüzünü buruşturdu... Merhametine mağlûp olarak ona bir iyilik yapmak istemiş, ıstırapsız bir ölümle ölmesini sağlamağa çalışmıştı... Eh, mademki canı tarifsiz işkencelerle ölmek istiyordu, varsın kader dizginleri ele alsındı.

Haremdeki kedilerinden biri gelip yere dökülen mâyii yaladı. Ve iki dakika sonra, oracığa cansız serile kaldı. Kadınlar yeni bir telâşa kapıldılar... Kedi, Sultan'ın en çok sevdiği kedilerden biriydi.

Çerkes kızı Marrianti, kendisini Anjelik'in kolları arasına atmış, peşine yüzlerce tazı düşmüş bir ceylân yavrusu gibi titriyordu. Göz pınarları kurumuştu... Harem dairesinde her şey, ölüm kadar sessiz ve hareketsizdi...

Akşam bastırırken, ılık bir meltem ,bahçeden baygın çiçekkokularını tatlı bir nefes gibi içeriye üflüyordu... Fakat kurbanını almağa gelecek olan hunhar avcı, hâlâ esrarengiz gölgeler arasından meydana çıkmamıştı...

Anjelik, kolları arasında titreyen Marrianti'nin ipek saçlarını okşuyordu... Arada sırada, Arapça bir kaç kelime ile, küçük bir çocuk uyutur gibi, onu teskine çalışıyordu:

— Bir tek portakal için... seni cezalandıracağına hiç ihtimâl vermem. Belki de sadece kamçılatır... O kadar... Bak hâlâ cezanı bildirmeğe gelen olmadı. Sultan hiddetini unutmuştur bile. Haydi, toparla kendini yavrucuğum... ...

Fakat, Anjelik, Sultan'ın cezayı unutacağına hiç ihtimâl vermiyordu. Kalbi üzerinde atan küçük kalb, bir kuş misali çırpınmaktaydı...

Marrianti, birden tüyler ürpertici bir çığlık attı. Anjelik'in kolları arasındaki küçük vücut kaskatı kesildi. Salonun kapısından, bir grup harem ağası girmişti içeriye... Başlarında da Osman Faraci vardı...

Adamlar ,kollarını, saten yelekli göğüsleri üzerinde kavuşturmuşlar, çıplak kafalarında, sadece tepelerinde bırakılmış olan birer tutam saçı örüp enselerinden aşağıya sarkıtmışlardı.

Yüzleri en ufak bir ifade taşımayan birer maskeden farksızdı. Yumuşak adımlarla ölüm gibi sessizce yaklaştılar...

Kadınlar dehşet içinde kaçıştılar... Adamların sırtlarındaki cellât elbiselerini tanımışlardı.

Marrianti' bir an ürkmüş bir hayvan gibi kaçacak delik aradı... Sonra, çılgınca Anjelik'in kucağına atıldı, ona sımsıkı sarıldı. İçler acısı bir ifadeye bürünmüş olan çehresinde iri iri açılan gözleri imdat dileniyordu.

Osman Faraci bizzat eğilip, genç kadının mecalsiz parmaklarını Anjelik'in boynundan çözdü.

Anjelik, titrek bir sesle, fransızca sordu:

— Ona ne yapacaksınız? Bir tek portakal için biçareye zulüm etmeleri mümkün mü?

Baş harem ağası genç kadına cevap vermek zahmetinde bulunmadı. Kurbanı yerden kaldırıp muhafızlara teslim etti... Onlar da zavallıyı sürükliyerek salondan çıkarmağa çalıştılar...

Marrianti, tüyler ürpertici çığlıklarla, ana dilinde bir şeyler haykırıyor, anasını, babasını imdada çağırıyordu.

Korku, bütün kuvvetini tüketmiş, ayakta duramaz hale gelmişti. Bir müddet önce Sultan'ın zifaf odasına da onu yine böyle sürükliyerek götürmüşlerdi. O zaman aşka sürüklenen genç kadın şimdi ölümle buluşmağa gidiyordu.

Anjelik yalnız kalmıştı... Sinirleri öylesine gerilmişti ki, oracığa bir daha gözlerini açmamak üzere yığılıvereceğini sanıyordu. Müthiş bir kâbus içinde gibiydi. Mermer havuzdaki fıskıyeden akan suyun şırıltısı beynini kemiren bir canavardı sanki...

Bir ara, habeşi bir genç kızın balkon kapısından kendisine el ettiğini farketti... Kadınların hepsi balkon'a çıkmışlardı... Uykuda gezer gibi yerinden kalktı, onların yanına gitti...

— Buradan her şeyi duyabiliyoruz.

Karanlıkta canhıraş bir feryat yükseldi. Sonra bir daha... Bir daha...

Anjelik, elleri ile kulaklarını tıkadı...

Küçük esir kızın zayıf vücudundan cellâtlar canını katre, katre alıyorlardı...

Anjelik, balkon boyunca yürüdü.

— Bir şeyler yapmalı... Bu korkunç zalimlerin onu böyle öldürmelerine müsaade edilmemeli...

Ama, hiç bir şey yapamazdı. Kendisi de bir haremde esirdi. Birden gözleri, Sultan'ın dairesini dinlemekte olan bir kadına ilişti. Altın renkli saçları omuzlarından aşağıya sarkıyordu. Yüzünü çevirince bunun İngiliz kızı Daisy olduğunu gördü.

Anjelik, Daisy'ye doğru yürüdü. Bu ana kadar biribirleri ile hiç konuşmamışlardı, ama, Daisy kolunu Anjelik'în omuzuna doladı. Elleri buz gibiydi...

Sesleri buradan da duyabiliyorlardı.

Bir feryat daha yükseldi. Anjelik ellerini uğuşturarak inledi. Daisy parmağını dudaklarına götürerek susmasını ihtar etti... Sonra Fransızca fısıldadı:

— Ah. ne diye Leylâ Ayşenin yaptığı zehiri içmedi sanki? Bu işkencelere bir türlü alışamıyorum.

Fransızcayı İngiliz aksanı ile konuşuyordu ama konuşması bir haylı seri idi. Diğer odalıklar gibi akşamlara kadar bomboş oturmaktan sıkıldığı için eline geçen Fransızca kitapları okuyordu.

Bir an eğilip Anjelik'in gözlerini aradı:

— Ondan korkuyorsunuz, değil mi, Ama siz de çelik kadar kuvvetlisiniz... Leylâ Ayşe, bakışlarınızdan kamalar çaktığını söylüyor. Çerkes kızını Osman Faraci sizin yerinize sunmuştu Sultan'a!. Artık yol sizin olduğu için onun ortadan kalkmasına sevinmeniz lâzım...

— Allah aşkına ,ne yapıyorlar zavallıya?.

— Ooo, Efendimiz akla hayale gelmedik işkence usulleri bulmakta pek mahirdir. Nina Vardof'u nasıl öldürdüğünü duydunuz mu? Nina bir Rus kızı idi... Sultan'a karşı gelmişti. Kızın göğüslerini bir sandığın kenarına koyup, gapağı üstlerine kapatarak göğüslerini kesmek suretiyle korkunç acılar içinde öldürdü... Sandığın üstüne iki şişman harem ağası oturmuştu.

Burada hemen hemen her kadına işkence edilmiştir... Bakın benim bacaklarıma...

Eteğinin ucunu kaldırdı... Ayakları ve bilekleri kıpkırmızı yanık izleri ile doluydu.

— Beni oda'lık olmağa razı etmek için ayaklarımı kızgın yağa batırdılar... On beş yaşında idim... Direnmekten vaz geçtim tabiî... Benim direnmem Sultanın arzularını kamçılamış, öyle dediler... Ama. Efendimizin kollarında cennetin yedinci katına uçtum... Zevkin şâhikasına çıktım.

— Bu canavardan mı bahsediyorsunuz?

— Onda başkalarının ıstıraplarından zevk alma huyu var... Şışşşş... Leylâ Ayşe bizi gözetliyor.

Uzun boylu zenci kadın kapı eşiğinde duruyordu.

Daisy acı ve gıpta dolu bir sesle fısıldadı:

— İşte sultanın gerçekten sevdiği kadın budur... Onun yanından ayrılmaz... Siz kendiniz için korkmayın... Böyle bir şey olmaz size... Yalnız o Osman Faraci denen sinsi kaplandan çekinin...

Anjelik, kendisini seyreden iki kadının bakışları altında salondan çıktı, kendi odasına gitti.

Fatima ile diğer hizmetçi kızlar, genç kadına çörek ve kahve ikram etmek istedilerse de o boğazından hiç bir şeyin geçmiyeceğini söyliyerek hepsini reddetti. Mütemadiyen kızlar gönderip Marrianti'nin akıbeti hakkında malûmat alıyordu.

Hayır, kızcağız henüz ölmemişti. Cellâtların aldıkları tedbirler sayesinde ölüm mümkün olduğu kadar geciktiriliyordu.

Anjelik yumruklarını sıkarak inledi:

— Bu kana susamış iblislerin başına gökten yıldırımlar yağdır, Yârabbim.

Hizmetçi kızlar hayretle gözlerini açtılar:

— Neden?... Ne diye bu kadar üzülüyorsunuz?... Sizin kız kardeşiniz değil ya...

Anjelik, nihayet kendisini divanın üzerine külçe gibi atıverdi... Başını ipek yastık yığınının altına soktu...

Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordu... Yastıkların ara-

sından usulca başını çıkardı... Her şey derin bir sessizlik içindeydi. Odanın önündeki geniş balkonda Osman Faraci'yi gördü... Yastıkları etrafa fırlatarak yerinden sıçradı... Onun yanına koştu:

— Öldü, değil mi? diye haykırdı. Allah aşkına söyleyin bana, öldü, değil mi?

Osman Faraci, genç kadının biribirine kementlenmiş ellerini, ıstırapla gerilmiş, sararmış çehresini görünce şaşırdı...

— Evet, öldü, diye cevap verdi, biraz önce son nefesini verdi.

Anjelik farkında olmadan ağzından derin bir «oh» kaçırdı... Ama sesi bir hıçkırık gibi çıkmıştı.

— Bir tek portakal uğruna... Bir tek portakal uğruna.. Benim için de böyle, bir akıbet tasarlıyorsunuz, değil mi Osman Bey? O'nun gözdesi olmamı en ufak bir kusur işler işlemez böyle korkunç işkencelerle beni de öldürmesini istiyorsunuz.

— Hayır... Size böyle bir şey olmayacak. Ben sizi koruyacağım.

— Peki, Marrianti'yi hunharca öldürmesine neden mâni olmadınız?

Baş harem ağasının yüz hatlarına mustarip bir hayret ifadesi yayıldı.

— Neden olacak, Marrianti mühim bir kadın değildi ki, Firuze... Zekâ denen şeyden hiç nasibi yoktu. Evet, şehveti tahrik eden bir vücudu vardı, aşk oyunlarından epeyce ustalaşmıştı... Mulay İsmail de zaten onun sadece bu taraflarıyla ilgileniyordu. Fakat yavaş yavaş ondan bıkmağa başlamıştı... Sultanımız bir kadından bıkmağa başlayıp da ondan zevk alamaz olunca o kadına karşı dehşetli bir öfke duyar... Aşk mevzuunda en iyi miyarı öfkesidir. İşte bu sefer de cellâtlar onu bir baş belâsından kurtardılar... Ve Sultanın kalbi sizin için boş kaldı...

Anjelik usulca döndü... Bir iki adım attı... İngiliz kızının sözleri kulaklarında çınlıyordu. «Sinsi kaplan... Asıl Osman Faraci'den çekininiz...»

— Siz bir canavarsınız... diye mırıldandı, dünyanın bütün

canavarlarına bedelsiniz... Sizden tiksiniyorum, nefret ediyorum...

Fakat yürüyemedi... Divanın üstündeki yastıklara yığılıverdi.

Bir kaç dakika sonra, Osman Faraci'nin emriyle, Fatima teskin edici otlardan kaynatılmış bir fincan çay getirdi.

Fatima, mutfakta çerkes kızına yapılan işkenceler hakkında bir hayli malûmat toplamıştı... Anjelik'in çayını içirirken bir yandan da bunları anlatmaya koyulmuştu ki, yanağında şiddetli bir tokat şakladı.

Anjelik çılgınca bir sinir krizi içinde Fatima'ya tokatlar yağdırmağa başlamıştı...

Biraz sonra, nefes nefese, boş bir çuval gibi yastıkların üstüne serildi.

ÜÇÜNCÜ KİTABIN SONU

DÖRDÜNCÜ KİTAP BASILMAKTADIR.

APA OFSET BASIMEVİ TEL: 22 42 87

